JONATHAN STROUD

AMULETA DIN SAMARKAND

TRILOGIA BARTIMAEUS

PESTE 1 MILION DE EXEMPLARE VÎNDUTE ÎN ÎNTREAGA LUME

J

onathan Stroud

Amuleta din Samarkand

Trilogia Bartimaeus 1

Traducerea: Carmen-Iulia Bourceanu

Partea întâi

1
Bartimaeus

Temperatura din cameră scăzu brusc. Pe draperii începu să se formeze o pojghiţă de gheaţă care se întinse, întărindu-se ca o crustă în jurul becurilor din tavan. Lumina filamentelor aprinse din fiecare glob de sticlă scăzu, în vreme ce lumânările care se înălţau una lângă alta, asemenea unei colonii de ciuperci otrăvitoare, se stinseră ca suflate de vânt. Încăperea întunecată se umplu de un nor galben, înecăcios, de pucioasă, în care umbre negre nedesluşite se zvârcoleau şi se încolăceau. Se auzeau slab, undeva departe, ţipete. Dintr-odată, uşa ce dădea spre hol păru apăsată de o forţă uriaşă, se curbă în interior şi gemu din miezul de cherestea. Urme de paşi făcute de nişte picioare invizibile îşi croiră drum de-a lungul scândurilor din duşumea, iar nişte guri nevăzute şoptiră blestemăţii din spatele patului şi de sub birou.

Norul de sulf se contractă într-o coloană groasă de fum care scuipă câteva fuioare subţiri; acestea linseră parcă aerul înainte să se retragă. Coloana de fum atârna chiar deasupra pentagramei, învălătucindu-se tot mai sus spre tavan, ca norul de deasupra unui vulcan în erupţie. Urmă o scurtă pauză, aproape imperceptibilă, după care doi ochi galbeni, fioroşi se materializară în miezul de fum.

Hei, era prima dată pentru el. Voiam să-l sperii. Şi chiar reuşisem. Băiatul cu păr negru stătea în picioare,

singur în centrul unei pentagrame mici, umplute cu diferite rune şi desenate la un metru distanţă de cea mare, principală. Era palid ca un cadavru şi tremura ca varga. Dinţii îi clănţăneau în fălcile încleştate. De pe frunte şi din sprâncene i se prelingeau broboane de transpiraţie, care se transformau în gheaţă la contactul cu aerul din cameră, spărgându-se cu ropot de grindină pe podea.

Toate bune şi frumoase, şi ce-i cu asta? Adică, părea cam de doisprezece ani. Cu ochii holbaţi şi obrajii supţi. Nu ai o aşa mare satisfacţie să sperii de moarte o slăbătură de puştan[1].

Aşa că am rămas suspendat în aer şi aşteptam, în speranţa că nu-i va lua mult să recurgă la Vraja de Alungare. Ca să am o ocupaţie, am aprins nişte flăcări albastre pe conturul interior al pentagramei, care dansau ameninţător, dându-i impresia că e sechestrat. O înscenare minunată, dar inutilă. Verificasem înainte, iar sigiliul era destul de bine desenat, fără nici o greşeală, din păcate.

În sfârşit, păru că ghiaurul îşi adunase curajul să vorbească. Am ghicit asta după tremurul de pe buzele lui, care nu se datora doar fricii. Am lăsat focul albastru să se stingă şi l-am înlocuit cu un miros greu.

Puştiul vorbi. Foarte scâncit.

— Îţi ordon… să…

— Zi odată!

— Să-mi sss-pui nnn-umele tău!

De obicei aşa încep ăştia tineri. Cu bazaconii fără sens. Şi eu, şi el ştiam că îmi cunoştea deja numele; altfel cum

[1] Nu toţi sunt de acord cu mine în privinţa asta. Unora li se pare o îndeletnicire distractivă. Aşa că îşi perfecţionează nenumărate moduri de a-i chinui prin apariţii subtil hidoase pe cei care îi invocă. De obicei, tot ce poţi spera este că vor avea coşmaruri mai târziu, dar uneori aceste stratageme sunt atât de reuşite, încât novicii se panichează cu adevărat şi păşesc în afara cercului protector. Atunci totul e bine – pentru noi. Dar este o manevră riscantă. Deseori sunt foarte bine instruiţi, şi, după ce cresc, se răzbună.

ar fi putut să mă invoce, nu? Ai nevoie de cuvintele exacte, de operaţiile corecte şi, mai ales, de numele potrivit. Adică, nu-i ca şi cum ţi-ai comanda un taxi – nu nimereşti chiar pe oricine când chemi.

Am ales un tip de voce plină, adâncă şi neagră-amăruie, care răsună de peste tot şi de nicăieri în acelaşi timp şi care face să li se ridice părul pe ceafă celor neexperimentaţi.

— BARTIMAEUS!

Am văzut că puştiul înghite în sec, rămas fără răsuflare la auzul numelui. Bun – înseamnă că nu era chiar prost de tot: ştia ce şi cine eram. Îmi cunoştea reputaţia. După ce înghiţi din nou ca să prindă curaj, băiatul vorbi:

— Î-îţi ordon încă o dată să-mi răspunzi! Eşti tu acel B-Bartimaeus care în vremuri de demult a fost chemat de magicieni să repare zidurile Pragăi?

Mamă, ce mai pierde-vară era puştiul acesta! Cine altul puteam fi? De data asta am ridicat vocea. Gheaţa de pe becuri pocnea ca zahărul caramelizat. În spatele draperiilor murdare, sticla geamurilor lucea şi vibra cu ecou. Puştiul se clătină, sprijinindu-se în călcâie.

— Eu sunt Bartimaeus! Sunt Sakhr al-Djinni[1], N'gorso cel Puternic şi Şarpele cu Pene de Argint! Am reconstruit zidurile cetăţilor Uruk, Karnak şi Praga! Am vorbit cu Solomon. Am alergat alături de bivoli, străbunii câmpiilor, şi am vegheat asupra vechiului Zimbabwe până ce s-au năruit zidurile şi localnicii au fost mâncaţi de şacali. Eu sunt Bartimaeus! Nu recunosc nici un stăpân! Aşa că e rândul tău, acum! Îţi ordon să-mi spui cine eşti tu să mă invoci pe mine!

Impresionantă poveste, aşa-i? Şi, în plus, e pe de-a întregul adevărată, ceea ce o face şi mai puternică. Şi nu încercam s-o fac să sune mai pompos. De fapt, speram să-l sperie pe puşti, încât să-l determine să-mi spună

[1] În legendele musulmane, djinnul, un fel de „duh al lămpii", este un spirit care poate lua înfăţişare umană sau animală şi care îşi exercită influenţa supranaturală asupra oamenilor. (n. tr.)

numele lui, ceea ce mi-ar fi dat un avantaj pe care să-l speculez când va fi cu spatele la mine[1].

Dar nici o şansă.

— Prin constrângerea cercului, prin punctele de pe pentagramă şi prin lanţul runelor, eu sunt stăpânul tău! Te vei supune voinţei mele!

Era destul de enervant să auzi această veche formulă din gura unui băietan slăbuţ şi mai ales pe un ton atât de văicărit şi de piţigăiat. Mi-am muşcat limba ca să nu-i spun ce gândeam şi am intonat răspunsul obişnuit. Orice, numai să terminăm mai repede cu asta.

— Care vă este dorinţa?

Recunosc că eram deja surprins. Majoritatea ucenicilor în magie mai întâi privesc şi apoi întreabă. Stau şi admiră de la distanţă, evaluând perspectiva eventualelor lor puteri, dar sunt prea intimidaţi să şi le exerseze. De asemenea, nu de multe ori întâlneşti tinerei ca bondocul ăsta, care să invoce entităţi ca mine chiar de la prima încercare.

Puştiul îşi drese glasul. Acesta era momentul. Pentru a ajunge aici crease toată scena. Visase la asta de ani de zile, în loc să-şi piardă vremea lungit în pat cu gândul la maşini de curse sau la fete. Am aşteptat serios, fără nici o tragere de inimă, vreo cerere patetică. Oare ce putea fi? Să ridic în aer vreun obiect sau să-l mişc de-a lungul camerei. Sau poate voia să-i creez o iluzie. Asta ar fi fost ceva distractiv: aş fi găsit sigur un mod de a interpreta greşit cererea lui şi de a-l supăra[2].

— Îţi ordon să iei Amuleta din Samarkand[3] din casa lui

---

[1] Desigur, nu puteam face nimic cât eram în mijlocul cercului, dar mai târziu aş fi putut să aflu cine era, să caut slăbiciuni de caracter sau amănunte din trecut pe care le puteam exploata. Toţi au din astea. Mai bine zis, toţi dintre voi le aveţi.

[2] Odată, un magician mi-a cerut să-i arăt o imagine cu dragostea vieţii lui. I-am pus în faţă o oglindă.

[3] Samarkand – oraş în sudul Uzbekistanului, la sud-vest de Taşkent, datând din mileniile al treilea sau al patrulea î.Hr., cucerit

Simon Lovelace şi să mi-o aduci când te voi invoca mâine, în zori!

— Poftim?

— Îţi ordon să iei…

— Da, am auzit ce-ai spus!

Nu încercam să fiu obraznic. Pur şi simplu mă luase gura pe dinainte şi chiar ratasem un pic tonalitatea vocii mele funebre.

— Atunci, du-te!

— Stai puţin!

Am simţit acea senzaţie de leşin în stomac pe care o ai întotdeauna când ţi se spune formula de alungare. E ca şi cum cineva aflat în spatele tău ar încerca să te absoarbă. Trebuie s-o spună de trei ori ca să scape de tine, dacă îţi doreşti cu adevărat să mai stai, dar asta nu prea se întâmplă. De data asta însă am rămas pe loc, doi ochi sclipitori într-o atmosferă încinsă, greu respirabilă, de fum clocotitor.

— Ştii ce-mi ceri, băiete?

— Nu stau să conversez, să comentez sau să dezbat cu tine. Nici să mă implic în tot felul de ghicitori, rămăşaguri sau pariuri. Şi nici să…

— Crede-mă, n-am nici o intenţie să stau la discuţii cu un adolescent nevolnic, aşa că lasă-mă cu prostiile astea gata învăţate. Cineva se foloseşte de tine! Cine anume? Presupun că stăpânul tău, nu? Un bătrânel laş care se ascunde în spatele unui băiat. Am lăsat fumul să se mai risipească şi, atârnat în aer, mi-am dezvăluit pentru prima dată conturul întreg, abia vizibil în semiîntuneric.

— Te joci de două ori cu focul, dacă încerci să jefuieşti un magician adevărat invocându-mă pe mine. Unde suntem? În Londra?

Băiatul aprobă, dând din cap. Da, nu încape nici o

---

de Alexandru cel Mare în anul 329, apoi ocupat de arabi în secolul al VIII-lea d.Hr. şi distrus de Genghis-Han în anul 1220. A fost reconstruit şi a devenit capitala imperiului Tamerlan, în secolul al XIV-lea (anul 1370). (n. tr.)

îndoială că eram în Londra, într-o reşedinţă mohorâtă. Am inspectat camera printre fuioarele de fum chimic: tavan scund, tapet decojit; pe perete, o singură imagine ştearsă înrămată. Era un peisaj olandez sumbru – o alegere ciudată pentru un băiat. M-aş fi aşteptat la postere cu tinere interprete de muzică pop sau cu fotbalişti… Majoritatea magicienilor sunt conformişti, chiar şi când sunt tineri.

— Vai de mine! Vocea mea era unsuroasă şi melancolică. Lumea este rea şi vă învaţă asta prea de mici!

— Nu îmi este teamă de tine! Ţi-am încredinţat sarcina şi îţi cer să pleci!

A doua alungare. Intestinele mele sufereau de parcă mă strivise un compresor. Am simţit că forma mea pâlpâie şi tremură. Cu toate că era foarte tânăr, copilul ăsta avea putere!

— Nu de mine trebuie să te temi; cel puţin, nu acum! Simon Lovelace va veni el însuşi la tine când o să descopere că i-a fost furată amuleta. Şi n-o să te cruţe, chit că eşti fraged!

— Eşti obligat să-mi împlineşti dorinţa!

— Aşa este.

Trebuie să recunosc că era foarte hotărât. Şi inconştient. Băiatul dădu din mână. Am auzit prima silabă din Viciul Sistematic. Era pe punctul de a-mi face rău. Am plecat, fără a mă mai obosi să folosesc alte efecte speciale.

2

Când am aterizat pe un felinar, în Londra se lăsa seara şi ploua. Asta-i bafta mea! Luasem înfăţişarea unei ciori, un exemplar în vârstă, dar plin de viaţă, cu cioc galben şi penaj negru-cărbune. În doar câteva secunde eram cea mai jilavă şi mai nenorocită zburătoare care ajunsese vreodată în Hampstead. Înclinându-mi capul într-o parte şi într-alta, am zărit un fag mare de partea cealaltă a străzii. Grămezi de frunze putrezite stăteau la rădăcina lui – fusese deja desfrunzit complet de vântul rece de noiembrie –, însă nodurile groase ale crengilor lui îmi puteau oferi un oarecare adăpost de ploaie. Am zburat înspre el, trecând pe deasupra unei maşini singuratice care străbătea torcând strada lată, de la periferie. Dincolo de zidurile înalte şi de grădini, faţadele albe, urâte ale câtorva vile impunătoare luceau în întuneric ca nişte feţe de mort.

Sau poate starea mea de spirit le făcea să mi se pară aşa. Cinci lucruri mă deranjau. Pentru început, era durerea surdă care însoţea fiecare manifestare fizică şi pe care o simţeam până în vârful penelor. Schimbarea formei ar fi alungat pentru un timp durerea, dar putea la fel de bine să atragă atenţia asupra mea într-un moment critic al acestei operaţiuni. Până nu eram sigur de ce se afla în jurul meu, trebuia să rămân pasăre.

Al doilea lucru era vremea. Şi cu asta am spus totul.

În al treilea rând, uitasem limitele corpurilor materiale. Aveam o senzaţie de mâncărime la doi centimetri deasupra ciocului şi încercam în zadar să mă scarpin cu aripa.

În al patrulea rând, puştiul. Aveam o mulţime de întrebări despre el. Cine era? De ce voia să-şi rişte viaţa, cu dorinţa lui? Cum oare să mă mai răfuiesc cu el înainte

să moară, pentru că mi-a dat o asemenea misiune? Veştile se află repede, şi în mod sigur aveam să mă aleg cu ceva vorbe grele pentru că răscoleam împrejurimile în numele unei mogâldeţe ca el.

Şi în al cincilea rând… Amuleta! După toate povestirile, auzisem că era un talisman puternic. Habar n-aveam ce voia să facă puştiul cu ea după ce o căpăta. Cred că nici el nu ştia! Poate doar voia s-o poarte ca pe un tragic accesoriu la modă. Poate furtul de amulete era ultimul răcnet, varianta magicienilor de tăiat cauciucurile maşinilor. Chiar şi aşa stând lucrurile, mai întâi trebuia să pun mâna pe ea, ceea ce nu era neapărat uşor, nici măcar pentru mine.

Am închis ochii mei de cioară şi i-am deschis pe cei interiori, unul după altul, fiecare pe un plan diferit[1].

M-am uitat de jur împrejur, în faţă şi în spate, ţopăind de colo-colo pe creangă ca să am vizibilitate cât mai bună.

Nu mai puţin de trei vile din josul străzii aveau protecţie magică, ceea ce arăta cât de elegantă era zona în care ne găseam. Nici nu le-am mai inspectat pe celelalte două din susul străzii; mă interesa chiar casa de peste drum, cea cu felinar. Locuinţa magicianului Simon Lovelace.

Primul plan era liber, dar pe al doilea acesta întinsese o plasă de apărare, ce strălucea albastră ca borangicul pe toată întinderea zidului înalt. Şi nu se oprea aici; se înălţa în aer, deasupra acoperişului casei albe, scunde şi iarăşi în jos pe partea cealaltă, formând un imens dom scânteietor.

Era ceva de capul lui, dar puteam să trec de el.

Pe planurile al treilea şi al patrulea nu era nimic, dar pe al cincilea am zărit trei santinele în aer, chiar în

---

[1] Am acces la şapte planuri, coexistente, care se suprapun unul peste altul asemenea straturilor de îngheţată Viennetta. Şapte planuri sunt suficiente pentru oricine. Cei care spun că operează pe mai multe nu fac decât să se dea mari.

spatele marginii de sus a zidului grădinii. Erau în întregime de un galben-închis, fiecare formată din trei picioare musculoase care se roteau în jurul unui nucleu cartilaginos. Deasupra nucleului era o masă nedefinită, ca o pată, în care se hlizeau două guri şi câţiva ochi iscoditori. Creaturile se mişcau la întâmplare de colo-colo în jurul grădinii. M-am tras instinctiv în spatele trunchiului de fag, dar ştiam că nu aveau cum să mă vadă de acolo. La asemenea distanţă, eram o simplă cioară, pe toate cele şapte planuri. Dacă mă apropiam însă, m-ar fi putut identifica sub aparenţa mea înşelătoare.

Planul al şaselea era liber. Dar al şaptelea... nu era tocmai în regulă. Nu vedeam nimic evident – casa, strada, noaptea toate păreau neschimbate dar, puteţi să-i spuneţi intuiţie dacă vreţi, eram sigur că exista o prezenţă acolo, pândind din umbră.

Îngândurat, mi-am frecat ciocul de un nod de lemn. Cum era de aşteptat, la faţa locului acţionau o groază de dovezi de magie puternică. Auzisem de Lovelace. Era considerat un magician formidabil şi un stăpân care dădea sarcini dificile. Eram norocos; că nu fusesem niciodată convocat în serviciul lui şi nu doream să-mi atrag prea mult duşmănia lui sau a slugilor sale. Însă trebuia să mă supun copilului aceluia.

Cioara murată zbură de pe creangă şi plană peste drum, evitând discret arcul de lumină de la felinarul cel mai apropiat. Ateriză pe un petic de iarbă roasă de la colţul zidului. Patru pungi negre de gunoi fuseseră lăsate acolo, pentru a fi ridicate a doua zi dimineaţă. Cioara ţopăi în spatele lor. Observând pasărea[1] de la oarecare distanţă, o pisică aşteptă câteva momente pentru ca aceasta să reapară, îşi pierdu răbdarea şi se repezi curioasă după ea. Dar în spatele pungilor nu dădu peste nici o pasăre, neagră sau altfel. Nu găsi decât un muşuroi

[1] Pe două planuri. Pisicile au această putere.

de cârtiţă, proaspăt săpat.

3

Urăsc gustul de noroi. Nici nu-i un lucru potrivit pentru o fiinţă de aer şi foc. Greutatea covârşitoare a pământului mă înăbuşă ori de câte ori vin în contact cu el. Din acest motiv sunt pretenţios în privinţa încarnărilor mele. Păsări, e bine. Insecte, e bine. Lilieci, e OK. Chestii care aleargă repede, tot OK. Fiinţe care trăiesc în copaci, şi mai bine. Fiinţe subterane, nu e bine. Cârtiţe, nu e bine deloc.

Dar n-are nici un rost să fii mofturos când ai de trecut un scut de protecţie. Raţionamentul meu că acesta nu se extindea şi sub pământ se dovedi corect. Cârtiţa îşi săpa drum înainte, tot mai adânc, pe sub fundaţia zidului. Nu răsună nici o alarmă magică, deşi dădusem de cinci ori cu capul într-o piatră[1]. Am început apoi să-mi sap un tunel ascendent, şi, după douăzeci de minute de prizat, înglodat şi dat cu nasul meu ca o mărgeluţă în viermii suculenţi ce-mi ieşeau în cale, am ajuns la suprafaţă.

Cârtiţa îşi iţi precaută capul de sub moviliţa de pământ pe care o ridicase pe suprafaţa imaculată a peluzei lui Simon Lovelace. Se uită împrejur, verificând decorul. Luminile erau aprinse la parter. Draperiile erau trase. La etajele superioare, din câte reuşea ea să vadă, era întuneric. Deasupra capului se arcuia întinderea de un albastru-translucid a sistemului de apărare magic. Una dintre santinelele galbene mărşăluia în stilul ei stupid la trei metri deasupra grădiniţei de ciuperci. Celelalte două erau probabil în spatele casei.

Am verificat iarăşi planul al şaptelea. Tot nu se vedea nimic, însă persista aceeaşi senzaţie incomodă de

[1] De fiecare dată, într-o piatră diferită. Nu de cinci ori în aceeaşi piatră! Am vrut numai să m-asigur c-aţi înţeles. Uneori, oamenii sunt aşa de complicaţi!

pericol. Ei, mă rog!

Cârtiţa se retrase sub pământ şi făcu tunel pe sub firele de iarbă în direcţia casei. Reapăru în răsadurile de flori de sub cea mai apropiată fereastră. Îşi făcu planul de atac. N-avea sens să continue sub această deghizare, oricât ar fi fost de tentant să încerce să intre în casă prin pivniţă. Trebuia să găsească o altă metodă.

La urechile îmblănite ale cârtiţei ajunse sunet de râsete şi clinchet de pahare. Se auzea surprinzător de tare şi foarte aproape. La nici o jumătate de metru distanţă, în zid era instalat un ventilator vechi. Acesta dădea înăuntru.

Uşurat, m-am transformat în muscă.

4

La adăpostul ventilatorului am inspectat cu ochii mei de muscă ceea ce părea a fi o sufragerie clasică. Am văzut un covor gros imens, tapet în dungi stridente, o hidoşenie de cristal ce se voia a fi un candelabru, două picturi în ulei, înnegrite de vreme, o canapea, două scaune mari confortabile (dungate şi ele) şi o măsuţă pentru cafea, pe care se afla o tavă de argint, iar pe tavă, o sticlă de vin roşu, fără pahare. Paharele erau în mâinile a două persoane.

Una din ele era o femeie. Părea tânără (pentru o fiinţă omenească, adică infim de tânără) şi probabil destul de atrăgătoare din punct de vedere fizic. Cu ochi mari, brunetă, tunsă scurt. I-am reţinut înfăţişarea. Aveam de gând să iau forma ei, când mă întorceam la băiat. Doar că dezbrăcată! Să vedem cum mintea lui foarte oţelită, dar atât de adolescentină va reacţiona la asta[1]!

Totuşi, pentru moment eram mai preocupat de bărbatul spre care această femeie zâmbea şi dădea din cap. Era înalt, slab, chipeş într-un oarecare mod livresc, cu părul dat pe spate, uns cu un ulei cu miros pătrunzător. Avea ochelari mici, rotunzi şi o gură mare cu dinţi îngrijiţi. Maxilarul îi era proeminent. Ceva îmi spunea că el era magicianul Simon Lovelace. Să fie oare aura lui nedefinită de putere şi autoritate? Să fie oare modul pretenţios de a gesticula plimbându-se prin cameră? Sau drăcuşorul păzitor care plutea lângă umărului lui (pe al doilea plan), veghind prudent la

---

[1] Pentru cei care se întreabă, nu mi-e greu să mă transform în femeie. De fapt, nici să devin bărbat. În unele privinţe, bănuiesc că femeile sunt mai complicate, dar nu intru în amănunte acum. Femeie, bărbat, cârtiţă, vierme – toate sunt la fel, simple forme, cu excepţia unor uşoare variaţii în capacitatea cognitivă.

eventuale pericole?

Mi-am frecat picioarele din faţă între ele cu oarecare iritare. Trebuia să fiu foarte atent. Drăcuşorul complica lucrurile[1].

Păcat că nu eram păianjen! Ei pot sta nemişcaţi ore întregi, fără să se gândească la nimic. Muştele în schimb sunt cu mult mai agitate, însă dacă mă transformam aici, sluga magicianului sigur m-ar fi simţit. Eram nevoit să-mi forţez corpul îndărătnic să stea ferit, la pândă, şi să ignor durerea, care creştea din nou în intensitate, de data asta în interiorul învelişului meu de chitină.

Magicianul vorbea întruna. Femeia îl privea lung, cu ochi mari de cocker spaniel admirându-şi prosteşte stăpânul. Îmi venea s-o muşc.

— … Va fi ocazia cea mai strălucită, Amanda! În cinstea ta va toasta toată lumea bună a Londrei! Ştiai că însuşi prim-ministrul arde de nerăbdare să îţi vadă moşia? Da, am aflat asta din surse sigure. Duşmanii mei l-au hăituit săptămâni întregi cu insinuările lor murdare, dar a rămas neclintit în hotărârea sa de a ţine conferinţa la castel. Aşa că vezi, dragostea mea, încă îl mai pot influenţa atunci când e nevoie! Important e să ştii cum să-l joci, cum să-i flatezi vanitatea…

Între noi fie vorba, în realitate este destul de slab! Specialitatea lui este să vrăjească prin Farmec, dar nici la asta nu prea mai apelează în ultima vreme. Şi-apoi de ce ar face-o? Doar are oameni care se ocupă de asta în locul lui…

Magicianul turui în continuare preţ de câteva minute, înşirând neobosit diferite nume. Femeia sorbea din vin, dădea din cap, suspina şi, din când în când, scotea exclamaţii de uimire, aplecându-se către el pe canapea.

---

[1] Nu mă înţelegeţi greşit! Nu mi-era frică de el. L-aş fi putut strivi într-o secundă fără să am remuşcări. Dar se afla acolo din două motive: pentru loialitatea nestrămutată faţă de stăpânul său şi pentru ochiul lui vigilent. Nu se va lăsa păcălit de deghizarea mea în muscă nici măcar pentru o fracţiune de secundă.

Aproape că-mi venea să bâzâi de plictiseală[2].

Deodată drăcuşorul începu să se agite. Capul i se roti la o sută optzeci de grade şi se uită cu ochi mijiţi la o uşă din capătul opus al camerei. Ca să-l avertizeze, îl pişcă uşor de ureche pe magician. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise şi intră respectuos un valet chel cu sacou negru.

— Scuzaţi-mă, domnule, maşina vă este pregătită!

— Mulţumesc, Carter! Venim într-un minut!

Valetul se retrase. Magicianul aşeză din nou paharul său de vin (încă plin) pe măsuţă şi o luă pe femeie de mână. I-o sărută galant. În spatele lui, drăcuşorul se strâmba dezgustat.

— Mă doare că trebuie să plec, Amanda, dar mă cheamă datoria? Nu am să fiu acasă în seara aceasta. Îmi permiţi să te sun? Poate mergem mâine-seară la teatru?

— Ar fi încântător, Simon!

— Atunci rămâne stabilit! Bunul meu prieten Makepeace a lansat o nouă piesă. Am să iau bilete imediat. Deocamdată, Carter te va conduce acasă.

Bărbatul, femeia şi drăcuşorul părăsiră camera, lăsând uşa întredeschisă. În urma lor, o muscă precaută se strecură afară din ascunzătoarea ei şi se grăbi fără zgomot de-a lungul camerei spre un loc avantajos care îi oferea vedere asupra coridorului. Timp de câteva minute fu agitaţie: valetul aduse hainele, magicianul dădu câteva ordine şi plecă trântind uşile în urma lui. Apoi magicianul plecă de acasă.

Am zburat afară în hol. Era larg, rece şi acoperit cu

[2] Dacă un om ar fi ascultat conversaţia, probabil ar fi rămas cu gura căscată, deoarece relatarea magicianului despre corupţia din guvernul britanic era extrem de detaliată. Dar pe mine unul nu mă interesa. Fiind martorul a nenumărate civilizaţii, de o vervă cu mult mai impresionantă decât aceasta care se năruie în praf, nu mă atrăgea defel chestiunea respectivă. Îmi pierdeam vremea încercând fără succes să îmi aduc aminte ce puteri nepământene ar fi putut fi în subordinea lui Simon Lovelace. Trebuia să fiu pregătit.

plăci de gresie albe şi negre. Din ghivece mari de ceramică se răsfirau ferigi de un verde-deschis. Am înconjurat candelabrul, ascultând. Era tare linişte. Singurele sunete veneau dinspre o bucătărie îndepărtată şi păreau destul de inocente – doar zăngănit de cratiţe şi farfurii şi câteva râgâieli sonore, probabil produse de bucătar.

Stăteam în dubiu dacă să trimit un puls magic discret ca să văd dacă nu puteam detecta poziţia artefactelor magicianului, dar am hotărât că era mult prea riscant. În primul rând pentru că, şi dacă n-ar mai fi fost nici un alt paznic, creaturile-santinelă de afară ar fi putut prinde semnalul meu. Aşa că am hotărât să plec personal în căutare.

Toate planurile erau libere. Am parcurs coridorul, după care – urmându-mi intuiţia – am zburat la etaj.

În capul scărilor un coridor îmbrăcat cu mochetă groasă conducea în două direcţii, fiecare pasaj fiind străjuit de picturi în ulei. Am devenit imediat interesat de cel din partea dreaptă deoarece la jumătatea lui se afla un spion. Pentru ochii umani părea o alarmă de fum, dar pe celelalte planuri îşi dezvăluia adevărata formă – o broască moaşă cu ochi nesuferiţi, bulbucaţi, aşezată cu capu-n jos pe tavan.

Cam la fiecare minut ţopăia pe loc, rotindu-se uşor. La întoarcerea magicianului avea să-i povestească dacă se întâmplase ceva.

Am făcut o mică vrajă în direcţia broaştei râioase. Un vapor gros, uleios apăru din tavan şi se învălui în jurul spionului, obturându-i vederea. Am lăsat-o să ţopăie şi să orăcăie confuză şi am zburat rapid de-a lungul coridorului până la uşa din capăt. Aceasta era singura care nu avea gaură a cheii, iar pe sub vopseaua albă, lemnul fusese întărit cu fâşii de metal. Două motive întemeiate pentru a încerca să intru.

Sub uşă era o crăpătură minusculă. Era prea mică pentru o insectă, dar oricum abia aşteptam să mă

transform iar. Musca se dizolvă într-un strop de fum, care dispăru pe sub uşă exact când ecranul de vapori din jurul broaştei se împrăştie.

În cameră, am luat forma unui copil.

Dacă aş fi ştiut numele ucenicului, aş fi fost răutăcios şi aş fi apărut sub forma lui, doar ca să-i dau un indiciu lui Simon Lovelace când ar fi vrut să dea de urma hoţului. Dar, fără numele lui, nu aveam nici o putere asupra acestuia. Aşa că m-am transformat într-un băiat pe care îl cunoscusem cândva, cineva pe care îl iubisem. Cenuşa lui plutise demult în josul Nilului, deci fărădelegea mea nu avea cum să-i facă rău, şi oricum mă încânta să mi-l reamintesc în felul acesta. Avea pielea maronie, ochi isteţi şi era acoperit cu o ţesătură albă în jurul şalelor. Se uită în jur în felul său caracteristic, cu capul uşor ridicat într-o parte.

Încăperea nu avea ferestre. Câteva dulapuri se înşirau de-a lungul pereţilor, umplute cu recuzită magică. Majoritatea lucrurilor erau inutile, potrivite doar pentru spectacole pe scenă[1], dar erau şi câteva articole interesante acolo.

Am văzut un corn de invocare şi am ştiut că e veritabil pentru că mi s-a făcut rău numai uitându-mă la el. Era suficient să sufle o dată în el şi orice spirit care se afla sub puterea acelui magician ar fi fost la picioarele lui,

[1] A, totul era destul de impresionant dacă nu erai magician. Ia să vedem: erau globuri de cristal, discuri de citit viitorul, cranii dezgropate, falange de sfinţi, beţişoare de manevrat spirite care fuseseră luate ca pradă de război de la şamanii siberieni, sticle pline cu sânge de provenienţă îndoielnică, măşti de vraci, crocodili împăiaţi, baghete noi, cuiere de pelerine pentru diferite ceremonii şi multe, multe cărţi groase de magie care arătau ca şi când ar fi fost legate în piele de om la începutul lumii, dar fuseseră probabil manufacturate la scară largă în urmă cu o săptămână într-o fabrică din Catford. Magicienii apreciază astfel de obiecte; le place la nebunie misterul hocus-pocus al lor (şi pe jumătate chiar îl cred unii dintre ei) şi adoră efectul de teamă amestecată cu admiraţie pe care îl inspiră intruşilor. Dincolo de toate, aceste fleacuri ornamentale distrag atenţia de la adevărata sursă a puterii lor. Noi!

cerşindu-i mila şi implorându-l să le dea ordine. Era un instrument crud, foarte vechi, şi nici nu mă puteam apropia de el.

Într-un alt dulap se afla un ochi făcut din lut. Mai văzusem unul la fel, în capul unui golem[1]. M-am întrebat dacă nesăbuitul ştia ce puteri are acel ochi. Mai mult ca sigur că nu – probabil l-o fi achiziţionat ca pe un suvenir ciudat în timpul vreunui sejur organizat în Europa Centrală. Turism magic… ce părere aveţi[2]? Ei, cu puţin noroc l-ar putea omorî într-o zi.

Şi mai era şi Amuleta din Samarkand. Era aşezată separat, într-o cutie mică, protejată de un geam de sticlă şi de reputaţia ei. Am păşit spre ea, trecând în revistă planurile, căutând semne de pericol şi găsind – ei bine, nimic concret, dar pe al şaptelea plan am avut deosebita impresie că se agită ceva. Nu aici, dar în apropiere. Era cazul să acţionez rapid.

Amuleta era mică, întunecată, bătută în aur. Era atârnată de un lanţ scurt din aur, iar în centru avea o piesă ovală din jad. Aurul fusese presat cu desene simple, unghiulare, înfăţişând cai nărăvaşi alergând. Caii erau cea mai de preţ avere pentru oamenii din Asia Centrală, care făcuseră amuleta în urmă cu trei mii de ani şi o îngropaseră mai târziu în mormântul uneia dintre prinţesele lor. Un arheolog rus o descoperise pe la 1950, şi nu mult după aceea a fost furată de magicieni, care îi recunoscuseră valoarea. N-aveam idee cum ajunsese

[1] În folclorul ebraic, fiinţă omenească, creată artificial, înzestrată supranatural cu viaţă. (n. tr.)

[2] Toţi se dădeau în vânt după aşa ceva: demarau în trombă în convoaiele de autocare (sau, din moment ce mulţi dintre ei erau înstăriţi, angajau avioane particulare) să facă turul marilor oraşe magice ale trecutului. Toţi gângureau şi oftau la vederea priveliştilor celebre – temple, locuri natale ale unor magicieni remarcabili sau locuri unde aceştia au sfârşit în chinuri. Şi toţi erau gata să smulgă bucăţi de statuie sau să răscolească bazarurile pieţei negre, în speranţa că vor da peste chilipiruri vrăjitoreşti nemaipomenite. Nu sunt împotriva vandalismului cultural, dar este ceva atât de vulgar!

Simon Lovelace în posesia ei, pe cine anume omorâse sau înşelase ca s-o capete!

Mi-am înălţat din nou capul şi am tras cu urechea. În casă era linişte deplină.

Am întins mâna spre dulap, zâmbind în geam la reflecţia mea care făcea acelaşi lucru.

O vibraţie de energie magică răsună pe toate cele şapte planuri. Am apucat amuleta şi mi-am atârnat-o la gât, apoi m-am răsucit iute pe călcâie. Nu apăruse nimeni în camera, dar simţeam ceva pe al şaptelea plan, apropiindu-se cu mişcări repezi.

Furtul fusese săvârşit.

În timp ce mă grăbeam spre uşă, am zărit cu coada ochiului cum un portal se deschide brusc în aer, la înălţimea capului meu. În centrul portalului era o întunecime care fu pe moment estompată, ca şi când ceva ar fi păşit prin ea în exterior. Am năvălit asupra uşii şi am izbit-o cu pumnul meu de copil. Aceasta cedă, prăbuşindu-se în lături ca o carte de joc îndoită. M-am grăbit să ies, trecând peste ea.

În hol, broasca râioasă se întoarse cu faţa spre mine şi îşi deschise gura. Secretă un strop de lichid verde, care ameninţa să îmi cadă direct în cap. M-am ferit, şi mucoasa se împrăştie pe zidul din spatele meu, distrugând un tablou şi tot ce era pe sub el, până la cărămidă.

I-am aruncat o Vrajă de Legare sub Presiune. Cu un mic orăcăit de regret, broasca făcu implozie şi căzu într-o baltă densă de substanţă, redusă la mărimea unei biluţe. N-am mai pierdut timpul pe-acolo.

Alergând spre ieşire, mi-am creat un scut protector în jurul corpului meu fizic, în eventualitatea că mai apăreau alte proiectile.

Măsura se dovedi înţeleaptă pentru că în secunda imediat următoare o explozie lovi podeaua chiar în spatele meu. Impactul fu atât de mare, încât mă proiectă cu capul înainte într-un zid. În jurul meu dansau flăcări

verzui ce lăsau dâre pe decor asemenea unor degete de uriaş.

M-am forţat să mă ridic în picioare în mijlocul grămezii de cărămizi sparte şi m-am întors.

Deasupra uşii dărâmate din capătul coridorului stătea ceva care luase forma unui bărbat foarte înalt, cu pielea de un roşu-aprins şi cap de şacal. – BARTIMAEUS!

O altă detunătură fu lansată de-a lungul holului. Am făcut o tumbă pe sub ea, înspre scări, şi, în timp ce explozia verde acoperea în vapori colţul peretelui, m-am rostogolit în josul treptelor, am trecut prin balustradă şi am aterizat doi metri mai jos, pe pardoseala de gresie alb cu negru, crăpând-o destul de rău.

M-am ridicat şi am aruncat o privire la uşa de la intrare. Prin geam am putut vedea conturul galben greoi al uneia dintre cele trei santinele. Mă aştepta, fără să-şi dea seama că poate fi văzută din interior. Am decis să caut altă ieşire. În felul acesta, inteligenţa superioară câştigă în faţa forţei brute la orice oră!

Apropo de asta, trebuia să ies rapid. Zgomotele de la etaj îmi dădeau de înţeles că eram urmărit.

Am trecut în fugă prin vreo două camere – o bibliotecă şi o sufragerie – de fiecare dată încercând să scap pe fereastră, dar în ambele rânduri am dat înapoi când una sau mai multe dintre creaturile galbene se iveau în dreptul geamului. Incapacitatea lor de a se ascunde era egalată numai de precauţia mea în a evita eventualele arme magice pe care le-ar fi putut avea asupra lor.

În urma mea, numele îmi era strigat pe un ton furios. Panicat de-acum, am deschis o nouă uşă şi m-am pomenit în bucătărie. Nu mai erau alte uşi de interior, însă una dădea spre ceea ce părea a fi o seră-anexă, plină cu plante medicinale şi cu verdeţuri. Dincolo de ea se afla grădina – şi de asemenea cele trei santinele, care înconjuraseră casa cu viteză surprinzătoare, apropiindu-se cu zgomot de motor pe picioarele lor rotitoare. Ca să câştig timp, am pus un scut pe uşa din

spatele meu. Apoi m-am uitat în jur şi l-am văzut pe bucătar.

Stătea în celălalt capăt al camerei, tolănit într-un scaun, cu picioarele cocoţate pe masa de bucătărie, un tip gras, cu o faţă rumenă, jovială şi cu o toporişca în mână. Îşi tăia concentrat unghiile cu toporişca, lovind apoi uşor, ca un expert, fiecare colţ de unghie şi făcându-l să aterizeze în focul din şemineul de lângă el. În timpul ăsta mă fixa cu ochii lui mici, negri.

Nu mă simţeam în largul meu. El nu părea deloc deranjat să vadă un puşti egiptean care intrase alergând în bucătăria lui. L-am examinat şi pe celelalte planuri. Pe primele şase era tot un bucătar cu şorţ alb. Dar pe al şaptelea… „Ups!”

— Bartimaeus!

— Faquarl!

— Cum te descurci?

— Binişor!

— Nu te-am mai văzut de mult! Da, aşa e!

— Păcat, nu?

— Da! Păi… iată-mă!

— Într-adevăr, iată-te!

În vreme ce purtam această conversaţie fascinantă, bubuielile unei serii susţinute de detunături se auzeau de partea cealaltă a uşii, însă scutul meu se menţinea ferm pe poziţii. Am zâmbit cât de politicos am putut.

— Jabor pare la fel de nervos ca întotdeauna.

— Da, este neschimbat! Poate doar uşor mai flămând, Bartimaeus! Asta este singura schimbare pe care am remarcat-o la el. Nu pare niciodată sătul, nici măcar atunci când este hrănit. Iar asta se întâmplă mult prea rar în vremurile astea, după cum îţi imaginezi.

— Tratează-i rău, ţine-i în priză, asta-i deviza stăpânului tău, aşa-i? Totuşi, trebuie să fie destul de puternic, dacă e capabil să vă aibă pe tine şi pe Jabor ca sclavi!

Bucătarul schiţă un zâmbet şi, cu o lovitură uşoară a

lamei toporiştii, trimise un ciot de unghie până în tavan. Acesta străpunse tencuiala şi înţepeni acolo.

— Haide, hai, Bartimaeus, doar nu mai folosim cuvântul cu „s" în anturaje civilizate, nu-i aşa? Eu şi Jabor suntem de mult în jocul ăsta.

— Bineînţeles că sunteţi!

— Apropo de diferenţe, am observat că ai evitat să mi te adresezi pe planul al şaptelea. Urât din partea ta! Sa fie oare pentru că te simţi intimidat de forma mea adevărată?

— Îngreţoşat, Faquarl, nu intimidat[1]!

— Ei, situaţia asta este deosebit de plăcută! Că veni vorba, îţi admir înfăţişarea sub care ai ales să apari. Foarte nimerită! Dar văd că eşti oarecum îngreunat de o anumită amuletă. Eşti drăguţ s-o scoţi şi să o aşezi pe masă? Apoi, dacă ai vrea să îmi spui pentru ce magician lucrezi, aş putea găsi o metodă de a încheia această întrevedere fără consecinţe tragice!

— Drăguţ din partea ta, dar ştii că nu pot face asta[2]! Bucătarul împungea marginea mesei cu vârful toporiştii.

— Hai să fiu sincer cu tine: poţi şi ai s-o faci! Nu e nimic personal, desigur. Într-o zi poate o să ajungem din nou să lucrăm împreună. Dar deocamdată, sunt legat, aşa cum eşti şi tu. Şi am şi eu sarcina mea de îndeplinit. Aşa că totul se rezumă la o chestiune de putere, cum se întâmplă de obicei.

Corectează-mă dacă greşesc, dar văd că nu ai prea multă încredere în tine azi – altfel ai fi ieşit pe uşa din faţa şi i-ai fi eliminat pe triloizi din mers, în loc să le

---

[1] Nu sunt prea arătos nici eu, dar Faquarl avea prea multe tentacule, după părerea mea.

[2] Nu e chiar aşa! Aş fi putut preda amuleta, în felul acesta eşuând să îmi îndeplinesc misiunea. Dar, după aceea, chiar dacă aş fi reuşit să scap de Faquarl, ar fi trebuit să mă întorc cu mâna goală la băiatul cu faţa palidă. Eşecul meu m-ar fi lăsat la mila lui, de două ori înrobit sub „blânda" lui putere, iar cumva ştiam că n-ar fi fost o idee prea bună.

permiţi să te constrângă să faci înconjurul casei ca să ajungi la mine.

— Pur şi simplu, a fost o toană!

— Hmm! Nu te-aş sfătui să te îndrepţi spre fereastră, Bartimaeus! O asemenea manevră ar fi patetic de evidentă chiar şi pentru un om[1], şi, în plus, triloizii te aşteaptă acolo. Dă-mi amuleta sau o să vezi că şubredul tău scut de apărare n-o să-ţi fie de nici un folos!

Se ridică de pe scaun şi întinse mâna. Urmă o pauză. Îndărătul scutului meu, detunăturile răbdătoare (sau lipsite de imaginaţie) ale lui Jabor încă răsunau. Fără vraja mea, uşa ar fi fost de mult făcuta praf şi pulbere. În grădină, cele trei santinele vegheau, cu ochii aţintiţi asupra mea. M-am uitat prin cameră după surse de inspiraţie.

— Amuleta, Bartimaeus!

Am ridicat mâna şi am apucat amuleta cu un oftat greoi, cam teatral, după care am sărit în stânga. În acelaşi timp am anulat scutul de la uşă. Faquarl ţâţâi enervat şi dădu să facă un gest, însă exact atunci fu nimerit in plin de o explozie deosebit de puternică, scăpată prin uşa care fusese până atunci apărată. Bomba îl trimise cu spatele până în şemineu, unde se prăbuşi sub un morman de cărămizi.

Am doborât uşa ce dădea spre seră, tocmai când Jabor intra în bucătărie prin gaura făcută. Până să iasă Faquarl de sub grămada de praf, cărămizi şi mortar, eu ieşisem deja în grădină. Cele trei santinele se îndreptară spre mine cu ochii larg deschişi, rotindu-şi picioarele. Pe labele picioarelor lor informe le apăruseră gheare ca nişte seceri. Am spus repede o vrajă de iluminare, dintre cele mai puternice. Toată grădina fu inundată de lumină, de parcă explodase un soare. Orbite, santinelele urlară de durere. Am sărit peste ele şi am început să alerg prin grădină, ferindu-mă de fulgerele magice aruncate dinspre casă, care ardeau copacii.

---

[1] „Au!”

În celălalt capăt al grădinii, între o grămadă de frunze şi plante uscate şi o maşină de tuns iarba, am escaladat zidul dintr-un salt. Ca să ies, am sfâşiat dantelăria albastră de noduri magice, lăsând în urmă o gaură de forma unui băieţel. Alarma se declanşă instantaneu.

Am aterizat pe trotuar, cu amuleta la gât, sărind şi lovindu-mi-se de piept. De partea cealaltă a zidului am auzit zgomot de copite în galop. Era cazul să fac o schimbare!

Se ştie că şoimul este cea mai rapidă pasăre, putând atinge o viteză de două sute de kilometri pe oră, în zbor planat. Rareori s-a văzut vreunul să atingă asemenea viteză deasupra acoperişurilor din partea de nord a Londrei. Unii poate chiar se îndoiesc că aşa ceva ar fi posibil, mai ales dacă pasărea poartă o amuletă grea în jurul gâtului. Cu toate acestea, nu-mi rămâne să vă mai spun decât că atunci când Faquarl şi Jabor, ieşiţi şi ei în strada dosnică din cartierul Hampstead, au creat un obstacol invizibil, care însă a fost imediat izbit de un camion de mobilă venit în viteză, eu dispărusem de mult. Eram deja departe.

5
Nathaniel

— **M**ai presus de toate, spuse mentorul său, este un fapt care trebuie să-ţi intre acum bine în căpăţâna aia a ta mică şi nenorocită, ca să nu-l mai uiţi niciodată! Ghiceşti care este acela?

— Nu, domnule! spuse băiatul.

— Nu?

Sprâncenele zbârlite se înălţară dispreţuitoare. Ca hipnotizat, băiatul le urmări cum dispar sub claia albă de păr ce atârna pe frunte. Acolo, aproape sfioase, rămaseră ascunse doar o fracţiune de secundă, înainte să coboare la locul lor, îngreunate cu o expresie teribilă.

— Nu! Ei, atunci… Magicianul se apleca înainte în scaunul său. Ţi-l voi spune!

Cu o mişcare voit lentă, acesta îşi apropie mâinile astfel încât degetele să formeze o boltă ascuţită, pe care o îndreptă spre băiat.

— Ţine minte asta! spuse el cu voce moale. Demonii sunt foarte răi şi te vor răni, dacă pot! Ai înţeles?

Băiatul încă examina sprâncenele, fără să-şi poată lua ochii de la ele. Acum erau încruntate, ca două capete ascuţite de săgeată ce se uneau. Se mişcau cu o agilitate de-a dreptul remarcabilă – când în sus, când în jos, fie îndoindu-se, fie arcuindu-se, uneori la unison, alteori numai câte una. Spectacolul lor comic de viaţă independentă exercita o fascinaţie ciudată asupra băiatului. În plus, acesta prefera de o mie de ori să le studieze pe ele decât să privească în ochii îndrumătorului său.

Magicianul tuşi cu subînţeles.

— Ai înţeles?

— A, da, domnule!

— Ei, acum spui „da”, şi sunt sigur că chiar crezi asta – şi totuşi... Una dintre sprâncene se înălţă un pic gânditoare. Şi totuşi nu sunt pe de-a-ntregul convins că efectiv ai înţeles cu adevărat!

— O, ba da! Chiar am înţeles, domnule! Demonii sunt răi şi periculoşi şi te pot răni dacă le dai voie, domnule!

Băiatul se foi nervos pe perna pe care stătea. Era nerăbdător să demonstreze că ascultase atent. Afară, soarele de vară scălda iarba şi trotuarele încinse. Cu cinci minute în urmă, pe sub fereastra lor trecuse veselă o maşină de îngheţată, însă în camera magicianului abia pătrundea o geană de lumină pe lângă draperiile grele, roşii; atmosfera în încăpere era încărcată şi grea. Băiatul îşi dorea ca lecţia să se încheie mai repede ca să-i fie permis să plece.

— Am ascultat foarte atent, domnule! zise el. Mentorul său înclină din cap.

— Ai văzut vreodată un demon? întrebă acesta.

— Nu, domnule! Adică, doar în cărţi.

— Ridică-te!

Băiatul se ridică repede în picioare, una dintre tălpi alunecându-i pe pernă. Stânjenit, aşteptă, cu mâinile pe lângă corp. Calm, profesorul îi indică o uşă din spatele său.

— Ştii ce-i acolo?

— Biroul dumneavoastră, domnule!

— Bun! Coboară pe scări şi traversează camera! La capătul opus ai să vezi biroul meu. Pe birou este o cutie, şi în cutie se află o pereche de ochelari. Ţi-i pui la ochi şi te întorci la mine! Ai reţinut?

— Da, domnule.

— Bun atunci. Hai, du-te!

Sub privirea atentă a îndrumătorului său, băiatul traversă camera până la uşa indicată, care era dintr-un lemn întunecat la culoare, nevopsit şi avea multe incrustaţii cu foi de viţă-de-vie, cârcei şi grâne. Se chinui puţin până reuşi să răsucească mânerul greu de alamă,

pe care îl simţi rece şi plăcut la atingere. Uşa se deschise fără zgomot, dându-se în lături pe balamalele unse, iar băiatul îi trecu pragul. Se trezi în vârful unui şir de trepte mochetate. Pereţii camerei erau tapetaţi elegant cu un imprimeu floral. O fereastră mică situată pe la jumătatea scărilor lăsa să pătrundă un fascicul prietenos de raze de soare.

Băiatul coborî cu grijă, treaptă cu treaptă. Tăcerea şi lumina zilei îl liniştiră şi îi mai risipiră o parte din temeri. Din moment ce nu mai ajunsese niciodată atât de departe, nu avea decât poveşti care să-i alimenteze închipuirile despre ce l-ar putea aştepta în biroul mentorului său. Imagini teribile cu crocodili împăiaţi şi globi oculari în borcane năvăliră stridente în mintea lui. Furios, le alungă imediat. Nu îi va fi teamă!

La baza scării se afla o altă uşă, asemănătoare celei dintâi, dar mai mică şi decorată în centru cu o stea cu cinci colţuri, pictată în roşu. Băiatul răsuci mînerul rotund şi se opinti: uşa se deschise anevoie, împiedicată de covorul gros. O împinse cât să poată trece, şi băiatul intră în birou. Involuntar, îşi ţinu respiraţia când intră; după care, ajuns în încăpere, expiră iarăşi, aproape cu un sentiment de dezamăgire. Totul era aşa de comun! O cameră lungă, cu rafturi de cărţi pe toate laturile. În capătul opus se afla un birou mare de lemn, în spatele căruia se afla un scaun mare, tapiţat cu piele. Pe masă erau pixuri, câteva file de hârtie, un model vechi de computer şi o cutie mică de metal. Fereastra din spatele lui dădea spre un castan sălbatic, împodobit cu toată splendoarea verii. Lumina din încăpere avea o nuanţă verzuie, dulce.

Băiatul se îndreptă spre masă.

La jumătatea drumului se opri şi privi în urmă.

Nimic! Deşi avusese un sentiment ciudat... Din nu se ştie ce motiv, uşa uşor întredeschisă prin care abia trecuse acum îi transmitea o senzaţie de nelinişte. Îşi dorea să o fi închis după el.

Scutură din cap. Nu era nevoie. Doar în câteva secunde urma iasă din cameră.

Făcu patru paşi repezi până la marginea mesei. Se uită din nou în spatele lui. Era sigur că se auzise un zgomot…

Camera era goală. Băiatul ciuli urechile, ascultând cu agerimea unui iepure ascuns în desiş. Nu, nu se auzea nimic, cu excepţia traficului îndepărtat.

Cu ochii mari, respirând greoi, băiatul se întoarse cu faţa către masă. Cutia de metal sclipi în lumina soarelui. Întinse mîna după ea pe deasupra suprafeţei de piele a biroului. Nu era neapărat necesar să facă asta – ar fi putut să înconjoare biroul şi s-o apuce uşor –, dar voia să câştige timp, s-o ia cât mai repede şi să iasă de-acolo. Se aplecă peste masă şi întinse mâna, dar cutia se încăpăţâna să rămână la distanţă, imposibil de ajuns. Băiatul se lăsă şi mai mult pe burtă, răsfirându-şi la maximum degetele de la mână. Acestea nu atinseră cutia, dar braţul său răsturnă un suport mic cu pixuri, care se împrăştiară pe învelitoarea de piele a biroului.

Băiatul simţi la subraţ gâdilătura unei picături de transpiraţie. Panicat, începu să adune pixurile şi să le îndese la loc în suport.

În spatele lui, cineva chicotea înfundat. Băiatul se răsuci pe călcâie reţinându-şi un ţipăt, însă nu văzu nimic.

Rămase un moment sprijinit de birou, paralizat de frică, după care se îmbărbătă singur. Păru să-şi spună: „Lasă pixurile! Doar ai venit pentru cutie!” Uşor, imperceptibil, începu să înconjoare cu paşi mici latura biroului, cu spatele la geam şi cu ochii spre cameră.

Un ciocănit alert se auzi în fereastră, de trei ori. Se răsuci să vadă ce-i. Nimic; doar castanul sălbatic dincolo de grădină, legănându-se alene în adierea văratică.

Nu era nimic.

În acel moment, unul dintre pixurile răsturnate se rostogoli de pe marginea biroului pe covor. Căzuse fară zgomot, dar băiatul îl zărise cu coada ochiului. Un alt pix

începu să se zgâlţâie înainte şi înapoi – întâi mai lent, apoi din ce în ce mai repede. Dintr-odată se răsuci în aer, ţopăi de pe piciorul monitorului de computer şi se aruncă de pe marginea biroului pe jos. Un altul făcu la fel. Apoi încă unul. Brusc, toate pixurile se rostogoleau, în direcţii diferite în acelaşi timp, lansându-se în gol de pe marginea biroului, lovindu-se unele de altele, căzând pe covor şi rămânând acolo.

Băiatul privi cum cade şi ultimul pix.

Nu se mişcă.

Auzi un râset uşor, drept lângă urechea lui. Cu un ţipăt, dădu prin aer cu mâna pe la urechea stingă, dar nu atinse nimic. Agitându-se, băiatul se răsuci şi ajunse cu faţa spre birou. Cutia era acum chiar sub ochii lui. O apucă, şi în aceeaşi clipă o scăpă din mână: metalul stătuse în soare timp îndelungat şi fierbinţeala acestuia îi arsese palma. În cădere, cutia se izbi de birou şi rămase fără capac. Din ea ieşi la iveală o pereche de ochelari cu ramă din corn de animal. Nu mai întârzie nici măcar o secundă; puse mâna pe ei şi fugi spre uşă.

Ceva veni în urma sa. Auzea un ţopăit la spatele lui.

Aproape ajunsese la uşă; vedea scările de dincolo de ea care duceau spre profesor, când uşa se trânti, închizându-se.

Băiatul se agăţă de mâner, bătu în lemn, strigă după îndrumătorul lui cu suspine înecate în lacrimi, dar totul fără nici un rezultat. Ceva îi şoptea nişte vorbe la ureche, dar nu reuşea să descifreze cuvintele. Panicat de moarte, începu să lovească uşa cu picioarele, însă nu reuşi decât să-şi scrântească degetul mare prin ghetuţa neagră, aşa că se întoarse cu faţa spre încăperea goală.

Împrejurul lui răsunau tot felul de mici foşnete, ciocăneli uşoare sau slabe fluturări ca de aripi, de parcă rafturile, covorul, cărţile, chiar şi tavanul erau atinse sau şterse în trecere de lucruri invizibile, mişcătoare. Unul dintre abajururile lămpii de deasupra capului său se legănă uşor într-o briză inexistentă.

Printre lacrimi, cu toată groaza, băiatul îşi găsi cuvintele:

— Opreşte-te! strigă el. Piei!

Foşnetul, ciocănitul şi fluturarea de aripi încetară ca prin minune. Legănarea abajurului încetini, apoi se opri de tot. Camera era acum foarte liniştită.

Trăgând lacom aer în piept, băiatul inspectă camera, aşteptând pe loc, cu spatele la uşă. Nu răzbătea nici un sunet. Atunci îşi aminti de ochelarii pe care îi avea încă în mână. Prin înceţoşarea minţii sale stăpânite de frică, îşi aduse aminte că mentorul lui îi spusese să şi-i pună pe nas înainte de a se întoarce. Poate dacă proceda aşa, uşa s-ar deschide şi ar avea posibilitatea să urce scările la adăpost.

Cu degetele tremurânde ridică ochelarii şi îi puse la ochi. Atunci văzu cu adevărat ce se afla în birou.

Cam o sută de mici demoni umpleau fiecare centimetru al spaţiului din faţa sa. Erau aşezaţi grămadă, unul peste celălalt, peste tot în cameră, ca seminţele într-un pepene sau ca nişte nuci într-o pungă, călcându-se în picioare şi înghiontindu-se. Erau atât de strânşi laolaltă, încât acopereau cu totul covorul. Aruncând ocheade obscene, stăteau fie ghemuiţi pe birou, fie atârnau de lustre şi de rafturile bibliotecii, ori pluteau la câţiva centimetri de sol. Câţiva se balansau pe nasurile proeminente ale unora sau erau suspendaţi de braţele şi picioarele altora. Unii aveau corpuri uriaşe cu capete de mărimea unor portocale; alţii arătau exact invers. Erau cozi, aripi, coarne, negi, mâini, guri, tălpi şi ochi în plus. Se vedeau prea mulţi solzi şi prea mult păr şi alte lucruri în locuri imposibile! O parte aveau ciocuri, alţii – trompe, majoritatea aveau dinţi. Erau de toate culorile posibile, cel mai adesea în combinaţii nepotrivite, şi cu toţii îşi dădeau silinţa să stea absolut nemişcaţi, vrând parcă să-l convingă pe băiat că nu era nimeni acolo. Se străduiau din răsputeri să rămână neclintiţi, în ciuda tremuratului sau a agitatului reţinut al cozilor şi al

aripilor lor, precum şi a schimonoselilor pe care nu se puteau abţine să le facă. Dar exact în momentul când băiatul îşi puse ochelarii, demonii îşi dădură seama că şi el îi poate vedea. Atunci, cu un chiot de bucurie, săriră asupra lui.

Băiatul începu să ţipe, se izbi cu spatele de uşă şi căzu pe covor. Ridică mâinile deasupra capului ca să se apere şi îşi scoase ochelarii. Cu ochii închişi, se rostogoli pe burtă şi apoi se făcu ghem, năucit de zgomotul îngrozitor de aripi şi de solzi şi atacat din toate părţile de micile gheare ascuţite.

Băiatul nu se urnise din loc nici douăzeci de minute mai târziu, când mentorul său veni după el să-l ia şi să-l scape din mijlocul drăcuşorilor. Fu dus în braţe în camera lui. O zi şi o noapte nu mâncă.

Pentru încă o săptămână, rămase mut şi fără reacţie la cei din jur, dar în cele din urmă îşi reveni, putând să vorbească din nou şi să-şi reia lecţiile.

Profesorul său nu mai reaminti niciodată incidentul respectiv, dar era satisfăcut de efectul lecţiei – mai exact de izvorul de ură şi de teamă care fusese întipărit în memoria ucenicului său, în camera însorită.

Aceasta fusese una dintre experienţele timpurii ale lui Nathaniel. Nu pomeni nimănui despre ea, dar amintirea ei nu-i ieşi niciodată din inimă. La vremea aceea avea şase ani.

6
Bartimaeus

Problema cu un artefact magic de mare valoare, cum este Amuleta din Samarkand, e că are o aură[1] deosebită, care atrage atenţia asemenea unui bărbat dezbrăcat venit la o înmormântare. Ştiam că, de îndată ce Simon Lovelace avea să fie informat de escapada mea, urma să trimită cercetaşi în teritoriu care să recepţioneze pulsul aurei, şi, cu cât rămâneam mai mult într-un loc, cu atât existau mai multe şanse să fiu reperat. Băiatul avea să mă invoce abia a doua zi[2], aşa că trebuia să nu mă las descoperit în cele câteva ore rămase până atunci.

Oare ce putea să trimită magicianul după mine? Mi-era imposibil să cred că ar mai fi putut să-i aibă în stăpânire şi pe alţi djinni de puterea lui Faquarl şi Jabor, dar cu siguranţă era în stare să convoace o gaşcă de slujbaşi mai mărunţi care să înceapă vânătoarea. În mod normal, pot să scap de folioţi[3] şi alţi asemenea cu o gheară legată la spate, dar dacă apar în număr mare, iar eu sunt

[1] Toate lucrurile vii au aură. Aceasta ia forma unui nimb colorat care înconjoară corpul individului şi cel mai nimerit ar fi descrisă ca un fenomen vizual la fel de subtil ca mirosul. Aurele există şi la primul nivel, dar sunt invizibile pentru majoritatea oamenilor. Multe animale, cum ar fi pisicile pot să le vadă; djinnii şi alte câteva persoane cu calităţi excepţionale de asemenea. Aurele îşi schimbă culoarea în funcţie de starea de spirit a posesorului şi reprezintă un indiciu util al fricii, al urii, al suferinţei etc. De aceea este foarte greu să păcăleşti o pisică (sau un duh al lămpii) când îi vrei răul.

[2] Ar fi fost mult mai plăcut să mă întorc imediat la ghiaur ca să scap de amuletă, dar aproape întotdeauna magicienii insistă să facă invocările la momente precise. Evită astfel ca noi să-i prindem cumva în dezavantaj (lucru potenţial fatal).

[3] O specie de spirite cu cinci ochi: doi în cap, unul pe fiecare parte laterală şi unul – ei bine, să spunem că ar fi greu ca apariţia ta să-l surprindă pe vreunul când stă aplecat.

epuizat, lucrurile se pot complica[4].

Am zburat din Hampstead cu viteză maximă şi m-am adăpostit sub streaşină unei case părăsite de pe malul Tamisei, unde mi-am curăţat penele şi m-am uitat la cer. După un timp, şapte mici sfere de lumină roşie au traversat orizontul la joasă altitudine.

Când au ajuns la mijlocul fluviului, s-au împărţit: trei au continuat spre sud, două au luat-o spre vest, două – la est. M-am ghemuit pe cât am putut sub paravanul acoperişului, dar n-am avut cum să nu observ că amuleta începuse să emită un puls foarte puternic când sferele-cercetaşe mai apropiate au dispărut în josul fluviului. Amănuntul acesta mă tulbură; la scurtă vreme după aceea am zbughit-o către o grindă de pe malul opus, situată în partea de sus a unei macarale aflate în zona unde se înălţa un elegant complex de apartamente, la malul apei, pentru mica nobilime magică.

Trecură cinci minute de linişte. În aval, fluviul se rotea şi crea vârtejuri în jurul felinarelor de pe chei, împotmolite în noroi. Norii acoperiră în trecere luna. Brusc, o lumină verde, slabă luci în toate ferestrele casei

---

[4] Chiar şi magicienii sunt derutaţi de infinitele forme pe care le putem lua, la fel de diferite una de alta cum sunt elefanţii de insecte sau vulturii de amibe. Totuşi, vorbind pe larg, sunt cinci ranguri de bază pe care e posibil să le întâlneşti activând în slujba unui magician. Acestea sunt următoarele, în ordine descrescătoare a puterii şi a groazei pe care o inspiră: marizi, afriţi, djinni, folioţi şi drăcuşori sau drăcuşori păzitori. (Mai sunt şi nişte legiuni de mici spirite inferioare drăcuşorilor, însă magicienii rar se deranjează să le invoce pe acestea. De asemenea, cu mult deasupra marizilor există entităţi importante cu puteri teribile, care sunt rar văzute pe pământ, din moment ce puţini magicieni abia îndrăznesc să le rostească numele.) O cunoaştere detaliată a acestei ierarhii este extrem de importantă atât pentru magicieni, cât şi pentru noi, pentru că deseori supravieţuirea depinde de statutul pe care ştii că-l ai la un moment dat. Uite eu, ca exemplar deosebit de djinn, îi tratez pe ceilalţi djinni, precum şi pe cei situaţi deasupra rangului meu cu un oarecare grad de curtoazie, însă pe folioţi şi pe impi îi ţin numai în şuturi.

părăsite de pe celălalt mal. În interiorul ei, umbre cocârjate se mişcau căutând. Nu găsiră nimic; lumina îngheţă parcă, solidificându-se, şi deveni o ceaţă luminoasă care ieşi pe geamuri şi fu risipită de vânt. Casa era din nou învăluită în întuneric. Am zburat de îndată spre sud, ţâşnind ca o săgeată din loc, apoi am plonjat de pe o stradă pe alta.

Cam jumătate din noapte mi-am continuat zborul meu nebun, de fugar, pe deasupra Londrei. Sferele[1] fuseseră mobilizate în teritoriu în număr mai mare decât mă aşteptam (ca şi cum ar fi fost chemate de mai mulţi magicieni, nu unul singur) şi apăreau deasupra la intervale regulate. Ca să mă protejez, trebuia să mă aflu tot timpul în mişcare, şi, chiar şi aşa, am fost cât pe ce să fiu prins de două ori. La un moment dat am înconjurat o clădire de birouri şi era cât pe ce să mă izbesc de o sferă care venea de după colţ; o alta mă luă pe surprindere din spate, când, doborât de oboseală, m-am ghemuit într-un fag din Green Park. În ambele cazuri am reuşit să scap înainte să le vină întăriri.

Nu după mult timp mi-am dat seama că aripile abia mă mai ţin. Chinul constant de a-mi suporta forma fizică mă epuiza şi îmi consuma energie preţioasă, aşa că am hotărât să adopt un alt plan – să găsesc un loc unde pulsul amuletei ar fi acoperit de alte emisii magice. Era momentul să mă amestec în multitudinea de capete, în mijlocul mulţimii nespălate: cu alte cuvinte, printre oameni! Aşa eram de disperat!

Am zburat înapoi spre centrul oraşului. Chiar şi la această ora târzie, turiştii din Trafalgar Square încă se mai foiau în jurul soclului Columnei lui Nelson, în

[1] Sferele-cercetaş sunt un fel de drăcuşori mai voinici. Au nişte urechi uriaşe, solzoase şi o singură nară cu perişori care îi face extrem de sensibili la pulsaţiile magice şi foarte iritabili dacă sunt expuşi la vreun zgomot puternic sau la un miros înţepător. Parte din noapte am fost nevoit să mă ascund în tranşeele din Sistemul de Canalizări Rotherhithe.

veşminte pestriţe, cumpărând talismane ieftine de la tarabele oficiale îngrămădite între lei. Din piaţă se înălţa un vacarm de vibraţii magice. Acesta era un loc de ascuns la fel de bun ca oricare altul.

Un trăsnet de pene brazdă noaptea şi dispăru în spaţiul îngust dintre două tarabe. Imediat după, ieşi la iveală un băieţel egiptean cu ochii trişti, care îşi croi loc cu coatele prin mulţime. Era îmbrăcat cu blugi albaştri şi avea peste un tricou alb o jachetă neagră, căptuşită, terminată cu o bandă elastică în talie. Era încălţat cu o pereche de tenişi albi cu şireturi care i se desfăceau în permanenţă. Se amestecă în mulţime.

Simţeam amuleta arzându-mă pe piept. La anumite intervale, emitea mici valuri de căldură intensă, pulsând ca bătăile inimii. Speram din răsputeri că acest semnal era acum înghiţit de toate aurele din jur.

Mare parte din magia din acest loc era mai mult de paradă, nu de substanţă. Piaţa era presărată cu tot felul de standuri autorizate ale unor şarlatani care vindeau mici talismane şi flecuşteţe ce fuseseră aprobate de către autorităţi pentru uzul comun[1]. La ele căscau ochii turişti din America de Nord şi din Japonia, nerăbdători să probeze grămezile de pietre multicolore şi bijuteriile de două parale, încercând să-şi amintească aluniţele şi alte semne din naştere ale rudelor de acasă, în vreme ce erau serviţi răbdător de vânzătorii veseli cu accent de Cockney[2]. Dacă nu erau bliţurile aparatelor de

---

[1] Populare erau mai ales cioburile de cristal, despre care se credea că ar emana aure binefăcătoare. Oamenii le purtau agăţate la gât, ca să le poarte noroc. Cioburile nu aveau absolut nici o proprietate magică, dar bănuiesc că într-un fel aveau o oarecare funcţie protectoare: oricine purta aşa ceva se prezenta singur ca un ignorant în ale magiei şi drept urmare era ignorat de multele grupuri de magicieni rivali. În Londra era periculos pentru cineva să fi terminat chiar şi cel mai scurt stagiu de pregătire vrăjitorească; pentru că atunci devenea folositor şi/sau periculos – si, în consecinţă, pradă pentru ceilalţi magicieni.

[2] Zonă din estul Londrei, la nord de Tamisa, cu accent şi dialect

fotografiat, aş fi zis că m-am întors la Karnak. Toţi se târguiau până obţineau un preţ bun, strigau fericiţi şi zâmbeau. Era veşnicul tablou de credulitate şi lăcomie.

Însă nu tot ce era în piaţă era trivial. Ici şi colo câţiva bărbaţi cu feţe sobre stăteau la intrarea unor mici corturi închise. Vizitatorii erau admişi în acestea unul câte unul. În mod evident erau artefacte de valoare veritabilă înăuntru, deoarece lângă absolut fiecare cort patrulau mici paznici vigilenţi. Aceştia apăreau sub diferite înfăţişări care nu dădeau de bănuit – mai ales porumbei. Am evitat să mă apropii prea mult, ca nu cumva să aibă percepţii mai bune decât arătau.

Câţiva magicieni se plimbau de colo-colo prin mulţime. Era puţin probabil că voiau să cumpere ceva de aici; mai mult ca sigur lucrau în tura de noapte în birourile guvernamentale din Whitehall şi ieşiseră afară să ia o gură de aer. Unul dintre ei (într-un costum elegant) era însoţit pe al doilea plan de un drăcuşor păzitor, care îi ţopăia lângă glezne; alţii (îmbrăcaţi mai ponosit) pur şi simplu lăsau în urma lor o dâră sugestivă cu iz de tămâie, transpiraţie uscată şi ceară de lumânări.

Poliţia era de asemenea prezentă – câţiva comisari obişnuiţi şi vreo doi bărbaţi păroşi, cu feţe slabe şi trăsături ascuţite din Poliţia de Noapte, vizibili când şi când, cât să preîntâmpine problemele.

Farurile maşinilor care îi duceau pe miniştri şi alţi magicieni de la birourile lor din parlament către cluburile din parcul St. James se roteau de jur împrejurul pieţei. Cândva fusesem aproape de nucleul de putere care se extinsese asupra unui imperiu, iar acum aveam noroc dacă rămâneam nedetectat până când eram, în sfârşit, „convocat”. Sau poate că nu!

M-am îndreptat spre o tarabă care avea un aspect cam dărăpănat şi începusem să-i examinez marfa expusă, când am avut senzaţia neplăcută că sunt privit. Mi-am întors puţin capul şi am scrutat adunarea. O masă

---

specifice. (n. tr.)

amorfă! Am verificat planurile. Nu era nici un fel de pericol ascuns: doar o turmă de vite, pe cât de banală, pe atât de umană! Mi-am întors privirea spre tarabă şi, absent, am pus mâna pe o oglindă magică, marca My Magic Mirror, o bucată de sticlă ieftină, lipită într-un cadru de plastic roz, decorat pe alocuri cu baghete, pisici şi pălării de vrăjitor.

Am simţit din nou acea senzaţie neplăcută! M-am întors iute. Printr-un gol în mulţime, chiar în faţa mea am văzut o femeie-magician, scundă şi îndesată, împreună cu un grup de copii, strânşi ciorchine în jurul unui stand, cu un poliţist care îi urmărea suspicios. Nimeni nu părea să arate nici cel mai mic interes în privinţa mea. Dar ştiam ce simţisem. Data viitoare voi fi pregătit! Mă prefăceam că studiez oglinda, atent însă la ce se petrece în jur. Eticheta de pe spatele acesteia avertiza cu litere ţipătoare: UN NOU CADOU GROZAV DIN LONDRA, CAPITALA MAGICĂ A LUMII! PRODUSĂ ÎN TAIW…

Şi atunci senzaţia reveni. M-am răsucit mai repede ca o pisică şi – succes! Mi-am privit urmăritorii drept în ochi. Erau doi, un băiat şi o fată, din mijlocul cârdului de copii. Nu mai avuseseră timp să-şi mute privirea. Băiatul avea în jur de cincisprezece ani, faţa lui afişând semnele bătăliei pierdute cu acneea. Fata era ceva mai mică, dar expresia din ochii ei era rece şi dură. I-am privit la rândul meu. Ce-mi păsa mie? Erau oameni, nu puteau să vadă ce sunt. Lasă-i să se uite!

După câteva secunde, n-au mai rezistat; s-au uitat în altă parte. Am ridicat din umeri şi am dat să plec. Bărbatul de la tarabă tuşi zgomotos. Am pus la loc cu grijă oglinjoara My Magic Mirror pe o tăviţă, i-am adresat vânzătorului un zâmbet larg şi mi-am văzut de drum.

Copiii se luară după mine.

I-am zărit în dreptul următoarei tarabe, uitându-se la mine din spatele unui chioşc cu vată de zahăr. Erau în gaşcă – bănuiam că sunt cinci sau şase, dar nu eram sigur. Ce plănuiau? Vreo tâlhărie? Dacă aşa stăteau

lucrurile, de ce să mă aleagă tocmai pe mine? În piaţă erau zeci de candidaţi mai buni, mai graşi şi mai bogaţi ca mine. Ca să-i testez, m-am aşezat în preajma unui turist scund, cu ochelari cu lentile groase şi un aparat uriaş de fotografiat, care părea înstărit. Dacă eu aş fi vrut să tâlhăresc pe cineva, el ar fi fost primul pe listă. Dar când am plecat de lângă el şi m-am amestecat şerpuind prin mulţime, copiii m-au urmat imediat.

Straniu! Şi enervant! Nu voiam să mă transform în altceva şi să-mi iau zborul; eram prea slăbit! Nu îmi doream decât să fiu lăsat în pace. Mai aveam multe ore de rezistat până în zori.

Am grăbit pasul; copiii, de asemenea. Mult mai târziu, după ce încercuisem deja piaţa de trei ori, am decis că-mi ajunge. Vreo doi poliţişti ne urmăriseră foindu-ne grăbiţi încoace şi încolo şi păreau hotărâţi să ne salte în curând, pentru simplul fapt că ameţiseră privindu-ne. Era cazul să plec! Indiferent ce urmăreau copiii, nu mai voiam să mai atrag şi atenţia altora asupra mea.

În apropiere era o gură de metrou. Am coborât cu paşi repezi scările, am ignorat intrarea spre peron şi am ieşit din nou la suprafaţă pe partea cealaltă a străzii, vizavi de piaţa centrală. Puştii dispăruseră – poate erau în pasajul de la metrou! Acum era şansa mea. M-am strecurat pe după un colţ de stradă, am trecut de o librărie şi m-am adăpostit într-o alee dosnică. Acolo am aşteptat un timp, ascuns între nişte tomberoane.

Câteva maşini trecură la distanţă de mine, văzându-şi de drum. Nici una nu veni după mine.

Mi-am îngăduit un zâmbet în colţul gurii. Credeam că scăpasem de ei. Mă înşelam.

7

Băieţelul egiptean se îndepărtă de-a lungul aleii, coti de două ori pe drumuri laterale şi ieşi în una din multele străzi care porneau din Trafalgar Square. Pe măsură ce mergeam, îmi revizuiam opţiunile în gând.

„Nu te mai gândi la piaţă! Sunt prea mulţi puşti enervanţi prin preajmă! Poate doar dacă îmi găsesc un adăpost prin apropiere, pulsul amuletei ar rămâne greu de localizat de către sferele-cercetaş. Aş putea, de exemplu, să stau ascuns în spatele unor lăzi de gunoi până se face ziuă. Era singura variantă posibilă!”

Eram prea obosit să înfrunt iarăşi văzduhul. Şi voiam să cuget un pic.

Vechea durere reîncepuse să-şi facă simţită prezenţa, zvâcnindu-mi în piept, în stomac şi în oase. Nu era sănătos să stai închis în acelaşi corp prea mult timp. N-am să înţeleg niciodată cum suportă oamenii asta, fără să-şi piardă complet minţile[1]!

Am pornit-o greoi în josul străzii întunecate şi reci, urmărindu-mi reflecţia care se oglindea prelung în pătratele goale ale geamurilor de pe lângă mine. Băiatul mergea cu capul vârât între umeri din cauza vântului şi îşi ţinea mâinile adânc înfipte în buzunarele de la geacă. Îşi târa tenişii pe asfalt. Postura sa exprima perfect supărarea iritată pe care o simţeam. La fiecare pas, amuleta mi se lovea de piept. Dacă mi-ar fi fost îngăduit, aş fi smuls-o atunci de la gât şi aş fi aruncat-o în cel mai apropiat coş de gunoi, înainte să mă dematerializez. Dar eram legat de ordinele comenzii băiatului[2]. Trebuia s-o

---

[1] Gândindu-mă mai bine… Poate că asta explică multe!

[2] Au existat cazuri când un spirit a încercat să refuze o comandă. Într-o ocazie notabilă, Asmoral cel Hotărât a fost însărcinat de stăpânul său să o distrugă pe Janna. Dar aceasta îi era

păstrez asupra mea!

Am luat-o pe un drum lăturalnic, necirculat. Întunecimea masivă a clădirilor înalte, aflate de o parte şi de alta, mă apăsa. Oraşele mă deprimă, aproape la fel de mult ca atunci când sunt sub pământ. Londra este în mod deosebit urâtă – rece, cenuşie, împovărată de mirosuri şi de ploaie. Mă făcea să duc dorul sudului, deşerturilor şi cerului gol, albastru.

O altă alee mă conduse spre stânga, împânzită cu cartoane ude şi ziare. Automat, am inspectat toate planurile vizibile şi nu am zărit nimic. Să spunem că mergea! Am trecut de două praguri de uşă mizerabile şi m-am oprit la al treilea, care era uscat. M-am aşezat acolo.

Era momentul să stau să analizez toate evenimentele petrecute în timpul nopţii. Fusese una aglomerată. Dădusem peste băiatul cu faţa palidă, apoi de Simon Lovelace, de amuletă, de Jabor, de Faquarl…

Un amestec cam drăcesc, oricum ai lua-o! Totuşi, ce mai conta? În zori aveam să predau amuleta şi să scap de tot din balamucul ăsta amărât.

Numai că mai rămânea răfuiala mea cu băiatul. Va plăti scump pentru asta! Nu-l umileai pe Bartimaeus din Uruk făcându-l să se ascundă în fundături de alei din cartierul West End şi te aşteptai să scapi neatins din asta! Mai întâi aveam să-i aflu numele, după care…

---

de multă vreme lui Asmoral cel mai apropiat aliat, şi între cei doi era o mare dragoste. În pofida ordinelor şi a ameninţărilor tot mai severe ale stăpânului său, Asmoral a refuzat sa se conformeze. Din nefericire, deşi voinţa lui putea face faţă oricărei provocări, esenţa lui trebuia să se supună implacabil comenzii magicianului. Pentru că nu a cedat, după puţin timp s-a rupt pur şi simplu în două. Explozia de materie rezultată l-a omorât pe magician şi a distrus palatul acestuia, precum şi o suburbie învecinată a Bagdadului. După acest tragic eveniment, magicienii au învăţat să fie precauţi în a mai ordona atacuri asupra altor spirite (asupra magicienilor rivali era o altă poveste). La rândul nostru, noi am învăţat să evităm conflictele de principii. Ca urmare, loialităţile între noi sunt temporare şi supuse schimbării. Prietenia este în esenţă o problemă de strategie.

„Stai!…”

Zgomot de paşi pe alee… Câteva perechi de ghete, apropiindu-se. Poate că era o simplă coincidenţă. Londra e un oraş populat. Indiferent cine venea, era probabil doar o persoană care alesese o scurtătură spre casă. Tocmai pe aleea unde se întâmplase ca eu să mă ascund. Eu nu cred în coincidenţe!

M-am tras în cadrul îngust al uşii, abia cufundat în întuneric, şi m-am făcut invizibil cu o vrajă de acoperire. Un strat de fire negre, strâns împletite între ele, mă acoperiră aşa cum stăteam în semiîntuneric, ascunzându-mă în noapte. Aşteptam.

Ghetele se apropiau. Cine putea fi? O patrulă a Poliţiei de Noapte? Vreun lot de magicieni trimis de Simon Lovelace? Poate că sferele mă detectaseră până la urmă!

Nu erau nici poliţişti, nici magicieni. Erau copiii din Trafalgar Square!

Cinci băieţi, conduşi de o fată. Zăboveau, uitându-se aparent întâmplător dintr-o direcţie într-alta. M-am mai relaxat un pic. Eram bine camuflat, şi, chiar dacă n-aş fi fost, nu mai aveam de ce să mă tem de ei, acum că nu ne mai aflam în mulţime. Recunosc că băieţii erau mari şi păreau cam bădărani, dar erau totuşi doar nişte băieţi, îmbrăcaţi în blugi şi cu ghete de piele. Fata purta o geacă de piele neagră şi pantaloni care se lăţeau exagerat de la genunchi în jos. Era acolo destul material cât să faci încă o pereche pentru un pitic! Veneau în josul aleii, târâindu-şi încălţările prin gunoaie. Brusc mi-am dat seama cât de nefiresc de tăcuţi erau cu toţii.

Bănuitor, am inspectat iarăşi celelalte planuri. Pe fiecare dintre ele totul era exact aşa cum trebuia. Şase copii!

Ascuns îndărătul vălului meu, i-am aşteptat să mă depăşească. Fata mergea în frunte. Ajunsese chiar în dreptul meu. Protejat de bariera nevăzută, am căscat. Unul dintre băieţi o bătu pe fată pe umăr.

— E acolo! zise el, arătând cu degetul.

— Prindeţi-l! spuse fata. Înainte să apuc să-mi revin din surprindere, trei dintre cei mai solizi băieţi săriră în cadrul uşii şi se năpustiră asupra mea. Când atinseră vălul de acoperire, firele se rupseră şi se dizolvară în neant. Pe moment am fost copleşit de un puhoi de piele roasă, loţiune ieftină şi miros de corp nespălat. S-au aruncat asupra mea, m-au lovit cu pumnii şi m-au pocnit în cap. Am fost înhăţat cam neceremonios şi săltat în picioare.

Atunci mi-am revenit. La urma urmei, eram Bartimaeus.

Aleea fu iluminată de o scurtă descărcare de căldură şi lumină. Cărămizile din tocul uşii arătau de parcă fuseseră încinse pe o plită.

Spre surprinderea mea, băieţii continuau să se ţină de mine. Doi dintre ei îmi apucaseră încheieturile mâinilor ca nişte cătuşe, în timp ce un al treilea mă însfăcase strâns cu braţele de talie.

Am repetat efectul cu mai multă înverşunare. Pe strada învecinată au început să sune alarmele maşinilor. De data asta, recunosc, mă aşteptam să mă trezesc în strânsoarea carbonizată a trei corpuri arse[1], dar băieţii rămaseră pe poziţii, gâfâind tare şi ţinându-mă ca într-o încleştare de moarte.

Ceva nu era tocmai în regulă aici!

— Tineţi-l locului! zise fata.

M-am uitat la ea şi ea la mine. Era puţin mai înaltă decât băieţelul ce reprezenta înfăţişarea mea actuală, avea ochi negri şi păr brunet, lung. Ceilalţi doi băieţi o flancaseră de o parte şi de alta, ca un fel de gardă de onoare, pătată de acnee. Am devenit nerăbdător.

— Ce doreşti? am strigat.

---

[1] În ciuda a ce spun unii pe tema asta, mulţi dintre noi nu au nici un interes în a-i răni pe oamenii obişnuiţi. Există desigur excepţii, dintre care una ar fi Jabor. Totuşi, chiar şi pentru un djinn cu temperament mai blând, aşa ca mine, există un moment când se întinde prea mult coarda.

— Porţi ceva la gât!

Fata avea o prestanţă şi o voce autoritară, remarcabile pentru cineva aşa de tânăr. Să fi avut în jur de treisprezece ani.

— De unde ştii?

— În ultimele două minute a fost la vedere, cretinule! Ti-a ieşit din tricou când am tăbărât asupra ta.

— O! Aşa da!

— Dă-mi-l!

— Nu!

Fata înălţă din umeri.

— Atunci îl luăm singuri! Ăsta ţi-e sfârşitul!

— Chiar nu ştii cine sunt eu în realitate, aşa-i? Vorbisem cu un ton al naibii de calm, vrând oarecum s-aducă a ameninţare împăciuitoare. Nu eşti magician!

— Poţi să fii convins că nu-s! replică ea bătăioasă.

— Un magician ar şti că nu e de joacă să te iei de unul ca mine!

Eram preocupat să creez din nou factorul de groază şi respect, deşi asta e întotdeauna cam dificil când ai un musculos fără creier care se ţine agăţat de talia ta. Fata rânji cu răceală.

— Oare un magician s-ar descurca la fel de bine împotriva răutăţii tale? Avea dreptate aici! În primul rând că un magician n-ar vrea să se apropie la o azvârlitură de băţ de mine, fără să fie protejat până în dinţi de descântece şi pentagrame. În al doilea rând, ar avea nevoie de ajutorul drăcuşorilor păzitori să mă găsească sub vălul meu de acoperire şi, în sfârşit, ar fi trebuit să invoce un duh de categorie semi-grea să spunem, ca să mă supună pe mine. Dacă îndrăznea! Dar fata aceasta şi prietenii ei reuşiseră totul de unii singuri, fără să pară intimidaţi în mod deosebit.

Ar fi trebuit să provoc o explozie de maximă putere sau ceva asemănător, dar eram prea obosit pentru astfel de extravaganţe. M-am lăsat în seama vorbelor tari, dar goale.

Am început să râd sinistru.

— Ha! Mă joc cu voi!

— Astea-s doar vorbe goale! Am încercat altă tactică.

— Fără să vreau, am început eu, trebuie să recunosc că sunt impresionat! Felicit curajul vostru în a îndrăzni să m-acostaţi! Dacă îmi spuneţi numele şi scopul vostru, vă cruţ!

De fapt, aş putea chiar să v-ajut! Dispun de multe abilităţi.

Spre dezamăgirea mea, fata îşi acoperi urechile cu palmele.

— Lasă-mă cu vorbele tale viclene, demone! zise ea. Refuz să mă las tentată!

— Sigur nu-ţi doreşti duşmănia mea! am continuat eu, calm. Prietenia mea ţi-ar fi mai de folos!

— Nu mă interesează nici una din ele! spuse fata, lăsând uşor mâinile în jos. Vreau lucrul pe care îl ai în jurul gâtului!

— Nu pot să ţi-l dau, dar poţi să te baţi pentru el, dacă vrei! Pe lângă cât rău ţi-ar face asta, voi fi nevoit să emit şi un semnal care îi va aduce pe cei din Poliţia de Noapte aici, ca nişte gorgone scăpate din iad. Doar nu vrei s-atragi atenţia lor, nu-i aşa?

Asta o făcu să tresară un pic. Am continuat să-mi dezvolt avantajul, zicându-i:

— Nu fi naivă! Gândeşte-te! încerci să-mi furi un obiect foarte puternic, care aparţine unui magician teribil. Chiar şi numai dacă îl atingi, el te va găsi şi îşi va capitona uşa cu pielea ta!

Ameninţarea finală sau poate faptul că o făcusem naivă îi dădură de gândit: fierbea. Îmi dădeam seama de asta după botul pe care îl avea acum.

Ca să testez terenul, mi-am mişcat un pic unul din coate. Băiatul din dreptul lui mârâi şi îşi întări strânsoarea pe braţul meu.

O sirenă sună la câteva străzi distanţă. Fata şi complicii ei se uitară îngrijoraţi de-a lungul aleii. Câţiva

stropi de ploaie începură să cadă din cerul acoperit.

— Destul cu asta! vorbi fata, păşind către mine.

— Ai grijă! i-am zis.

Întinse o mână. Pe măsură ce făcea acest lucru, eu mi-am deschis gura, foarte, foarte încet. Apoi vru să apuce lanţul de la gâtul meu.

Într-o secundă am devenit un crocodil de Nil, cu fălcile desfăcute, şi am dat să-i muşc degetele. Fata ţipă şi îşi trase înapoi braţul, mai repede decât aş fi crezut că e posibil. Dinţii mei neordonaţi se loviră unii peste alţii, ratând cu puţin degetele ei în retragere. M-am repezit s-o înhaţ din nou, zbătându-mă dintr-o parte într-alta în strânsoarea celor care mă ţineau captiv. Fata strigă ca din gură de şarpe, alunecă şi căzu pe o grămadă de gunoi, dărâmând în cădere pe unul dintre gardieni. Brusca mea transformare îi luă prin surprindere pe cei trei băieţi, mai ales pe cel care avea acum încleştate braţele în jurul mijlocului meu solzos şi gros. Strânsoarea lui slăbise, dar ceilalţi doi stăteau încă agăţaţi. Coada mea lungă se curbă spre stingă, apoi spre dreapta, făcând un contact satisfăcător de dur cu două ţeste încuiate. Creierele, dacă aveau vreun pic, se loviră de pereţii cutiei craniene, fălcile li se descleştară şi la fel şi strânsoarea.

Unul dintre gardienii fetei fusese şocat doar preţ de o clipă. Îşi reveni imediat, îşi vârî mâna în geacă şi scoase de acolo ceva lucitor.

În momentul când îl aruncă spre mine, m-am transformat din nou.

Schimbarea rapidă de la mare (crocodil) la mic (o vulpe) a fost frumos gândită, dacă îmi permiteţi să comentez. Cele şase mâini care se luptaseră până atunci să facă faţă solzilor de mari dimensiuni se pomeniră încleştându-se în gol, atunci când un mic ghem de blană şi gheare care se învârteau şi-n stânga, şi-n dreapta scăpă printre degetele lor ce dădeau să apuce orbeşte şi căzu la pământ. În acelaşi moment o rachetă de argint

trecu fulgerător prin punctul unde mai înainte fusese gâtul crocodilului şi se înfipse în uşa metalică din spate.

Vulpea fugi pe alee în sus, patinând pe pietrele alunecoase din caldarâm.

Undeva în faţă sună un fluierat pătrunzător. Vulpea se opri, trăgându-se într-o parte. Aleea fu inundată de luminile unor reflectoare care se rotiră de-a lungul uşilor şi a zidului de cărămidă. Lanternele erau urmate de paşi alergători.

Asta era tot ce-mi trebuia! Venise patrula Poliţiei de Noapte.

Când un fascicul de lumină se învârti în direcţia mea, am sărit iute în gura deschisă a unei lăzi de gunoi din plastic. Cap, trunchi, coada – dispărură; lumina trecu pe deasupra coşului şi merse mai departe în josul aleii.

Acum veneau şi agenţii, care strigau, suflau în fluierele lor de avertizare şi goneau spre locul unde îi lăsasem pe fată şi pe tovarăşii ei. După care am auzit un mârâit fioros şi am simţit un miros înţepător, şi ceva care se poate să fi fost un dulău imens îi urmă alergând în noapte.

Sunetele răsunau în depărtare. Încolăcită la adăpost între o pungă de gunoi jilav şi o ladă de sticle goale oţetite, vulpea asculta cu urechile ciulite. Strigătele şi fluierăturile deveniră tot mai îndepărtate şi confuze, încât vulpii i se păru că se contopesc într-un urlet agitat.

Apoi zgomotul dispăru cu totul. Aleea se cufundă în linişte, înconjurată de gunoi, vulpea se culcă cu botul pe labe.

8
Nathaniel

Arthur Underwood era un magician de nivel mediu, care lucra pentru Ministerul Afacerilor Interne. Singuratic, cu o fire mai curând arţăgoasă, el locuia împreună cu soţia sa, Martha, în Highgate, într-o casă înaltă, construită în stil georgian.

Domnul Underwood nu avusese niciodată un ucenic şi nici nu-şi dorea unul. Era fericit să lucreze de unul singur, dar ştia că, mai devreme sau mai târziu, la fel ca toţi ceilalţi magicieni, va trebui la rândul său să accepte un copil în casă.

Inevitabilul se produse, desigur: într-o zi, sosi o scrisoare de la Ministerul Muncii, care conţinea temuta solicitare. Resemnat, domnul Underwood îşi făcu datoria. În după-amiaza stabilită, merse la minister să-şi ia în primire sarcina fără nume.

Urcă scările de marmură străjuite de doi stâlpi de granit şi pătrunse în foaierul încărcat de ecouri – un spaţiu larg, lipsit de personalitate; funcţionarii treceau tăcuţi, cu paşi reverenţioşi, dintr-o parte în alta, deschizând şi închizând uşile din lemn situate pe ambele laturi. De partea cealaltă a sălii se găseau două statui ale unor foşti miniştri ai muncii, construite la o scară impresionantă, şi, înghesuit între ele, era un birou pe care se afla un munte de hârtii. Domnul Underwood se apropie, şi, de-abia când ajunse foarte aproape de birou, reuşi să zărească în spatele meterezelor de dosare chipul unui funcţionar mărunt şi zâmbitor.

— Bună ziua, domnule! spuse funcţionarul.

— Underwood, ministru adjunct! Am venit să-mi preiau noul ucenic.

— Da, desigur, domnule! Vă aşteptam! Dacă sunteţi

amabil să semnaţi câteva hârtii… Funcţionarul scotoci într-o grămadă aflată alături. Durează doar un minut! Apoi puteţi merge să-l luaţi din camera de aşteptare.

— Să-l iau? Aşadar, e un băiat?

— Un băiat de cinci ani. Foarte inteligent, dacă e să dăm crezare testelor. Evident, acum e puţin tulburat. Funcţionarul întinse un teanc de hârtii şi scoase stiloul pe care-l ţinea după ureche. Dacă sunteţi amabil să vă treceţi iniţialele pe fiecare pagină şi să semnaţi pe linia punctată…

Domnul Underwood răsuci stiloul în mână.

— Părinţii lui… să înţeleg că au plecat?

— Da, domnule? Au fugit mâncând pământul. Soiul obişnuit: ia banii şi fugi, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, domnule! Abia de s-au îndurat să se oprească să-şi ia la revedere de la el.

— Şi procedurile obişnuite de siguranţă?

— Certificatul de naştere a fost scos din evidenţe şi distrus, domnule, iar el a primit instrucţiuni stricte să-şi uite numele de botez şi să nu-l dezvăluie nimănui. Acum este, în mod oficial, neformat. Puteţi începe lucrul cu el de la zero.

— Prea bine! Cu un oftat, domnul Underwood semnă mărunt şi ultimul act şi înapoie documentele. Dacă asta e tot, cred că ar trebui să mă duc să-l iau.

Străbătu o serie de coridoare tăcute şi pătrunse printr-o uşă grea, placată cu lambriu, într-o încăpere văruită în culori luminoase, plină cu jucării menite să-i distreze pe copiii nefericiţi. Acolo, între un cal de lemn zâmbitor şi un vrăjitor din plastic, cu coif de clovn, descoperi un băiat mărunt, cu faţa palidă. Părea că tocmai se oprise din plâns. Doi ochi înroşiţi se ridicară spre el fără expresie. Domnul Underwood îşi drese vocea.

— Sunt Underwood, îndrumătorul tău! Astăzi începe adevărata ta viaţă. Vino cu mine! Copilul îşi trase nasul cu zgomot. Domnul Underwood observă că bărbia îi

tremura destul de rău. Cu o oarecare reţinere, luă băiatul de mână, îl ridică în picioare şi îl conduse, prin coridoarele răsunătoare, afară, la maşina care îl aştepta.

Pe drumul înapoi spre Highgate, magicianul încercă o dată sau de două ori să-l atragă pe copil într-o conversaţie, dar acesta se ambiţiona să tacă şi începuse din nou să plângă. Asta nu îi plăcu; pufni nemulţumit şi dădu drumul radioului ca să afle scorurile de la crichet. Copilul stătea nemişcat pe scaunul din spate, fără să ridice ochii.

Soţia magicianului îi întâmpină la uşă. Ducea o tavă cu biscuiţi şi o cană aburindă de ciocolată fierbinte. Fără întârziere, ea îl împinse uşor pe băiat într-o cameră de zi confortabilă, unde focul ardea în şemineu.

— N-o să obţii nimic de la el, Martha! mârâi domnul Underwood. N-a scos nici un cuvânt până acum!

— E de mirare? E înspăimântat, bietul de el. Lasă-l în seama mea! Doamna Underwood era o femeie mărunţică, plinuţă, cu părul de un alb strălucitor, tuns scurt. Îl aşeză pe băiat pe un scaun, lângă şemineu, şi îi oferi un biscuit. Copilul nu-i dădea nici o atenţie.

Trecu astfel o jumătate de oră. Doamna Underwood sporovăia despre orice îi trecea prin minte. Băiatul bău nişte ciocolată şi ronţăi un biscuit, dar nu deschise gura şi nu-şi dezlipi ochii de pe focul din şemineu. Doamna Underwood hotărî în sfârşit să schimbe tactica. Se aşeză alături de el şi îl cuprinse pe după umeri.

— Acum, dragule, spuse ea, hai să facem o înţelegere! Ştiu că ţi s-a spus să nu dezvălui numele tău nimănui, dar poţi să faci o excepţie în cazul meu. Nu putem fi prieteni dacă te strig „băiete”, nu-i aşa? Iar, dacă-mi spui numele tău, ţi-l spun şi eu pe al meu, strict confidenţial. Ce zici? Eşti de acord? Foarte bine! Eu sunt Martha! Iar tu eşti…

— Nathaniel, scânci o voce firavă.

— E un nume foarte frumos, dragule, şi n-ai grijă, nu-l voi spune nimănui! Nu-i aşa că deja te simţi mai bine?

Acum mai ia un biscuit, Nathaniel, şi-am să te conduc în camera ta.

După ce copilul fu hrănit, îmbăiat şi dus în final la culcare, doamna Underwood se întoarse să stea de vorbă cu soţul său, care lucra în birou.

— A adormit în sfârşit! zise ea. Nu m-ar mira să fi fost în stare de şoc şi nici nu e de mirare, cu părinţi care l-au părăsit în felul ăsta. Cred că este o ruşine să smulgi un copil, la o vârstă atât de fragedă, din căminul său!

— Aşa s-a procedat dintotdeauna, Martha! Ucenicii trebuie să vină de undeva. Magicianul îşi ţinea capul aplecat cu subînţeles asupra unei cărţi. Soţia sa nu înţelese aluzia.

— Ar trebui să fie lăsat să locuiască împreună cu familia lui, continuă ea. Sau măcar să-i viziteze din când în când!

Plictisit, domnul Underwood aşeză cartea pe masă.

— Ştii foarte bine că este absolut imposibil. Numele lui de botez trebuie uitat, altfel viitorii săi duşmani îl vor folosi ca să-i facă rău. Cum ar putea fi uitat dacă el păstrează legătura cu familia? Şi-apoi, nimeni nu i-a silit pe părinţi să se despartă de progenitura lor. Ei nu l-au dorit, ăsta e adevărul, Martha! Altfel n-ar fi răspuns la anunţ. Ideea e simplă! Ei primesc o sumă considerabilă drept compensaţie, el primeşte şansa de a-şi servi ţara la cel mai înalt nivel, iar statul se alege cu un ucenic nou. Simplu! Toată lumea câştigă, nimeni nu pierde.

— Cu toate astea…

— Mie nu mi-a prins rău, Martha! Domnul Underwood întinse mâna către carte.

— Lucrurile n-ar fi atât de complicate dacă magicienilor li s-ar permite sa aibă propriii copii.

— Asta ar duce la conflicte dinastice, la alianţe între familii… şi totul s-ar încheia cu duşmănii ancestrale. Uită-te în cărţile de istorie, Martha, aminteşte-ţi ce s-a întâmplat în Italia! Nu-ţi face griji în legătură cu băiatul, e tânăr! În curând o să uite. Acum, ce-ar fi să-mi faci ceva

de mâncare?

Casa magicianului Underwood era genul de clădire care dinspre stradă oferă privirii o siluetă zveltă, simplă şi respectabilă, dar care se întinde spre interior pe o distanţă apreciabilă, cuprinzând un labirint de scări, coridoare şi paliere diverse. Casa avea în total cinci niveluri principale: o pivniţă – unde erau stelaje cu sticle de vin, cutii cu ciuperci şi conserve de fructe uscate, parterul – cu camera de primire, camera de luat masa, bucătăria şi o seră, două etaje cuprinzând băi, dormitoare şi camere de lucru, iar în partea cea mai de sus, o mansardă. Acolo dormea Nathaniel, la adăpostul tavanului înclinat cu grinzi văruite.

În fiecare dimineaţă, în zori, Nathaniel era trezit de larma porumbeilor de pe acoperiş. Tavanul avea o mică lucarnă prin care Nathaniel, urcat pe un scaun, privea cerul londonez, cenuşiu şi spălat de ploaie. Casa era aşezată pe un deal, iar priveliştea era frumoasă; în zilele senine putea să zărească în depărtare antena de pe Casa Radio, aflată de cealaltă parte a oraşului.

Camera lui era mobilată cu un dulap ieftin din placaj, o comodă micuţă, un birou, un scaun şi o etajeră de cărţi pe post de noptieră, în fiecare săptămână, doamna Underwood aşeza în vaza de pe birou un buchet de flori proaspăt culese din grădină.

Din acea primă zi nefericită, soţia magicianului îl luă pe Nathaniel sub aripa ei ocrotitoare. Îl plăcea şi era bună cu el. În intimitatea casei, ea i se adresa adesea ucenicului pe numele său de botez, în pofida nemulţumirii de neînduplecat a soţului său.

— N-ar trebui nici măcar să ştim numele plodului, îi spuse acesta. Este interzis! Ar putea fi compromis! La doisprezece ani, când va deveni major, îşi va primi noul nume, sub care va fi cunoscut ca magician şi ca persoană pentru tot restul vieţii. Până atunci, este complet greşit să...

— Cine o să ştie? protestă ea. Nimeni! Îi mai aduce

mângâiere, bietul băiat!

Ea era singura persoană care îi spunea pe nume. Profesorii îi spuneau „Underwood”, după numele îndrumătorului său, care la rândul lui i se adresa cu „băiete”.

În schimbul afecţiunii ei, Nathaniel o răsplătea pe doamna Underwood cu un devotament sincer. O asculta orbeşte şi îndeplinea întocmai toate rugăminţile ei.

La sfârşitul primei săptămâni petrecute în casa lor, doamna îi aduse băiatului în cameră un cadou.

— Ăsta e pentru tine! spuse ea. E cam vechi şi cam mohorât, dar m-am gândit că o să-ţi placă.

Era un tablou cu bărci care navigau în amontele unui curs de apă înconjurat de limbi de pământ şi lunci. Vopseaua era atât de înnegrită de timp, încât detaliile abia se distingeau, dar lui Nathaniel îi plăcu de la prima vedere. O privi pe doamna Underwood agăţând tabloul pe perete, deasupra biroului lui.

— Vei deveni magician, Nathaniel, şi asta este cea mai mare onoare pe care o poate avea cineva! Părinţii tăi au făcut sacrificiul suprem renunţând la tine, pentru ca tu să ai acest destin nobil. Nu, nu plânge, dragule! Tu, în schimb, trebuie să fii puternic, ambiţios şi să înveţi tot ce îţi cer profesorii tăi. Aşa îi vei cinsti atât pe părinţii tăi, cât şi pe tine. Vino la fereastră! Priveşte! Vezi acel mic turn de departe?

— Acela?

— Nu, aceea e o clădire de birouri, dragule! Cel mic, de culoare cafenie, de acolo, din dreapta. Acela! Este Palatul Parlamentului, dragule, locul unde merg cei mai buni magicieni, ca să conducă Marea Britanie şi imperiul nostru. Domnul Underwood merge acolo în fiecare zi. Dacă vei munci mult şi dacă îl vei asculta, într-o zi vei ajunge şi tu acolo, iar eu voi fi foarte mândră de tine.

— Da, doamnă Underwood!

Nathaniel privi turnul până când începură să-l doară ochii, încercând să-şi fixeze bine locul în minte. Să

meargă la parlament… Aşa va fi, într-o zi. Da, o să muncească mult, şi ea o să fie mândră de el.

Cu timpul, şi cu sprijinul constant al doamnei Underwood, dorul de casă al lui Nathaniel începu să se stingă. Amintirea părinţilor lui de departe se estompă, iar durerea din sufletul lui scăzu din ce în ce mai mult, până când aproape că uită de ea. Programul riguros de muncă şi de studiu a ajutat, fireşte, această evoluţie, ocupându-i lui Nathaniel aproape tot timpul şi lăsându-i puţin spaţiu pentru astfel de gânduri. În timpul săptămânii, programul începea când doamna Underwood îl trezea cu două bătăi în uşa camerei.

— Ceaiul, afară, pe treaptă! Să-l bei, nu să-l verşi!

Acest apel era un ritual început într-o dimineaţă când Nathaniel ieşise adormit din cameră şi în drumul său spre baia de la etajul inferior, grăbit de parcă ar fi ieşit la atac, lovise cana cu piciorul, proiectând un val de ceai fierbinte pe peretele palierului. Pata a rămas vizibilă ani de zile, ca o urmă de sânge. Din fericire, stăpânul nu descoperise dezastrul. El nu urca niciodată la mansardă.

După ce se spăla în baia de la etajul inferior, Nathaniel îşi punea cămaşa, pantalonii cenuşii, o pereche de şosete gri lungi, pantofii negri eleganţi şi – dacă era iarnă şi în casă era frig – un pulover gros pe care i-l cumpărase doamna Underwood din staţiunea montană Arran, din Scoţia. Îşi pieptăna cu grijă părul, în faţa oglinzii înalte de la baie, măsurând din priviri silueta suplă şi îngrijită, cu chip palid, care se uita la el din oglindă. Apoi cobora, pe scara din spate, la bucătărie, ducând cu el cărţile de şcoală. În timp ce doamna Underwood pregătea fulgii de porumb şi pâinea prăjită, el încerca să termine tema rămasă din noaptea precedentă. Doamna Underwood se străduia şi ea să-l ajute.

— Azerbaidjan? Capitala este Baku. Cel puţin, aşa cred.

— Baku?

— Da! Caută în atlas. De ce trebuie să înveţi asta?

— Domnul Purcell zice că săptămâna asta trebuie să ajung să stăpânesc Orientul Mijlociu – să învăţ ţările şi celelalte chestii.

— Lasă figura asta descurajată! Pâinea prăjită este gata. E important să ştii toate „chestiile” alea. La început trebuie să înveţi de toate ca să ajungi apoi la părţile interesante.

— Dar e aşa de plictisitor!

— Aşa crezi tu! Eu am fost în Azerbaidjan. Baku e un fel de groapă de gunoi, dar este un important centru de cercetare a afriţilor.

— Ce sunt afriţii?

— Demoni ai focului. A doua categorie de spirite, ca importanţă. Elementul foc este foarte puternic în munţii Azerbaidjanului.

— Tot acolo s-a născut şi zoroastrianismul – adepţii săi venerează flacăra divină aflată în toate fiinţele vii. Dacă îţi cauţi crema de ciocolată, e în spatele cerealelor.

— Aţi văzut vreun djinn când aţi fost acolo, doamnă Underwood?

— Nu e nevoie să mergi până la Baku ca să vezi un djinn, Nathaniel, şi nu vorbi cu gura plină. Împrăştii firimituri pe faţa mea de masă. Nu: djinnul vine la tine, mai ales dacă trăieşti la Londra!

— Când o să văd şi eu un frit?

— Un afrit! Nu curând, dacă nu faci vreo prostie. Hai, termină repede, poate te aşteaptă domnul Purcell!

După micul dejun, Nathaniel îşi strânse cărţile de şcoală şi urcă în camera de lucru de la etajul întâi, unde, într-adevăr, domnul Purceii îl aştepta deja. Profesorul lui Nathaniel era un bărbat tânăr, cu păr blond, pe care îl netezea adesea în încercarea inutilă de a-şi ascunde chelia. Purta un costum cenuşiu care îi era puţin cam mare şi făcea paradă cu cravatele lui oribile. Celălalt nume al său era Walter. Multe lucruri îl scoteau din fire, iar conversaţiile cu doamna Underwood (pe care trebuia să le poarte uneori) îl enervau de-a dreptul. Apoi, îşi

vărsa nervii asupra lui Nathaniel. Era un om prea corect ca să fie cu adevărat brutal cu băiatul, care era de altfel un elev silitor – în schimb avea tendinţa de a-şi ieşi din minţi ori de câte ori acesta greşea, scoţând un lătrat scurt, ca de căţeluş.

Cu domnul Purcell, Nathaniel nu învăţa nimic despre magie. Profesorul său nici nu avea habar de asta. În loc de magie, acesta îl familiariza cu alte discipline, în special matematică, limbi moderne (franceza şi ceha), geografie şi istorie. Politica era, de asemenea, importantă.

— Aşadar, tinere Underwood, spuse domnul Purcell, care este scopul principal al nobilului nostru guvern?

Nathaniel îl privi cu chipul lipsit de expresie.

— Haide, haide!

— Să ne conducă, domnule?

— Să ne apere! Nu uita că ţara este în război. Praga încă mai stăpâneşte câmpiile de la est de Boemia, şi noi luptăm să-i ţinem armatele departe de Italia. Trăim vremuri primejdioase. Agitatorii şi spionii trăiesc în libertate în Londra. Dacă vrem ca imperiul să rămână întreg, trebuie să existe un guvern puternic, iar puternic înseamnă alcătuit din magicieni. Imaginează-ţi ţara fără ei! Ar fi de neconceput: ar conduce oamenii de rând! Am aluneca în haos, iar invazia ar urma curând. Singurul lucru care ne desparte de anarhie sunt conducătorii noştri. Spre asta trebuie să aspiri, băiete! Să faci parte din guvern şi să conduci cu cinste. Să ţii minte asta!

— Da, domnule!

— Onoarea este cea mai importantă calitate a unui magician, continuă domnul Purcell. Acesta are puteri mari şi trebuie să le folosească cu discreţie. În trecut, magicieni necinstiţi au încercat să înlăture instituţiile statului, dar au fost întotdeauna învinşi. De ce? Pentru că adevăraţii magicieni luptă având cinstea şi dreptatea de partea lor.

— Domnule Purcell, dumneavoastră sunteţi magician?

Profesorul îşi netezi părul şi oftă.

— Nu, Underwood! Nu am fost... ales. Totuşi, îmi servesc ţara cât de bine pot. Acum...

— Atunci sunteţi un om de rând? Domnul Purcell lovi cu palma în masă.

— Te rog! Eu sunt cel care pune întrebările! Ia-ţi raportorul! Vom trece la geometrie. La puţină vreme după cea de-a opta sa aniversare, programa şcolară a lui Nathaniel se extinse. Începu să studieze chimia şi fizica, dar şi istoria şi religia. De asemenea, începu să înveţe alte câteva limbi importante, cum ar fi latina, aramaica şi ebraica.

Aceste activităţi îi ocupau timpul de la nouă dimineaţa până la masa de prânz, la ora unu, când cobora în bucătărie ca să devoreze de unul singur sandvişurile pe care doamna Underwood i le lăsa sub o folie umedă de ambalat.

După-amiaza, orarul era variabil. De două ori pe săptămână, Nathaniel continua lucrul cu domnul Purcell. În alte două după-amiezi, era condus la baia publică, unde un bărbat solid, cu o mustaţă în formă de aripă, punea în practică un regim de pedeapsă. Alături de un detaşament de puşti uzi leoarcă, Nathaniel trebuia să înoate nenumărate lungimi de bazin, folosind orice stil de înot imaginabil. Era întotdeauna prea timid şi prea obosit ca să schimbe o vorbă cu colegii de înot, iar ei, ghicindu-i ezitarea, se ţineau la distanţă. Ceilalţi începuseră să-l ocolească încă dinainte de a împlini opt ani, aşa că era mai mereu singur.

Celelalte două activităţi de după-amiaza erau muzica (joia) şi desenul (sâmbăta). Lui Nathaniel nu-i plăcea deloc muzica, nici măcar cât înotul. Profesorul lui, domnul Sindra, era un bărbat obez şi irascibil a cărui bărbie tremura în timpul mersului. Nathaniel o urmărea cu atenţie: dacă tremurul creştea, acesta era semnul sigur al unei furii apropiate. Se enerva îngrozitor de uşor. Domnul Sindra abia putea să se stăpânească atunci când

Nathaniel exersa prea repede gamele, când citea greşit notele sau dădea rasol la cântatul partiturii la prima vedere, iar aceste lucruri se întâmplau adesea.

— Cum crezi, strigă domnul Sindra, că vei putea invoca o lamia[1] cu tânguieli de felul acesta? Cum? Se sperie gândul! Dă-mi-o mie!

Domnul Sindra smulse lira din mâna lui Nathaniel şi o sprijini pe pieptul lui lat. Apoi, cu ochii închişi, extaziat, începu să cânte.

O melodie dulce inundă camera de lucru. Degetele scurte şi pline se mişcau pe strune ca nişte cârnăciori dansatori – afară, păsările prin copaci se opriră să asculte. Lui Nathaniel i se umplură ochii de lacrimi. Amintiri ale trecutului îndepărtat îi defilau prin faţă ca nişte fantome...

— Acum e rândul tău! ţipă domnul Sindra, aruncându-i înapoi lira.

Nathaniel începu să ciupească strunele. Degetele lui se poticneau, se împleticeau – afară, câteva păsări îşi luară zborul. Bărbia domnului Sindra tremura ca o piftie.

— Idiotule! Opreşte-te! Vrei să fii mâncat de lamia? Trebuie să o vrăjeşti, nu să o scoţi din sărite! Pune jos instrumentul acela nevinovat! Vom încerca flautul.

Flaut sau liră, partituri corale sau sistru[2], orice ar fi încercat Nathaniel, tentativele lui şovăielnice erau întâmpinate cu strigăte de disperare. Uriaşă diferenţă faţă de orele de desen, care decurgeau liniştit, fără probleme, sub supravegherea profesoarei lui, domnişoara Lutyens. Subţire şi cu o fire blândă, ea era singura dintre profesorii săi căreia Nathaniel putea să-i vorbească deschis. La fel ca doamna Underwood, nu dădea importanţă statutului lui de „persoană fără nume”.

---

[1] În mitologie, monstru cu corp de şarpe, cap şi piept de femeie. (n. tr.)

[2] În limba greacă *seistron,* vechi instrument muzical de origine egipteană, alcătuit dintr-un cadru metalic pe care erau prinse bare din metal care zornăiau atunci când cadrul era mişcat. (n. tr.)

Sub promisiunea confidenţialităţii, îi ceruse să îi spună numele lui, iar Nathaniel îi răspunse fără să se gândească de două ori.

— De ce, o întrebă într-o după-amiază de primăvară, când se aflau în camera de lucru, iar prin fereastra deschisă pătrundea o adiere proaspătă, de ce trebuie să îmi petrec tot timpul copiind acest model? Este şi greu, şi plictisitor. Aş prefera să desenez grădina sau camera asta, sau pe dumneavoastră, domnişoară Lutyens!

Ea râse.

— Desenul artistic este bun pentru pictori, Nathaniel, sau pentru domnişoarele bogate care nu au altceva mai bun de făcut. Tu nu vei fi artist şi nu eşti o domnişoară bogată, iar pentru tine scopul lucrului cu creionul este foarte diferit. Tu vei fi un specialist, un desenator tehnic. Trebuie să fii capabil să reproduci orice model repede, cu mână sigură şi, mai presus de toate, cu acurateţe.

Nathaniel privi posomorât foaia aflată pe masa dintre ei. Pe ea era desenată o structură complexă de ramuri, flori şi frunziş, cu forme abstracte meşteşugit intercalate. Nathaniel trebuia să reproducă imaginea în caietul lui de desen, şi lucrase la asta vreme de două ore, fără întrerupere. Terminase pe jumătate.

— Pare inutil, atâta tot, spuse el cu voce pierdută.

— Nu este inutil, replică domnişoara Lutyens. Dă-mi voie să văd ce ai lucrat! Mda, nu-i rău, Nathaniel, nu-i rău deloc, dar uite aici, nu crezi că această cupolă este cumva mai mare decât cea din original? Vezi, aici? Şi ai lăsat un spaţiu liber în ramura asta – asta chiar e o greşeală mare!

— E o greşeală mică! În rest e bine, nu-i aşa?

— Nu asta e problema. Dacă desenai o pentagramă şi lăsai un spaţiu liber în ea, ce s-ar fi întâmplat? Te-ar fi costat viaţa! Nu vrei să mori încă, Nathaniel, nu-i aşa?

— Nu!

— Şi-atunci? Pur şi simplu nu trebuie să faci greşeli. Altfel vor pune mâna pe tine. Domnişoara Lutyens se

lasă pe spate în scaun.

— Corect ar fi să te pun să refaci desenul.

— Domnişoară Lutyens!

— Este nici mai mult, nici mai puţin decât ceea ce ar dori domnul Underwood. Profesoara făcu o scurtă pauză. Dar, judecând după strigătul tău de disperare, presupun că ar fi inutil să sper că vei lucra mai bine a doua oară. E de ajuns, pentru astăzi. De ce nu faci o plimbare în grădină? După cum arăţi, nu ţi-ar strica nişte aer curat.

Pentru Nathaniel, grădina casei era un loc unde se retrăgea pentru a fi singur. Acolo nu aveau loc nici un fel de lecţii. Nu existau amintiri neplăcute. Grădina lungă şi îngustă era înconjurată de un zid înalt din cărămidă roşie. Vara, acesta era acoperit de trandafiri agăţători, iar cei şase meri acopereau peluza cu florile albe. Două tufe de rododendron îşi întindeau ramurile dintr-o parte într-alta, pe jumătate din lungimea grădinii, iar dincolo de ele se afla o zonă izolată, unde privirea celor aflaţi în spatele numeroaselor ferestre ale casei nu răzbătea. Aici iarba creştea înaltă şi frumoasă. Deasupra era o boltă formată de ramurile unui castan dintr-o grădină învecinată, iar în umbra zidului se odihnea o piatră înverzită de licheni. Lângă ea se afla statuia din marmură a unui bărbat ce ţinea în mână un fulger în formă de furcă. Bărbatul purta o tunică în stil victorian şi avea o pereche de favoriţi imenşi, care păreau să răsară din obrajii lui ca nişte cleşti de insectă. Statuia mâncată de vreme era acoperită de un strat gros de muşchi, dar cu toate acestea sugera energie şi forţă. Nathaniel era fascinat de ea şi chiar îndrăzni la un moment dat s-o întrebe pe doamna Underwood pe cine reprezintă, însă singurul răspuns pe care îl primi fu un zâmbet.

— Întreabă-l pe stăpânul tău, spuse ea, el le ştie pe toate. Dar Nathaniel nu îndrăznea să-l întrebe.

Această oază de linişte, cu izolarea sa, cu piatra şi cu statuia magicianului necunoscut, era locul unde Nathaniel venea ori de câte ori avea nevoie să-şi

regăsească liniştea înainte de lecţiile cu asprul şi temutul său îndrumător.

9

De la vârsta de şase ani şi până când împlini opt, Nathaniel îşi vizită îndrumătorul doar o dată pe săptămână. Aceste întâlniri de vinerea după-amiaza făceau obiectul unui ritual complex. După masa de prânz, Nathaniel trebuia să meargă la etaj să se spele şi să-şi schimbe cămaşa. Apoi, la ora două şi jumătate se prezenta la uşa camerei de lucru a stăpânului său, de la etajul întâi. Trei bătăi în uşă, la care vocea îndrumătorului răspundea, invitându-l să intre.

Profesorul se odihnea într-un fotoliu de răchită de lângă fereastră. Chipul lui era adesea ascuns în penumbră. Lumina ce pătrundea prin fereastră se revărsa în jurul lui ca un halo. Intrarea lui Nathaniel era întâmpinată cu un gest al mâinii lungi şi subţiri, care arăta înspre pernele aşezate una peste alta pe divanul oriental din partea opusă a camerei. Nathaniel lua o pernă şi o aşeza pe podea. Rămânea pe pernă, cu inima bătând puternic, străduindu-se să prindă orice inflexiune din vocea îndrumătorului său, îngrozit de gândul că ar putea să piardă ceva.

În primii ani, magicianul se mulţumea să-l chestioneze pe băiat în legătură cu lecţiile sale, invitându-l să discute despre vectori, despre probleme de algebră sau despre principiile ştiinţei probabilităţilor, cerându-i să vorbească pe scurt despre istoria Pragăi sau să povestească, în franceză, evenimentele cele mai importante ale cruciadelor. Răspunsurile îl mulţumeau aproape întotdeauna – Nathaniel învăţa foarte repede.

Rareori, în mijlocul unui răspuns, profesorul îi făcea băiatului semn să tacă şi începea să vorbească el însuşi despre scopurile şi limitele magiei.

— Un magician, spunea el, este un mânuitor al puterii.

Magicianul îşi exercită voinţa şi realizează o schimbare. El poate să facă asta din motive egoiste sau din motive onorabile. Rezultatul acţiunilor sale poate fi bun sau rău, dar magician prost este numai cel incompetent. Care e definiţia incompetenţei, băiete?

Nathaniel se foi pe pernă.

— Pierderea controlului.

— Corect! Dacă magicianul îşi păstrează controlul asupra forţelor pe care le-a pus în mişcare, el este – cum este?

— Nathaniel se foi încoace şi încolo.

— Păi…

— Cei trei P, băiete, cei trei P! Foloseşte-ţi mintea!

— Protejat, precaut, puternic, domnule!

— Corect! Care este marele secret?

— Spiritele, domnule!

— Demonii, băiete! Spune-le pe nume! Ce nu trebuie să uităm niciodată?

— Demonii sunt foarte răi, şi dacă pot să-ţi facă rău, îţi vor face! Vocea lui tremura în timp ce rostea aceste cuvinte.

— Bine, bine! Ai, cu siguranţă, o memorie excelentă. Ai grijă cum pronunţi cuvintele – îmi închipui că ţi s-a împleticit limba spunând asta. Pronunţia greşită, în momentul nepotrivit, poate să ofere demonului exact ocazia pe care o caută.

— Da, domnule!

— Deci marele secret sunt demonii! Oamenii de rând ştiu că ei există şi ştiu că noi putem să intrăm în legătură cu ei – de aceea se tem atât de tare de noi! Dar ei nu realizează adevărul în totalitatea lui, anume că toate puterile noastre sunt primite de la demoni. Fără ajutorul lor, n-am fi decât nişte bieţi scamatori şi şarlatani. Singurul nostru mare talent este să îi chemăm şi să-i facem să se supună voinţei noastre. Dacă facem asta corect, ei trebuie să ne asculte. Dacă facem chiar şi cea mai mică greşeală, se abat asupra noastră şi ne sfâşie în

bucăţi. Noi mergem pe sârmă, băiete! Câţi ani ai acum?

— Opt, domnule! Fac nouă săptămâna viitoare.

— Nouă? Bine! Atunci, de săptămâna viitoare vom începe lecţiile de magie cum se cuvine. Domnul Purcell se ocupă să îţi dea suficiente cunoştinţe de bază. De acum înainte ne vom întâlni de două ori pe săptămâna şi voi începe să-ţi prezint principiile de bază ale profesiei tale. Totuşi, pentru astăzi vom încheia, după ce îmi vei spune alfabetul ebraic şi vei număra în ebraică până la doisprezece. Te ascult!

Sub îndrumarea mentorului şi a profesorilor săi, Nathaniel făcea progrese vizibile şi era încântat să-i povestească despre reuşitele lui zilnice doamnei Underwood, bucurându-se de laudele ei pline de căldură. Seara, privea pe fereastră către luminile galbene îndepărtate ale turnului clădirii Parlamentului şi visa la ziua când se va duce acolo în calitate de magician şi când va fi ministru în nobilul guvern.

La două zile după cea de-a noua sa aniversare, stăpânul casei intră în bucătărie în timp ce băiatul îşi lua micul dejun.

— Lasă ce faci şi vino cu mine, spuse magicianul.

Nathaniel îl urmă pe hol şi apoi în încăperea care îi servea profesorului drept bibliotecă. Domnul Underwood se opri lângă o etajeră lungă, ocupată cu volume de toate mărimile şi culorile, de la lexicoane groase îmbrăcate în piele, teribil de vechi, până la volume broşate, ponosite şi îngălbenite, cu simboluri mistice mâzgălite pe cotor.

— Acestea sunt cărţile pe care le vei citi în următorii trei ani, îi spuse el lui Nathaniel, bătând uşor cu degetele în raftul de sus al etajerei. Până împlineşti doisprezece ani trebuie să te familiarizezi cu tot ce este aici. Cărţile sunt scrise, în cea mai mare parte, în engleza veche, în latină, în cehă şi în ebraică, deşi vei găsi şi nişte scrieri copte despre ritualurile egiptene pentru morţi. Ai şi un dicţionar al limbii copte, ca să te ajute cu astea. Depinde

de tine să citeşti totul, eu nu am timp să te cocoloşesc. Domnul Purcell va ţine ritmul cu limbile străine. E clar?

— Da, domnule! Domnule?

— Ce este, băiete?

— După ce citesc toate astea, voi şti tot ce-mi trebuie? Ca să devin magician, vreau să spun. Par atât de multe.

Îndrumătorul său pufni cu dispreţ şi ridică amuzat din sprâncene.

— Priveşte în spatele tău!

Nathaniel se întoarse. În spatele uşii era o etajeră care acoperea peretele de la podea până la tavan, încărcată cu sute de volume, care mai de care mai gros şi mai prăfuit decât cel de dinainte; erau genul de cărţi despre care puteai spune, fără să le deschizi, că erau tipărite cu caractere minuscule, cu două coloane pe fiecare pagină. Lui Nathaniel i se puse un mic nod în gât.

— Parcurge-le pe acelea şi poate vei ajunge undeva, continuă magicianul. Acolo sunt ritualuri şi incantaţii de care vei avea nevoie pentru a invoca demoni puternici, şi nu vei începe să le foloseşti decât când vei fi adolescent, aşa că scoateţi-le din minte. Etajera ta – şi bătu din nou în lemn – conţine cărţi care îţi vor da cunoştinţele pregătitoare, şi asta este mai mult decât de ajuns, deocamdată. Acum urmează-mă!

Trecură într-o cameră de lucru în care Nathaniel nu mai intrase până atunci. Acolo, pe rafturi pătate şi murdare, erau îngrămădite nenumărate borcane şi sticluţe umplute cu lichide de diverse culori, în unele borcane pluteau nişte obiecte. Nathaniel nu-şi dădea seama dacă sticla groasă şi curbată era de vină pentru aspectul distorsionat şi straniu al acelor obiecte.

Profesorul se aşeză pe un taburet, la o masă de lucru simplă, din lemn, şi îl invită pe Nathaniel să i se aşeze alături. Apoi împinse spre băiat o cutie îngustă. Nathaniel o deschise. Înăuntru era o pereche mică de ochelari. O amintire îndepărtată îl făcu să se cutremure brusc.

— Hai, scoate-i, băiete, n-au să te muşte. Aşa! Acum

uită-te la mine! Uită-te în ochii mei, ce vezi?

Fără multă tragere de inimă, Nathaniel se supuse. I se părea greu să privească în ochii aprigi şi fioroşi ai bătrânului şi, în consecinţă, mintea i se blocă. Nu văzu nimic.

— Ei?

— Păi… îmi pare rău, nu văd…

— Uită-te în jurul irisului, vezi ceva acolo?

— Păi…

— Of, neghiob mai eşti! Bătrânul oftă nemulţumit şi îşi trase pielea de sub un ochi dezvăluind globul ocular. O vezi? E o lentilă, băiete! O lentilă de contact! În jurul centrului ochiului!

O vezi?

Disperat, Nathaniel se uită din nou şi, de data aceasta, văzu un cerc subţire, de parcă ar fi fost trasat cu un creion, care înconjura irisul, ascunzându-l.

— Da, domnule, spuse el cu înflăcărare. Da, o văd!

— Era şi timpul! Aşa! Profesorul se aşeză la loc pe taburet. Când vei împlini doisprezece ani, se vor întâmpla două lucruri importante. Mai întâi, ţi se va da un nume nou, pe care îl vei adopta. De ce?

— Pentru ca demonii să nu-mi afle numele de botez şi să nu mă ia în puterea lor, domnule!

— Corect! Magicienii care-ţi sunt duşmani sunt la fel de periculoşi, ţine minte. În al doilea rând, vei primi o pereche de lentile pe care o vei putea purta tot timpul. Ea îţi va permite să vezi puţin din esenţa lucrurilor şi să dejoci câteva dintre înşelătoriile demonilor. Până atunci, vei folosi aceşti ochelari, dar şi asta numai când ţi se spune, iar ochelarii nu vor părăsi, sub nici o formă, această încăpere. E clar?

— Da, domnule! În ce fel mă ajută să văd esenţa lucrurilor, domnule?

— Atunci când demonii se materializează, ei pot lua orice fel de forme înşelătoare, nu doar în zona realului, dar şi pe alte planuri ale percepţiei – îţi voi vorbi despre

aceste planuri numaidecât, nu mă întreba acum despre asta. Unii demoni din categoria superioară pot chiar să devină invizibili – nu există limite pentru ticăloşia de care dau dovadă în înşelătoriile lor. Lentilele şi, într-o măsură mai mică, ochelarii te ajută să vezi pe mai multe planuri deodată şi îţi măresc şansa de a străpunge nălucirile pe care ei le creează. Fii atent aici!

Mentorul lui Nathaniel îşi întinse mâna către un raft încărcat aflat în spatele său şi alese un borcan mare din sticlă, astupat cu plută şi cu ceară. Înăuntru era o saramură verzuie şi un şobolan mort, cu piele palidă acoperită de peri cafenii. Nathaniel se strâmbă. Profesorul îl măsură cu privirea.

— Ce crezi că este asta, băiete? întrebă el.

— Un şobolan, domnule!

— Ce fel de şobolan?

— Şobolan cafeniu! Rattus norvegicus, domnule!

— Bine! Ştim şi denumirea în latină, nu-i aşa? Foarte bine! Complet greşit, dar bine, în acelaşi timp. Nu este deloc un şobolan. Pune-ţi ochelarii şi priveşte din nou!

Nathaniel se conformă. Rama ochelarilor era rece şi îi atârna greu pe nas. Privi prin sticla filmată, focalizând imaginea pentru câteva clipe. Când borcanul îi intră în raza vizuală, avu o exclamaţie de surpriză. Şobolanul dispăruse. În locul lui se afla o creatură măruntă, colorată negru cu roşu, cu o faţă buretoasă, cu aripi de gândac şi partea inferioară în formă de concertină. Ochii creaturii erau deschişi şi aveau o expresie îndurerată. Nathaniel îşi scoase ochelarii şi privi încă o dată. În fluidul verzui înota un şobolan cenuşiu.

— Dumnezeule mare!

— O Ofensă Stacojie, mormăi stăpânul său, capturată şi conservată de Institutul Medical din Lincoln’s Inn. Un drăcuşor mărunt, dar un remarcabil răspânditor de molimă. Poate lua această formă înşelătoare de şobolan numai în planul real. Pe celelalte, adevărata lui esenţă devine vizibilă.

— E mort, domnule? întrebă Nathaniel.

— Hmm? Mort? Eu zic că da. Dacă nu, atunci e cu siguranţă furios. A stat în borcan cel puţin cincizeci de ani: l-am moştenit de la bătrânul meu stăpân! Puse borcanul înapoi pe raft. Vezi, băiete, continuă el, chiar şi cei mai slabi demoni sunt răi, periculoşi şi au o natură echivocă. Nu poţi să laşi garda jos nici o clipă! Fii atent aici!

Din spatele unei lămpi Bunsen, scoase o cutie paralelipipedică din sticlă, care părea să nu aibă capac. Înăuntru şase creaturi minuscule bâzâiau izbindu-şi fără încetare capetele de pereţii închisorii în care erau prinse. De la distanţă, păreau să fie insecte, dar, pe măsură ce se apropie, Nathaniel observă că aveau prea multe picioare pentru nişte insecte.

— Aceste gângănii, îi spuse stăpânul, sunt probabil cea mai puţin evoluată formă de demon. Abia de poţi să le numeşti, creaturi inteligente. Nu ai nevoie de ochelari ca să le vezi adevărata natură. Totuşi, chiar şi ele sunt periculoase dacă nu sunt sub control corespunzător. Observi acele portocalii de sub coadă? Pot produce umflături grozav de dureroase pe trupul victimei, mult mai cumplite decât cele produse de albine sau de viespi. Un mod admirabil de a pedepsi pe cineva, fie el un rival sâcâitor sau… un elev indisciplinat.

Nathaniel se uită la micile gâze furioase care îşi loveau capetele de peretele din sticlă şi dădu din cap cu convingere.

— Da, domnule!

— Nişte ticăloase mici! Stăpânul luă cutia. Cu toate acestea, nu trebuie decât să rosteşti comenzile corespunzătoare, şi ele vor respecta orice instrucţiune dată. În felul acesta, ele servesc să demonstreze, la scară redusă, principiile meseriei noastre. Noi trebuie să mânuim nişte instrumente periculoase. Acum, vom începe să învăţăm despre metodele prin care ne putem proteja.

Curând, Nathaniel află că va mai trece mult timp până când va avea voie să folosească aceste instrumente în mod direct. De două ori pe săptămână, mergea în camera de lucru pentru lecţiile cu mentorul său şi vreme de câteva luni nu făcu altceva decât să ia notiţe. Învăţă principiile care stau la baza pentagramelor şi arta runelor, precum şi ritualurile de purificare corespunzătoare pe care magicienii trebuie să le îndeplinească înainte de a putea face o invocare, fu pus să lucreze cu mojarul şi cu pistilul şi să piseze amestecuri parfumate care să atragă demonii sau să-i ţină la distanţă pe nepoftiţi şi tăie lumânări în bucăţi de dimensiuni diferite ca să le aranjeze conform unei varietăţi de modele. Însă stăpânul lui nu invocă pe nimeni, nici măcar o dată.

În timpul său liber, nerăbdător să facă progrese cât mai mari, Nathaniel devora cărţile din bibliotecă şi îl impresiona pe domnul Purcell cu apetitul său uriaş pentru cunoaştere. Depunea mult efort în timpul lecţiilor de desen cu domnişoara Lutyens, deprinzând îndemânarea pe care apoi o folosea asupra pentagramelor pe care le trasa sub ochiul ager al stăpânului său, iar în tot acest timp ochelarii se acopereau de praf pe raftul lor din camera de lucru.

Domnişoara Lutyens era singura persoană căreia îi vorbea despre micile lui necazuri.

— Răbdare, îi spuse ea. Răbdarea e cea mai importantă virtute! Dacă te grăbeşti, vei da greş, iar eşecul e dureros. Întotdeauna trebuie să te relaxezi şi să te concentrezi asupra lucrului pe care îl ai de făcut în acel moment. Acum, dacă ai terminat, aş vrea să refaci desenul, de data asta legat la ochi.

La şase luni după ce îşi începuse pregătirea, Nathaniel asistă pentru prima dată la o invocare. Spre marea lui supărare, el nu luă parte în nici un fel la ritual. Profesorul desenă pentagramele, inclusiv pe cea de-a doua, în interiorul căreia trebuia să stea Nathaniel. Nu îi fu permis

nici măcar să aprindă lumânările şi – ceea ce era mai rău – i se ceru să nu folosească ochelarii.

— Cum voi putea să văd ceva? întrebă băiatul pe un ton mai nerăbdător decât folosea în mod obişnuit cu îndrumătorul său.

O privire severă îl reduse la tăcere.

Invocarea începu într-un mod extrem de dezamăgitor. După incantaţii – pe care Nathaniel se bucură să constate că le înţelegea în cea mai mare parte – nimic nu se întâmplă. O adiere uşoară pluti prin camera de lucru; în afară de asta totul era calm. Pentagrama liberă rămăsese neocupată. Stăpânul era alături, cu ochii închişi, părând că doarme. Nathaniel simţi că se plictiseşte din ce în ce mai tare. Picioarele începeau să-l doară. În mod evident, demonul în chestiune se hotărâse să nu vină. Deodată, Nathaniel observă cu groază că unele lumânări dintr-un colţ al încăperii se răsturnaseră. Un teanc de hârtii se aprinsese, iar focul se întindea. Nathaniel scoase un strigăt înspăimântat şi dădu să păşească spre ele.

— Rămâi la locul tău!

De frică, inima lui Nathaniel aproape că-şi încetase bătăile. Înlemni, cu un picior în aer. Ochii mentorului său erau deschişi şi îl priveau cu mânie teribilă. Cu voce tunătoare, acesta rosti cele şapte Cuvinte de Alungare. Focul din colţul încăperii dispăru cu tot cu teancul de hârtii, iar lumânările erau acum din nou în picioare şi ardeau potolit. Inima lui Nathaniel bătea să-i spargă pieptul.

— Păşeşte, te rog, în afara cercului! Niciodată până atunci vocea îndrumătorului său nu fusese atât de dispreţuitoare. Ţi-am spus că unii rămân invizibili. Sunt maeştri în crearea nălucirilor şi cunosc un milion de metode de distragere şi ispitire. Un pas mai mult şi ai fi luat foc şi tu. Gândeşte-te la asta în timp ce vei flămânzi la noapte! Du-te în camera ta!

Următoarele invocări fură ceva mai puţin periculoase.

Condus numai de cele cinci simţuri ale sale, Nathaniel vedea demonii sub o mulţime de forme amăgitoare. Unii apăreau sub chipul unor animale familiare – pisici care mieunau, câini părăsiţi cu ochi rugători, hamsteri care şchiopătau – pe care Nathaniel le-ar fi strâns bucuros în braţe. Pe marginea cercurilor în care stăteau ei, mici păsări colorate ţopăiau de colo-colo şi se prefăceau că ciugulesc. La un moment dat, o ploaie de flori de măr coborî peste ei ca o cascadă, umplând camera cu o aromă care îi ameţea.

Băiatul învăţă să facă faţă tentaţiilor de orice fel. Unele spirite invizibile îl asaltau cu mirosuri respingătoare care-i făceau greaţă, altele îl fermecau cu arome care-i aminteau de parfumul domnişoarei Lutyens sau de cel al doamnei Underwood. Unele încercau să-l sperie cu zgomote oribile, cu plesnituri violente, şoapte şi plânsete nedesluşite. Auzea voci stranii şi rugătoare, la început ascuţite, care apoi deveneau din ce în ce mai joase, până când ajungeau să răsune ca nişte clopote funerare, dar Nathaniel nu se mai lăsă pătruns de aceste lucruri şi nu mai fu niciodată tentat să părăsească vreodată cercul.

Abia după un an a fost lăsat să-şi poarte ochelarii la fiecare invocare. Acum putea să vadă mulţi dintre demoni aşa cum erau de fapt. Alţii, cei puţin mai puternici, rămâneau ascunşi în spatele nălucirilor chiar şi pe alte planuri observabile. Cu calm şi sigur pe sine, Nathaniel se adapta tuturor acestor modificări deconcertante de percepţie. Lecţiile mergeau bine, iar el învăţă să-şi controleze reacţiile. Nathaniel deveni mai puternic, mai rezistent, mai hotărât să se perfecţioneze. Îşi petrecea toate orele libere studiind noi şi noi manuscrise.

Mentorul era mulţumit de progresele pe care le făcea elevul său, iar Nathaniel, în ciuda nerăbdării arătate faţă de ritmul în care se desfăşura educaţia lui, era încântat de cele învăţate. Chiar dacă nu erau apropiaţi, cei doi aveau o relaţie productivă care ar fi putut continua dacă

nu s-ar fi produs teribilul incident din vara de dinaintea celei de-a unsprezecea aniversări a lui Nathaniel.

10
Bartimaeus

În sfârşit, se iviră zorii.

Dinspre răsărit mijeau primele raze zgârcite. La orizont, un cerc de lumină urca încetişor dinspre Docklands. Asta mă bucură. Abia aşteptam să se facă lumină.

Toată noaptea am avut parte de întâmplări obositoare şi, pe alocuri, umilitoare. În repetate rânduri, m-am furişat, m-am ascuns şi m-am dematerializat – în această ordine – prin jumătate dintre districtele Londrei. Am fost abuzat de o copilă de treisprezece ani. Mi-am găsit refugiu într-un tomberon. Iar acum, colac peste pupăză, stăteam ghemuit pe acoperişul de la Westminster Abbey şi mă dădeam drept gargui. Mai rău de atât nu se putea.

O rază piezişă de soare atinse marginea amuletei, care era agăţată de gâtul meu acoperit de licheni. Aceasta străluci ca un ciob de sticlă. Instinctiv, am ridicat o gheară să o acopăr, în caz că vreo pereche de ochi vigilenţi se afla la pândă, dar nu eram prea îngrijorat de asta.

Rămăsesem în tomberonul acela de pe stradă vreo câteva ore, îndeajuns cât să mă odihnesc şi să mă impregnez bine de tot cu duhoarea de legume stricate. După care am avut strălucita idee de a mă ascunde pe acoperişul catedralei. Acolo eram protejat mulţumită abundenţei de ornamente magice de pe faţadă – acestea ascundeau vibraţia amuletei[1]. Din noua şi avantajoasa

[1] Mulţi dintre marii magicieni ai secolelor al nouăsprezecelea şi al douăzecilea au fost înhumaţi la Westminster Abbey după (şi, într-unul sau două cazuri, cu puţin timp înainte de) decesul lor. Aproape toţi au luat cu ei în mormânt un obiect vechi cu puteri magice. Acest gest nu reprezenta nimic altceva decât o încercare

mea poziţie am văzut în depărtare câteva sfere, dar nici una nu s-a apropiat. Întunericul se risipise în sfârşit, iar magicienii erau epuizaţi. Cu o clipire, sferele dispărură de pe cer. Primejdia se sfârşise.

Pe durata răsăritului, am aşteptat cu nerăbdare invocarea promisă. Băiatul spusese că mă va chema în zori, dar probabil că dormea până târziu ca un parazit ce este.

Între timp, mi-am făcut ordine în gânduri. Un lucru era clar: băiatul era ţapul ispăşitor al unui magician adult, victima unei puteri malefice care încerca să arunce vina pentru furt pe umerii lui. Lucrul ăsta nu era greu de ghicit – nici un novice ca el nu m-ar invoca de capul lui pentru o misiune atât de dificilă. După cât se putea presupune, magicianul necunoscut voia să lovească în Simon Lovelace şi să ia sub controlul său puterile amuletei. Dacă lucrurile stăteau în felul ăsta, îşi asuma un risc maxim. Judecând după amploarea vânătorii din care tocmai scăpasem, nişte oameni puternici erau teribil de preocupaţi de această pierdere.

Chiar şi de unul singur, Simon Lovelace reprezenta o forţă formidabilă. Faptul că fusese capabil să îi folosească atât pe Faquarl, cât şi pe Jabor şi să îi ţină prizonieri dovedea acest lucru. Nu îmi făceam iluzii despre şansele derbedeului mic când magicianul avea să îl prindă.

Apoi mai era şi fata, cea care nu era magician şi ai cărei prieteni rezistau la vrăjile mele şi vedeau dincolo de nălucirile create de mine. Au trecut multe secole de când am întâlnit ultima dată oameni de tipul lor şi mi se părea ciudat să dau peste ei aici, în Londra. Era greu de spus dacă ei înţelegeau sau nu implicaţiile puterilor pe

---

deliberată de a se grozăvi cu bogăţia şi cu puterea lor şi era o irosire completă a obiectului în cauză. Era, în acelaşi timp, un mod de a le refuza dispreţuitor urmaşilor orice şansă de a moşteni obiectul – ceilalţi magicieni se temeau, pe bună dreptate, să recupereze lucrurile din morminte de teama represaliilor supranaturale.

care le aveau. Fata nici măcar nu părea să ştie exact ce este amuleta, ştia doar că e o pradă care merită efortul. Cu certitudine, ea nu era aliata lui Lovelace, nici a băiatului. Ciudat! Nu înţelegeam care este rolul ei în toată treaba asta.

Mă rog, asta nu era problema mea! Razele soarelui ajunseră pe acoperişul catedralei. M-am răsfăţat cu o scurtă, dar amplă întindere a aripilor. În momentul acela am fost chemat.

Mă simţeam de parcă aş fi fost agăţat cu o mie de cârlige. Eram tras în mai multe direcţii în acelaşi timp. Dacă rezistam prea mult, riscam să-mi distrug esenţa, dar oricum n-aveam nici un interes să întârzii. Doream să predau amuleta şi să închei cu toate astea.

Cu această speranţă în gând, m-am supus invocărilor şi m-am dematerializat de pe acoperiş…

… Şi am reapărut în aceeaşi clipă în camera copilului. M-am uitat împrejur.

— Ei, ce-i asta?

— Îţi ordon, Bartimaeus, să spui dacă ţi-ai îndeplinit misiunea cu sârguinţă şi în întregime…

— Sigur că mi-am îndeplinit-o, ce crezi că e asta, element de decor? Am arătat cu gheara de gargui către amuleta care stătea spânzurată de pieptul meu, aruncând ape şi licărind sub lumina tremurată fi lumânărilor. Amuleta din Samarkand, amuleta lui Simon Lovelace. Acum este a ta! În curând va fi din nou a lui Simon Lovelace. Ia-o şi suportă consecinţele! Ia te uită la pentagrama asta pe care ai desenat-o aici: ce-i cu rimele astea, cu linia asta în plus?

Puştiul pufni dispreţuitor.

— Pentagrama lui Adelbrand!

Dacă aş fi avut mai puţină experienţă, aş fi putut să jur că avusese un zâmbet superior – o expresie a feţei necuviincioasă pentru cineva atât de tânăr!

Pentagrama lui Adelbrand! Nu era de bun augur! Am făcut mare caz cu verificarea stelei şi a cercului, căutând

întreruperi cât de mici sau neregularităţi ale liniilor de cretă care le alcătuiau. Apoi am studiat atent nuiele şi simbolurile.

— Aha! am strigat. Ai scris asta greşit! Şi ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa…? M-am zbârlit ca o pisică gata să sară.

Faţa puştiului arbora o combinaţie interesantă de alb şi roşu, buza de jos îi tremura, ochii îi ieşiseră din orbite. După cum arăta, părea că o să o ia la fugă, dar n-a făcut-o; planul mi-a fost zădărnicit[1]. Băiatul trecu rapid în revistă literele de pe podea.

— Demon mişel! Pentagrama este buna – şi eşti încă legat prin ea!

— OK, am minţit! M-am făcut mai mic şi mi-am strâns aripile în spatele cocoaşei. Vrei amuleta asta sau nu?

— P-pune-o în vas!

Pe podea, la distanţă egală faţă de cele două cercuri, se afla un mic bol de săpun. Mi-am scos amuleta şi, cu un oarecare sentiment de uşurare, am lăsat-o parcă nepăsător să alunece în bol. Băiatul s-a aplecat să se uite. Cu coada ochiului, îl urmăream cu atenţie; dacă un singur picior, un singur deget ar fi ieşit în afara cercului, m-aş fi repezit asupra lui mai repede decât un animal de pradă.

Dar puştiul era prea isteţ ca să facă asta. Scoase din buzunarul hainei lui ieftine un beţigaş care avea prinsă în vârf o bucată de sârmă ce semăna suspect de mult cu o agrafă de birou răsucită. Cu câteva mişcări precaute de du-te-vino, băiatul apucă buza bolului şi îl trase în interiorul cercului în care se afla. Ridică apoi lanţul amuletei, strâmbând din nas.

— Câh, ce dezgustător!

— Nu din cauza mea! De vină e Sistemul de Canalizări

---

[1] Dacă magicianul îşi părăseşte cercul în timpul unei invocaţii, puterea pe care o are asupra victimei se destramă. Speram să reuşesc, în felul acesta, să scap. În plus, asta mi-ar fi permis şi mie să ies din pentagrama mea şi să pun gheara pe el.

Rotherhithe! De fapt, dacă mă gândesc mai bine, de vină eşti tu! Din cauza ta mi-am petrecut toată noaptea încercând să scap de cei care voiau să mă prindă. Ai noroc că nu m-am cufundat complet!

— Ai fost urmărit? Părea aproape nerăbdător.

„Greşit, puştiule, sentimentul potrivit aici ar fi fost teama!”

— De jumătate dintre hoardele de demoni din Londra! Mi-am rotit ochii de piatră şi am plescăit din cioc: Nu-ţi face iluzii, băiete, vor veni aici cu ochii lor galbeni şi avizi, pregătiţi să te înhaţe! Tu eşti neputincios şi fără apărare în faţa puterii lor. Ai o singură şansă: eliberează-mă din cercul ăsta şi te voi ajuta să scapi din ghearele lor[1]!

— Mă iei de prost?

— Amuleta din mâinile tale e răspunsul la întrebarea asta! În sfârşit, nu contează! Mi-am onorat sarcina, misiunea mea a fost îndeplinită. Rămas-bun, pentru cât mai ai de trăit din viaţa ta scurtă!

Forma mea începu să pâlpâie, apoi să se estompeze. O coloană vălurită de abur ţâşni din podea pentru a mă înghiţi şi a mă duce departe. Speranţă deşartă: Pentagrama lui Adelbrand avea grijă ca asta să nu se întâmple.

— Nu poţi să pleci! Am altă sarcină pentru Domnia Ta!

Mai mult decât captivitatea prelungită, ceea ce mă irita erau aceste preţiozităţi ocazionale. „Domnia Ta, demon mişel, îţi ordon!” Nimeni, de două sute de ani, nu mai foloseşte acest limbaj. Oricine îşi putea închipui că învăţase această meserie numai din cine ştie ce cărţi vechi.

Dar fie că „Domnia Ta” era sau nu un apelativ potrivit, el avea dreptate. Majoritatea pentagramelor obişnuite te leagă numai pentru un serviciu. Îl îndeplineşti şi eşti liber să pleci. Dacă magicianul te solicită din nou, trebuie să

---

[1] Sigur! Distrugându-l eu însumi, înainte ca ei să ajungă să o facă.

repete întreaga comedie epuizantă a invocatului de la început. Însă Pentagrama lui Adelbrand anula această cerinţă: liniile şi incantaţiile ei suplimentare împiedicau orice ieşire şi te sileau să rămâi pentru a primi noi comenzi. Era o formulă complexă, care cerea forţă matură şi concentrare, iar acest gând mi-a oferit muniţia pentru următorul atac.

Am lăsat aburul să se risipească.

— Şi el unde este?

Băiatul era absorbit de amuletă, pe care şi-o trecea dintr-o mână în alta. Părea absent.

— Cine anume?

— Şeful, stăpânul tău, l'Eminence Grise, puterea din spatele tronului! Cel care te-a pus să execuţi acest furt mărunt, care te-a învăţat ce să spui şi ce să desenezi. Cel care va sta în umbră neatins atunci când djinnii lui Lovelace vor arunca trupul tău sfâşiat peste acoperişurile din Londra. El joacă un joc despre care tu nu ştii nimic şi profită de ignoranţa şi de vanitatea ta tinerească.

Aceste cuvinte îl atinseseră. Îşi muşcă uşor buza.

Am continuat, adoptând un ton superior şi o voce egală:

— Mă întreb ce ţi-a spus! „Bravo, tinere, eşti cel mai bun copil magician pe care l-am întâlnit de multă vreme. Spune-mi, ai vrea să trezeşti un djinn puternic? Ai vrea? Păi, ce-ar fi să facem asta? Putem să facem şi o farsă cuiva, să furăm o amuletă…”

Băiatul râse. O chestie neaşteptată. Mă aşteptam la o izbucnire de furie sau la ceva nelinişte. Dar nu, el a râs.

Răsuci amuleta o ultimă dată între degete, apoi se apleacă şi o reaşeză în bol. Altă chestie neaşteptată. Cu ajutorul băţului cu cârlig, împinse vasul de-a lungul cercului pe podea, către poziţia iniţială.

— Ce faci?

— Ţi-o dau înapoi!

— N-o vreau!

— Ia-o!

Nu aveam de gând să intru într-un schimb de reproşuri pedante cu un copil de doisprezece ani, mai ales unul care îşi poate impune voinţa asupra mea, aşa că m-am întins şi am ridicat amuleta.

— Şi-acum? Când va veni Simon Lovelace, eu nu voi ţine cu dinţii de asta, să ştii! I-o voi da înapoi cu un zâmbet şi o fluturare de mână. Şi-i voi arăta perdeaua în spatele căreia tu te vei ascunde tremurând.

— Aşteaptă!

Puştiul scoase ceva strălucitor dintr-unul din buzunarele interioare ale hainei sale largi. Am apucat să pomenesc că haina asta îi era cam cu trei numere mai mare? În mod evident, aparţinuse cândva unui magician foarte neglijent, fiindcă, deşi foarte peticită, purta încă urme de neconfundat de arsuri, sânge şi gheare. Îi doream puştiului o soartă asemănătoare.

Ţinea în mâna stângă un disc lucios, un disc magic, din alamă îndelung şlefuită. Îşi trecu mâna dreaptă peste el de câteva ori şi îşi fixă concentrat privirea pe metalul reflectorizant. În scurt timp, drăcuşorul captiv care sălăşluia înăuntru – cine-o fi fost el – răspunse. Pe disc răsări o imagine întunecată pe care băiatul o privi cu atenţie. Eu eram prea departe ca să disting ceva, dar în timp ce el era prins cu asta, am privit şi eu, la rândul meu, cu atenţie în jur.

Camera lui… Căutam un indiciu în privinţa adevăratei lui identităţi. O scrisoare care-i fusese trimisă, poate, sau un ecuson cu un nume prins de haina lui. Ambele indicii folosiseră în trecut.

Nu căutam să descopăr undeva numele lui de botez, desigur – ar fi fost prea mult –, dar şi numele lui oficial ar fi fost de ajuns pentru început[1]. Însă n-am avut noroc.

---

[1] Toţi magicienii au două nume: numele oficial şi numele de botez. Numele de botez le este dat de părinţi, şi, pentru că este intrinsec legat de adevărata lor natură şi de persoana lor, reprezintă un izvor de mare putere şi de mare slăbiciune în acelaşi timp. Magicianul încearcă să-l păstreze secret faţă de toată lumea

Cel mai personal, mai intim şi mai revelator obiect din cameră – masa lui de lucru – fusese atent acoperită cu o pânză groasă de culoare neagră. Uşile dulapului din colţ erau închise; tot închise erau şi sertarele scrinului. Printre lumânările împrăştiate se afla o vază ciobită din sticlă, plină cu flori proaspete: asta era o chestie ciudată. N-a pus-o el acolo – mi-am spus – deci cineva îl plăcea.

Puştiul îşi trecu mâna peste discul magic, iar suprafaţa acestuia redeveni opacă. Puse discul la loc în buzunar, apoi, dintr-odată, îşi întoarse privirea către mine. „Uuuf! Stai că-ncepe, fii atent!

— Bartimaeus, spuse el, îţi ordon să iei Amuleta din Samarkand şi să o ascunzi în magazia de obiecte magice a magicianului Arthur Underwood, să o ascunzi astfel încât el să nu o găsească, şi să faci asta atât de discret încât nimeni, fie el om sau spirit, de pe planul acesta sau de pe oricare altul, să nu te vadă, nici când intri, nici când ieşi, şi îţi mai comand să te întorci la mine fără întârziere, neştiut şi nevăzut, şi să aştepţi instrucţiunile mele viitoare.

Când încheie, era vânăt la faţă, pentru că rostise totul dintr-o singură răsuflare[1]. L-am privit chiorâş pe sub sprâncenele mele de piatră.

— Prea bine! Unde locuieşte acest nefericit magician? Băiatul schiţă un zâmbet.

— La etajul de dedesubt!

---

deoarece, dacă un duşman îl află, poate să îl folosească pentru a dobândi putere asupra sa, lucrurile stând la fel ca în cazul invocării, pe care magicianul nu o poate face dacă nu cunoaşte numele adevărat al djinnului.

[1] Aşa este recomandat atunci când ai de-a face cu creaturi subtile şi inteligente, ca subsemnatul. De multe ori, este posibil ca o pauză pentru inspiraţie să fie interpretată drept punct, lucru care fie că schimbă înţelesul instrucţiunilor, fie le transformă de-a dreptul într-o bolboroseală. Dacă este posibil să interpretăm ceva în avantajul nostru, o vom face cu siguranţă!

11

La etajul de dedesubt!... Ei, asta *chiar era* surprinzător!

— I-o pui în cârca stăpânului tău, aşa-i? Câtă răutate!

— Nu-i pun nimic în cârcă! Vreau doar să fie în siguranţă, la adăpostul sistemelor de securitate pe care le are. N-o s-o găsească nimeni acolo! Făcu o pauză, apoi continuă: Dar dacă o găsesc...

— Tu scapi! E şmecheria tipică a magicienilor! Înveţi mersul lucrurilor mai repede decât majoritatea!

— Nu o s-o găsească nimeni!

— Crezi? Vom vedea!

Totuşi, nu mă puteam întinde cu el la bârfă toată ziua! Am aruncat un descântec protector asupra amuletei, dându-i o formă temporară mică: o pânză de păianjen ruptă. Sub formă de abur, m-am pierdut printr-o gaură unde fusese un nod în lemnul din scândura cea mai apropiată din duşumea, m-am strecurat prin spaţiul gol de sub aceasta şi apoi, în chip de păianjen, m-am târât precaut afară, printr-o crăpătură în tavanul camerei de dedesubt.

Mă aflam într-o baie goală, care avea uşa deschisă; am traversat în grabă tencuiala plafonului, pe cât de repede mă puteau ţine cele opt picioare. În vreme ce mă deplasam, îmi scuturam revoltat mandibulele cu gândul la tupeul băiatului.

Să-i însceneze furtul altui magician: asta nu era neobişnuit! Era parte integrantă a vieţii lor, făcea parte din felul lor de a fi[1]! Totuşi, să-i înscenezi aşa ceva

---

[1] Magicienii sunt cei mai intriganţi, cei mai invidioşi şi mai duplicitari oameni de pe Pământ, întrecându-i chiar şi pe avocaţi şi pe academicieni. Ei venerează puterea şi adoră să facă uz de ea, căutând orice ocazie prin care să-şi submineze rivalii. După umila

propriului îndrumător, asta chiar că era din cale-afară de neobişnuit – poate doar unul din doisprezece vrăjitori să facă aşa ceva! Sigur, ca adulţi, magicienii se ceartă între ei cu regularitate ridicolă, dar asta după ce învaţă regulile.

Cum eram sigur că magicianul în chestiune era îndrumătorul lui? Păi, în caz că nu se renunţase la vechile practici şi ucenicii nu erau acum toţi trimişi la şcoli-internat (puţin probabil să fie astfel), altă explicaţie nu era! Magicienii pun mare preţ, în inimioarele lor zbârcite, pe cunoştinţele lor de magie, râvnind la puterea acestora la fel cum un sărac jinduieşte la aur, şi nu le vor transmite mai departe decât cu mare grijă. Încă de pe vremea Magilor din Orientul Mijlociu, studenţii au locuit întotdeauna singuri în casele mentorilor lor – existând pentru fiecare elev câte un îndrumător, care să-şi ţină orele pe furiş şi în secret. De la zigurat[1] la piramidă, de la stejar sacru la zgârie-nori, trecuseră patru mii de ani şi nimic nu se schimbase.

Ca să închei: se pare că, pentru a-şi salva pielea, acest puşti nerecunoscător risca să reverse mânia unui magician puternic asupra îndrumătorului său nevinovat. Eram foarte impresionat! Chiar dacă, probabil, se afla în cârdăşie cu un adult – vreun duşman de-al mentorului său, bănuiesc –, planul era admirabil de mişelesc pentru cineva atât de tânăr!

---

mea apreciere, cam optzeci la sută dintre toate invocările au ca scop fie vreo scamatorie la adresa unui coleg magician, fie o tactică de apărare împotriva acestuia. Prin contrast, majoritatea confruntărilor dintre spirite nu sunt deloc de natură personală, pur şi simplu pentru că ele nu se petrec prin propria voinţă. De exemplu, în acest moment, nu-mi displăcea Faquarl în mod deosebit; ei, de fapt asta e o minciună – îl uram, dar nu mai mult ca înainte! În orice caz, urii noastre reciproce i-au trebuit multe secole, dacă nu chiar milenii să se nască. Magicienii se ciondănesc din plăcere. Asta ne dă nouă bătăi de cap!

[1] În Antichitate, turn-templu în formă de piramidă cu trepte, specific asirienilor şi babilonienilor. (n. tr.)

Am ieşit pe uşă pe vârfurile celor opt picioare ale mele. Atunci l-am văzut pe profesor.

Nu mai auzisem de acest magician, un anume domn Arthur Underwood. Prin urmare, mi-l închipuiam a fi un scamator minor, un diletant în prefăcătorii şi vrăjitorii, care n-ar îndrăzni niciodată să deranjeze restul fiinţelor superioare asemenea mie. Desigur, când trecu pe sub mine înspre baie (evident, ieşisem tocmai la timp), mi se păru că se încadrează perfect descrierii mele de vrăjitor-secund. Un indiciu clar al acestui fapt era că prezenta toate atributele consacrate din cele mai vechi timpuri, pe care oamenii le asociază cu magia mare şi puternică: o claie neîngrijită de păr de culoarea scrumului, o barbă lungă, albă, ce ieşea în evidenţă ca prova unei corăbii, şi o pereche de sprâncene deosebit de zbârlite[1]. Mi-l şi imaginam păşind mândru pe străzile Londrei îmbrăcat cu un costum de catifea neagră, cu părul fluturându-i pe umeri într-un oarecare fel vrăjitoresc. Probabil arbora şi accesorii, cum ar fi: un baston cu vârf aurit, poate chiar şi o pelerină de toată frumuseţea. Da, categoric aşa ar fi avut efectul scontat; ar fi fost impresionant! Nu ca acum, când, gol până la brâu, păşea împiedicându-se în pantalonii de pijama, scărpinându-şi părţi ale corpului imposibil de menţionat aici, ţinând mândru un ziar îndoit la subraţ.

— Martha! strigă el chiar înainte de a închide uşa de la baie.

O femeie mică de statură, aproape sferică ieşi dintr-un dormitor. Slavă Domnului că era complet îmbrăcată.

— Ce-i, dragule?

— Parcă spuneai că menajera a făcut curat ieri!

— Aşa şi este, dragule! De ce?

— Pentru că o pânză de păianjen dezgustătoare atârnă din mijlocul tavanului, iar păianjenul vinovat de asta e şi

[1] Magicienii neînsemnaţi se chinuiesc grozav să se potrivească cu această înfăţişare tradiţională de vrăjitori. Prin contrast, magicienii cu adevărat puternici preferă să arate ca nişte contabili.

el aici. Scârbos! Va fi concediată!

— O, înţeleg! Ce mizerie! Nu-ţi face nici o problemă! Vorbesc eu cu ea! Şi rezolv imediat cu o perie de praf!

Marele magician pufni dezaprobator şi închise uşa. Femeia dădu din cap cu indulgenţă şi dispăru la parter, îngânând o melodie veselă. Păianjenul se schimonosi şi porni de-a lungul tavanului, târând după el pânza.

După câţiva paşi, am localizat în sfârşit intrarea în birou, la baza câtorva trepte. Şi acolo m-am oprit. Uşa era protejată împotriva intruşilor de o stea cu cinci colţuri. Era un dispozitiv simplu. Steaua părea a fi un simplu strat de vopsea roşie; cu toate acestea, dacă un intrus neavizat deschidea uşa, capcana se declanşa, iar „vopseaua” revenea la starea ei iniţială, adică o minge de foc ce ricoşa.

Sună impresionant, ştiu, dar de fapt era doar un sistem banal! Să spunem că ar înspăimânta vreo menajeră curioasă, dar nu şi pe Bartimaeus.

Am ridicat un scut în jurul meu, apoi am atins pragul uşii cu o gheară minusculă şi instantaneu am sărit un metru în spate.

Săgeţi subţiri portocalii apărură în interiorul marginilor roşii ale stelei în cinci colţuri. Pentru o clipă, contururile se învolburară curgător ca un lichid, învârtindu-se cu viteză în jurul formei. După care un jet de flăcări izbucni din punctul cel mai de sus al stelei, ricoşă din tavan şi se lansă în jos, spre mine.

Mă aşteptam să se lovească de scutul meu, dar nu se întâmplă asta. Flacăra trecu pe lângă mine şi lovi pânza pe care o târam. Aceasta absorbi mingea de foc, aşa cum un lichid este absorbit cu un pai. Totul se termină într-o fracţiune de secundă. Flacăra dispăru în întregime în interiorul pânzei, care părea la fel de inertă ca la început.

Oarecum uimit, am privit în jur. În lemnul uşii de la birou se vedea în locul stelei o urmă arsă ca un tăciune. În vreme ce o priveam, blestemul reîncepu treptat să

acţioneze – se înroşea gradat, pregătindu-şi încărcătura pentru următorul musafir nepoftit.

Dintr-odată, am înţeles ce se întâmplase. Era clar! Amuleta din Samarkand făcuse ceea ce trebuie să facă amuletele de obicei – îl protejase pe cel care o purta[1]! Şi chiar foarte frumos! Absorbise blestemul fără absolut nici o problemă. N-avea de ce să mă deranjeze. Am îndepărtat scutul şi m-am strecurat pe sub uşă în biroul lui Underwood.

Îndărătul uşii n-am mai găsit nici un fel de capcane, indiferent pe ce plan te uitai, un alt semn că magicianul era de o categorie destul de slabă. (Îmi fugi gândul la reţeaua extinsă de sisteme de apărare pe care o avea instalată Simon Lovelace şi pe care reuşisem să o străpung cu destulă uşurinţă. Dacă băiatul credea că amuleta era în siguranţă la adăpostul sistemului „antifurt” al maestrului său, sigur urma să aibă parte de o surpriză urâtă!)

Camera era ordonată, chiar dacă prăfuită, şi conţinea printre alte lucruri un dulap încuiat care, bănuiam eu, ascundea comorile acestuia. Am pătruns în el prin gaura cheii, trăgând pânza după mine.

Odată ajuns înăuntru, am făcut o mică vrajă de iluminare.

O colecţie amărâtă de lucruri ieftine, magice era aranjată cu multă grijă pe trei rafturi de sticlă. Sincer, câteva dintre ele, cum ar fi „Punguţa de Tinichigiu”, cu buzunarul ei secret care făcea „să dispară” monedele, nici măcar nu erau magice. M-am gândit chiar că fusesem prea generos când îl descrisesem ca magician

---

[1] Amuletele sunt talismane protectoare; ele alungă răul. Sunt obiecte pasive şi, chiar dacă absorb sau resping orice manifestare de magie periculoasă, nu pot fi controlate activ de posesorii lor. Prin aceasta se deosebesc de talismane, care au puteri magice active ce pot fi folosite după bunul plac al celor care le poartă. O potcoavă este o amuletă (primitivă); „cizmele de şapte leghe pe pas” sunt un talisman.

secund. Aproape că-mi stârnea mila sărmanul neputincios! Pentru binele lui, speram ca Simon Lovelace să nu-l viziteze vreodată.

În fundul dulapului era un totem în formă de pasăre, originar din insula Java[1], cu ciocul şi penajul acoperite de un strat gros de praf. Se vede treaba că Underwood nu punea niciodată mâna pe el! Am tras pânza între punguţă şi o labă de iepure din timpul domniei lui Edward şi am îndesat-o în spatele totemului. „Bun! Nimeni n-ar găsi-o aici, decât dacă ar căuta-o anume!” Apoi am îndepărtat vraja pe care o făcusem asupra ei şi i-am redat forma şi dimensiunile normale de amuletă.

Şi cu asta, misiunea mea era îndeplinită! Nu-mi mai rămânea decât să mă întorc la băiat! Am ieşit din dulap şi din birou fără prea multă bătaie de cap, şi am urcat iarăşi scările.

Din momentul acela lucrurile începură să devină interesante.

Mă îndreptam, desigur, spre mansardă, folosind din nou tavanul înclinat de deasupra scărilor, când, pe neaşteptate, băiatul trecu pe lângă mine, coborând. Venea în urma soţiei magicianului, afişând o faţă de om enervat. Era de la sine înţeles că tocmai fusese chemat să iasă din camera lui.

Bucuros, am devenit imediat atent la ce se întâmplă. Situaţia nu-l avantaja şi citeam pe faţa lui că e conştient de asta. Ştia că umblu nestingherit, pe undeva prin apropiere. Ştia că trebuia să mă întorc, din moment ce comanda lui fusese să revin la el imediat, „nevăzut şi neauzit”, ca să aştept alte instrucţiuni. De aceea ştia că aş putea acum să-l urmez, să ascult şi să văd, aflând mai multe despre el, şi că nu putea în nici un mod să împiedice acest lucru, până nu se întorcea la el în cameră şi nu păşea iarăşi în interiorul pentagramei.

Pe scurt, pierduse controlul situaţiei, lucru deosebit de

[1] Insulă vulcanică situată în partea de sud-vest a Indoneziei. (n. tr.)

periculos pentru orice magician.

Am făcut stânga-mprejur şi m-am grăbit nerăbdător să-i calc pe urme. Respectând întocmai comanda, nimeni nu mă văzu, nici nu mă auzi furişându-mă după el.

Femeia îl conduse spre o uşă de la parter.

— E înăuntru, dragule! zise ea.

— Bine! răspunse băiatul.

Vocea lui sună blândă şi lipsită de speranţă, exact pe gustul meu.

Intrară amândoi, mai întâi femeia, apoi băiatul. Închiseră uşa aşa de repede, că a trebuit să produc imediat câteva fire de pânză şi să mă proiectez cu un salt ca la trapez prin crăpătură, înainte să se închidă de tot. A fost o acrobaţie grozavă – mi-aş fi dorit s-o fi văzut cineva! Dar nu! „Nevăzut şi neauzit”, aşa sunt eu!

Ne aflam într-o sufragerie cam întunecată, unde obişnuiau să ia masa. Magicianul, Arthur Underwood, era aşezat în capul mesei lucioase, de culoare închisă, având la îndemână cana, farfuria şi un ibric argintiu cu cafea.

Era încă preocupat de ziarul lui lăsat pe masă, îndoit pe jumătate. În momentul când femeia şi băiatul intrară, bărbatul apucă ziarul, îl desfăcu, întoarse o pagină foşnind tare şi, dintr-o smucitură, îl îndoi din nou la jumătate. Nu ridică deloc privirea.

Femeia se apropie şovăielnic de masă.

— Arthur, a venit Nathaniel!

Păianjenul se retrăsese cu spatele într-un colţ întunecat de deasupra uşii. La auzul acestor cuvinte rămase nemişcat, cum fac de felul lor păianjenii; dar nu-şi mai încăpea în piele.

„Nathaniel! Bun!” Ăsta era un punct de plecare!

Am avut plăcerea de a-l vedea pe băiat cum se crispează. Ochii îi jucau de colo-colo, fără îndoială întrebându-se dacă eram de faţă.

Magicianul nu dădu vreun semn că auzise, ci rămase cufundat în lectura ziarului. Soţia lui începu să rearanjeze un buchet cam jalnic de flori uscate de pe etajera

şemineului. Am înţeles atunci cine era răspunzător pentru vaza din camera băiatului. Flori uscate pentru soţ şi proaspete pentru ucenic – asta chiar părea curios!

Încă odată, Underwood întinse ziarul, îl despături şi continuă să citească. Băiatul aştepta tăcut. Acum, că nu mai eram constrâns de cercul magic şi, prin urmare, nici sub controlul lui direct, aveam ocazia să-l observ mai cu atenţie. Îşi scosese (desigur) haina zdrenţuită şi era îmbrăcat sobru, în pantaloni gri şi pulover. Îşi udase părul şi îl pieptănase peste cap. Ţinea un teanc de hârtii la subraţ. Era întruchiparea respectului şi a cuminţeniei.

La prima vedere, nu avea nici un fel de semne particulare: aluniţe, diformităţi sau cicatrici. Avea părul negru, drept şi faţa alungită. Tenul îi era foarte palid. Pentru un privitor obişnuit, părea probabil un băiat comun, dar sub privirea mea mai înţeleaptă, chiar dacă mai galbenă, mai erau şi alte lucruri de remarcat: ochii vicleni şi isteţi, degetele care băteau nerăbdător pe foile pe care le ţinea, dar mai ales o figură foarte atentă care, prin schimbări bruşte, lua orice expresie se aştepta interlocutorul lui să aibă. Deocamdată adoptase o mimică supusă, dar interesată, care ar flata vanitatea unui bătrân. Şi totuşi îşi arunca ochii în permanenţă prin cameră, după mine.

I-am uşurat căutarea. Când s-a uitat în direcţia mea, am făcut câţiva paşi pe loc, mi-am fluturat picioarele din faţă ca şi cum aş fi dat din mâini şi mi-am legănat abdomenul pe un ritm vesel. Mă zări de îndată, se făcu mai palid decât era şi îşi muşcă buza. Totuşi nu putea să-mi facă nimic pentru că s-ar fi dat de gol.

Tocmai în toiul dansului meu, Underwood mormăi dintr-odată dezaprobator şi lovi ziarul cu dosul palmei.

— Ascultă aici, Martha! zise el. Makepeace iarăşi umple teatrele cu prostii orientale. Lebedele din Arabia… Te întreb, ai mai auzit vreodată de asemenea vorbărie pompoasă şi siropoasă? Şi cu toate astea se va juca cu casa închisă până la sfârşitul lui ianuarie! Ce ciudat!

— Toate biletele sunt rezervate? O, Arthur, aş cam fi vrut să merg…

— Ascultă aici: „… în care o fătucă fragedă şi plăpândă, misionară din Chiswich, se îndrăgosteşte de un djinn cu pielea maronie-portocalie…” – nu-i de ajuns că-i romantică, mai e şi al naibii de periculoasă. Insuflă oamenilor idei greşite!

— Of, Arthur!

— Tu ai văzut djinni, Martha! Ai văzut vreunul „cu ochii ca amurgul, care ţi-ar topi inima”? Ţi-ar topi faţa, mai degrabă!

— Sunt sigură că ai dreptate, Arthur!

— Makepeace ar trebui să ştie că nu-i bine ce face. E ruşinos! Aş lua eu măsuri, dar se are prea bine cu prim-ministrul.

— Da, dragule! Mai vrei puţină cafea, dragule?

— Nu! Prim-ministrul ar trebui să ajute Departamentul de Afaceri Interne, în loc să-şi piardă vremea cu evenimente mondene. Patru noi jafuri, Martha, patru în ultima săptămână! Şi mai sunt şi lucruri valoroase! Îţi zic eu, ajungem paznici la câini! Zicând acestea, Underwood îşi ridică mustaţa cu o mână şi îşi aşeză expert buza ceştii sub ea. Bău lung şi zgomotos. Martha, asta e rece! Mai adu-mi, te rog, nişte cafea!

Binevoitoare, soţia se zori să îndeplinească rapid ce i se ceruse. Pe când aceasta ieşea, magicianul azvârli ziarul într-o parte şi catadicsi în sfârşit să se uite la băiat. Bombăni:

— Deci eşti aici!

În ciuda nerăbdării sale, vocea băiatului era calmă:

— Da, domnule! M-aţi chemat, domnule?!

— Într-adevăr! Am vorbit cu profesorii tăi şi, cu excepţia domnului Sindra, toţi au făcut comentarii satisfăcătoare la adresa ta! Bătrânul ridică mâna ca să oprească reacţia promptă a băiatului de a rosti mulţumiri şi continuă: Cel de Sus ştie că nu le meriţi după ce ai făcut anul trecut! Totuşi, în pofida anumitor deficienţe

asupra cărora ţi-am atras constant atenţia, ai făcut ceva progrese cu ideile centrale teoretice. Aşa încât – o pauză dramatică – consider că e momentul potrivit să faci primele tale invocări!

Articulă ultima propoziţie în tonuri lente, răsunătoare, menite clar să-l copleşească pe băiat de teamă şi de admiraţie, însă Nathaniel, cum eram încântat să-l strig de-acum înainte, era neatent. Îi zbura gândul la păianjen.

Underwood sesiză neastâmpărul lui. Magicianul bătu autoritar în masă ca să-i atragă atenţia elevului său şi zise:

— Ascultă, băiete! Dacă numai la auzul perspectivei de a trece la invocări te frământi, n-ai să ajungi niciodată ce-ţi doreşti! Un magician bine pregătit nu se teme de nimic! Ai înţeles?

Băiatul se adună şi îşi concentra atenţia asupra mentorului său.

— Da, domnule! Desigur, domnule!

— Şi, în plus, mă voi afla lângă tine pe toată durata invocării, într-un cerc alăturat. Voi fi pregătit să-ţi înmânez la nevoie o mână de talismane protectoare şi pudră de rozmarin din belşug.

Vom începe cu un demon de rang inferior, un drăcuşor de broască râioasă cafenie[1]. Dacă asta se va dovedi reuşită, vom trece apoi la un mol[2]. La cât de puţin spirit de observaţie avea acest magician, nici nu sesiză licărul de dispreţ care se ivi în ochii băiatului, ci doar auzi vocea nerăbdătoare şi politicoasă:

— Da, domnule! Abia aştept să începem, domnule!

— Excelent! Ai lentilele?

— Da, domnule! Le-am primit săptămâna trecută!

— Bun! Atunci mai rămâne un singur aranjament de făcut, şi anume…

---

[1] O creatură cuminte, care imită înfăţişarea şi comportamentul unui gen comun de broască râioasă.

[2] Ceva şi mai liniştit decât drăcuşorul de broască râioasă cafenie, dacă se poate crede aşa ceva!

— S-a auzit cumva uşa, domnule?

— Nu mă întrerupe, băiete! Cum îndrăzneşti? Celălalt aranjament la care am să renunţ dacă ai să mai fii încă odată obraznic este alegerea numelui tău oficial. O să ne concentrăm atenţia asupra acestui lucru după-amiază. Adu-mi după prânz în bibliotecă Almanahul nominal al lui Loew şi vom alege împreună unul pentru tine!

— Da, domnule?

Umerii băiatului se lăsaseră; vocea abia i se auzea. Nu era nevoie să mă vadă făcând piruete pe pânză, ca să-şi dea seama că auzisem şi înţelesesem.

Nathaniel nu era doar numele lui oficial! Era numele lui adevărat! Prostul mă invocase înainte să-şi fi încredinţat uitării numele de botez. Şi acum eu i-l ştiam! Underwood se foi în scaun.

— Ei, ce mai aştepţi, băiete? Nu-i vreme de lâncezit – mai ai încă ore şi lecţii de făcut până la prânz. Fuga la treabă!

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule!

Băiatul se îndreptă apatic spre uşă. Scrâşnind din mandibule plin de voie bună, l-am urmat, făcându-mi ieşirea cu o tumbă extra-specială pe spate, cu foarfecă din toate opt picioarele.

Acum îl aveam şi eu cu ceva la mână. Lucrurile se mai echilibrau puţin. Îmi ştia numele, i-l ştiam şi eu pe-al lui! El avea şase ani de experienţă, eu aveam cinci mii zece! Cu o astfel de balanţă mai puteai să schimbi cumva situaţia în favoarea ta.

L-am însoţit în susul scării. Trăgea de timp acum, târându-şi fiecare pas.

„Haide, haide! Întoarce-te în pentagrama ta!” Eu i-o luasem înainte grăbit, nerăbdător să înceapă competiţia. O, să fi văzut ce iute de picior eram!

12
Nathaniel

Într-o zi de vară, Nathaniel, în vârstă de zece ani de-acum, stătea cu meditatoarea lui pe banca de piatră din grădină şi desena în creion castanul sălbatic de dincolo de zid. Soarele dogorea cărămizile roşii. Tolănită pe culmea zidului, o pisică alb cu gri îşi legăna coada dintr-o parte într-alta. O adiere uşoară flutură prin frunzele copacului şi aduse cu ea un parfum slab deasupra tufelor de rododendron. Muşchiul crescut pe statuia bărbatului cu un fulger în mână se lăfăia în lumina galbenă a soarelui. Insectele zumzăiau.

În ziua aceea, totul s-a schimbat.

— Răbdare, Nathaniel!

— Ai spus asta de prea multe ori, domnişoară Lutyens!

— Şi am s-o mai spun o dată, sunt convinsă! Eşti prea agitat! Ăsta e cel mai mare defect al tău!

Iritat, Nathaniel haşură în zigzag un petic de umbră.

— Dar este aşa de frustrant, exclamă el. Nu mă lasă niciodată să încerc ceva! Nu-mi este permis decât să aranjez setul de lumânări, tămâia şi alte chestii pe care le-aş putea face şi în somn, stând în cap! Nu am voie nici măcar să le vorbesc!

— Şi pe bună dreptate! zise ferm domnişoara Lutyens. Nu uita, nu vreau decât urme subtile de umbră. Fără linii aspre!

— E ridicol! se strâmbă Nathaniel. Nu-şi dă seama câte pot face! I-am citit toate cărţile şi…

— Pe toate?

— Păi, pe toate din biblioteca lui mică, şi mi-a spus că abia la doisprezece ani o să apuc să le termin. N-am nici unsprezece încă, domnişoară Lutyens! Deja stăpânesc majoritatea Cuvintelor de Direcţie şi de Control. Aş putea

să-i dau un ordin unui djinn, dacă el l-ar invoca pentru mine, dar nici măcar nu mă lasă să încerc!

— Nu ştiu ce mă deranjează mai mult la tine, Nathaniel – lăudăroşenia sau nerăbdarea ta! Ar trebui să nu te mai preocupe ceea ce nu ai încă şi să te bucuri de ceea ce ai acum! De exemplu, grădina aceasta. Sunt foarte încântată că te-ai gândit să facem lecţia de azi aici!

— De fiecare dată vin aici când am puţin timp liber! Mă ajută să gândesc!

— Nu mă miră! Este un loc liniştit, singuratic… Nu sunt multe astfel de locuri în Londra, aşa că fii recunoscător!

— Îmi ţine companie, zise Nathaniel, arătând cu degetul spre statuie, îmi place, deşi nu ştiu cine este.

— El? Domnişoara Lutyens aruncă o privire statuii, ridicându-şi o clipă ochii din blocul de desen, însă continuă să deseneze. A, păi e simplu! Ăsta-i Gladstone!

— Cine?

— Gladstone! Sigur îl ştii! Domnul Purcell nu ţi-a predat istorie contemporană?

— Am făcut ştiinţe politice contemporane.

— Prea recente! Gladstone a murit cu mai bine de o sută de ani în urmă. A fost un mare erou al vremii sale. Cred că s-au ridicat mii de statui cu el prin toată ţara. Şi pe merit, din punctul vostru de vedere. Îi datoraţi multe!

Nathaniel voia să înţeleagă.

— De ce?

— A fost cel mai puternic magician care a ajuns vreodată prim-ministru. A dominat epoca victoriană vreme de treizeci de ani şi a supus facţiunile rivale de magicieni sub control guvernamental. Sigur ai auzit de duelul lui cu vrăjitorul Disraeli pe Westminster Green, nu? Ar trebui să mergi să vezi! Încă se mai cunosc urmele de arsură. Gladstone era faimos pentru energia lui supremă şi pentru sfidarea lui implacabilă în caz de forţă majoră. Nu a renunţat niciodată la cauza lui, nici măcar atunci când lucrurile nu mergeau bine.

— Mama mia! Nathaniel se uită la faţa severă care

privea fix de sub stratul de muşchi. Mâna de piatră ţinea uşor săgeata de fulger, sigură pe ea, gata parcă s-o arunce. De ce s-au duelat, domnişoară Lutyens? o întrebă.

— Cred că Disraeli a făcut o remarcă obraznică la adresa unei prietene de-ale lui Gladstone. Asta a fost o mare greşeală! Gladstone nu a lăsat niciodată pe nimeni să-i atingă onoarea sau pe cea a prietenilor săi. Era foarte puternic şi pregătit să provoace la duel pe oricine ar fi greşit faţă de el. Profesoara suflă praful de cărbune de pe schiţă şi îşi privi critic desenul în lumină. Apoi continuă: Mai mult decât oricine altcineva, Gladstone a ajutat Londra să atingă culmile performanţei în ale magiei. În zilele acelea, Praga încă mai era cel mai puternic oraş din lume, dar vremea lui trecuse de mult; era vechi, decadent, şi magicienii se certau în mahalalele sale. Gladstone a adus idealuri noi şi noi proiecte. A atras mulţi magicieni străini aici, achiziţionând anumite relicve. Londra a devenit treptat locul unde îţi doreai să fii. Cum este şi acum, cu bune şi cu rele. Cum spuneam, ar trebui să fii recunoscător!

Nathaniel se uită la ea.

— Cu bune şi cu rele? Păi, ce e rău în ea? Domnişoara Lutyens îşi strânse buzele.

— Sistemul actual este foarte benefic pentru magicieni şi pentru alţi câţiva norocoşi care stau în jurul lor. Mai puţin însă pentru restul. Acum, lasă-mă să văd cum stai cu schiţa!

Ceva din tonul ei stârni indignarea lui Nathaniel. Lecţiile cu domnul Purcell îi reveniră în minte.

— N-ar trebui să vorbiţi despre guvern în felul acesta! zise el. Fără magicieni, ţara ar fi lipsită de apărare! Oamenii de rând ar conduce, iar ţara s-ar duce de râpă. Magicienii şi-ar da şi viaţa ca să menţină siguranţa ţării! Ar trebui să reţineţi asta, domnişoară Lutyens!

Chiar şi pentru urechile lui, vocea sa sună cam ascuţită.

— Sunt sigură că atunci când ai să te faci mare vei face multe sacrificii demne de laudă, Nathaniel! Vorbise de data asta ceva mai aspru ca de obicei. Dar în realitate nu toate ţările au magicieni. Multe o duc foarte bine şi fără ei!

— Păreţi că ştiţi multe despre problema asta!

— Pentru un umil meditator de desen, nu? Sesizez oare mirare în glasul tău?

— Păi, nu sunteţi decât un om de rând! Se opri brusc, se îmbujora şi adăugă: Scuzaţi, n-am vrut!

— Ai dreptate! punctă domnişoara Lutyens. Sunt un om de rând! Însă magicienii nu au un monopol complet asupra cunoaşterii, să ştii! Nici pe departe! Şi, oricum, cunoaşterea şi inteligenţa sunt lucruri foarte diferite. Cum vei descoperi singur într-o bună zi!

Preţ de câteva minute îşi căutară de lucru fiecare în parte cu hârtia şi cu pixurile lui, fără să vorbească. Pisica de pe zid întinse alene o labă după o viespe care zbura în cerc. În cele din urmă, Nathaniel rupse tăcerea.

— N-aţi vrut să deveniţi magician, domnişoară Lutyens? întrebă el cu voce firavă. Tânăra hohoti cu un râs sec.

— N-am avut acest privilegiu, răspunse ea. Nu, eu sunt doar un profesor de artă şi sunt fericită că pot fi şi atât.

Nathaniel încercă din nou:

— Ce faceţi când nu sunteţi aici? Cu mine, adică.

— Sunt cu alţi elevi, bineînţeles. Ce credeai, că mă duc acasă şi mor de plictiseală? Mă tem că domnul Underwood nu mă plăteşte destul cât să mor de plictiseală. Trebuie să muncesc!

— O!

Nathaniel nu îşi închipuise niciodată că domnişoara Lutyens ar putea avea şi alţi elevi. Cumva, aflarea acestui amănunt îi provocă un nod în stomac. Probabil domnişoara Lutyens simţi acest lucru; după o scurtă pauză vorbi din nou, ceva mai puţin distantă.

— În orice caz, zise ea, aştept cu nerăbdare orele mele

aici. Reprezintă unul dintre punctele principale ale săptămânii mele de lucru. Eşti o companie plăcută, chiar dacă ai încă tendinţa să grăbeşti lucrurile şi crezi că le ştii pe toate. Aşa că înveseleşte-te şi lasă-mă să văd ce-ai făcut cu copacul acela!

După câteva minute de discuţie calmă despre subiecte legate de artă, conversaţia îşi reluă cursul ei paşnic obişnuit, dar nu mult după aceea lecţia fu întreruptă de sosirea neaşteptată a doamnei Underwood, cuprinse de agitaţie.

— Nathaniel! strigă ea. Aici erai!

Domnişoara Lutyens şi Nathaniel se ridicară amândoi respectuoşi.

— Te-am căutat peste tot, dragule! spuse doamna Underwood, răsuflând din greu. Credeam că eşti în sala de cursuri…

— Îmi pare nespus de rău, doamnă Underwood, începu să se scuze profesoara. Era o zi aşa de frumoasă că…

— O, nu contează asta! Chiar nu e nici o problemă! Numai că soţul meu are nevoie urgent de Nathaniel. I-au venit nişte musafiri şi vrea să îl prezinte acestora!

— I-auzi! spuse încet domnişoara Lutyens în vreme ce se îndreptau grăbiţi spre ieşirea din grădină. Domnul Underwood nu te neglijează nicicum. Trebuie să fie foarte mulţumit de tine, dacă vrea să te prezinte şi altor magicieni. Vrea să se laude cu tine!

Nathaniel zâmbi timid, dar nu spuse nimic. Gândul că va întâlni alţi magicieni nu-i pica prea bine. În toţi anii de când stătea în casă nu-i fusese niciodată îngăduit să-i cunoască pe colegii de breaslă ai mentorului său, care veneau în permanenţă în vizită. Fusese întotdeauna trimis în dormitorul lui sau cu meditatorii săi la etaj, să nu facă rele. Ce se întâmpla acum era ceva nou şi emoţionant, dacă nu înspăimântător de-a binelea. Îşi imagină o cameră ticsită cu oameni cu funcţii de autoritate, înalţi, sumbri, care îi aruncau priviri urâte pe deasupra bărbilor lor ţepoase şi a robelor lor învolburate.

Genunchii îi tremurau de pe-acum.

— Sunt în salonul de primire! zise doamna Underwood când intrară în bucătărie. Ia să te văd! Îşi umezi degetul şi-i şterse în grabă de pe tâmplă o dâră de cărbune de la creionul de desen. Eşti foarte prezentabil! În regulă, hai intră!

Camera era plină; aici intuise corect. Corpurile îngrămădite, mirosul de ceai şi efortul de a face conversaţie politicoasă îngreunaseră aerul din încăpere. Însă de îndată ce Nathaniel închise uşa şi se strecură spre celălalt colţ al camerei în singur loc liber, la adăpostul unei vitrine decorative, viziunile lui magnifice despre compania unor oameni măreţi se evaporaseră deja.

Pur şi simplu nu se potriveau cu închipuirea lui.

Nu se zărea nici o pelerină. Abia dacă mijeau câteva bărbi, însă nici pe jumătate atât de impresionante ca a maestrului său. Majoritatea bărbaţilor purtau costume în nuanţe de maro-gălbui, cu cravate la fel de mohorâte; numai câţiva etalau accesorii mai îndrăzneţe, cum ar fi o vestă gri sau o batistă vizibilă la buzunarul de la piept. Cu toţii aveau pantofi negri lăcuiţi. Lui Nathaniel i se părea că nimerise din greşeală la o petrecere de ciocli. Nici unul nu era impunător ca Gladstone. Unii erau scunzi, alţii, bătrâni şi ursuzi, cei mai mulţi fiind şi cocoşaţi, şi îndesaţi. Vorbeau între ei pe un ton serios, sorbindu-şi ceaiul şi ciugulind din biscuiţii uscaţi, fără ca vreunul să ridice tonul.

Nathaniel era profund dezamăgit. Îşi îndesă mâinile în buzunare şi inspiră adânc.

Mentorul său înainta greu prin mulţime, strângând mâini şi articulând câte un scurt hohot de râs, ciudat ca un lătrat, ori de câte ori i se părea că un musafir a făcut o glumă. Zărindu-l pe Nathaniel, îi făcu semn să vină spre el; Nathaniel se strecură printre o farfurie de ceai şi burta proeminentă a cuiva şi se apropie.

— Acesta este băiatul! spuse magicianul pe un ton

aspru, bătându-l neîndemânatic pe umăr.

Trei bărbaţi coborâră privirile spre el. Unul era bătrân, cu păr cărunt şi o faţă rumenă ca o roşie uscată de soare, brăzdată de riduri fine. Mai era un tip de vârstă mijlocie, plinuţ, cu ochi apoşi; pielea lui părea rece şi umedă-lipicioasă, ca a unui peşte pe cântar. Al treilea era mult mai tânăr şi mai arătos, cu părul pieptănat lins pe spate, ochelari rotunzi şi un şir de dinţi albi strălucitori de lăţimea clapelor de xilofon. Fără să deschidă gura, Nathaniel îi privi la rândul lui.

— Nu pare să fie mare lucru de capul lui! zise bărbatul cu piele rece, umedă, apoi îşi trase nasul şi înghiţi ceva.

— Învaţă încet! vorbi îndrumătorul lui Nathaniel, bătându-l în continuare pe băiat pe umăr, cu stângăcie, ca şi cum nu s-ar fi simţit în largul lui.

— Zici că e încet? întrebă cel în vârstă, cu un accent atât de deosebit, încât Nathaniel abia dacă înţelese cuvintele. Aşa sunt unii băieţi! Trebuie să perseverezi!

— Îl baţi? întrebă bărbatul cu piele ca de peşte.

— Rar!

— Greşit! Bătaia stimulează memoria!

— Câţi ani ai, băiete? întrebă tânărul.

— Zece, domnule! răspunse politicos Nathaniel. Unsprezece în noiem…

— Mai sunt încă doi ani până să-ţi fie de vreun folos, Underwood! îi tăie tânărul vorba lui Nathaniel, ca şi cum acesta nici n-ar fi existat. Presupun că te costă o avere.

— Ce anume, cazarea şi masa pentru el? Bineînţeles!

— Pun pariu că-i şi mâncăcios ca un dihor.

— E lacom, aşa-i? întrebă bătrânul. Apoi adăugă, dând din cap afirmativ, a regret: Da, aşa sunt unii băieţi!

Nathaniel ascultă, abia reţinându-şi indignarea.

— Nu sunt lacom, domnule! spuse pe un ton cât putu de politicos. Ochii bătrânului îl fulgerară, după care se îndreptară în altă direcţie, ca şi când nu l-ar fi auzit; dar mâna magicianului se încleşta ceva mai strâns pe umărul lui Nathaniel.

— Ei, băiete, trebuie să te întorci la lecţii, zise Underwood. Hai, du-te! Nathaniel era mai mult decât bucuros să plece, însă, exact când începuse să se retragă sfios, tânărul cu ochelari ridică o mână.

— Văd că ai şi limbă şi nu ţi-e teamă de cei mai în vârstă decât tine! Nathaniel nu mai spuse nimic. Tânărul continuă:

— Poate că nici nu crezi că suntem mai buni decât tine, nu? Bărbatul zâmbea, dar tonul tăios era evident. Nathaniel înţelese pe dată că în realitate nu el era ţinta problemei, ci că tânărul îl provoca pe îndrumătorul său prin el. Simţi că trebuia să răspundă, dar era aşa de derutat de întrebare, că nu ştia ce să spună. Tânărul interpretă greşit tăcerea sa.

— Acum se crede prea bun ca să ne vorbească! se adresă acesta tovarăşilor săi şi rânji. Bărbatul cu piele ca de peşte chicoti pe înfundate cu palma lui umedă la gură, iar bătrânul cu faţa rumenă scutură din cap şi exclamă:

— Ţi-a zis-o!

— Hai, du-te, băiete! vorbi din nou îndrumătorul său.

— Stai un pic, Underwood! interveni acelaşi tânăr cu un zâmbet larg. Înainte să plece, hai să vedem ce-ai învăţat această mascotă să facă până acum. Va fi distractiv!

— Vino încoace, flăcău!

Nathaniel aruncă o privire către îndrumătorul său, însă acesta nu se uită în ochii lui. Încet şi fără tragere de mimă, Nathaniel se apropie iarăşi de grup. Cu o fluturare de mână, tânărul pocni din degete şi rosti pe nerăsuflate:

— Câte tipuri clasificate de spirite există? Nathaniel replică fără să se poticnească:

— Treisprezece mii patruzeci şi şase, domnule!

— Şi neclasificate?

— Petronius pretinde că patruzeci şi cinci de mii, iar Zavattini – patruzeci şi opt, domnule!

— Care este modul de apariţie al subgrupului

cartaginian?

— Se prezintă sub forma unor sugari plângăcioşi, domnule, sau ca dubluri ale magicianului respectiv la tinereţe.

— Cum îi poate cineva pedepsi aspru?

— Să-i facă să bea o cadă de lapte de măgăriţă!

— Hm! Dacă cineva invocă un vasilisc, ce precauţii trebuie să ia?

— Să poarte ochelari cu lentile cu efect de oglindă, domnule! Şi, de asemenea, să înconjoare pentagrama cu oglinzi pe încă două laturi, să forţeze vasiliscul să privească în direcţia rămasă, unde va avea scrise instrucţiunile care-l aşteaptă.

Nathaniel câştiga încredere. Reţinuse cu mult timp în urmă astfel de detalii şi era încântat să remarce ca răspunsurile sale impecabile îl exasperau pe tânăr. Succesul său amuţise până şi chicotitul bărbatului cu piele ca de peşte, iar magicianul bătrân care asculta cu capul înclinat pe o parte mârâise chiar aprobator, dând din cap o dată sau de două ori. Băiatul observă că îndrumătorul său zâmbea, plin de el. „Ca şi cum tu m-ai fi învăţat ceva din toate astea, îşi spuse Nathaniel. Singur le-am citit! Tu nu m-ai învăţat aproape nimic!”

Pentru prima dată, tânărul făcu o pauză între întrebări. Părea că stă să se gândească.

În sfârşit, începu să vorbească, mai rar de data asta, rostogolind simandicos cuvintele din vârful limbii:

— Bine, care sunt cele şase Cuvinte de Direcţie? În orice limbă. Luat prin surprindere, Arthur Underwood protestă:

— Fii cinstit, Simon! N-are cum să ştie asta încă!

Dar chiar atunci, Nathaniel se pregătea să deschidă gura. I se ceruse o formulă prezentă în câteva dintre cărţile din biblioteca mare a maestrului, pe care Nathaniel le răsfoise deja.

— Appare, Mane, Ausculta, Se dede, Pare, Redi – Apari, Rămâi, Ascultă, Execută, Supune-te, Revino.

Când termină, privi în ochii tânărului magician, conştient de triumful lui.

Asistenţa murmură aprobator, mentorul său etala un rânjet făţiş, bărbatul cu piele libidinoasă îşi înălţă sprâncenele, iar cel în vârstă strâmbă din buze, şoptind încet un: „Bravo!” în schimb, cel care îl interogase ridică simplu din umeri a indiferenţă, de parcă momentul nu avea de ce să fie remarcat. Arăta aşa de dispreţuitor, încât Nathaniel simţi că satisfacţia i se transformă în furie oarbă.

— Probabil că au scăzut standardele, zise tânărul, scoţând o batistă din buzunar şi ştergându-şi o pată imaginară de pe mâneca hainei, dacă un ucenic întârziat poate fi felicitat pentru că a declamat ceva ce noi toţi învăţăm de la sânul mamei!

— Nu ştii să pierzi! spuse Nathaniel.

Urmă un moment de tăcere. Apoi tânărul articulă răstit un cuvânt, iar Nathaniel simţi ceva mic şi compact apăsându-l pe umeri. Mâini invizibile se încleştară în părul lui şi îl traseră spre spate, cu atâta forţă, încât ajunse să privească în tavan şi să urle de durere. Încercă să-şi ridice braţele, dar descoperi că îi erau legate pe lângă corp de o spirală musculoasă hidoasă, care se încolăcise în jurul lui ca o limbă uriaşă. Nu putea să privească decât în tavan; degete delicate îi gâdilau gâtul cu o fineţe oribilă. Cuprins de panică, îşi strigă îndrumătorul în ajutor.

Cineva se apropie, dar nu era îndrumătorul lui. Era tânărul.

— Haimana fudulă ce eşti! zise acesta în şoaptă. Ce-ai să faci acum? Poţi să te eliberezi? Nu! Ce surpriză: eşti neajutorat! Ştii câteva cuvinte, dar nu eşti în stare de nimic. Poate asta o să te înveţe cât de periculos e să fii impertinent când eşti prea slab ca să ripostezi. Acum dispari din ochii mei!

Ceva îi râse pe înfundate la ureche şi, cu o lovitură puternică de picioare, se îndepărtă de umerii lui

Nathaniel. În acelaşi moment, braţele i se eliberară. Capul îi căzu în faţă şi ochii i se umplură de lacrimi. Erau lacrimi de durere, pentru că fusese aşa de tare tras de păr, dar Nathaniel se temu că îl vor lua de laş. Le şterse cu manşeta cămăşii.

În cameră nu mai era nici o mişcare. Toţi magicienii abandonaseră conversaţiile şi îl priveau fix. Nathaniel se uită la mentorul său, încercând din priviri să-i ceară sprijinul sau ajutorul, dar ochii lui Arthur Underwood erau aprinşi de furie – furie care părea orientată spre el. Nathaniel îi susţinu privirea absent, apoi se întoarse şi traversă camera prin mulţimea care în tăcere se dădea la o parte să-i facă loc să treacă, ajunse la uşă, o deschise şi ieşi.

Închise uşa încet şi cu grijă în urma lui.

Alb la faţă şi fără expresie, urcă scările. Pe drum se întâlni cu doamna Underwood, care cobora.

— Cum a mers, dragule? îl întrebă ea. Ai strălucit? S-a întâmplat ceva? Nathaniel nu se putea uita la ea de durere şi de ruşine. Dădu să treacă pe lângă ea fără să-i răspundă, dar în ultimul moment se opri şi zise:

— A fost bine! Ia spuneţi-mi, ştiţi cum îl cheamă pe magicianul cu ochelari mici şi dinţi albi, laţi?

Doamna Underwood se încruntă.

— Cred că te referi la Simon Lovelace! Ministrul adjunct al comerţului. Are nişte dinţi ca de cal, aşa-i? Mi s-a spus că este o stea în plină ascensiune. L-ai cunoscut?

— Da!

„Nu eşti în stare de nimic!”

— Eşti sigur că totul e în ordine? Eşti aşa de palid!

— Da, mulţumesc doamnă Underwood! O să mă duc sus!

— Domnişoara Lutyens te aşteaptă în sala de clasă. „Eşti neajutorat!”

— Mă duc imediat, doamnă Underwood!

Nathaniel nu se duse însă spre sala de clasă. Cu paşi

înceţi, reţinuţi, se îndreptă spre camera de lucru a mentorului său, unde praful de pe sticlele murdare strălucea în lumina soarelui ascunzând vederii conţinutul lor pus spre conservare.

Nathaniel merse la masa de lucru ciupită, pe care erau risipite diagramele la care lucrase cu o zi înainte.

„Eşti prea slab ca să ripostezi!”

Se opri şi întinse mâna după o cutiuţă de sticlă, în care şase obiecte bâzâiau şi zumzăiau.

„Asta rămâne de văzut”, îşi spuse.

Cu acelaşi mers precaut, Nathaniel traversă camera până la un dulap de perete, unde trase un sertar. Acesta era aşa de plin de flacoane şi de pungi cu prafuri, că se înţepeni la jumătate, iar băiatul trebui să aşeze cu grijă cutia de sticlă pe suprafaţa biroului, ca să-l forţeze să se deschidă cu câteva smucituri puternice. În sertar, între o grămadă de alte unelte, era un mic ciocan de alamă. Nathaniel îl scoase, apucă din nou cutia şi, lăsând sertarul să atârne deschis, părăsi camera de lucru însorită.

Se opri în umbra răcoroasă a refugiului de la mijlocul scărilor şi repetă în gând Cuvintele de Direcţie şi de Control. În cutia de sticlă, cele şase insecte parazite se agitau în toate direcţiile cu şi mai multă energie; cutia îi vibra în mâini.

„Nu eşti capabil de nimic!”

Petrecerea se încheiase. Uşa se deschise şi câţiva magicieni începură să iasă unul câte unul. Domnul Underwood îi conduse până la uşa de la intrare. Schimbară câteva formule de politeţe şi îşi luară la revedere. Nici unul dintre ei nu îl observă pe băiatul cu faţa palidă, care îi privea dindărătul scărilor.

Trebuia sa spui numele după primele trei comenzi, dar înainte de ultima. Nu era prea dificil, atâta timp cât nu te încurcai la silabele care se pronunţau mai rapid. Repetă încă o dată formula în gând. Da, o ştia bine.

Alţi magicieni plecau. Degetele lui Nathaniel erau reci

şi se umeziseră uşor strângând cutia.

Tânărul magician şi cei doi tovarăşi ai lui ieşiră agale din salonul de oaspeţi. Vorbeau însufleţit, pufnind la o remarcă făcută de bărbatul cu piele ca de peşte. Cu paşi lejeri, se apropiară de mentorul lui Nathaniel, care îi aştepta lângă uşă.

Nathaniel apucă strâns ciocanul şi ţinu cutia cu cealaltă mână, întinsă în faţă. În ea gângăniile continuau să se agite.

Bătrânul strânse mâna domnului Underwood. Următorul venea tânărul, care se uita în stradă, nerăbdător să plece.

Cu voce tare, Nathaniel rosti primele trei comenzi, pronunţă numele lui Simon Lovelace şi spuse cuvântul de încheiere, după care lovi cutia.

Aceasta se făcu ţăndări, apoi se auzi un zumzăit Cioburile căzură în cascadă pe covor. Cele şase vietăţi ţâşniră din închisoarea lor şi se îndreptară fulgerător spre baza scărilor, cu acele lor neiertătoare pregătite de atac.

Magicienii abia dacă avură timp să ridice privirea, înainte ca gângăniile să se năpustească asupra lor. Trei o luaseră glonţ spre faţa lui Simon Lovelace, care înălţă o mână şi făcu un semn rapid. Instantaneu, acestea se transformară în mingi de foc, îşi schimbară traiectoria în lateral, lovindu-se şi explodând de perete. Celelalte trei nu se supuseră comenzii primite. Două ţâşniră spre magicianul cu piele lipicioasă şi buhăit la faţă; cu un ţipăt, acesta făcu un pas în spate, se împiedică de prag şi căzu în aleea dinspre grădină. Insectele zburau în sus şi în jos şi plonjau asupra lui, căutând să prindă porţiuni de piele dezgolită. Bărbatul îşi agita braţele în dreptul feţei, însă fără nici un rezultat. Fusese înţepat de câteva ori, şi acum urla de durere. A şasea insectă se apropie în viteză de bătrân. Acesta păru să nu se apere, insecta ajunse la doar câţiva centimetri distanţă de faţa lui, dar se opri brusc din zbor şi îşi schimbă direcţia, înnebunită, agitându-se prin aer. Pierdu controlul aripilor şi ateriză

aproape de Simon Lovelace, care o strivi pe covor.

Arthur Underwood urmărise toate acestea îngrozit; acum însă reuşise să se adune. Păşi peste prag, spre locul unde musafirul lui zăcea contorsionat în stratul de flori, şi bătu tare din palme. Cele două insecte răzbunătoare căzură la pământ năucite.

Atunci, Nathaniel se gândi că o retragere ar fi lucrul cel mai chibzuit.

Se strecură înapoi spre sala de clasă, unde domnişoara Lutyens stătea la masă şi citea o revistă. Femeia zâmbi când îl văzu intrând.

— Cum v-aţi înţeles? Pare a fi o petrecere cam gălăgioasă pentru ora asta. Sunt sigură că am auzit un pahar spărgându-se.

Nathaniel nu răspunse. În mintea lui revăzu scena cu cele trei gângănii care explodaseră de perete, fără a-i pune în pericol pe cei din jur. Începu să tremure – fie de teamă, fie de furie dezamăgită, nu ştia nici el exact.

Domnişoara Lutyens se ridică brusc în picioare.

— Nathaniel, vino încoace! Ce s-a întâmplat? Pari bolnav! Tremuri!

Femeia îl cuprinse cu un braţ şi îi aşeză blând capul pe umărul ei. Băiatul închise ochii. Faţa îi era înfierbântată; îl lua şi cu cald, şi cu frig în acelaşi timp. Profesoara vorbea în continuare cu el, dar nu putea să-i răspundă…

Exact atunci uşa de la sala de clasă se deschise cu putere.

În prag stătea Simon Lovelace cu lentilele de la ochelari reflectând lumina din ferestre. Magicianul dădu o comandă; Nathaniel fu smuls cu totul din braţele domnişoarei Lutyens şi purtat prin aer. O clipă, rămase suspendat la jumătatea distanţei între tavan şi podea, destul cât să-i zărească din fugă pe ceilalţi doi magicieni înghesuiţi la spatele liderului lor şi, ceva mai încolo, îl întrezări pe mentorul lui.

Nathaniel o auzi pe domnişoara Lutyens strigând ceva, dar acum fusese întors cu capul în jos, sângele îi pulsa în

urechi şi totul în jurul lui se stinse înfundat.

Băiatul atârna cu capul, braţele şi picioarele bălăngănindu-i-se spre covor şi cu fundul în sus. O mână nevăzută sau un băţ nevăzut îl lovea peste fund. El striga, se zvârcolea şi dădea din picioare în toate direcţiile. Mâna îl lovi din nou, mai tare. Şi încă o dată…

Cu mult înainte ca mâna neobosită să se oprească, Nathaniel se opri din dat din picioare. Atârna neputincios şi fără vlagă, conştient doar de durerea usturătoare şi de ticăloşia pedepsei lui. Faptul că domnişoara Lutyens era de faţă făcea pedeapsa şi mai rea decât putea el să îndure. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să moară pe loc. Aşa că atunci când, în sfârşit, o formă îl înhăţă, cărându-l de acolo, se bucură de parcă abia o aştepta.

Braţele care-l purtau îl eliberară, dar, până să fie aşezat, era deja inconştient.

Nathaniel fu pedepsit să rămână la el în cameră timp de o lună şi supus unui lung şir de alte pedepse şi privaţiuni. După seria iniţială de pedepse, mentorul lui hotărî că nu avea voie să mai vorbească nimeni cu el şi nimeni – cu excepţia doamnei Underwood, care îi aducea mâncarea şi se ocupa de oala lui de noapte – nu avea să-l viziteze pe durata respectivă. Nathaniel nu mai avea lecţii şi nu-i mai era permis accesul la nici o carte. Stătea în camera lui toată ziua privind în depărtare, deasupra acoperişurilor Londrei, clădirea Parlamentului.

Ar fi înnebunit, cu siguranţă, de plictiseală, dacă nu ar fi dat peste un pix cu bilă scăpat sub pat. Cu pixul şi câteva foi de hârtie reuşi să-şi ţină de urât un timp, desenând schiţe ale lumii de dincolo de fereastră. Când şi această activitate deveni plictisitoare, Nathaniel se apucă să facă multe liste şi notiţe detaliate, seriindu-le peste desene, şi de fiecare dată când auzea paşi pe scară se grăbea să ascundă foile. Aceste însemnări conţineau începuturile răzbunării lui.

Spre supărarea lui Nathaniel, i se interzisese şi doamnei Underwood să mai stea de vorbă cu el. Deşi

sesiza oarecare înţelegere în purtarea ei, tăcerea ei nu-i oferea nici o mângâiere. Băiatul se închise în sinea lui şi nu mai vorbi când ea intra.

Astfel, abia când luna de izolare se încheie şi reîncepu orele, descoperi că domnişoara Lutyens fusese concediată.

13

Cât ţinu toamna, lungă şi umedă, Nathaniel se refugie în grădină ori de câte ori avu ocazia. Când era vreme frumoasă, îşi lua cu el cărţi din biblioteca profesorului său şi le devora conţinutul cu o neostoită sete de cunoaştere, în vreme ce frunzele cădeau în ploaie deasupra băncii de piatră şi pe peluză. În zilele cu burniţă, stătea şi privea tufele din care picurau stropi, sucind şi pe o parte, şi pe cealaltă aceleaşi gânduri de mâhnire şi răzbunare.

Înainta rapid cu studiul, pentru că mintea sa era alimentată de ură. Nathaniel citea şi memora toate ritualurile de invocare, toate incantaţiile pe care un magician le putea folosi ca să se apere şi să prevină orice atac, toate cuvintele de autoritate care îl puneau la punct sau îl alungau într-o clipită pe orice demon neascultător. Dacă se întâmpla să dea peste un pasaj dificil – scris poate în limba samariteană sau coptă, ori ascuns într-un cifru complicat de rune – şi simţea că teama se strecoară în inima lui, nu trebuia decât să ridice scurt privirea la statuia gri-verzuie a lui Gladstone pentru a-şi regăsi hotărârea.

Gladstone se răzbunase pe oricine greşise faţă de el: îşi pusese onoarea mai presus de orice şi fusese lăudat pentru asta. Nathaniel plănuia să facă la fel, dar nu mai era dominat de vechea lui nerăbdare; de-acum înainte avea s-o folosească doar ca să se motiveze. Chiar dacă lecţia fusese cam dureroasă, învăţase că trebuie să acţioneze numai când era cu adevărat pregătit şi, timp de multe luni lungi şi singuratice, a muncit neobosit să-şi atingă scopul: umilirea lui Simon Lovelace.

Cărţile de istorie pe care Nathaniel le studia erau pline de episoade în care magicieni rivali se luptaseră unul

contra celuilalt. Uneori câştigaseră cei mai puternici, deşi de cele mai multe ori aceştia fuseseră învinşi prin hoţii şi vicleşuguri. Nathaniel nu avea nici o intenţie să-şi provoace inamicul făţiş – cel puţin nu înainte de a mai creşte în putere. Avea să-l doboare prin alte mijloace.

Acum, lecţiile îl plictiseau şi mai mult decât înainte. De îndată ce se reluară orele de studiu, Nathaniel adoptă o mască de supunere şi căinţă, menită să-l convingă pe Arthur Underwood că se căia sincer pentru faptele sale imorale. Masca aceasta rămânea neschimbată chiar şi atunci când era pus să execute în camera de lucru cele mai banale şi mai obositoare sarcini. Dacă profesorul său îi ţinea vreo predică pe seama unei erori minore, Nathaniel nu schiţa nici cea mai mică urmă de nemulţumire. Pur şi simplu lăsa capul în jos şi se grăbea să-şi repare greşeala. Părea ucenicul perfect, care nu ieşea niciodată din cuvântul mentorului său şi care nu-şi exprima în nici un fel nerăbdarea faţă de ritmul ca de melc în care progresau studiile sale.

În realitate, asta se întâmpla deoarece Nathaniel încetase să-l mai considere pe Arthur Underwood adevăratul lui mentor. Îndrumătorii săi erau acum magicienii din vechime, care îi vorbeau prin intermediul cărţilor, permiţându-i să înveţe în ritmul lui şi oferindu-i minunăţii care de care mai grozave pentru mintea lui. Ei nu-l tratau de sus şi nici nu-l trădau.

Arthur Underwood îşi pierduse dreptul la respectul şi la supunerea lui Nathaniel în momentul când refuzase să-l apere de înţepăturile verbale şi de atacurile fizice ale lui Simon Lovelace. Nathaniel era convins că aşa ceva pur şi simplu nu se face. Oricărui ucenic i se spunea că trebuie să vadă în mentorul său un părinte. Acesta îl proteja până când ucenicul ajungea destul de mare încât să se poată apăra singur. Arthur Underwood nu făcuse acest lucru. Asistase fără să intervină la umilirea nedreaptă a lui Nathaniel – mai întâi în salonul de oaspeţi şi apoi în sala de clasă. De ce? Pentru că era un laş şi se temea de

puterea lui Lovelace.

Mai rău decât atât, o concediase şi pe domnişoara Lutyens.

Din scurte conversaţii avute cu doamna Underwood, Nathaniel aflase că, atunci când stătuse atârnat cu capul în jos, în timp ce era bătut de drăcuşorul păzitor al lui Lovelace, domnişoara Lutyens se străduise din răsputeri să-i sară în ajutor. Oficial, fusese anunţată că este concediată pe motiv de „obrăznicie şi impertinenţă”, dar indirect se sugerase că de fapt încercase să-l lovească pe domnul Lovelace şi fusese împiedicată să facă acest lucru doar de către tovarăşii acestuia.

Când se gândea la asta, lui Nathaniel începea să-i fiarbă sângele în vene cu şi mai mare intensitate parcă decât atunci când îşi amintea propria umilire. Profesoara de desen încercase să-l protejeze, şi, pentru că făcuse exact ceea ce domnul Underwood ar fi trebuit să facă, fusese concediată.

Asta era ceva ce Nathaniel nu putea uita.

Cum domnişoara Lutyens nu mai era, acum doamna Underwood era singura persoana a cărui companie îi făcea plăcere lui Nathaniel. Comportarea ei maternă încheia zilele sale de studiu şi îi aducea linişte sufletească după detaşarea rece a maestrului său şi după indiferenţa meditatorilor. Cu toate acestea, nu putea să-i încredinţeze planurile lui: erau prea periculoase! Ca să fii puternic şi în siguranţă, trebuie să acţionezi în taină. Un magician adevărat nu-şi trădează niciodată secretele.

După câteva luni, Nathaniel îşi pregăti singur primul test adevărat – sarcina de a invoca un spirit de rang inferior. Existau riscuri, deoarece, chiar dacă era destul de sigur pe incantaţii, încă nu avea o pereche de lentile de contact pentru a vedea pe primele trei planuri şi nici nu-şi primise noul nume oficial. Aceste două aspecte urmau să se întâmple conform spuselor lui Underwood la începutul perioadei de maturizare a lui Nathaniel, dar

băiatul nu mai putea să aştepte ziua aceea atât de îndepărtată. Se putea servi de ochelarii din camera de lucru pentru a-şi îmbunătăţi vederea, iar cât priveşte numele, nu avea să-i dea ocazia demonului să i-l afle.

Nathaniel fură o mică foiţă de bronz din camera de lucru a maestrului său şi, cu oarecare dificultate, făcu din ea un disc grosolan. Timp de câteva săptămâni, şlefui discul şi îl curăţă, apoi iar îl şlefui şi îl curăţă, până ce acesta începu să strălucească la lumina lumânării şi să-i reflecte fără cusur imaginea.

După care, Nathaniel aşteptă, până într-o săptămână când atât maestrul său, cât şi doamna Underwood lipseau de acasă. Nici nu dispăru bine maşina lor în capătul străzii, că Nathaniel se şi puse pe treabă. Rulă covorul din camera lui şi, pe scândurile goale ale duşumelei, desenă cu cretă două pentagrame simple. Transpirând leoarcă, în ciuda temperaturii scăzute din cameră, băiatul acoperi geamul cu draperia şi aprinse lumânările. Un singur vas rotund cu lemn de scoruş şi de alun fu aşezat între cercuri (era necesar doar unul, din moment ce spiriduşul în cauză era unul slab şi fricos). Când fu totul gata, Nathaniel luă discul de bronz lustruit şi îl aşeză în centrul cercului în care avea să apară demonul. Apoi îşi puse ochelarii pe nas, îmbrăcă o haină veche, zdrenţuită, folosită în experimente, pe care o găsise pe uşa de la camera de lucru, şi păşi în cercul său ca să înceapă incantaţia.

Cu gura uscată de emoţie, rosti cele şase silabe ale invocării şi pronunţă numele creaturii, cu voce răguşită. În acel moment se gândi că ar fi trebuit să fie destul de prevăzător încât să-şi aducă un pahar cu apă în interiorul cercului. Nu-şi permitea să pronunţe greşit vreun cuvânt.

Aşteptă, numărând în gând cele nouă secunde necesare pentru ca vocea lui să străbată prin eter până la Celălalt Loc. Apoi numără cele şapte secunde care îi trebuiau creaturii să se trezească la auzul numelui ei şi la final numără cele trei secunde care i-ar fi luat ca să...

… Un bebeluş gol apăru plutind deasupra cercului, agitându-şi mâinile şi picioarele ca şi cum înota în loc. Îl privi pe băiat cu ochi galbeni, furioşi. Buzele sale roşii, mici se strânseră pungă şi aruncară un scuipat obraznic în direcţia lui.

Nathaniel rosti Cuvintele de Întemniţare.

Copilaşul bolborosi de furie, agitându-şi ca un nebun mâinile durdulii, în vreme ce picioarele îi erau trase în jos, spre discul de bronz strălucitor. Comanda era prea puternică: ca şi cum ar fi fost brusc absorbit într-o scurgere de chiuvetă, bebeluşul se alungi într-un vârtej de culoare care se pierdu în formă de spirală în interiorul discului. O clipă faţa sa nervoasă putu fi zărită, turtindu-şi nasul de suprafaţa metalică din interior, după care o sclipire ceţoasă o acoperi şi discul rămase limpede din nou.

Nathaniel pronunţă câteva farmece ca să asigure discul şi verifică dacă nu existau eventuale capcane, dar totul era în regulă. Cu picioare tremurătoare păşi afară din cerc.

Prima sa invocare fusese reuşită.

Spiriduşul întemniţat era ursuz şi neruşinat, însă, aplicând o mică vrajă pe care acesta o resimţi ca pe un şoc electric, Nathaniel izbuti să-l convingă să-i dezvăluie frânturi reale din lucrurile care se întâmplau la mare depărtare de el. Spiritul era în stare să-i relateze conversaţiile pe care le asculta, precum şi să proiecteze imagini pe disc. Nathaniel ascunse discul său magic de citit viitorul, lucrat cam grosolan, dar care funcţiona, sub ţiglele din streaşina lucarnei, şi cu ajutorul lui află o mulţime de lucruri.

De probă, băiatul îl ceru spiriduşului să-i dezvăluie ce se întâmplă în biroul maestrului său. Într-o dimineaţă, Nathaniel văzu pe discul său că Underwood îşi petrecea mare parte din timp la telefon, încercând să fie la curent cu evenimentele politice. Părea să se teamă de duşmanii lui din parlament care încercau să-l distrugă. Pe

Nathaniel îl amuză la început această operaţiune, dar în curând se plictisi şi abandonă spionarea profesorului său.

Apoi băiatul o observă pe domnişoara Lutyens de la distanţă. Ceaţa se roti de-a lungul discului şi se risipi. Cu inima săltându-i de bucurie, Nathaniel o zări din nou pe meditatoarea lui, aşa cum bine şi-o amintea: zâmbitoare, lucrând... şi predând. Imaginea se mişcă uşor lateral şi surprinse un mic învăţăcel ştirb, care desena înverşunat într-un caiet de schiţe şi sorbea fiecare cuvânt al domnişoarei Lutyens. Ochii lui Nathaniel se înfierbântară de gelozie şi de durere. Cu voce sugrumată, comandă să dispară imaginea, scrâşnind din dinţi la auzul râsului spumos ce venea din partea spiriduşului încântat.

Apoi Nathaniel îşi îndreptă atenţia spre obiectivul său principal. Târziu, într-o seară, îi porunci prizonierului său să-l spioneze pe Simon Lovelace, dar fu dezorientat să vadă cum în bronzul şlefuit apare tot chipul de copil malefic.

— Ce faci? strigă Nathaniel. Ti-am dat ordinul, acum supune-te! Bebeluşul strâmbă din nas şi vorbi cu o voce groasă, năucitoare:

— Problema e că ăsta-i cam şmecher, pricepi? zise el. Are ridicate bariere. Nu-s sigur că pot trece de ele! Aş putea stârni sămânţă de scandal, dacă-nţelegi ce vreau să spun!

Nathaniel înălţă o mână şi o flutură ameninţător.

— Vrei să spui că-i imposibil?

Bebeluşul clipi şi scoase prudent vârful limbii ascuţite la unul din colţurile gurii, vrând parcă să lingă răni vechi.

— Nu, imposibil nu! Doar dificil!

— Bun atunci!

Bebeluşul oftă adânc şi dispăru. După o scurtă pauză, o imagine tremurândă începu să se formeze pe suprafaţa discului, se întunecă şi se dădu peste cap, de parcă Nathaniel ar fi privit la un televizor stricat. Băiatul blestemă. Era pregătit să spună cuvintele Împunsăturii de Pedeapsă, când îşi dădu seama că probabil atâta era

în stare să facă spiritul. Se apleacă, apropiind privirea de disc, şi urmări atent scena din interior…

Un bărbat stătea la o masă şi tasta grăbit în faţa unui laptop.

Ochii lui Nathaniel se îngustară. Era într-adevăr Simon Lovelace.

Cel mai bun punct de observaţie al spiriduşului era din tavan, iar Nathaniel vedea astfel foarte bine partea de cameră din spatele magicianului, deşi uşor deformată, ca şi cum s-ar fi uitat prin cristalinul unui ochi de peşte. Camera era în semiîntuneric; singura lumină venea de la veioza de pe biroul lui Lovelace. În fundal se vedea un set de draperii întunecate, lungi din tavan până în podea.

Magicianul scria. Purta smoching, şi cravata îi atârna dezlegată la gât. O dată sau de două ori se scarpină la nas.

Brusc, faţa bebeluşului acoperi discul.

— Nu mai suport mult! se smiorcăi el. Pe bune că m-am plictisit şi, după cum spuneam, dacă mai întârziem mult pe aici, putem da de bucluc!

— Stai acolo până-ţi spun eu! mârâi Nathaniel.

Rosti o singură silabă, şi bebeluşul se schimonosi de durere.

— Bine, bine! Cum poţi să-i faci asta unui mititel neajutorat, monstrule ce eşti! Chipul dispăru, lăsând loc decorului. Lovelace stătea în continuare la birou, tastând.

Nathaniel şi-ar fi dorit să poată arunca o privire mai de aproape pe hârtiile de pe birou, dar magicienii deseori au senzori asupra lor cu care detectează orice urmă de magie neaşteptată din apropierea lor. N-ar fi fost înţelept să se aventureze prea mult. Asta era cea mai bună imagine pe care putea s-o obţină… Nathaniel tresări.

Mai era cineva în camera lui Simon Lovelace, stând în umbră lângă draperii. Nathaniel nu văzuse pe nimeni intrând, ca de altfel nici magicianul urmărit, care scria în continuare, cu spatele la intrus. Silueta era cea a unui bărbat înalt, masiv, înfăşurat într-o capă lungă de piele,

care aproape îi acoperea cizmele. Acestea, dar şi pelerina, îi erau mânjite de noroi şi de praf. Faţa bărbatului era aproape în întregime ascunsă îndărătul unei bărbi negre, dese, deasupra căreia îi scânteiau ochii. Ceva din căutătura lor îi făcu lui Nathaniel pielea de găină.

Cu siguranţă în momentul acela persoana respectivă vorbi sau făcu un zgomot, căci Simon Lovelace tresări dintr-odată şi se răsuci în scaun.

Imaginea pâlpâi, se şterse, reapăru. Nathaniel blestemă şi îşi vârî şi mai tare faţa în disc. Imaginea parcă înaintase două, trei minute în timp. Acum cei doi bărbaţi erau unul lângă altul – intrusul venise lângă birou. Simon Lovelace îi vorbea însufleţit, întinse o mână, dar străinul se mulţumi să încline din cap în direcţia biroului. Magicianul încuviinţă tot din cap, deschise un sertar, scoase un săculeţ de pânză şi îl goli pe birou. Din el căzură câteva teancuri de bancnote.

Cu o voce răguşită, spiriduşul vorbi repezit:

— M-am gândit doar să te-anunţ – şi, te rog, nu mă mai înţepa din nou –, că se apropie un fel de observator. E la două încăperi distanţă şi se îndreaptă în direcţia noastră. Trebuie să ne retragem, şefu’, mai repede!

Nathaniel îşi muşcă buzele.

— Stai pe loc până în ultimul moment! Vreau să văd pentru ce îl plăteşte. Şi memorează dialogul.

— Ţi-o faci cu mâna ta, patroane!

Străinul scoase de sub pelerină o mână înmănuşată şi, încet, începu să bage banii la loc în sac. Lui Nathaniel aproape că-i venea să moară de ciudă – dintr-un moment într-altul, spiriduşul avea să părăsească scena, şi el tot nu aflase ce-l interesa.

Din fericire, nerăbdarea lui era împărtăşită şi de Simon Lovelace, care întinse din nou mâna, de data asta ceva mai hotărât. Străinul aprobă din cap. Umblă sub pelerină şi scoase la iveală un mic pachet. Magicianul îl înhăţă şi-i rupse febril ambalajul. Iarăşi răsună vocea spiriduşului:

— E la uşă! Ne retragem!

Nathaniel avu timp doar să-şi vadă duşmanul cum vâră mâna în pachet şi scoate ceva care lucea în lumina veiozei, după care discul se limpezi complet.

Băiatul articulă o comandă scurtă, iar bebeluşul apăru, fără tragere de inimă.

— Acum ce mai e? Aş vrea să mă odihnesc puţin, înţelege şi tu! Uuuf, ce aproape a fost! Era cât pe ce să ne prăjim!

— Ce-au spus?

— Te interesează ce-au spus? E posibil să fi auzit ceva despre un furtişag, nu zic nu, dar auzul meu nu mai e ce-a fost cândva, după lunga mea întemniţare…

— Spune-mi odată!

— Tovarăşul înalt n-a vorbit prea mult. Întâmplător, ai văzut petele alea roşii de pe capă? Foaaarte suspicioase! Nu erau de ketchup, îţi spun sigur! Şi mai erau şi proaspete, le-am simţit mirosul. Ştii ce-a zis? „O am!” Asta şi încă ceva: „Vreau mai întâi banii!” Cam scump la vorbă, părerea mea!

— Era demon?

— Prin remarca aceasta grosolană, să înţeleg că te referi la o entitate nobilă din Celălalt Loc? Nu! Era om!

— Şi magicianul ce-a zis?

— El a fost ceva mai amabil. De fapt, chiar vorbăreţ: „O ai?”, aşa a început, după care a continuat: „Cum ai…? Nu, nu vreau să cunosc detaliile. Doar dă-mi-o!” Ardea de nerăbdare. După care a scos banii.

— Atât îmi zici? Ce era obiectul? A pomenit ceva vreunul dintre ei?

— Nu ştiu dacă-mi amintesc… Nu, aşteaptă! Stai! Nu e nevoie să fii rău cu mine! Fac ce mi-ai cerut, nu? Când tipul masiv i-a întins pachetul, a zis ceva…

— Ce?

— A spus aşa de încet, că abia am auzit…

— Ce-a zis?

— „Amuleta din Samarkand este a ta, Lovelace!” Asta

a zis!

Lui Nathaniel ii trebuiră aproape alte şase luni până să se simtă cu adevărat pregătit.

Stăpânea acum alte zone ale meşteşugului său, învăţase comenzi mai puternice şi, în fiecare dimineaţă, înainte de lecţii, mergea să înoate ca să-şi crească rezistenţa psihică, precum şi pe cea fizică.

Nu mai reuşi niciodată să-şi spioneze direct duşmanul. Fie că prezenţa lui fusese sau nu detectată, spiriduşul nu mai reuşi să se apropie din nou.

Asta n-avea importanţă! Nathaniel obţinuse informaţia de care avea nevoie.

Stătea în grădină într-un moment când primăvara se îngemăna cu vara ticluindu-şi şi rafinându-şi planul. Îl încânta. Avea meritul de a fi simplu şi, în plus, pe acela că nimeni din lume nu-i bănuia puterea. Maestrul său abia acum îi comanda lentilele; îi menţionase în treacăt probabilitatea de a încerca invocări de bază, undeva către iarnă. Pentru maestrul său, pentru meditatori, chiar şi pentru doamna Underwood, el era un ucenic fără vreun mare talent şi aşa aveau să rămână lucrurile până ce îi va fura amuleta lui Simon Lovelace.

Furtul avea să fie doar începutul, un test al puterii sale. După care, dacă totul mergea strună, îi va întinde şi o capcană.

Nu-i mai rămânea decât să-şi găsească un servitor care să-i execute întocmai poruncile. Ceva puternic şi cu destule resurse ca să-i ducă la îndeplinire planul, dar nu într-atât de puternic încât să reprezinte o ameninţare pentru el. Mai avea până să poată stăpâni mari entităţi.

Începu să răsfoiască lucrările de demonologie ale maestrului său. Studie cazurile păstrate în istorie de-a lungul epocilor. Citi despre servitorii mai puţin puternici ai lui Solomon şi ai lui Ptolemeu.

În final alese:

Bartimaeus!

14
Bartimaeus

Ştiam că urma să ne ciondănim la întoarcerea în mansardă, aşa că de data asta m-am pregătit cum se cuvine. Mai întâi, trebuia să hotărăsc ce formă să-mi iau. Voiam ceva care să-l irite de-a binelea – să-l facă să-şi piardă calmul de tot – şi, oricât de ciudat ar părea, asta excludea majoritatea înfăţişărilor mele celor mai înfricoşătoare. De fapt, însemna să apar ca o persoană anume. E ciudat, dar să-ţi adreseze insulte o fantomă tremurândă sau un şarpe înaripat irascibil nu e nici pe jumătate la fel de enervant pentru un magician îndârjit ca atunci când le aude din gura a ceva cu aspect de om. Nu mă întrebaţi de ce! E ceva legat de felul în care funcţionează minţile oamenilor.

M-am gândit că ar fi cel mai bine să apar transformat într-un alt băiat de aproximativ aceeaşi vârstă cu el – care i-ar stârni puştiului sentimente de competiţie directă şi de rivalitate. Asta nu era o problemă! Ptolemeu avea paisprezece ani când l-am cunoscut cel mai bine. Aşa că aveam să mă prezint sub înfăţişarea lui.

După care, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să revăd toate contra-vrăjile şi să aştept nerăbdător plăcerea de a mă şti în stare să mă întorc acasă cât mai curând.

Cititorii cu spirit de observaţie probabil au remarcat un optimism proaspăt în atitudinea mea faţă de băiat şi nu se înşeală. De ce? Pentru că îi aflasem numele de botez[1].

---

[1] Folosindu-mă de acesta, eram capabil să combat atacurile cele mai răutăcioase ale piticului zdrenţăros. Vedeţi voi, aflarea numelui său redresa un pic balanţa puterii, acţionând ca un fel de scut apărător pentru djinnul aflat în cerc. E un simplu şi foarte vechi gen de talisman şi… Păi, ce mai zăboviţi citind astea acum? Citiţi

Totuşi, lăsaţi-l să-şi facă şi el numărul: ieşi din cameră pregătit să riposteze. Imediat ce urcă la el în odaie, îşi îmbrăcă haina, sări în cercul lui şi mă invocă de îndată cu voce tare. Nici nu era nevoie să strige aşa; eram chiar lângă el, alunecând repejor pe podea.

O secundă mai târziu, micul băiat egiptean apăru în cercul opus, îmbrăcat însă ca un puşti european. I-am aruncat un zâmbet larg.

— Ei, ce zici, Nathaniel? Sunt elegant, nu? Totuşi, nu-i chiar genul tău. Cred că mai bine ţi-ar sta cu ceva mai modest – de la magazinele Bert sau Chuck, poate.

Băiatul păli de furie şi de teamă; în ochi îi citeam panica. Se controla cu greu şi afişă o mină prefăcută.

— Ăsta nu-i numele meu adevărat! Nici chiar mentorul meu nu-l ştie!

— Da, sigur! Pe cine încerci să păcăleşti?

— Poţi să crezi ce vrei. Acum îţi ordon să…

Nu-mi venea să cred – încerca să mă expedieze din nou! I-am râs în faţă, am luat o poziţie ghiduşă cu mâinile în şolduri şi l-am întrerupt într-un stil sofisticat.

— Plimbă ursul!

— Îţi ordon acum să…

— Hau, bau, miau!

Băiatul aproape că făcea spume la gură, aşa era de nervos[1]. Bătea din picior ca un copil de grădiniţă pe terenul de joacă. După care aşa cum speram – îşi pierdu cumpătul şi mă atacă făţiş. Era iarăşi vorba de Viciul Sistematic, metoda preferată a teroristului.

Rosti revoltat incantaţia şi am simţit legăturile strângându-se în jurul meu[2].

---

mai repede în continuare şi o să vedeţi singuri despre ce-i vorba.

[1] Tânăr sau bătrân, slab sau gras, slăbiciunea caracteristică a tuturor magicienilor stă în aceea că până şi cei mai deştepţi îşi pot pierde controlul şi pot face greşeli prosteşti.

[2] Viciul Sistematic constă dintr-un număr de benzi de forţă concentrice care se înfăşoară în jurul djinnului, ca bandajul unei mumii. Pe măsură ce magicianul repetă incantaţia, benzile se strâng

— Nathaniel! i-am rostit eu numele în şoaptă şi, apoi, cuvintele potrivite pentru a anula vraja.

Imediat benzile începură să se desfăşoare în sens invers. Se întindeau în exterior, îndepărtându-se de mine, deşirând cercul ca undele într-un iaz. Prin lentile, băiatul le văzu înaintând spre el. Ţipă ascuţit şi, după un moment de panică, îşi găsi Cuvintele de Anulare. Le bolborosi repede, şi benzile dispărură.

Mi-am scuturat un punct de praf inexistent de pe mâneca hainei şi i-am făcut cu ochiul.

— Vai! i-am zis. Aproape că ţi-ai luat singur capul mai devreme!

Dacă s-ar fi oprit, şi-ar fi dat seama ce se întâmplase, dar furia lui era prea mare. Probabil îşi închipuise că făcuse o greşeală sau că inversase locul unor cuvinte. Răsuflă adânc, probabil trecând în revistă repertoriul său de scamatorii neplăcute, după care bătu din palme şi vorbi din nou.

Nu mă aşteptam la ceva aşa de puternic precum Busola Accelerată. Din fiecare cele cinci colţuri ale pentagramei în care mă aflam izbucni o coloană luminoasă de electricitate care trosnea şi pocnea. Ai fi zis că sunt cinci săgeţi de fulgere; în clipa imediat următoare, fiecare coloană se reduse la un fascicul orizontal care mă străpunse cu forţa unei suliţe. Arcuri de electricitate circulau în jurul corpului meu; ţipam şi zvâcneam, zgâlţâit de puterea arcului electric.

Printre dinţii încleştaţi am spus: „Nathaniel!”, apoi o vrajă de anulare, la fel ca mai devreme. Efectul fu imediat. Tensiunea electrică mi se scurse din corp şi mă lăsă prăbuşit la pământ. Mici fulgerări sfârâiau în toate direcţiile. Băiatul se feri la timp: un şoc electric care l-ar fi nimerit de mai mare dragul îi găuri haina zdrenţuită exact când se aruncă pe podea. Câteva fulgere se loviră de patul şi de biroul lui; unul străpunse vaza cu flori,

---

din ce în ce, până când djinnul, neajutorat, prins la mijloc, cerşeşte milă.

tăind sticla în două; altele dispărură în ziduri, lăsând mici arsuri în formă de asterisc. Era o privelişte încântătoare.

Haina puştiului îi căzuse peste faţă. Încet, acesta îşi înălţă capul şi se uită pe furiş de sub ea. I-am făcut semn prieteneşte că totu-i în regulă.

— Ţine-o tot aşa! am rânjit eu. Într-o zi, dacă munceşti mult şi încetezi cu toate greşelile astea prosteşti, ai putea ajunge un vrăjitor adevărat.

Puştiul nu spuse nimic. Se ridică anevoie. Avusese norocul chior să se ferească plonjând la podea şi, în acelaşi timp, să nu iasă în afara pentagramei. Dar nu-mi păsa. Abia aşteptam să facă următoarea greşeală, indiferent care ar fi fost aceea.

Dar creierul reîncepu să-i funcţioneze. Rămase neclintit un minut şi analiză situaţia.

Eu am reluat, vrând să pară că-i dau o mână de ajutor:

— Ai face bine să pui să fiu doborât mai repede! Bătrânul Underwood va veni în curând sus să vadă ce-i cu zgomotul acesta!

— Ba nu, n-o să vină! Suntem mult prea sus!

— La doar două etaje distanţă.

— Şi e surd de-o ureche! N-aude niciodată nimic.

— Atunci doamna lui…

— Taci! Mă gândesc! Ai făcut ceva mai devreme, în ambele dăţi… Ce anume…? Pocni din degete: Numele meu! Asta era! L-ai folosit ca să deturnezi toate vrăjile mele, blestematule!

Îmi studiam unghiile de la mână cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Poate că da, poate că nu! Asta ştiu doar eu şi rămâne să afli singur. Puştiul dădu iarăşi din picior.

— Opreşte-te! Nu vorbi aşa cu mine!

— Aşa cum?

— Cum tocmai mi-ai vorbit! Vorbeşti ca un copil!

— Te-ai prins, pentru că vorbim aceeaşi limbă, amice!

Era distractiv. Chiar îl sâcâiam. Pierderea numelui său îl făcuse să-şi mai piardă şi din trufie. Parcă îl vedeam pe

punctul de a mai lansa un atac – prezenta toate simptomele. Am adoptat o poziţie similară, dar defensivă, ca un luptător de sumo. Ptolemeu fusese exact de înălţimea acestui băiat, având de asemenea păr brunet[1], aşa că situaţia era cumva amuzantă şi echilibrată.

Puştiul se strădui să se calmeze. Îl vedeam revizuindu-şi lecţiile în minte, încercând să-şi dea seama ce-ar trebui să facă. Conştientizase că o banală pedeapsă cu încărcătură de praf de puşcă era exclusă acum: aş fi redirecţionat-o înapoi la el.

— Am să găsesc o altă modalitate! murmură el bosumflat. Stai să vezi!

— Uuu! Mi-e foarte frică! Uite-mă cum tremur, i-am răspuns. Puştiul chibzuia îndelung. Sub ochi avea cearcăne mari, cenuşii.

De fiecare dată când făcea o nouă incantaţie, obosea şi mai tare, ceea ce îmi convenea de minune. Se ştie că unii magicieni s-au prăbuşit pur şi simplu şi au murit de prea mare efort. Au un stil de viaţă foarte stresant, bieţii de ei!

Stătu o vreme pe gânduri. Am căscat ostentativ şi am făcut să-mi apară un ceas la încheietura mâinii, ca să mă pot uita lung la el.

— De ce nu-l întrebi pe şeful tău? i-am sugerat. Te-ar ajuta!

— Îndrumătorul meu? Cred că glumeşti!

— Nu nebunul ăla bătrân! Cel care te montează împotriva lui Lovelace. Băiatul îşi încreţi o sprânceană.

— Nu există aşa ceva! Nu am nici un şef!

Acum era rândul meu să rămân fără replică. Băiatul se justifică:

— Acţionez pe cont propriu! Am fluierat.

— Chiar m-ai invocat de unul singur? Nu-i rău… pentru un puşti! Căutam să-l măgulesc, aşa că am continuat: Ei,

[1] Era însă de departe mult mai plăcut la înfăţişare.

atunci lasă-mă să-ţi vând un pont! Cel mai bun lucru acum ar fi să mă laşi să plec. Ai nevoie de odihnă! Te-ai privit recent în oglindă? Mă refer la una fără vreun spiriduş în interior. Ai nişte riduri pe faţă de-a dreptul îngrijorătoare. Nu-i bine, la vârsta ta! În ritmul ăsta, în curând o să albeşti. Şi ce-ai să te faci când o să întâlneşti un sucub[1]? O să-i piară tot cheful când o să te vadă!

Ştiam că vorbesc prea mult, dar nu mă puteam abţine. Eram îngrijorat. Puştiul mă privea cu o expresie calculată care-mi displăcea. Am urmat:

— Şi-apoi, dacă eu plec, nimeni n-o să afle că tu ai amuleta. Vei putea să o foloseşti în taină. Este un obiect preţios – toată lumea îşi doreşte s-o aibă! Nu ţi-am spus până acum, dar o fată a încercat să-mi sară la gât s-o ia, când am umblat haihui prin oraş.

Băiatul se încruntă.

— Ce fată?

— Habar n-am!

Am omis să-i pomenesc că de fapt fata reuşise chiar să mă percheziţioneze. Băiatul ridică din umeri.

— Nu mă interesează decât Simon Lovelace, zise el, mai mult ca pentru sine. Nu amuleta! M-a umilit şi o să-l distrug pentru asta!

— Prea multă ură nu-ţi face bine! am riscat eu o apreciere.

— De ce?

— Păi…

Puştiul continuă:

— Datorită vrăjilor mele[2], am văzut cum a intrat Simon Lovelace în posesia amuletei. Acum câteva luni, un străin – musculos, cu barbă neagră, purtând o pelerină – a venit la el noaptea şi i-a adus amuleta. A primit în schimb bani. A fost o întâlnire secretă.

---

[1] Djinn de genul feminin, cu înfăţişare seducătoare de femeie, populară într-un mod bizar printre magicienii bărbaţi.

[2] Astea-s vorbe goale de-ale magicienilor. Doar nefericitul de spiriduş din interiorul discului de bronz făcuse toată treaba!

Am pufnit.

— Şi ce-i surprinzător aici? Schimburi din astea de mărfuri fac toţi magicienii. Ar fi trebuit să ştii asta! Doar că se căpătuiesc, ascunzându-se fără rost.

— A fost mai mult de atât! Am citit asta în ochii lui Lovelace şi ai străinului. Era vorba de ceva ilegal în toată afacerea asta... Pelerina bărbatului avea pete de sânge proaspăt pe ea.

— Tot nu mă impresionează! Crima face parte din jocul profesiei voastre. Adică, uită-te la tine, eşti deja obsedat de răzbunare şi ai doar în jur de şase ani!

— Doisprezece!

— Mă rog, nu contează! Nu, chiar nu-i nimic neobişnuit în treaba asta! Tipul cu pete de sânge pe haine conduce probabil vreun serviciu de pază. Poate dai de el în Pagini Aurii, dacă te-apuci s-o frunzăreşti!

— Vreau să aflu cine e!

— Hmmm! Cu barbă neagră şi pelerină, zici? Asta restrânge numărul suspecţilor la aproximativ cincizeci şi cinci de procente din totalul magicienilor din Londra, fără să le includă pe femeile magician.

— Taci odată!

Puştiul părea că se săturase.

— Ce s-a întâmplat? Aveam impresia că ne înţelegem bine!

— Ştiu că amuleta a fost furată! Cineva a fost omorât din pricina asta. Când voi afla cine anume, îl voi demasca pe Lovelace şi voi asista la decăderea lui. Voi lăsa undeva amuleta ca momeală, îl voi atrage spre ea şi, în acelaşi timp, voi alerta poliţia! Va fi prins în flagrant. Dar, mai întâi, vreau să aflu totul despre el şi ce urmăreşte. Vreau să-i aflu secretele, cum îşi duce afacerile, care îi sunt prietenii, totul! Trebuie să descopăr cine a avut înaintea lui amuleta şi care sunt puterile ei!

Şi trebuie să înţeleg şi de ce a furat-o Lovelace! În acest scop, îţi ordon ţie, Bartimaeus...

— Stai o secundă! N-ai uitat ceva?

— Ce?

— Îţi cunosc numele adevărat, Natty, băiatule! Asta înseamnă că am ceva putere asupra ta. Nu mai eşti singurul stăpân de aici!

Puştiul se opri să analizeze. Am continuat:

— Nu-mi mai poţi face rău aşa de uşor acum! Şi asta, după părerea mea, nu-ţi prea lasă loc de manevre! Dacă îndrepţi ceva asupra mea, o să îl redirecţionez imediat spre tine!

— Pot încă să te supun dorinţei mele! Tot trebuie să îmi execuţi poruncile!

— Asta e adevărat! Pentru îndeplinirea poruncilor tale mă aflu de fapt în lumea asta! Nu mă pot rupe de ele fără ca tu să lansezi Focul Mistuitor[1]. Dar fii convins că poţi să-ţi fac viaţa amară cât timp îţi împlinesc poruncile. De exemplu, în vreme ce îl spionez pe Simon Lovelace, de ce să nu te torn unui alt magician? Singurul lucru care m-a oprit până acum a fost frica de consecinţe. Dar nu mai sunt aşa de îngrijorat în privinţa lor acum. Şi, chiar dacă tu îmi interzici explicit să te dau în vileag, voi găsi o altă modalitate de a-ţi face ceva neplăcut. Cum ar fi să şoptesc unor cunoştinţe de-ale mele numele tău de botez. N-ai mai fi în stare să adormi de groaza a ce ţi-aş putea face!

Se fâstâcise, asta era clar. Ochii îi săgetau în stânga şi în dreapta, încercând parcă să găsească un punct slab în raţionamentul meu. Dar tăceam, încrezător: a-i încredinţa o misiune unui djinn care îţi ştie numele real e ca şi cum ai arunca chibrituri aprinse într-un depozit de artificii. Mai devreme sau mai târziu o să ai parte de consecinţe! Cel mai bun lucru era să mă elibereze şi să

[1] O pedeapsă complicată formată din cincisprezece blesteme, în cinci limbi diferite. Magicienii o pot folosi asupra unuia dintre noi dacă acesta nu se supune sau refuză să îndeplinească o poruncă dată. Provoacă o combustie spontană. Se aplică numai în cazuri extreme, pentru că îl epuizează pe magician şi îl lasă fără un servitor.

spere că nu mă va mai invoca nimeni atâta timp cât mai trăia el.

Sau cel puţin aşa gândeam eu. Dar el era un copil din cale-afară de deştept şi de inventiv.

— Nu, zise el uşor. Nu te pot opri dacă vrei să mă trădezi! Tot ce pot face e să mă asigur că suferi alături de mine. Ia să vedem!... Scotoci în buzunarele hainei lui ponosite. Trebuie sa fie ceva aici... Aha!

Scoase din buzunar o cutiuţă de metal, cam uzată, pe care erau inscripţionate dantelat cuvintele: OLD CHOKEY.

— Asta-i o cutie de tutun! am exclamat. Nu ştii că fumatul omoară?

— Nu mai are tutun înăuntru! zise băiatul. Este una dintre cutiuţele în care maestrul meu ţine tămâie. Acum e plină cu rozmarin.

Băiatul ridică un milimetru capacul; într-o secundă m-am convins că spune adevărul – o boare din cel mai detestabil parfum ajunse până la mine şi-mi zbârli părul pe ceafă.

Unele plante sunt foarte rele pentru esenţa noastră, iar rozmarinul face parte dintre acestea. În consecinţă, magicienii nu se mai satură să se aprovizioneze cu el. L-am sfătuit:

— În locul tău aş arunca pe fereastră conţinutul şi aş umple cutia cu un tutun bun, din cel mai slab. E mai sănătos!

Băiatul închise capacul.

— Am să te trimit într-o misiune! zise el. Când vei pleca, o să rostesc Vraja închisorii Veşnice, prin care te leg de cutia asta! Vraja n-o să-şi facă efectul imediat; de fapt, o programez să înceapă de acum într-o lună! Dacă, din cine ştie ce motiv, nu voi mai fi prin preajmă să o anulez înainte să treacă o lună, te vei pomeni absorbit în această cutie şi întemniţat până în momentul când va fi deschisă din nou. Cum îţi sună ideea asta? Câteva sute de ani închis într-o cutiuţă cu rozmarin. Îmi închipui ce-o să-i priască tenului tău!

— Eşti al naibii de viclean, aşa-i? am răspuns eu ursuz.

— Şi, în caz că ai fi tentat să rişti să fii pedepsit, voi lega de această cutie nişte cărămizi şi o voi arunca în Tamisa, înainte de asfinţit. Aşa că să nu te aştepţi să te elibereze cineva prea curând!

— Nu m-aştept! Ai dreptate, nu-s chiar aşa de nebun de optimist[1]! Faţa puştiului avea acum o expresie teribil de triumfătoare. Arăta ca un băieţel antipatic, care tocmai mă întrecuse la un concurs de alergări.

— Deci, Bartimaeus! vorbi el ironic. Acum ce mai zici? I-am aruncat un zâmbet luminos.

— Ce-ar fi să uiţi cu totul de treaba cu prostia aia de cutie de tutun şi în schimb să ai pur şi simplu încredere în mine?

— Nici o şansă!

Umerii mei se încovoiară. Asta-i problema, vezi? Oricât de mult ai încerca, magicienii găsesc întotdeauna un mod de a te învinge până la urmă.

— Bine, Nathaniel! Ce anume vrei să fac?

---

[1] Vraja închisorii Veşnice este una dintre cele mai cumplite ameninţări pe care le pot face magicienii. Poţi rămâne captiv vreme de secole în spaţii înfiorător de mici şi, ca să pună capac la toate, unele dintre ele sunt pur şi simplu prosteşti. Cutii de chibrituri, sticle, poşete... Chiar am cunoscut cândva un djinn care fusese un timp întemniţat într-o lampă veche, murdară.

Partea a doua

15
Nathaniel

Nici nu apucă bine djinnul să se transforme în porumbel şi să zboare de la fereastră, că Nathaniel şi puse cârligul, trase draperiile şi se aşeză abătut pe podea. Faţa îi era palidă şi corpul îi tremura de oboseală. Preţ de aproximativ o oră stătu sprijinit cu spatele de perete, privind în gol.

Îi reuşise; da, chiar că-i reuşise – demonul fusese învins şi era iarăşi sub controlul lui. Acum trebuia doar să compună vraja de legare a lui de cutia de tutun, şi Bartimaeus va fi obligat să rămână în slujba lui cât timp va dori micul magician. Totul avea să fie bine! Nu trebuia să-şi facă griji. Chiar deloc!

Aşa îşi spunea, dar mâinile îi tremurau în poală, iar inima îi bubuia aproape dureros în piept, încât nu-i mai veni în minte nici o încurajare. Nervos, se forţă să respire profund şi îşi încleştă strâns palmele între ele ca să le oprească din tremurat. Desigur, frica lui era o reacţie normală. Doar se salvase de atacul Busolei Accelerate cu un simplu ghemuit. Era prima dată când trecuse printr-un pericol de moarte, scăpând ca prin urechile acului. O astfel de întâmplare era firesc să stârnească această reacţie. O să-şi revină în câteva minute; va

putea să compună vraja, să ia autobuzul spre Tamisa…

Djinnul ştia numele lui de botez.

Îi ştia numele adevărat.

Bartimaeus din Uruk, Sakhr al-Djinni din Al-Arish… îi permisese să-i afle numele! Doamna Underwood l-a strigat, şi djinnul a auzit, şi în acel moment s-a încălcat regula cardinală. Iar acum Nathaniel era compromis, poate pe veci.

Simţi cum panica i se adună într-un nod în gât; intensitatea ei practic îl sufocă. Pentru prima dată de când se ştia, simţi în ochi înţepături usturătoare din cauza lacrimilor. Regula cardinală… Dacă o încălcai, te puteai considera pierdut. Demonii întotdeauna găsesc o cale să-ţi vină de hac! Dă-le cât de puţină putere şi, mai devreme sau mai târziu, te zdrobesc. Uneori le putea lua câţiva ani, dar mereu găseau cum…

Îşi aminti studii celebre de cazuri din cărţi. Werner din Praga: îngăduise să-i fie aflat numele de botez de către un demon inofensiv din serviciul lui; la momentul potrivit, drăcuşorul a vorbit cu un foliot, foliotul i-a zis unui djinn, iar djinnul i-a spus unui afrit. Şi, trei ani mai târziu, când Werner traversa Wenceslas Square ca să cumpere cârnaţi afumaţi, o rafală de vânt ca un vârtej l-a luat pe sus şi l-a învârtit în aer. Preţ de câteva ore, urletele sale de groază i-au asurzit pe orăşenii care-şi vedeau de treburile lor, până când magicianul a fost dezmembrat şi bucăţi din el au căzut ca o ploaie peste acoperişurile caselor, printre hornuri şi roze ale vânturilor. Şi soarta acestuia nu era nici pe departe cea mai oribilă care se abătuse asupra magicienilor neglijenţi. Mai era şi cazul lui Paulo din Torino, al lui Septimus Manning, al lui Johann Faust…

Nathaniel suspină şi sunetul slab, patetic îl scoase din şocul disperării şi al plânsului. Destul cu asta! Nu era încă mort, iar demonul era încă sub comanda lui. Sau cel puţin aşa va fi din momentul când va arunca în Tamisa cutia de tutun. Acum trebuia să-şi revină!

Nathaniel se strădui să se ridice, deşi era încă slăbit. Cu mult efort, încercă să-şi alunge din minte temerile şi să se apuce de pregătiri. Desenă din nou pentagrama, schimbă tămâia. Aprinse lumânări noi. Dădu o fugă până în biblioteca maestrului său şi verifică iar incantaţiile. Apoi mai adăugă rozmarin în cutia de tutun, o aşeză în centrul cercului destinat ei şi începu să rostească Vraja închisorii Veşnice. După cinci minute lungi, gura i se uscase şi vocea îi era răguşită, dar o aură cenuşie ca oţelul începuse să lucească pe suprafaţa cutiei metalice. Scapără şi dispăru. Nathaniel pronunţă numele lui Bartimaeus, adăugă o dată astrologică la care să înceapă întemniţarea şi încheie. Cutia arăta ca la început. Nathaniel o puse în buzunar, suflă în lumânări şi trase covorul peste marcajele de pe podea, după care se prăbuşi în pat.

Când doamna Underwood îi aduse prânzul soţului ei, o oră mai târziu, îi împărtăşi acestuia una dintre neliniştile ei.

— Mă îngrijorează băiatul! zise. Abia s-a atins de sandviş! A venit la masă slăbit şi alb ca varul, de parcă ar fi stat treaz toată noaptea. Ori este speriat, ori tânjeşte după ceva. După o scurtă pauză adăugă: Dragule?

Domnul Underwood inspecta farfuria cu mâncare.

— Fără sos rece de legume cu mango, Martha? Ştii că-mi place să-l mănânc cu şuncă şi salată.

— S-a terminat, dragule! Deci ce crezi că ar trebui să facem?

— Să mai cumpărăm, evident, nu? Pică cerul pe mine, femeie!

— În privinţa băiatului!

— Ce? A, el n-are nimic! Plodul e doar emoţionat de schimbarea numelui. Şi de prima lui invocare a unui drăcuşor. Mi-aduc aminte ce îngrozit am fost – practic maestrul meu a trebuit să mă îndemne cu biciul din urmă ca să intru în cerc! Domnul Underwood îşi aruncă o îmbucătură mare de şuncă în gură. Spune-i să m-aştepte

în bibliotecă într-o oră şi jumătate şi să nu uite almanahul! Nu – mai bine într-o oră! Apoi va trebui să-l sun pe Duvall în legătură cu furturile acelea, blestemat să fie!

În bucătărie, Nathaniel încă mai molfăia jumătatea de sandviş. Doamna Underwood îi zburli uşor părul.

— Ia spune! Apropierea schimbării numelui te-a tulburat aşa? Nu trebuie să-ţi faci griji deloc! Nathaniel e drăguţ, dar mai sunt o groază de alte nume frumoase! Numai gândeşte-te că poţi să alegi aproape orice nume îţi doreşti. Atâta timp cât nici un alt magician în viaţă nu-l are deja. Ştii că oamenii de rând nu au privilegiul acesta! Trebuie să se mulţumească, săracii, cu cel care le-a fost dat!

Începu să-şi facă de lucru în jur, umplând ceainicul cu apă şi căutând laptele, fără să tacă o clipă în tot acest timp. Nathaniel simţi cutia de tutun îngreunându-i-se în buzunar.

— Aş vrea să ies puţin pe afară, doamnă Underwood! zise el. Vreau să iau puţin aer!

Femeia îl privi uimită.

— Dar nu poţi, dragule, ştii, nu? Nu înainte de schimbarea numelui! Mentorul tău vrea să fii în bibliotecă într-o oră! Şi ţi-a transmis să nu uiţi s-aduci Almanahul Nominal! Deşi, dacă mă uit mai bine la tine, eşti de-a dreptul galben la faţă. Bănuiesc că aerul proaspăt ţi-ar prinde bine Sunt convinsă că nu o să observe dacă te strecori pentru cinci minute!

— Lăsaţi, doamnă Underwood! Rămân acasă!

Cinci minute? Avea nevoie de cel puţin două ore. Trebuia să lase problema aruncării cutiei pe mai târziu şi să spere că Bartimaeus nu va încerca nimic între timp. Femeia umplu o ceaşcă cu ceai şi i-o aşeză în faţă.

— Ăsta o să-ţi mai aducă puţină culoare în obraji. Este o zi mare pentru tine, Nathaniel! Când ne vom revedea, ai să fii altul! Acum e probabil ultima dată când am să te mai strig pe vechiul nume. Cred că ar fi cazul să încep

să-l uit de pe-acum!

„De ce n-aţi putut să începeţi să-l uitaţi de azi-dimineaţă?” gândi el. O mică parte maliţioasă din el îşi dorea să dea vina pe ea pentru manifestarea imprudentă a afecţiunii ei, dar ştia că ar fi fost complet nedrept. Era vina lui că demonul fusese în apropiere ca s-o audă. „Sigur, secret, puternic!” Acum nu mai era nimic din toate astea. Luă o înghiţitură lacomă de ceai şi-şi fripse limba.

— Intră, băiete, intră! Maestrul lui, aşezat într-un jilţ drept, înalt, lângă biroul din bibliotecă, părea aproape vesel şi prietenos. Îl urmări cu privirea pe Nathaniel şi-i arătă cu degetul un taburet alături de el.

— Ia loc, aşează-te! Ei, arăţi mai îngrijit ca de obicei. Ţi-ai pus şi sacoul. Mă bucur să văd că ai înţeles importanţa acestei ocazii.

— Da, domnule!

— Aşa! Unde-i almanahul? Bun, dă-l încoace.

Albumul era legat în piele de un verde lucios, cu o panglică din păr de bou ca semn de carte. Jaroslav îl adusese abia în ajun, şi Nathaniel nu avusese timp să-l răsfoiască. Domnul Underwood deschise delicat coperta şi privi pagina de titlu: Almanahul Nominal al lui Loew, cea de-a trei sute nouăzeci şi cincea ediţie…

— Cum trece timpul! Îţi vine să crezi că eu mi-am ales numele din cea de-a trei sute cincizecea ediţie? Mi-aduc aminte de parcă ar fi fost ieri!

— Da, domnule!

Nathaniel abia îşi stăpâni un căscat. Efortul intelectual şi fizic depus în acea dimineaţă începea să-şi spună cuvântul, dar trebuia să se concentreze la noua sarcină. Îşi urmări profesorul cum răsfoieşte paginile vorbind întruna.

— Almanahul, băiete, conţine liste cu toate numele oficiale folosite de magicieni începând cu epoca de aur a Pragăi şi până în prezent. Multe au fost folosite de mai

multe ori. În dreptul fiecăruia există o menţiune care spune dacă numele este în clipa de faţă dat sau nu. Dacă nu, atunci numele poate fi adoptat. Sau poţi să-ţi inventezi unul! Vezi aici – „Underwood, Arthur; Londra”! Sunt al doilea cu acest nume, băiete! Primul a fost un iacobin de vază; un apropiat al regelui Iacob I, cred! Acum, am analizat serios aspectul şi cred că ai face bine să calci pe urmele unuia dintre marii magicieni.

— Da, domnule!

— Mă gândeam că poate vrei Theophilus Throckmorton – a fost un alchimist distins! Şi… da, văd că este liberă combinaţia! Nu? Nu-ţi place? Ce zici de Balthazar Jones? Nu prea crezi? Ei, poate că ar fi un nume cu o valoare greu de egalat. Da, băiete! Ai vreo sugestie?

— Este liber William Gladstone, domnule? Eu unul îl admir!

— Gladstone! Ochii mentorului său stăteau să-i iasă din orbite. Numai ideea!… Unele nume, băiete, sunt prea mari şi prea recente ca să fie atinse! Nimeni n-ar îndrăzni! Ar fi culmea aroganţei să-ţi asumi imaginea sa maiestuoasă! Se încruntă. Dacă nu eşti capabil de o sugestie de bun-simţ, o să aleg eu pentru tine!

— Scuze, domnule, nu m-am gândit!

— Ambiţia nu-i un lucru rău, flăcău, dar trebuie s-o ţii în frâu! Dacă este prea evidentă, ai să te pomeneşti nimicit înainte să împlineşti douăzeci de ani! Un magician nu trebuie sa atragă atenţia asupra lui prea curând; şi, cu siguranţă, nu înainte de a fi invocat primul său mol! Ei bine, hai să ne mai uităm o dată pe nume de la început!

Dură o oră şi douăzeci şi cinci de minute pentru ca alegerea să fie făcută, şi lui Nathaniel i se păru un adevărat supliciu. Mentorul său părea să aibă o înclinaţie deosebită pentru magicieni obscuri, cu nume şi mai obscure, precum Fitzgibbon, Treacle, Hooms şi Gallimaufry, pe care băiatul se îndârji să le refuze. La fel,

preferinţele lui Nathaniel îi păreau mereu domnului Underwood fie prea arogante, fie prea ostentative. Dar în final tăcură o alegere. Obosit, domnul Underwood scoase la iveală formularul oficial şi completă noul nume, după care semnă. Nathaniel trebui şi el să semneze într-o căsuţă lată din josul paginii. Semnătura lui era ascuţită şi strâmbă, dar era prima dată când o folosea. Reciti în gând:

„John Mandrake!”

Era al treilea magician cu acest nume. Nici unul dintre predecesorii lui nu se remarcaseră prin nimic, dar Nathaniel ajunsese într-un punct în care nu-i mai păsa. Orice era mai bun decât Treacle! Mergea!

Maestrul său împături actul, îl vârî într-un plic maroniu şi se aşeză la loc în jilţ.

— Ei, John! zise el. S-a rezolvat! O să ştampilez plicul direct la minister, şi din acel moment exişti în mod oficial! Totuşi, nu-ţi lua prea mare avânt! Nu ştii încă multe lucruri, cum ai să vezi mâine când ai să încerci să invoci demonul broaştei-râioase! Cu toate acestea, primul stagiu al educaţiei tale este complet, mulţumită mie!

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule!

— Numai Cel de Sus ştie cât au fost de lungi şi de obositori aceşti şase ani! Deseori m-am îndoit că ai să ajungi până aici. Majoritatea mentorilor te-ar fi azvârlit în stradă după întâmplarea aceea buclucaşă de anul trecut. Dar eu am perseverat... Nu contează! De-acum înainte, poţi să-ţi porţi lentilele de contact!

— Mulţumesc, domnule!

Nathaniel nu se putu abţine să nu clipească. Deja le purta. Domnul Underwood adoptă un ton călduros şi satisfăcut:

— Dacă totul merge strună, în câţiva ani îţi găsim un post corespunzător: poate ca subsecretar într-unul dintre ministerele mai mici. N-o să fie ceva pretenţios, dar se va potrivi de minune capacităţilor tale modeste. Nu fiecare

magician poate să aspire la a deveni un ministru important ca mine, John, dar asta n-ar trebui să te oprească de la a-ţi aduce o contribuţie proprie, oricât de mică! Între timp, ca ucenic al meu, vei putea să mă asişti în invocări minore şi să-mi răsplăteşti astfel într-o mică măsură tot efortul pe care l-am depus cu tine.

— Va fi o onoare, domnule!

Maestrul său flutură o mână, semn că era liber să plece, dându-i ocazia lui Nathaniel săi întoarcă spatele şi să facă o mutră acră. Era deja la jumătatea distanţei până la uşă, când bătrânul îşi aminti ceva.

— Încă ceva! zise el. Schimbarea numelui tău s-a încadrat numai bine în timp! Peste trei zile sunt convocat la parlament să ascult Discursul pentru Ţară al prim-ministrului, adresat tuturor membrilor mai în vârstă din guvernul său. În mare este o ocazie ceremonioasă, dar ne va prezenta pe scurt şi tacticile politice ce se intenţionează a fi adoptate în interiorul ţării şi în străinătate. Alături de soţii, sunt invitaţi şi ucenicii care şi-au primit noul nume. Dacă nu mă superi cu nimic până atunci, te iau cu mine! Va fi o experienţă care-ţi va deschide ochii, văzându-ne pe noi, magicienii maeştri, strânşi laolaltă.

— Da, domnule. Mulţumesc mult, domnule!

Era prima dată din câte şi-amintea Nathaniel când entuziasmul pe care îl arăta într-o discuţie cu îndrumătorul său era autentic. Parlamentul! Prim-ministrul! Ieşi din bibliotecă şi urcă scările în fugă până în camera lui, unde merse glonţ la lucarna prin care silueta îndepărtată a clădirii parlamentului abia se distingea sub cerul cenuşiu de noiembrie. Lui Nathaniel, turnul ca un băţ de chibrit îi păru scăldat în lumina soarelui.

Puţin mai târziu, îşi aminti de cutia de tutun din buzunar.

Mai erau încă două ore până la cină. Doamna Underwood era în bucătărie, în vreme ce profesorul

vorbea la telefon în biroul lui. Hoţeşte, Nathaniel ieşi din casă pe uşa de la intrare, luând cinci lire din borcanul destinat plăţii micilor negustori ambulanţi, pe care doamna Underwood îl ţinea pe un raft din hol. Ajuns în strada principală, prinse un autobuz care se îndrepta spre sud.

Magicienii nu obişnuiau să folosească mijloacele de transport în comun. Băiatul se aşeză pe un loc din spate, cât mai departe posibil de restul pasagerilor, urmărindu-i cu coada ochiului cum urcă şi coboară. Bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni; adolescenţi îmbrăcaţi în culori mohorâte, fete cu scânteieri de bijuterii la gât. Se certau, râdeau sau stăteau liniştiţi, citind ziare, cărţi ori reviste lucioase. Se vedea foarte uşor că nu aveau nici un fel de putere. În viziunea lui Nathaniel, a cărui experienţă cu ceilalţi oameni era foarte limitată, îi apăreau bidimensionali într-un mod bizar. Conversaţiile lor păreau a fi despre nimic; cărţile pe care le citeau arătau de prost gust. În afară de sentimentul că majoritatea erau uşor vulgari, nu reuşea să perceapă nimic altceva despre ei.

După o jumătate de oră, autobuzul ajunse la podul Blackfriars, peste Tamisa.

Nathaniel coborî şi merse până la mijlocul podului, unde se aplecă uşor peste balustrada de fier forjat. Fluviul era în perioadă de flux; apa crescută, cenuşie, curgea rapid pe sub pod, învolburată. De-a lungul ambelor maluri, clădiri de birouri cu ferestre opace se înghesuiau pe străzi riverane, unde farurile maşinilor şi felinarele tocmai începeau să se aprindă. Nathaniel ştia că după primul cot al fluviului se afla parlamentul. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de el. Numai gândindu-se la asta îşi simţi inima zvâcnindu-i de bucurie.

Se va întoarce aici altă dată. Mai întâi, avea de îndeplinit o misiune vitală. Scoase din buzunar o pungă de plastic şi o jumătate de cărămidă găsită în grădina îndrumătorului său. Din celălalt, scoase cutia de tutun.

Vârî cărămida şi cutia metalică în pungă, pe care o legă la gură, făcând un nod dublu.

Se uită iute în stânga şi-n dreapta de-a lungul podului. Oameni preocupaţi treceau grăbiţi pe lângă el, cu capetele aplecate şi cu umerii încovoiaţi. Nu-i aruncă nimeni nici o privire. Fără să mai zăbovească, băiatul azvârli pachetul peste balustradă şi îl urmări cum cade.

Jos… mai jos… până nu mai rămase decât un punct alb. Abia distinse cercurile făcute de apa.

Dusă a fost! S-a scufundat ca un bolovan.

Nathaniel îşi ridică gulerul de la geacă, apărându-şi gâtul de vântul care sufla în rafale pe deasupra apei. Era în siguranţă. Cel puţin pentru moment. Îşi dusese la bun sfârşit ameninţarea. Dacă Bartimaeus îndrăznea să-l trădeze acum…

Pe când se întorcea spre staţia de autobuz, începu să plouă. Mergea încet, pierdut în gânduri, fiind la un pas de a se ciocni de câţiva navetişti grăbiţi care veneau din direcţie opusă. Aceştia îl depăşiră aruncându-i vorbe de ocară, dar el abia observă. Să fie în siguranţă… Doar asta conta.

Cu fiece pas, o oboseală apăsătoare punea stăpânire pe el.

16
Bartimaeus

Când mi-am luat zborul din mansarda băiatului, mintea îmi era aşa de plină de planuri care se băteau cap în cap şi de stratageme complexe, că nici nu mă uitam încotro o luam, şi am intrat drept într-un horn.

Era ceva simbolic în asta. Cam ăsta e efectul iluziei libertăţii!

Mi-am văzut mai departe de zbor, fiind unul dintre milioanele de porumbei din această metropolă. Soarele îmi bătea în aripi, iar aerul rece îmi zburlea penele frumoase. Şirurile nesfârşite de acoperişuri gri-maronii se întindeau sub mine şi în depărtare, spre linia abia vizibilă a orizontului, ca nişte brazde pe un uriaş câmp de toamnă. Cum mă îmbia spaţiul acela vast! Mi-aş fi dorit să pot zbura până ce lăsam în urmă oraşul ăsta blestemat, fără să privesc vreodată înapoi. Aş fi putut s-o fac! Nimeni nu m-ar fi oprit! Refuzam să mai fiu chemat înapoi.

Dar n-am putut să dau curs acestei dorinţe. Băiatul îmi prezentase destul de clar ce avea să se întâmple dacă încetam să-l mai spionez pe Simon Lovelace, vorbindu-l de rău pe el.

Sigur, acum aş fi putut merge oriunde, şi sigur, aş fi putut să folosesc orice metodă ca să fac rost de informaţii (ţinând tot timpul cont că orice faptă a mea care îi făcea rău lui Nathaniel, la momentul potrivit avea să-mi producă şi mie suferinţă). Sigur, băiatul nu mă va mai convoca cel puţin o scurtă perioadă de timp de acum încolo. (Era slăbit şi avea nevoie de odihnă[1]). Şi, sigur, aveam o lună să-mi fac treaba. Dar tot trebuia să mă

[1] Nu era singurul, credeţi-mă!

supun ordinelor lui, dându-i astfel satisfacţie. Altminteri, aveam fixată o întâlnire cu Old Chokey, care în clipa de faţă probabil se aşeza uşor în nămolul gros, întunecat, de pe fundul Tamisei.

Libertatea este o iluzie. Întotdeauna trebuie să plăteşti pentru ea un preţ sau altul.

Cântărind un pic lucrurile, am hotărât că n-aveam de ales decât între a începe de la un loc cunoscut sau de la un fapt cunoscut. Locul era vila lui Simon Lovelace din Hampstead, unde se presupunea că se petrec multe dintre afacerile sale secrete. Nu-mi doream să intru din nou, dar poate aş fi reuşit să stau de gardă afară, să văd cine intră şi cine iese. Faptul era că magicianul se părea că ajunsese în posesia Amuletei din Samarkand prin mijloace necurate. Poate reuşeam să găsesc pe cineva care ştia mai multe despre trecutul recent al obiectului – cum ar fi ultimul ei proprietar!

Din cele două puncte de plecare, vizitarea cartierului Hampstead părea cel mai bun mod de a începe. Măcar ştiam cum să ajung acolo.

De data asta, am stat cât mai la distanţă. Am găsit o casă de pe partea opusă a drumului care îmi permitea să am o vedere rezonabilă a porţii şi a aleii din faţa vilei, am aterizat pe ea şi m-am cocoţat pe burlan. După care am cuprins cu privirea terenul. Se făcuseră câteva schimbări faţă de noaptea precedentă. Plasa de apărare fusese reparată şi întărită cu încă un strat, în vreme ce arborii cei mai atinşi de incendiu fuseseră tăiaţi şi luaţi de acolo. Cu mult mai ameninţătoare, câteva creaturi înalte, slabe, roşietice colindau acum peluzele, vizibile pe al patrulea şi al cincilea nivel.

Nu se vedea nici urmă de Lovelace, de Faquarl sau de Jabor, dar nici nu mă aşteptam să le depistez pe toate imediat. Era musai să stau s-aştept o oră şi mai bine. Înfoindu-mi penele în vânt, m-am pus pe supravegheat.

Trei zile am stat pe burlanul ăla. Trei zile întregi! Ce-i drept, mi-a prins bine să mă odihnesc, dar durerea care

se aduna în corpul noii mele înfăţişări mă făcea irascibil.

Mai mult decât atât, eram foarte plictisit. Nu se întâmpla nimic deosebit.

În fiecare dimineaţă, un grădinar în vârstă străbătea cu paşi greoi proprietatea, împrăştiind îngrăşământ pe fâşiile de peluză unde aterizaseră detunăturile lui Jabor. După-amiezile, scurta cu foarfeca tufele, luându-şi ca reper aceleaşi tulpini, şi grebla aleea de la intrare, înainte să intre în casă, la o pauză de vorbit şi la o ceaşcă de ceai. Nu vedea creaturile roşietice, dintre care trei erau în permanenţă pe urmele lui, ca nişte uriaşe păsări de pradă flămânde. Fără îndoială că numai termenii stricţi ai invocării lor le împiedica să-l devoreze.

În fiecare seară, se ivea o flotilă de sfere-cercetaşe reluându-şi căutarea deasupra întregului oraş. Magicianul rămânea în casă, orchestrând fără îndoială alte încercări de a localiza amuleta. Un gând îmi trecu prin minte: Oare Faquarl şi Jabor suferiseră pentru că mă lăsaseră să scap? Speram că da.

În dimineaţa celei de-a treia zile, un uguit uşor de aprobare îmi întrerupse concentrarea. Un porumbel mic şi cu aspect plăcut apăruse pe jgheabul burlanului în dreapta mea şi mă privea cu o înclinare a capului, vădind un interes aparte. Ceva din prezenţa lui mă făcu să suspectez că era femelă. Am scos ceea ce speram eu a fi un gângurit arogant şi respingător şi m-am uitat în altă direcţie. Porumbelul execută un ţopăit cochet de-a lungul jgheabului. Exact ce-mi trebuia: o pasăre iubăreaţă! M-am îndepărtat tiptil. Ea a ţopăit şi mai aproape. Eu iar m-am îndepărtat. Acum eram chiar la marginea jgheabului, cocoţat deasupra deschizăturii către canalul de scurgere.

Eram tentat să mă transform într-o pisică vagaboandă şi s-o sperii de să-i sară fulgii, dar era prea riscant să fac o schimbare aşa de aproape de vilă. Tocmai mă pregăteam să-mi iau zborul, când, în sfârşit, am remarcat ceva ieşind din fortăreaţa lui Simon Lovelace.

O deschizătură se căscă în plasa albastră lucitoare şi prin ea trecu un drăcuşor de un gri-verzui-închis, cu aripi de liliac şi rât de porc. Gaura se acoperi, iar drăcuşorul dădu din aripi şi zbură în josul străzii, la înălţimea stâlpilor de iluminat.

Ţinea într-o gheară două scrisori.

În acel moment, un gângurit asemenea torsului de pisică îmi sună direct în ureche. Mi-am întors capul pe jumătate şi m-am trezit chiar lângă porumbiţa aceea insistentă. Cu şiretenie feminină, prinsese ocazia să se strângă şi mai aproape, venind în sufletul meu.

Replica mea a fost scurtă şi elocventă. S-a trezit cu un vârf de aripă în ochi şi cu o gheară în penaj. Apoi m-am înălţat, luând-o pe urmele drăcuşorului.

Îmi era clar că acesta era un soi de mesager, fiindu-i probabil încredinţat ceva mult prea periculos sau prea secret pentru a fi comunicat prin telefon sau prin e-mail.

Mai văzusem astfel de creaturi[1]. Indiferent ce ducea acum, asta era prima mea ocazie să spionez faptele lui Lovelace. Drăcuşorul se îndepărtă, planând deasupra unor grădini, prinzând la înălţime un curent de aer rece. Reuşeam cu greu să-l urmez, din cauza aripilor mele scurte. În zbor am analizat iarăşi lucrurile. Cel mai sigur şi cel mai deştept lucru pe care îl aveam de făcut era să ignor plicurile pe care le căra şi să mă străduiesc în schimb să mă împrietenesc cu el. Puteam, de exemplu, să adopt înfăţişarea unui tovarăş de-al lui ca să intru în vorbă cu el şi, poate, să-i câştig încrederea pe parcursul câtorva întâlniri „întâmplătoare”. Dacă eram răbdător, prietenos şi natural, fără îndoială că în cele din urmă avea să-mi povestească unele chestii…

Sau mai era varianta să-l bat pur şi simplu. Asta era o

[1] Unele societăţi pe care le cunoscusem se foloseau deseori de drăcuşorii-mesageri. Aceştia mişunau pe acoperişuri şi în curmalii din vechiul Bagdad (unde nu era nici telefon, nici e-mail) după micul dejun şi puţin înaintea asfinţitului – cele două momente tradiţionale pentru trimiterea mesajelor.

abordare mult mai directă şi mai rapidă şi, una peste alta, o preferam. Aşa că am rămas furişat în urma lui la o distanţă oarecare şi i-am sărit în spate în Hampstead Heath.

Când am ajuns într-o zonă destul de îndepărtată, m-am schimbat din porumbel în gargui; apoi am tăbărât pe nefericitul drăcuşor şi ne-am rostogolit printre nişte arbuşti pitici. După care l-am ridicat de un picior şi l-am scuturat zdravăn.

— Dă-mi drumul! guiţa el, agitându-şi în faţă şi în spate cele patru labe cu gheare. Te prind eu! O să te fac franjuri!

— Zău, flăcău? L-am târât într-un desiş şi l-am fixat bine sub un mic bolovan, de sub care nu i se mai vedeau decât râtul şi labele. Bun! am zis, aşezându-mă picior peste picior pe piatră şi înhăţându-i plicurile din labă. Mai întâi am să citesc astea, după care putem vorbi. O să-mi poţi spune totul şi ce anume ştii despre Simon Lovelace!

Prefăcându-mă că nu observ blestemăţiile sincer şocante care răsunau de dedesubt, am luat în primire plicurile. Erau foarte diferite. Unul era comun şi complet gol, fără vreun nume sau timbru, şi fusese sigilat cu o boabă mică de ceară roşie. Celălalt era mai împopoţonat; făcut din hârtie moale, de culoarea untului, cu sigiliul presat cu monograma magicianului, SL, iar la destinatar era trecut: „Excelenţei Sale R. Devereaux”.

— Prima întrebare! Cine este R. Devereaux? am vrut să ştiu. Vocea drăcuşorului suna înfundat, dar obraznică.

— Glumeşti! Nu ştii cine-i Rupert Devereaux? Eşti prost sau ce?

— Îţi dau un mic sfat! În general vorbind, nu e înţelept să fii nepoliticos cu cineva mai mare decât tine, mai ales când tocmai te-a surghiunit sub o stâncă.

— Pot să-ţi bagi sfatul în *** [1]!

[1] Aceste asteriscuri politicoase ţin locul unui scurt episod cenzurat, caracterizat de limbaj urât şi ceva violenţă, necesară din păcate. Când reluăm povestea, totul e ca mai înainte, doar că eu

— O să întreb din nou! Cine este Rupert Devereaux?

— Este prim-ministrul britanic, o, tu, Preagenerosule şi Iertătorule!

— Chiar aşa[1]? Lovelace într-adevăr se mişcă în cercuri înalte! Atunci, hai să vedem ce are să-i zică prim-ministrul…

Întinzându-mi cea mai lungă gheară, am desprins atent sigiliul de ceară fără să-l stric şi l-am aşezat pe bolovan lângă mine, ca să fie în siguranţă. După care am deschis plicul. Nu era chiar cea mai palpitantă scrisoare pe care o interceptasem.

Dragă Rupert,

Te rog, acceptă cele mai profunde şi mai umile scuze ale mele, dar e posibil să ajung cu o mică întârziere în această seară la parlament. A intervenit ceva urgent în legătură cu marele eveniment de săptămâna viitoare şi pur şi simplu trebuie să încerc s-o rezolv astăzi. N-aş vrea să rămână ceva din pregătiri cu mult în urma programului. Sper că îmi vei considera îndreptăţită întârzierea şi că mi-o vei ierta.

Aş putea să profit de această ocazie şi să-ţi spun din nou că îţi sunt pe veci recunoscător pentru că ni se oferă şansa de a găzdui conferinţa?

Amanda a renovat deja castelul şi în prezent se află în plin proces de amenajare a apartamentului tău, cu noi piese de mobilier şi decoraţiuni interioare (în stil Persan Nouveau). A mai comandat de asemenea şi un număr mare din delicatesele tale preferate, inclusiv limbi proaspete de ciocârlie.

Scuze din nou. Voi fi sigur prezent la discursul tău.

---

sunt uşor transpirat, iar drăcuşorul căit este un model de cooperare.

[1] În noaptea când am furat amuleta, îl auzisem pe Lovelace declarându-se cam sceptic în privinţa abilităţilor prim-ministrului, iar faptul că nu-l cunoşteam sugera că avea dreptate. Dacă Devereaux ar fi fost un magician de seamă, i-aş fi auzit cumva numele. La noi se duce repede vorba despre cei puternici, care întotdeauna îţi dau de furcă.

Al tău credincios şi mereu umil servitor, Simon

Tipicul limbaj servil de magician; genul de trăncăneală linguşitoare care îţi lasă o senzaţie uleioasă pe limbă. Şi nici măcar nu-ţi oferă prea multă informaţie. Totuşi, nu mi-a fost greu să ghicesc ce anume „a intervenit urgent” – aici sigur nu putea fi vorba decât despre dispariţia amuletei. De asemenea, mai era de reţinut că avea nevoie să rezolve problema înainte de „marele eveniment de săptămâna viitoare” – o anume conferinţă! Poate că asta merita investigat. Cât despre Amanda, ea nu putea fi nimeni alta decât femeia pe care o văzusem cu Lovelace la prima mea vizită la vila lui. Ar fi de mare folos să aflu mai multe despre ea!

Am pus cu mare grijă scrisoarea la loc în plic, am luat sigiliul de ceară şi, încălzindu-l uşor, l-am lipit pe plic şi – presto! Era ca nou.

Apoi am deschis al doilea plic. Înăuntru am dat peste o bucăţică de hârtie, inscripţionată cu un mesaj scurt.

Biletele sunt in continuare pierdute. E posibil să fim nevoiţi să anulăm spectacolul. Te rog gândeşte-te la ce variante avem. Ne vedem diseară la P.

Aşa mai da! Şi mai suspicios: fără destinatar, fără semnătură la final, totul drăguţ şi vag. Şi, asemenea tuturor mesajelor secrete reuşite, înţelesul lui adevărat era ascuns. Sau cel puţin ar fi pentru orice cap sec uman care s-ar întâmpla să-l citească. Eu, pe de altă parte, m--am prins imediat ce-i în spatele aburelii cu „biletele” pierdute. Lovelace pomenea voalat tot de amuleta dispărută. Se părea că puştiul are dreptate: poate că magicianul chiar avea ceva de ascuns! Era momentul să-i pun prietenului meu drăcuşor câteva întrebări directe.

— Bun! Plicul ăsta gol unde-l duci?

— La reşedinţa domnului Schyler, o, Îngroziciunea Voastră! Locuieşte în Greenwich!

— Şi cine este domnul Schyler?

— O, Cel-mai-Luminat-dintre-Djinni, este bătrânul

mentor al domnului Lovelace! Duc periodic corespondenţa dintre ei. Ambii sunt miniştri în guvern.

— Înţeleg!

Nu obţinusem prea multe informaţii, dar era un început. Oare ce aveau de gând cei doi? Ce putea fi acest „spectacol” care risca să fie anulat? Din indiciile din ambele scrisori reieşea că Lovelace şi Schyler urmau să se întâlnească pentru a discuta despre treburile lor, în seara aceea, la parlament. Merita cu adevărat să fiu prezent acolo, ca să-i aud ce aveau să-şi spună.

Între timp, mi-am reluat interogatoriul:

— Simon Lovelace! Ce ştii despre el? Ce-i conferinţa asta pe care o organizează? Drăcuşorul trase un ţipăt disperat:

— O, Rază-Strălucitoare-de-Lumină-Stelară, spre marea mea mâhnire, nu ştiu! Să fiu prăjit pentru neştiinţa mea! Eu doar car mesaje, aşa-s de netrebnic! Merg unde mi se spune să mă duc, şi la întoarcere aduc răspunsul, fără să mă abat vreodată din drum şi fără să mă opresc – doar dacă n-am norocul să fiu atacat şi, prin marea voastră milă, strivit sub o piatră!

— Într-adevăr! Cine este persoana de care Lovelace este cel mai apropiat? Cui îi duci cel mai des mesaje?

— O, tu, Cea-mai-Glorioasă-Persoană-de-Faimă-Mare, cred că Schyler este cel mai fidel corespondent al lui! Din restul, nu iese nimeni în evidenţă. Majoritatea sunt politicieni şi oameni de vază din societatea londoneză. Bineînţeles, toţi magicieni, dar diferă în mare măsură. De exemplu, chiar ieri i-am dus mesaje lui Tim Hildick, ministrul pe regiuni, lui Sholto Pinn de la Magazinul de Accesorii al lui Pinn şi lui Quentin Makepeace, impresarul de teatru. De la acesta din urmă m-am întors şi cu răspuns. Lovelace are tot felul de cunoştinţe!

— Magazinul de Accesorii al lui Pinn? Ce-i asta?

— Dacă oricine altcineva mi-ar fi pus întrebarea asta, o Tu, Care-Eşti-Teribil-şi-Mare, i-aş fi spus că este un prost neştiutor; la Domnia Ta este un semn de simplitate

dezarmantă, care este izvorul tuturor virtuţilor! Magazinul de Accesorii al lui Pinn este cel mai prestigios furnizor de artefacte magice din Londra. Este situat în Piccadilly. Proprietarul este Sholto Pinn!

— Interesant! Deci, dacă un magician ar vrea să cumpere un artefact, ar merge la magazinul lui Pinn?

— Da!

— Poftim?

— Îmi pare rău, Miraculosule, este dificil să mă gândesc la noi titluri pentru tine când pui întrebări atât de scurte!

— Fie, trec cu vederea de data asta! Deci, în afară de Schyler, nimeni nu mai iese în evidenţă dintre toate persoanele sale de contact! Eşti sigur?

— Da, Fiinţă-Preamărită! Are mulţi prieteni! Nu pot indica doar pe unul.

— Cine-i Amanda?

— N-aş putea să spun, o Tu, Asule-Numărul-Unu! Poate că e soţia lui. Nu i-am dus niciodată mesaje ei!

— „Asule-Numărul-Unu!” Chiar te străduieşti, aşa-i? Bine! Urmează ultimele două întrebări! Prima: Ai văzut sau ai trimis vreodată mesaje unui bărbat înalt, cu barbă neagră, purtând o pelerină prăfuită şi mănuşi? Cu aer încruntat, misterios? A doua: Ce servitori are în slujba lui Simon Lovelace? Nu mă refer la mormoloci ca tine, ci la cei puternici ca mine! Fii isteţ şi s-ar putea să îndepărtez pietricica asta înainte să plec!

Vocea drăcuşorului era îndurerată:

— Mi-aş dori să-ţi satisfac orice capriciu, Stăpâne-al-Tuturor-Supravegherilor, dar, mai întâi: nu, mă tem că n-am dat niciodată cu ochii de persoana bărboasă şi, în al doilea rând, nu am acces la nici una dintre camerele interioare ale magicianului! În acestea se află entităţi formidabile; le simt puterea, dar, din fericire, nu le-am întâlnit niciodată! Tot ce ştiu e că, în dimineaţa asta, stăpânul meu a instalat treisprezece păsări de pradă hrăpăreţe pe domeniul lui. Treisprezece!

Chiar şi una ar fi fost de ajuns, la cât sunt de rele. Mereu mă înhaţă de picior când sosesc cu un plic!

Am oscilat pe moment. Pista cea mai grozavă era pe filiera lui Schyler. Fără îndoială, el şi Lovelace puneau ceva la cale şi, dacă trăgeam cu urechea în seara asta, poate reuşeam să aflu ce anume. Dar întâlnirea era peste câteva ore bune; între timp, mă gândeam să dau o raită la magazinul din Piccadilly al lui Pinn. Mai mult ca sigur, Lovelace nu-şi procurase amuleta de acolo, dar puteam afla ceva despre trecutul recent al gablonţului, dacă inspectam locul.

Am simţit o slabă zvârcolire sub piatră.

— Dacă ai încheiat, o Tu, Indulgentule, îmi îngădui să-mi continui drumul? Mă paşte Pedeapsa cu Urzicături dacă întârzii cu livrarea mesajelor.

— Bun atunci!

Nu e ceva neobişnuit să înghiţi spirite slabe, inferioare, care ajung pe mâna ta, dar ăsta chiar nu era genul meu[1]. M-am ridicat de pe bolovan şi l-am azvârlit într-o parte. Un mesager turtit ca o foiţă de hârtie se împături în câteva colţuri şi se îndreptă chinuit.

I-am întins plicurile.

— Poftim, scrisorile! Nu te îngrijora, nu le-am contrafăcut!

— Şi dacă ai făcut-o, o, Meteor-Glorios-al-Orientului, n-au nici o legătură cu mine! Eu doar le transport! Ce, am eu habar ce-i în ele?

Odată depăşită criza, drăcuşorul deja îşi revenise la felul lui nesuferit de a fi.

— Nu pomeni nimănui de întâlnirea noastră sau am să te-aştept şi tura viitoare când eşti pe drum!

— Ce, crezi că o caut cu lumânarea? Nici vorbă! Ei, dacă s-a terminat papara mea, eu am plecat!

Cu câteva bătăi slabe din aripile sale de piele, drăcuşorul se ridică în aer şi dispăru pe deasupra

[1] Şi, în plus, m-ar fi împuns în timpul zborului.

copacilor. Am lăsat să treacă vreo câteva minute ca să se îndepărteze şi m-am transformat iarăşi în porumbel, luându-mi şi eu zborul înspre sud, pe deasupra crângului, departe, spre Piccadilly.

17

Magazinul de Accesorii al lui Pinn era genul de magazin în care doar cei bogaţi sau cei curajoşi intrau. Ocupând o poziţie avantajoasă, la colţul intersecţiei străzii Duke cu Piccadilly, părea un palat adus în zbor de o gaşcă de djinni glumeţi şi abandonat acolo, unde se integrase peisajului, lipindu-se de clădirile mohorâte alăturate. Printre librăriile magicienilor şi gheretele unde se vindeau caviar şi pate, înşirate de-a lungul bulevardului larg, cenuşiu, vitrinele sale iluminate şi stâlpii suflaţi cu aur săreau în ochi; chiar şi văzut din aer, aura sa de eleganţă rafinată ieşea în evidenţă de la aproape doi kilometri distanţă.

Trebuia să am grijă la aterizare – multe dintre cornişe fuseseră fie prevăzute cu spini metalici, fie date cu var nestins, cleios, pentru a ţine la distanţă falşii porumbei, ca mine – dar în final m-am aşezat pe vârful unui indicator rutier, cu vedere bună spre respectivul magazin, şi am început să evaluez magherniţa.

Fiecare vitrină era un monument de preţiozitate şi de vulgaritate la care toţi magicienii aspirau în secret: bastoane bătute în pietre ascunse erau aşezate pe suporturi rotative, lupe uriaşe se găseau expuse în mijlocul şirurilor strălucitoare de inele şi de brăţări, manechine automate se deplasau în faţă şi în spate, îmbrăcate în costume italieneşti dichisite, cu ace cu diamant la revere. Pe trotuarul din faţă, magicieni obişnuiţi se mişcau de colo-colo în straiele lor ponosite de lucru, privind cu jind la exponate şi plecând mai departe, visând la bogăţie şi la faimă. Se zăreau foarte puţini trecători care nu erau magicieni. Nu era o zonă a oamenilor de rând.

Printr-una dintre vitrine, am văzut o tejghea înaltă din

lemn lustruit la care stătea un tip foarte gras, îmbrăcat în alb. Cocoţat chinuit pe un taburet rotund, era ocupat să dea ordine unei grămezi de cutii care se clătina şi tremura lângă el. Individul obez dădu o ultimă comandă, privi în altă parte şi vraful de cutii începu să se deplaseze nesigur prin încăpere. O secundă mai târziu, cutiile se întoarseră şi am zărit în fugă un foliot[1] îndesat, muncindu-se sub ele. Când ajunse la nişte rafturi într-un colţ al magazinului, acesta întinse o coadă neobişnuit de lungă şi, cu o serie de mişcări abile, săltă cutiile una câte una din vârful grămezii şi le aşeză atent în raft.

Am bănuit că tipul gras era însuşi Sholto Pinn, proprietarul magazinului. Drăcuşorul mesager doar îmi spusese că era magician şi observasem că avea un monoclu cu ramă de aur, îngrămădit sub una din pleoape. Cu siguranţă numai datorită acestuia era în stare să observe înfăţişarea adevărată a slujbaşului său, din moment ce pe primul plan foliotul apărea sub chipul unui tânăr, ca să nu sperie trecătorii neobişnuiţi cu magia. Ca om, Sholto părea a fi un tip straşnic; în ciuda staturii sale corpolente, mişcările îi erau rapide şi sigure, iar ochii, iuţi şi pătrunzători. Ceva îmi spunea că nu se lăsa uşor dus de nas, aşa că am abandonat prima mea intenţie de a mă deghiza în om ca să încerc să scot informaţii de la el.

Şi m-am orientat spre micuţul foliot ca victimă sigură. Am aşteptat răbdător să mi se ivească o ocazie.

Când s-a făcut ora prânzului, numărul de clienţi bine îmbrăcaţi care se perindau prin magazinul lui Pinn crescu uşor. Sholto îi linguşea şi se ploconea pe lângă ei; la comanda lui, foliotul dădea fuga-fuga încoace şi încolo prin magazin, adunând cutii, pelerine, umbrele sau orice alt obiect solicitat.

Când ora prânzului se apropie de sfârşit, cei câţiva clienţi care făcuseră cumpărături plecară. Acum era

---

[1] Un djinn la preţ redus.

rândul lui Sholto să se gândească la propriul stomac. Dădu foliotului câteva indicaţii, îmbrăcă un pardesiu negru şi ieşi din magazin. L-am urmărit chemând un taxi şi pierzându-se în trafic. Asta era bine! Avea să fie plecat ceva timp.

În urma lui, foliotul puse pe uşă anunţul „ÎNCHIS” şi se retrase pe un scaun rotund şi înalt din spatele tejghelei, unde începu să-şi dea importanţă, vrând să imite comportamentul lui Sholto.

Acum era şansa mea! Mi-am schimbat înfăţişarea. Din porumbel, m-am făcut un drăcuşor-mesager umil, după modelul celui pe care îl bătusem în Hampstead, şi am ciocănit la uşa magazinului lui Pinn. Foliotul ridică privirea surprins, îmi aruncă o căutătură cruntă şi îmi făcu semn să plec. Am ciocănit din nou, şi mai tare. Cu un strigăt de exasperare, foliotul sări de pe scaun, veni cu paşi mărunţi şi repezi la uşă şi o crăpă un pic. Clopoţelul de pe uşă scoase un clinchet.

— E închis!

— Am un mesaj pentru domnul Sholto!

— E plecat! Revino mai târziu!

— Nu suportă amânare, şefule! E urgent! În cât timp se întoarce?

— Într-o oră şi ceva! E plecat să mănânce de prânz.

— Şi unde-i dus?

— Nu mi-a comunicat asemenea informaţie!

Foliotul era arogant; evident se considera prea bun ca să stea de vorbă cu drăcuşori mici ca mine.

— Nu contează! O să aştept! Şi, dintr-o răsucire şi o alunecare, m-am strecurat pe lângă uşă, trecându-i pe sub mână şi intrând în magazin: Ei da, zău că-i şic!

Foliotul veni panicat după mine.

— Ieşi afară! Ieşi afară! Domnul Pinn a dat instrucţiuni precise să nu dau voie nimănui…

— Nu te agita aşa, amice! N-o să şutesc nimic!

Foliotul se postă între mine şi cel mai apropiat stelaj de ceasuri de buzunar din argint.

— Cred şi eu că nu! Numai să bat o singură dată din picior, şi vine imediat o horla să devoreze orice hoţ sau intrus! Acum ieşi afară, te rog!

— Bine, bine! M-am prefăcut că plec, umilit. Eşti prea puternic pentru mine! Şi într-o poziţie privilegiată! Doar nu oricine ajunge să se ocupe de un loc elegant ca ăsta!

— Aici ai dreptate!

Foliotul nu era numai ţepos, ci şi vanitos şi slab.

— Pun pariu că nu primeşti nici o bătaie şi nici Pedeapsa cu Urzicături!

— Categoric nu! Sunt un model de eficienţă, şi stăpânul este foarte amabil cu mine!

În acel moment, am ştiut cu cine am de-a face! Era genul de colaborator cel mai rău cu putinţă[1]. Îmi venea să-l muşc! Totuşi, îmi oferise un front de lucru.

— Ei, da! am exclamat. Cred şi eu că-i amabil! De ce? Pentru că ştie ce norocos este să te aibă ca ajutor! Cred că nici nu s-ar descurca fără tine! Pun pariu că te pricepi să muţi lucruri grele pe aici. Şi cu coada aia lungă a ta, ajungi la rafturile cele mai de sus sau poţi să mături duşumeaua!

Foliotul sări în sus.

— Hei, parazit obraznic ce eşti! Stăpânul mă preţuieşte pentru mult mai mult de-atât! Dacă vrei să ştii, mi se adresează, chiar şi atunci când sunt străini de faţă, cu „asistentul meu”! Am grijă de magazin cât este plecat la masă. Ţin contabilitatea, îl ajut să facă rost de articolele pe care le oferim spre vânzare, am multe persoane de contact!

— Stai aşa! „Articolele”? am şuierat eu. Vrei să spui că

[1] Cei mai mulţi dintre noi ne îndeplinim îndatoririle numai prin suferinţă, pur şi simplu pentru că suntem răniţi dacă nu cooperăm. Dar unora, mai ales celor cu slujbe uşoare, ca servitorul lui Sholto, ajunge să le placă statutul lor servil şi nu-i mai deranjează situaţia. Deseori, nici nu mai e nevoie să fie invocaţi, fiind bucuroşi să rămână în serviciul stăpânilor, nepăsători la durerea pe care o suportă închişi într-un corp fizic. Noi, ceilalţi, îi privim pe aceştia cu ură şi dispreţ.

te lasă să umbli cu marfa, cu toate obiectele lui magice, amulete şi alte alea? Nu cred!

Creatura respingătoare[1] zâmbi afectat.

— Ba chiar aşa! Domnul Pinn are încredere absolută în mine!

— Ai voie să umbli cu chestiile cu adevărat puternice sau doar cu ciurucurile de pe piaţă, ştii tu: decoraţii, ochelari de mol şi altele de genul acesta?

— Bineînţeles că am acces la chestiile puternice! Cele mai periculoase şi cele mai rare articole! Ştii, stăpânul trebuie să fie sigur de puterea lor şi verifică să nu fie falsuri – şi pentru asta are nevoie de ajutorul meu!

— Serios? Atunci, ce feluri de obiecte? Doar nu ceva faimos? De acum mă instalasem frumuşel, stând sprijinit de perete.

Servitorul trădător nu-şi mai încăpea în piele de mândrie, uitând complet să mă dea afară.

— Ha, probabil nici n-ai auzit de vreunul dintre ele! Ei, stai să mă gândesc... Anul trecut vedeta a fost brăţara de picior a lui Nefertiti! A făcut senzaţie! Unul dintre agenţii domnului Pinn a descoperit-o în timpul unor săpături în Egipt şi a adus-o aici cu un avion special. Mi s-a permis s-o curăţ! Să o curăţ, ai auzit bine! Să-ţi aminteşti de asta la primul tău zbor prin ploaie! Ducele de Westminster s-a repezit s-o înhaţe la o licitaţie, contra unei sume considerabile. Se zice – aici se apleacă spre mine şi vorbi în şoaptă – că a fost un cadou pentru soţia lui, care este cumplit de urâtă.

Brăţara de picior conferă multă strălucire şi frumuseţe purtătoarei, doar aşa l-a câştigat şi Nefertiti pe faraon! Dar tu n-ai de unde să ştii aşa ceva[2]!

---

[1] La propriu vorbind! Părea un balon verde, umflat uşor cu o pompă de picior. Unii folioţi (cei simpli) îşi schimbă forma şi dimensiunea când vor să-şi exprime starea de spirit.

[2] Cât de amarnic se înşela! Doar eu cumpărasem brăţara lui Nefertiti pentru soţia ducelui. Şi ar merita să adaug că aceasta era o mândreţe de femeie şi înainte de a primi brăţara. (Apropo,

— Nuu!

— Şi ce-am mai avut? Pielea tăbăcită a lupoaicei lui Romulus, flautul din Chartres, craniul călugărului Bacon… Aş putea continua, dar te-aş plictisi!

— Nu prea mă pricep, ce-i drept! Auzi, da’, stai să-ţi zic şi eu de care am auzit! De Amuleta din Samarkand! Stăpânul meu a pomenit de câteva ori de ea! Pun pariu că n-ai şters-o şi pe asta!

Dar acest comentariu întâmplător păru să atingă un punct nevralgic. Foliotul îşi miji ochii, şi coada îi tremură.

— Şi cine e stăpânul tău? întrebă el tăios. Şi unde ţi-e mesajul? Văd că nu ai nici un plic!

— Bineînţeles că n-am! E aici! am lovit eu uşor cu gheara în creştet. Cât priveşte identitatea stăpânului meu, nu-i nici un secret! Îl cheamă Simon Lovelace! Poate că l-ai văzut pe aici.

Aducându-l în discuţie pe magician, mergeam la risc. Dar atitudinea foliotului se schimbase când pomenisem de amuletă şi nu voiam să-i alimentez suspiciunea, evitând întrebarea. Din fericire, păru impresionat.

— O, domnul Lovelace, zici? Înseamnă că eşti nou! Unde-i Nittles?

— A pierdut un mesaj azi-noapte! Stăpânul l-a consemnat pe veci!

— Zău? Am fost întotdeauna de părere că Nittles e neserios. Bine i-a făcut! Gândul acesta plăcut păru să-l relaxeze pe foliot; ochii lui căpătară o expresie visătoare. Un adevărat gentleman, domnul Lovelace, clientul perfect! Se îmbracă tot timpul frumos, întreabă politicos de produse! E, desigur, bun prieten cu domnul Pinn… Deci zici că vorbea de amuletă? Păi nici nu-i de mirare, ţinând cont de ceea ce s-a întâmplat! A fost o treabă urâtă şi, în şase luni, tot n-au descoperit criminalul.

---

magicienii ăştia moderni se înşelau. Obiectul cu pricina nu înfrumuseţa aspectul unei femei, ci îl forţa pe soţul acesteia să-i satisfacă orice capriciu. Eram oarecum curios cum se descurca bătrânul duce.)

Asta mă făcu să-mi ciulesc urechile, dar n-am vrut să i-o arăt. Mi-am scărpinat nasul nepăsător.

— Da, domnul Lovelace zicea că s-a întâmplat ceva rău. Dar n-a spus ce anume!

— Păi, n-ar spune unui neînsemnat ca tine! Unii oameni cred că a fost mâna „Rezistenţei”, indiferent ce-o mai fi şi asta! Sau un magician renegat – pare şi mai plauzibil! Ai zice că statul, cu toate resursele pe care le are...

— Şi ce s-a întâmplat de fapt cu amuleta? A fost săltată, aşa-i?

— Da, a fost furată! Şi a mai avut loc şi o crimă. Groaznică! Vai de mine, a fost înfiorătoare! Sărmanul domn Beecham! Rostind acestea, caricatura asta de foliot îşi şterse o lacrimă mijită în colţul ochiului[1]. M-ai întrebat dacă am avut amuleta aici? Păi, bineînţeles că nu! Era mult prea valoroasă ca să fie pusă direct spre vânzare. A fost mulţi ani în proprietatea guvernului şi era păstrată sub pază în locuinţa domnului Beecham, în Surrey. Cu măsuri de înaltă securitate, portaluri şi tot tacâmul! Domnul Beecham obişnuia să-i povestească din când în când domnului Pinn, când venea la noi. Era un om bun – dur, dar cinstit, de toată admiraţia! Vai mie!

— Şi altcineva a furat amuleta de la Beecham?

— Da, acum şase luni! Nu s-a declanşat nici un portal, nici gărzile n-au auzit nimic, dar într-o seară, târziu, nu mai era! Dispăruse! Iar domnul Beecham zăcea într-o baltă de sânge lângă seiful ei, gol. Mort de-a binelea! Probabil fusese în camera cu amuleta în momentul când hoţii au pătruns şi, înainte să apuce să ceară ajutor, i-au tăiat beregata. Ce tragedie! Domnul Pinn era foarte necăjit!

— Sunt convins! E groaznic, şefule, un lucru îngrozitor!

---

[1] Puteai să-ţi dai seama cât de mult trecuse de partea duşmanului după modul cum descria moartea unui magician drept „crimă”. Şi era necăjit! Sincer, aproape că mi se făcu dor de agresivitatea simplă a lui Jabor.

M-am străduit să-mi iau o faţă cât mai îndoliată, potrivită cu înfăţişarea mea de drăcuşor, dar în sinea mea chiuiam victorios. Asta era exact bucăţica savuroasă de informaţie pe care o căutam! Deci, într-adevăr, Simon Lovelace comandase furtul amuletei – şi pusese să se săvârşească şi o crimă pentru a o căpăta. Bărbatul cu barba neagră pe care Nathaniel îl văzuse în biroul lui Lovelace trebuie să fi venit la el imediat după ce-l omorâse pe Beecham. Mai mult chiar, fie că lucra de unul singur sau că acţiona ca parte dintr-un grup secret, Lovelace furase amuleta din proprietatea guvernului şi astfel se făcea vinovat de trădare. Ei, dacă nici asta n-o să-l încânte pe puşti, să-mi spui mie mol!

Un lucru era sigur: Nathaniel se vârâse singur în belea când îmi poruncise să şterpelesc amuleta, mult mai rău decât îşi închipuia! Era la mintea cocoşului că Simon Lovelace nu s-ar opri de la nimic ca să o recapete – şi să reducă la tăcere pe oricine pusese mâna pe ea.

Dar de ce i-o furase oare lui Beecham? Ce l-ar fi putut face să rişte să-şi atragă pedeapsa capitală? Auzisem de faima amuletei, dar nu şi de natura exactă a puterilor ei. Poate în privinţa asta mă ajuta foliotul.

— Amuleta asta trebuie să fie grozavă! Folositoare, aşa-i? l-am întrebat.

— Aşa mi-a zis stăpânul! Se spune că are în interior o fiinţă foarte puternică – ceva din zonele cele mai îndepărtate din Celălalt Loc, unde domneşte haosul. Aceasta îl protejează pe purtător de orice atac din partea…

Foliotul privi în spatele meu şi rămase brusc fără grai. O umbră lată îl învălui, crescând pe măsură ce se lăţea pe întinderea podelei lustruite. Se auzi clinchetul clopoţelului de la uşa magazinului, iar aceasta se deschise, permiţând ca larma circulaţiei rutiere din zona Piccadilly să tulbure o fracţiune de secundă liniştea confortabilă din încăpere. M-am întors uşor.

— Măi, măi, Simpkin! zise Sholto Pinn şi închise uşa

împingând-o cu un baston de fildeş. Carevasăzică îi ţii de urât unui prieten cât sunt plecat! Când pisica nu-i acasă…

— N-n-nu, stăpâne, chiar deloc!

Nenorocitul smiorcăit se ploconea cu mâna la frunte, înclinându-se şi retrăgându-se cât putea de artistic. Capul său mărit se contracta vizibil. Ce spectacol! Rămăsesem la locul meu, calm, sprijinit cu umărul de perete.

— Nu-i un prieten?

Vocea lui Sholto era joasă, plină şi bubuitoare; cumva te ducea cu gândul la razele soarelui lucind în lemnul înnegrit de vreme, la borcane de ceară de albine pentru lustruit şi la sticle de vin roşu de Porto[1]. Era o voce veselă, parcă pe punctul de a izbucni într-un hohotit răguşit. Pe buzele subţiri, late, îi juca un zâmbet, însă ochii îi erau reci şi duri. De aproape era chiar mai masiv decât mă aşteptam, un munte de om îmbrăcat în alb. În haina lui de blană, ar fi fost uşor de confundat într-o lumină slabă cu partea din spate a unui mamut.

Simpkin se îndepărtase tiptil, până ajunsese să se lipească de partea din faţă a tejghelei.

— Nu, stăpâne! E-e-este un mesager pentru tine! A-a-are un mesaj!

— Mă uimeşti, Simpkin! Un mesager cu un mesaj! Extraordinar! Şi de ce nu ai reţinut mesajul şi pe el să-l laşi să-şi vadă de drum? Doar te-am lăsat cu o groază de treburi de făcut!

— Aşa e, stăpâne, aşa e! El acum a intrat!

— Extraordinar, din ce în ce mai bine! De zece minute stau şi te urmăresc în discul meu magic, stând la palavre cu el ca o precupeaţă! Ce explicaţie mai ai? Că poate vederea îmi joacă feste acum, la vârsta mea înaintată? Magicianul îşi scoase monoclul din buzunarul de la vestă,

---

[1] Nu? Ei, atunci cred că de vină e natura mea poetică.

şi-l fixă în dreptul ochiului stâng[2] şi înainta câţiva paşi, rotindu-şi agale bastonul.

Simpkin tresări, dar nu spuse nimic. Sholto vorbi din nou:

— Aşadar, zise el, rotind brusc bastonul în direcţia mea, mesajul tău, drăcuşorule, unde e? Am făcut respectuos o temenea.

— L-am memorat, domnule! Stăpânul meu l-a considerat prea important ca să fie încredinţat unei foi de hârtie!

— Zău aşa? Ochiul din spatele monoclului mă privi din cap până în picioare. Iar stăpânul tău este…

— Simon Lovelace, domnule! Am executat un salut prompt şi am luat poziţie de drepţi. Şi, dacă-mi permiteţi, domnule, acum vă voi comunica mesajul lui, după care plec! Nu doresc să vă mai răpesc din timp!

— Într-adevăr! Sholto Pinn se apropie şi mă fixă atent. Mesajul tău – te rog, începe!

— Acesta e domnule: „Dragă Sholto, ai primit invitaţie la parlament diseară? Eu nu; prim-ministrul se pare că m-a uitat şi mă simt cam ofensat. Te rog, răspunde-mi cu un sfat cât de repede poţi! Toate cele bune, pe curând, Simon”. Acesta este cuvânt cu cuvânt, domnule!

Îmi păruse destul de verosimil, dar nu doream să-mi forţez norocul. Am salutat din nou milităreşte şi am pornit spre uşă.

— Ofensat, zici? Bietul Simon! Hmm! Magicianul căzu pe gânduri o clipă. Înainte să pleci, drăcuşorule, cum te cheamă?

— Păi… Bodmin, domnule!

— Bodmin! Hmm! Sholto Pinn îşi frecă unul dintre faldurile guşii cu un deget gros, cu inel. Fără îndoială eşti nerăbdător să te întorci la stăpânul tău, Bodmin, dar mai

---

[2] Cu ajutorul lentilelor de contact, magicienii văd clar pe planurile al doilea şi al treilea şi înceţoşat pe al patrulea. Sholto categoric mă inspecta pe acestea. Din fericire, forma mea de drăcuşor se păstra inclusiv pe al patrulea, aşa că eram în siguranţă.

am două întrebări până să pleci!

Cu părere de rău, m-am oprit.

— A, da, domnule!

— Măi să fie, ce drăcuşor politicos mai eşti tu! Bun, în primul rând, de ce nu să nu-mi scrie Simon pe o foaie un mesaj atât de inofensiv? Nu instigă de nici o culoare şi mai repede ar putea fi răstălmăcit prin memorare de către un demon inferior ca tine.

— Am o memorie foarte bună, domnule! Sunt renumit pentru asta!

— Fie şi aşa, nu-i genul lui să... Nu contează! Cealaltă întrebare a mea...

Şi în acest moment, Sholto se apropie de mine vreo doi paşi, conturându-se ameninţător. De fapt, era ameninţător de-a dreptul. Sub înfăţişarea mea prezentă nu-i ajungeam nici până la brâu.

— Cealaltă întrebare a mea este: De ce nu mi-a cerut Simon în persoană sfatul acum un sfert de oră când ne-am întâlnit, după cum stabiliserăm, ca să luăm prânzul?

A! Era timpul să plec.

Am făcut un salt spre ieşire, dar, chiar dacă am fost iute, Sholto Pinn a fost mai rapid decât mine. Lovi cu bastonul în podea şi îl aruncă în faţă. Din capătul lui ţâşni un fascicul galben de lumină care se ciocni cu putere de uşă, emiţând globuri de plasmă care îngheţau instantaneu tot ce atingeau. M-am rostogolit peste ele printr-un nor de aburi rece ca gheaţa şi am aterizat pe capacul unei etajere de sticlă, pline ochi cu lenjerie de corp din satin. Bastonul magic emise un alt fascicul; înainte să apuce să mă lovească, eram deja în aer, sărind peste capul magicianului, şi am aterizat cu putere pe tejghea, împrăştiind hârtiile în toate direcţiile.

Apoi m-am învârtit şi am aruncat o detunătură, care îl nimeri pe magician în spate, proiectându-l drept în etajera îngheţată. Avea un scut protector în jurul lui – când am aruncat o privire pe toate planurile, l-am sesizat

sub forma unor scânteieri drăguţe, galbene –, aşa că nu mi-a fost dat să-l văd ciuruit. Se prăbuşi gâfâind într-o grămadă de chiloţi bărbăteşti, îngheţaţi. M-am grăbit spre cea mai apropiată vitrină, intenţionând să ies prin ea în stradă.

Uitasem de Simpkin. Acesta ieşise repede din spatele unui cuier cu pelerine, rotind un baston uriaş (cu etichetă, pe care scria mărimea XL) şi ţintindu-mi capul. M-am ghemuit; bastonul se izbi de partea din faţă a tejghelei. Simpkin se dădu un pas în spate să repete lovitura; am sărit pe el, i-am smuls bastonul dintre gheare şi i-am tras o palmă zdravănă. Căzu pe spate cu un mormăit, într-o dezordine de pălării caraghioase, iar eu am căutat din ochi o ieşire.

Între două manechine, am zărit o bucată de vitrină alcătuită din sticlă transparentă, bombată, prin care lumina soarelui pătrundea, răsfrângându-se în culori blânde de curcubeu. Era foarte frumoasă şi părea scumpă. Am aruncat o detunătură prin ea, trimiţând în stradă un nor de cioburi şi de sticlă pisată, şi am plonjat spre gaură.

Prea târziu! În momentul când vitrina s-a spart, s-a declanşat o capcană.

Manechinele se întoarseră cu faţa la mine.

Erau făcute din lemn de culoare închisă, lustruit – genul de manechin de vitrină fără trăsături de om, doar cu o formă ovală suplă şi netedă în locul unde ar trebui să fie faţa; poate cu o uşoară denivelare, sugerând nasul, dar fără ochi sau gură. Erau îmbrăcate după ultima modă în materie de haine de vrăjitor: costume negre cu dungi albe, subţiri ca firul de păr, şi revere bine trasate; cămăşi albe-gălbui cu gulere înalte, bine apretate, şi cravate în culori îndrăzneţe. Nu aveau pantofi: din fiecare crac de pantalon ieşea câte un ciot de lemn.

Când am sărit între ele, îşi întinseră braţele să-mi bareze drumul. Din interiorul fiecărei mâneci ieşi câte o lamă de argint, fixată de mâinile lor fără degete cu un

mecanism de prindere. Mergeam prea repede ca să mă pot opri, ţinând în mână bastonul acela ca o crosă mare. Lamele se rotiră spre mine, descriind două arcuri de cerc sincronizate. Am ridicat la timp crosa: lamele intrară adânc în ea, aproape s-o străpungă, şi mă făcură să mă opresc cu o zvâcnitură bruscă, de durere.

Pentru o secundă am simţit aura rece a argintului pe piele[1], după care am dat drumul bastonului şi m-am retras. Manechinele îşi scuturară lamele; bastonul meu căzu la pământ, rupt în două. Le-am văzut îndoindu-şi genunchii şi sărind.

Am sărit peste tejghea.

Lamele de argint muşcară din podea exact în locul unde stătusem mai devreme.

Trebuia să-mi schimb forma, şi asta repede – probabil că ar fi mers cea de şoim –, dar aveam nevoie să mă şi apăr. Înainte să apuc să mă hotărăsc cumva, erau iarăşi aproape de mine, tăind şuierător aerul, vântul zburlindu-le gulerele prea largi de la cămaşă. Am sărit într-o parte, prăbuşindu-mă într-un morman de cutii goale. Unul din manechine aterizase pe tejghea, celălalt stătea în spate, capetele lor de lemn întorcându-se după mine.

Simţeam că energia mi-e scăzută. Prea multe schimbări, prea multe vrăji într-un timp prea scurt. Dar nu eram chiar epuizat. Am făcut o Vrajă de Infern asupra celui mai apropiat manechin – cel care se târa pe tejghea. Un foc albastru cuprinse partea din faţă a cămăşii lui apretate şi se întinse rapid pe tot materialul. Cravata se încreţi, haina începu să-i ardă mocnit. Manechinul ignoră asta, pentru că era obligat[2] s-o facă;

---

[1] Argintul ne face tare rău; ne arde esenţa cu răceala lui tăioasă. De aceea îl instalase Sholto în sistemul său de securitate. Mi-e groază să mă gândesc ce efect avea asupra djinnilor închişi în manechine.

[2] Djinnul din interior era forţat să se supună comenzii primite – apărarea magazinului – indiferent care ar fi fost consecinţele. Aici

înălţă din nou lama. Eu am bătut uşor în retragere. Manechinul îşi îndoi genunchii, gata să sară. Tot toracele îi era o vâlvătaie; acum luase foc şi corpul de cherestea lăcuită.

Manechinul încercă să mi se arunce în spate; flăcările dansau în jurul şi în urma lui, asemenea unei pelerine desfăcute. M-am dat într-o parte în ultimul moment. Ateriză greu, ca un bolovan. Se auzi o trosnitură cumplită: lemnul, şubrezit de flăcări, se despicase la impact. Manechinul dădu să păşească spre mine, înclinat într-o parte. Corpul i se dezechilibră, picioarele îi cedară. Se prăbuşi într-o stivă de membre arzânde şi înnegrite.

Eram pe cale să procedez la fel şi cu tovarăşa lui, care ţopăise peste lemnele aprinse şi se apropia rapid, când un zgomot uşor din spatele meu îmi dădu de înţeles că Sholto Pinn începea să-şi revină. I-am aruncat o privire. Sholto se ridicase în capul oaselor, arătând de parcă ar fi dat peste el o cireadă de bivoli. Fruntea îi era drapată de două perechi de chiloţi bărbăteşti poziţionaţi simetric. Dar era încă periculos. Bâjbâi după bastonul lui, îl găsi şi îl întinse în direcţia mea. Fasciculul galben luminos ţâşni din nou, iar globurile de plasmă învăluiră al doilea manechin până la brâu. Având picioarele imobilizate în gheaţă, acesta căzu la pământ, făcându-şi praf un picior.

Sholto înjură, privind în jur sălbatic. Nu trebui să mă caute prea mult. Eram chiar deasupra lui, stând în echilibru pe un corp de rafturi. Acesta era plin cu dosare meticulos arhivate, cu scuturi frumos aranjate, cu statuete şi cu antichităţi, care negreşit fuseseră şterpelite de la proprietarii lor de drept, din toată lumea. Cred că valora o avere.

M-am proptit cu spatele în perete, mi-am aşezat ferm picioarele pe raftul de sus şi am împins tare.

Rafturile au scârţâit şi au început să se legene.

Sholto auzi zgomotul. Se uită în sus. L-am văzut

---

aveam un mic avantaj, deoarece, în prezent, singura mea obligaţie era să-mi salvez pielea.

holbându-şi ochii de groază. Am mai împins o dată, de data asta cu mai multă ranchiună. Mă gândeam la djinnii neajutoraţi, închişi în manechinele acum distruse.

O clipă, rafturile atârnară suspendate. Primul care căzu fu un mic vas funerar egiptean, urmat îndeaproape de o ladă cu tămâie de tec. După care centrul de greutate se schimbă, rafturile se cutremurară şi tot edificiul se răsturnă cu iuţeală nemaipomenită peste magician, trântindu-l la pământ.

Sholto avu, cred, timp să scoată o jumătate de ţipăt înainte ca piesele şi echipamentele sale să-l doboare.

La auzul zgomotului, şoferii din stradă traseră brusc de volane şi mai multe maşini se ciocniră. Un nor de tămâie şi cenuşă mortuară se ridică din resturile împrăştiate ale frumoasei vitrine a lui Sholto.

Până acum eram mulţumit de prestaţia mea, dar întotdeauna e bine să te retragi cât eşti în avantaj. Am cercetat atent rafturile, dar nimic nu se agita sub ele. Nu-mi dădeam seama dacă scutul său de apărare fusese în stare să-l salveze. Nu conta! Sigur acum eram liber să plec!

M-am îndreptat iarăşi spre gaura din vitrină. Din nou se ivi cineva, blocându-mi calea. Simpkin!

M-am oprit în aer.

— Te rog! i-am zis. Nu mă face să-mi pierd timpul cu tine? Ţi-am aranjat deja o dată faţa!

Nasul său înainte proeminent era acum turtit, dus în fundul capului, ca degetul unei mănuşi întoarse pe dos. Părea ţâfnos. Şopti înfundat:

— L-ai rănit pe şefu'!

— Da, şi ar trebui să sari în sus de bucurie! am rânjit batjocoritor. Dacă eram în locul tău, m-aş fi dus să m-asigur că-i curăţat de tot, nu să protestez de pe margine ca tine, dezertor nenorocit ce eşti!

— Mi-a luat săptămâni întregi ca să aranjez vitrina aceea!

Îmi pierdusem răbdarea.

— Ai o secundă să te dai din faţa mea, trădătorule!

— E prea târziu, Bodmin! Am dat alarma! Autorităţile au trimis un af…

— Da, da! i-am tăiat eu vorba.

Recurgând la ultimele resurse de energie, m-am schimbat în şoim. Simpkin nu se aştepta la o asemenea transformare din partea unui drăcuşor-mesager. Făcu un pas în spate, împiedicându-se. Am ţâşnit peste capul lui, scăpându-i în zbor un găinaţ pe creştet, în semn de rămas-bun, şi m-am avântat liber în aer! Exact atunci o plasă din fire de argint mă prinse şi mă trase pe trotuarul din Piccadilly.

Firele alcătuiau o capcană dintre cele mai elastice: mă legau pe toate planurile, lipindu-se de penele mele, care se zbăteau, de picioarele mele, care loveau, şi de cioc, care ciupea. Ripostam cu toată forţa, dar firele se agăţau de mine, îngreunate cu pământ, elementul cel mai străin mie, şi cu atingerea agonizantă a argintului. Nu mă puteam transforma, nu puteam face nici o vrajă, cât de mică. Esenţa mea era rănită de simplul contact cu firele – cu cât mă zvârcoleam mai mult, cu atât mi-era mai rău.

După câteva secunde am renunţat. Pur şi simplu zăceam acolo, strâns de-a valma sub plasă, ca o moviliţă cu pene. Cu unul din ochi, am aruncat o privire furişă pe sub îndoitura aripii. M-am uitat dincolo de împletitura mortală de fire la asfaltul cenuşiu, încă ud de la ultima ploaie şi presărat cu un strat subţire de cioburi de sticlă. Şi, de undeva de aproape, l-am auzit pe Simpkin râzând lung şi ascuţit.

Apoi pietrele din asfalt fură întunecate de o umbră proiectată.

Două copite uriaşe, despicate atinseră dalele de piatră. Betonul duduia şi trosnea sub fiecare pas făcut de copite.

În jurul plasei se împrăştie un val de aer încărcat cu aburi nocivi de usturoi şi de rozmarin. Mintea mea era intoxicată; capul mi se învârtea, muşchii mi se

înmuiară…

Apoi întunericul înghiţi şoimul şi, asemenea unei lumânări în care sufli, acesta îşi pierdu cunoştinţa.

18
Nathaniel

Cele două zile care au urmat schimbării numelui său au fost foarte incomode pentru Nathaniel. Era într-o stare foarte proastă: invocarea lui Bartimaeus şi duelul lor cu vrăji îi consumaseră toată vlaga. Când ajunse acasă, după drumul până la Tamisa, respira greu; la căderea nopţii îşi trăgea nasul ca un purcel, iar până a doua zi dimineaţă avea toate manifestările tipice unei răceli zdravene: febră, frisoane şi dureri de cap. Când apăru ca o fantomă în bucătărie, doamna Underwood îi aruncă o privire, îl întoarse din drum şi-l trimise înapoi în pat. Veni în camera lui la scurtă vreme, aducând o sticlă de apă fierbinte, un morman de sandvişuri cu ciocolată şi o cană mare de ceai aburindă, cu miere şi cu lămâie. Din culcuşul său de pături, Nathaniel îi mulţumi printre tusete.

— Nu-i nici o problemă, John! Nu vreau să mai aud nici „pâs!” de la tine în dimineaţa asta! Trebuie să te faci bine până la Discursul de Stat, nu-i aşa? Îşi roti privirea prin cameră şi se încruntă. E un miros foarte puternic de lumânări arse aici! Şi de tămâie! Sper că n-ai exersat în cameră, nu?

— Nu, doamnă Underwood! În sinea lui, Nathaniel îşi blestemă delăsarea. Avusese de gând să deschidă fereastra ca să iasă mirosul greu, dar se simţise atât de obosit în seara precedentă, că amânase până ce uitase. Se mai întâmplă uneori! Mirosul din camera de lucru a domnului Underwood urcă spre acoperiş.

— Ciudat! N-am mai remarcat până acum!

Femeia inspiră din nou puternic. Ochii lui Nathaniel erau atraşi ca un magnet spre una din laturile covorului îngust, unde, spre groaza sa, o porţiune din suprafaţa

pentagramei incriminatoare rămăsese descoperită. Cu un mare efort de voinţă îşi smulse privirea din locul respectiv şi izbucni într-un acces viguros de tuse. Atenţia doamnei Underwood fu distrasă. Îi întinse băiatului cana de ceai.

— Bea asta, dragule! Apoi, dormi! Am să vin din nou la prânz! Cu mult înainte ca ea să revină, băiatul deschise geamul, aerisind camera cum se cuvine, şi şterse duşumeaua.

Nathaniel stătea întins în pat. Noul său nume, cu care doamna Underwood părea hotărâtă să-l deprindă cât mai repede, avea un ecou straniu pentru el. Îi suna fals, poate chiar un pic prostesc. „John Mandrake.” Potrivit, poate, pentru un magician din cărţile de istorie, dar nu pentru un băiat răcit, căruia îi curgea nasul. Îi va fi greu să se obişnuiască de acum cu această nouă identitate a sa şi chiar mai greu să-şi uite vechiul nume…

Nu că i-ar fi fost îngăduit s-o facă, cât timp îl avea pe Bartimaeus prin preajmă. Chiar şi cu măsura suplimentară luată – cutia de tutun care zăcea abandonată pe fundul fluviului –, Nathaniel nu se simţea pe deplin în siguranţă. Oricât încerca să şi-o alunge din minte, îngrijorarea revenea: era ca o conştiinţă vinovată, care-l îmboldea, fără să-l lase vreodată să-şi găsească odihna. Dacă uitase vreun amănunt vital pe care demonul îl depistase? Poate chiar acum acesta îşi clocea planul, în loc să-l spioneze pe Lovelace, cum îi dictase el.

O multitudine de posibilităţi neplăcute i se învârteau neîncetat în minte, în vreme ce stătea tolănit printre coji de portocale şi şerveţele mototolite. Era tentat să scoată discul magic din ascunzătoarea de sub ţiglele din acoperiş şi, cu ajutorul lui, să vadă ce face Bartimaeus. Dar ştia că n-ar fi fost înţelept – avea mintea înceţoşată, vocea ca un orăcăit slab, iar corpul său nu avea destulă putere cât să stea ridicat în capul oaselor, darmite să controleze un mic drăcuşor belicos. Deocamdată, djinnul trebuia lăsat în pace, cu preocupările sale dubioase. Fără

îndoială, totul era bine.

Grija şi tratamentul doamnei Underwood îl puseră pe picioare pe Nathaniel în dimineaţa celei de-a treia zile.

— Şi nici un minut mai devreme! comentă ea. În seara asta avem marea noastră ieşire în oraş!

— Cine va mai fi prezent? întrebă Nathaniel.

Stătea picior peste picior într-un colţ al bucătăriei, dându-şi cu cremă pantofii.

— Cei trei sute de miniştri din guvern, soţii şi soţiile acestora, nişte ucenici foarte norocoşi, cu nume noi… şi câţiva oportunişti care s-au agăţat de cunoştinţe – magicieni de rang inferior din serviciul civil sau militar, care sunt aproape de a fi promovaţi, dar încă nu cunosc persoanele potrivite. Este o ocazie foarte bună, John, să vezi cine are trecere şi cine nu, ca să nu-ţi mai spun că observi şi ce haine poartă fiecare! La întrunirea de vară din iunie, mai multe doamne ministru au purtat caftane stil Samarkand. Faptul a stârnit oarecare senzaţie, dar bineînţeles că moda nu a prins. Of, John, concentrează-te, te rog!

Băiatul scăpase peria din mână.

— Scuzaţi, mi-a alunecat, atâta tot! De ce Samarkand, doamnă Underwood? Ce-i aşa de monden în asta?

— N-am absolut nici cea mai vagă idee! Dacă ţi-ai terminat de făcut pantofii, ar fi bine să-ţi perii şi sacoul!

Era într-o sâmbătă, şi Nathaniel nu avea deloc ore care să-i mai distragă atenţia de la emoţionantul eveniment ce avea să urmeze, aşa că, pe măsură ce ziua trecea, agitaţia şi nerăbdarea care-l stăpâneau creşteau tot mai mult. În jurul orei trei, cu mult înainte de plecare, băiatul era deja îmbrăcat în hainele sale elegante şi se plimba de colo-colo prin casă – situaţie care dură până în momentul când profesorul, băgând capul pe uşa de la camera sa, îi spuse aspru să înceteze.

— Termină cu tropăiala, băiete! Mi-ai făcut capul zob! Sau preferi să rămâi acasă în seara asta?

Nathaniel scutură din cap şi coborî în vârful picioarelor

până în bibliotecă, unde, ca să nu facă vreo boacănă, îşi găsi de lucru: să caute noi Vrăji de Constrângere pentru djinnii de rang mediu! Timpul se scurse astfel într-un mod plăcut, iar el era încă ocupat să înveţe incantaţia dificilă pentru Pendulul Zimţat, când domnul Underwood intră cu paşi mari în încăpere, îmbrăcat cu cel mai bun pardesiu al său, care-i flutura în urmă.

— Aici erai, idiotule! Am strigat după tine prin toată casa! Încă un minut şi ai fi descoperit c-am plecat!

— Scuze, domnule! Citeam...

— Doar nu cartea aceea, adormitule ce eşti! E de nivelul patru, scrisă în limba coptă, nu înţelegi tu ce scrie acolo! Aţipiseşi, şi nu încerca să negi! Bun, hai, fuga-fuguţa sau chiar te las acasă!

Nathaniel ţinea într-adevăr ochii închişi când intrase mentorul său: descoperise cât de uşor îi venea să memoreze ceva astfel! Una peste alta, poate era mai bine că se întâmplase aşa, deoarece nu mai trebuia să se gândească la ce altă explicaţie să dea. Într-o secundă, abandonă cartea pe un scaun, ieşi din bibliotecă pe urmele maestrului său, cu ochii mari, iar inima mai-mai să-i sară din piept de emoţie, parcurse în grabă holul, apoi ieşi din casă şi se avântă în noapte, unde doamna Underwood, îmbrăcată cu o rochie verde, lucioasă şi purtând ceva încolăcit lejer în jurul gâtului, ca un fel de anaconda cu blană, îi aştepta zâmbind lângă maşina mare, neagră.

Nathaniel mai mersese o singură dată cu maşina maestrului său, dar nu-şi mai amintea. Se urcă în spate, minunându-se la atingerea banchetei capitonate cu piele lucioasă şi de mirosul ciudat, fals al odorizantului de pin, care se bălăngănea, agăţat la oglinda retrovizoare.

— Stai cu spatele lipit de banchetă şi nu pune mâna pe geamuri? se încruntă la el domnul Underwood, prin oglindă.

Nathaniel se lăsă pe spate, îşi aşeză mulţumit mâinile în poală şi călătoria spre parlament începu.

Nathaniel se uita pe fereastră, în timp ce maşina se îndrepta spre sud. Nenumăratele lumini strălucitoare ale Londrei – faruri, becuri stradale, firme comerciale, vitrine, sfere-paznic – treceau ca fulgerul prin faţa lui. Băiatul privea pe geam lung şi fix, cu ochii căscaţi, uitând să mai clipească, sorbind din priviri totul. Mersul prin oraş era în sine o ocazie specială – Nathaniel avea rareori astfel de ocazii, cunoscând lumea în mare parte din cărţi. Din când în când, doamna Underwood îl lua cu autobuzul în scurte drumuri, la magazine de haine sau de pantofi, şi o dată, când domnul Underwood era plecat într-o călătorie în interes de serviciu, l-a dus la grădina zoologică, însă rar mersese vreodată dincolo de periferia cartierului Highgate şi, în mod sigur, niciodată noaptea.

Ca de obicei, simpla scară a dimensiunilor îi tăie respiraţia; abundenţa străzilor şi a drumurilor lăturalnice, panglicile de lumini care se derulau şerpuit în toate părţile îl lăsau fără glas. Majoritatea caselor păreau foarte diferite de cele de pe strada profesorului său: arătau mult mai mici, mai rele, mai strâns închegate. De cele mai multe ori păreau că se adună în jurul unor clădiri masive, fără ferestre, cu acoperişuri plane şi hornuri înalte, cel mai probabil fabrici în care oamenii de rând se strângeau pentru cine ştie ce scop plictisitor.

Privea mirat şi oamenii de rând. Pe Nathaniel îl uimea întotdeauna cât de mulţi erau. În ciuda întunericului şi a burniţei de seară, îi vedeai la tot pasul, mergând cu capul în jos, grăbindu-se ca furnicile din grădina lui, intrând şi ieşind din magazine sau, uneori, dispărând în moteluri dărăpănate de la colţ de stradă, unde lumina portocalie, caldă sclipea prin ferestrele îngheţate. Fiecare asemenea casă avea propria sferă-paznic care plutea ameninţătoare în aer deasupra uşii, mişcându-se rapid de colo-colo şi pulsând în roşu aprins, ori de câte ori cineva păşea sub ea.

Maşina tocmai trecuse pe lângă un astfel de motel – o construcţie deosebit de mare, vizavi de o staţie de

metrou –, când domnul Underwood lovi tare cu pumnul în bord, făcându-l pe Nathaniel să tresară.

— Asta-i una, Martha! exclamă el. Asta-i una dintre cele mai rele! Dacă ar fi după mine, Poliţia de Noapte ar intra în ea chiar mâine şi ar ridica toate persoanele dinăuntru!

— A, nu Poliţia de Noapte, Arthur, spuse soţia lui, cu voce care exprima durere. Sigur există modalităţi mai bune de a-i reeduca.

— Nu ştii ce vorbeşti, Martha! Arată-mi un motel în Londra şi am să-ţi arăt că în interior e de fapt ascuns un loc de întruniri ale oamenilor de rând! În mansardă, în pivniţă, într-o cameră secretă din spatele barului… Am văzut tot ce se poate – Ministerul de Interne a făcut raiduri destul de dese! Dar nu există niciodată suficiente dovezi şi nici nu s-a găsit vreunul din bunurile pe care le căutăm – doar camere goale, câteva scaune şi câteva mese… Ascultă-mă pe mine! Tocmai în cluburi şi în bombe dintr-astea se iscă astfel de probleme. Prim-ministrul va trebui să acţioneze în curând, dar cine ştie până atunci ce fel de fărădelege vor mai comite! Doar sferele-paznic nu ajung! Trebuie să ardem casele din temelii – asta i-am spus lui Duvall în după-amiaza asta! Dar, sigur, pe mine nu mă ascultă nimeni!

Nathaniel învăţase cu mult timp în urmă să nu pună întrebări, oricât de interesat ar fi de ceva. Îşi întinse gâtul şi urmări cu privirea luminile portocalii ale unui motel, micşorându-se şi dispărând în urma lor.

Acum intrau în zona centrală a Londrei, unde clădirile deveneau din ce în ce mai mari şi mai impunătoare, cum se cade unei capitale de imperiu. Numărul de maşini particulare de pe şosele crescu, în vreme ce firmele magazinelor se făcură tot mai late şi mai ţipătoare, iar pe trotuare se puteau zări acum mergând la pas atât magicieni, cât şi oameni de rând.

— Cum te simţi acolo în spate, dragule? întrebă doamna Underwood.

— Foarte bine, doamnă Underwood! Mai avem mult de mers?

— Încă vreo câteva minute, John! Maestrul său îi aruncă o privire în oglindă.

— Atunci am timp destul să te previn, zise el. În seara asta, mă reprezinţi pe mine!

Ne vom afla în aceeaşi încăpere cu toţi magicienii de marcă din ţinut, ceea ce înseamnă bărbaţi şi femei ale căror puteri nici nu poţi să ţi le închipui! Dacă faci un singur pas nelalocul lui, îmi distrugi toată reputaţia! Ştii ce a păţit ucenicul lui Disraeli?

— Nu, domnule!

— S-a întâmplat la un Discurs de Stat, ca şi în cazul nostru. Ucenicul s-a împiedicat chiar în faţa intrării în amfiteatrul Westminster, în vreme ce Disraeli era prezentat adunării. L-a îmbrâncit pe mentorul său şi acesta s-a dus de-a rostogolul pe scări. Căderea lui Disraeli a fost întreruptă de ducesa de Argyll – din fericire, o lady bine înzestrată de natură.

— Da, domnule!

— Disraeli s-a ridicat în picioare şi, cu multă curtoazie, şi-a cerut scuze ducesei. Apoi s-a întors în uşă, la locul unde ucenicul său tremura şi plângea, frângându-şi mâinile. Elevul a căzut în genunchi, cu braţele desfăcute, dar fără nici un rezultat. În amfiteatru s-a tăcut întuneric preţ de aproximativ cincisprezece minute. Când s-a luminat iar, ucenicul nu mai era, în schimb în locul lui se afla o statuie solidă din fier, având exact forma lui. În mâinile sale ţinute a îndurare era aşezată o perie de pantofi, cu care toţi cei care au pătruns în amfiteatru în ultimii o sută cincizeci de ani au putut să-şi cureţe încălţămintea.

— E-adevărat, domnule? O s-o văd şi eu?

— Morala, băiete: Dacă mă faci de râs, am să fac în aşa fel încât să răsară în hol şi un suport de pălării. Ai înţeles?

— Da, domnule!

Nathaniel îşi propusese să verifice Formula pentru Pietrificare. Avea o bănuială că aceasta implica invocarea unui afrit de putere nemapoimenită. Cunoscând capacitatea mentorului său, se îndoia că acesta ar avea o cât de mică şansă să reuşească o astfel de vrajă. Băiatul zâmbi timid în întuneric.

— Să stai numai pe lângă mine! continuă domnul Underwood. Nu vorbi decât dacă îţi dau eu voie şi nu te holba la nici unul dintre magicieni, indiferent ce diformităţi ar avea. Iar acum, taci din gură – am ajuns şi trebuie să mă concentrez!

Maşina încetini, alăturându-se unei procesiuni de vehicule negre similare, care se mişcau de-a lungul aleii cenuşii late, circulare de la Whitehall. Trecură pe lângă o succesiune de monumente de granit, ridicate în cinstea magicienilor cuceritori din perioada victoriană târzie şi a eroilor căzuţi în Marele Război, apoi pe lângă câteva sculpturi monolitice reprezentând Virtuţile Ideale (Patriotismul, Respectul pentru Autoritate, Soţia Ascultătoare). Dincolo de acestea se înălţa clădirea de birouri cu faţada plană, cu multe ferestre, care adăpostea sediul guvernului imperial.

Maşinile înaintau greu. Nathaniel începu să observe pe trotuare grupuri de privitori tăcuţi, care urmăreau maşinile trecând. I se păreau ursuzi, dacă nu chiar ostili. Majoritatea chipurilor erau alungite şi trase. Bărbaţi masivi în uniforme cenuşii stăteau aparent întâmplător ceva mai la distanţă, supraveghind mulţimea. Toţi – poliţişti şi oameni de rând – arătau foarte reci.

Stând singur pe confortabila banchetă din spate a maşinii, o sclipire de mulţumire de sine îl învălui pe Nathaniel. Acum era parte integrantă a lucrurilor; era unul din interior, pe cale să intre în sfârşit în clădirea parlamentului. Era important, distingându-se de restul – şi se simţea bine aşa. Era prima dată când trăia încântarea leneşă a puterii căpătate uşor.

Brusc, maşina lor intră în Piaţa Parlamentului şi viră la

stânga, trecând prin nişte porţi lucrate în fier. Domnul Underwood prezentă o legitimaţie, cineva le făcu semn să înainteze, după care maşina traversă o curte pietruită şi coborî o rampă spre o parcare subterană, luminată de neoane sub forma unor fâşii. Domnul Underwood trase maşina într-un spaţiu liber şi opri motorul.

În spate, degetele lui Nathaniel se înfipseră în bancheta de piele. Îşi stăpânea cu greu emoţia.

Ajunseseră.

19

Trecură pe lângă un şir nesfârşit de maşini negre, lucitoare, către o pereche de uşi metalice. Între timp, nerăbdarea lui Nathaniel crescuse într-atât, încât reuşea cu greu să se concentreze la ce era în jur. Era atât de neatent, că aproape nici nu-i băgă în seamă pe cei doi gardieni slabi care îi opriră în faţa uşilor şi nici nu observă cum maestrul său prezintă trei permise de trecere plastifiate, care fură inspectate şi înapoiate. Tot aşa, abia dacă înregistra liftul îmbrăcat în lambriuri de stejar, în care urcară, şi nici micuţa sferă roşie care îi urmărea din tavan. Şi, numai în momentul când uşile liftului se deschiseră şi ei păşiră în splendoarea amfiteatrului Westminster, îşi reveni pe deplin.

Era un spaţiu vast, larg şi deschis, sub un tavan foarte înclinat, cu grinzi înnegrite de vreme. Pereţii şi podeaua erau alcătuite din blocuri uriaşe de piatră, netede; iar ferestrele arcuite erau umplute cu vitralii cu model complicat. În capătul opus era o multitudine de uşi şi de ferestre care dădeau spre o terasă cu vedere spre fluviu. Din tavan şi de pe pereţi atârnau lustre galbene, proiectate din suporturi metalice. Aproximativ două sute de persoane erau deja înăuntru sau se plimbau pe coridorul din faţa sălii, dar erau înghiţite de întinderea vastă, astfel încât locul părea aproape gol. Nathaniel înghiţi greu. Avu brusc sentimentul propriei nimicnicii.

Încadrat între domnul şi doamna Underwood, băiatul se pomeni în capul şirului de trepte care coborau în amfiteatru. Un servitor îmbrăcat în uniformă neagră le ieşi în întâmpinare şi se retrase cu pardesiul profesorului. Un altul îi pofti ceremonios, aşa că începură să coboare treptele.

Un obiect de pe margine îi sări în ochi. O statuie de un

cenuşiu şters, reprezentând un băiat cu haine ciudate, privea în sus cu ochii măriţi, ţinând între palme o perie de pantofi. Deşi, în timp, cele mai fine detalii ale feţei se estompaseră, pe chipul statuii se citea încă expresia aceea curios rugătoare, care îi dădu fiori lui Nathaniel. Se grăbi să coboare, având grijă să nu se apropie prea tare de maestrul său, care mergea în faţa lui.

La baza scărilor se opriră. Imediat, câţiva servitori se apropiară de ei, ducând tăvi cu pahare de şampanie (pe care Nathaniel şi-ar fi dorit s-o guste) şi cocktail de lămâie verde, fără alcool (pe care Nathaniel nu voia să-l guste, dar care îi fu oferit). Domnul Underwood bău o înghiţitură zdravănă din paharul său şi îşi aruncă nerăbdător ochii în toate direcţiile. Doamna Underwood privea în jur cu un zâmbet vag, visător. Nathaniel bău puţin suc şi se uită împrejur.

Magicieni de toate vârstele se învârteau prin sală, vorbind şi râzând. Amfiteatrul era o imagine ameţitoare de costume negre şi de rochii elegante, de dinţi albi surâzători şi de bijuterii care scânteiau în lumina becurilor. Câţiva bărbaţi cu o expresie împietrită a feţei, purtând sacouri gri identice, erau postaţi în apropierea fiecărei ieşiri. Nathaniel bănui că sunt agenţi de poliţie sau magicieni de serviciu în posturi de securitate, gata să invoce djinni la cel mai mic semn de scandal – dar nici măcar lentilele nu-l ajutară să zărească vreo entitate magică în sală.

Observă însă mai mulţi tineri pompoşi şi câteva fete mândre, care erau evident ucenici, la fel ca el. Aceştia, fără excepţie, intrau în vorbă cu ceilalţi invitaţi siguri pe ei, purtându-se cu toţii foarte în largul lor. Dintr-odată, Nathaniel îşi dădu seama cât de stingheriţi păreau maestrul său şi doamna Underwood, singuri şi izolaţi.

— N-ar trebui să vorbim cu cineva? riscă el o întrebare. Domnul Underwood îi aruncă o privire veninoasă.

— Parcă ţi-am spus… Se întrerupse şi salută zgomotos pe un tip gras, care tocmai cobora pe scări: Grigori!

Grigori nu păru din cale-afară de entuziasmat:
— A! Salutare, Underwood!
— Cât de încântat sunt să te văd!
Domnul Underwood îi ieşi în întâmpinare bărbatului, năpustindu-se asupra lui din dorinţa arzătoare de a lega o conversaţie. Doamna Underwood şi Nathaniel rămaseră singuri.
— N-are de gând să ne facă şi nouă prezentările? comentă arţăgos Nathaniel.
— Nu te impacienta! Este important pentru mentorul tău să discute cu persoane de la vârf. Noi n-avem nevoie să vorbim cu nimeni, nu-i aşa? Dar putem să stăm şi să privim, ceea ce e întotdeauna o plăcere… Ţâţâi uşor: Trebuie să recunosc că toaletele de anul acesta sunt foarte conservatoare!
— A venit şi prim-ministrul, doamnă Underwood? Femeia îşi înălţă puţin capul.
— Nu prea cred, dragule! Nu, nu încă! Dar uite-l pe domnul Duvall, şeful poliţiei!… La mică distanţă de ei, un bărbat solid, îmbrăcat cu o uniformă gri, le asculta răbdător pe două femei tinere, care i se adresau cu însufleţire, vorbind în acelaşi timp. Doamna Underwood continuă: L-am întâlnit o dată – un domn cu maniere încântătoare! Şi, desigur, foarte puternic! Ia să vedem, cine mai e? Dumnezeule, da… O vezi pe doamna aceea?
Nathaniel încuviinţă. Era înspăimântător de slabă, cu păr alb tuns scurt, cu degetele strânse pe piciorul paharului, ca nişte gheare de pasăre încleştate.
— E Jessica Whitwell! Lucrează în Securitate: e un magician renumit! Este cea care i-a prins pe spionii cehi, infiltraţi la noi acum zece ani. Au chemat un marid şi l-au asmuţit asupra ei, dar ea a creat o Vrajă de Hău şi acesta a fost absorbit. A făcut toate astea de una singură şi cu pierderi minime de vieţi. Aşa că să n-ajungi să i te împotriveşti vreodată, când vei creşte, John!
Doamna Underwood râse şi îşi goli paharul. Instantaneu, un servitor apăru lângă umărul ei şi i-l

umplu iarăşi. Nathaniel râse şi el. Cum deseori i se întâmpla în compania ei, băiatul simţi că-l molipseşte calmul liniştitor al acesteia. Se mai relaxă puţin.

— Pardon, pardon! Ducele şi ducesa de Westminster!

Grăbiţi, doi servitori în livrea îi îmbrânciră în trecere. Nathaniel se trezi dat brutal deoparte. O femeie mică de înălţime, înţepată, îmbrăcată într-o rochie neagră, demodată, purtând o brăţară de aur la picior şi cu o expresie poruncitoare pe chip, îşi croi drum cu coatele prin mulţime. Imediat, pe urmele ei se ivi un bărbat, având aerul unui individ extenuat. Doamna Underwood se uită după ei, minunându-se.

— Ce femeie hidoasă! Nu-mi închipui ce vede ducele la ea! Luă din nou o gură de şampanie şi exclamă: Şi uite-l şi pe acela. Dumnezeule mare! Ce-o fi păţit? E Sholto Pinn, negustorul!

Nathaniel zări un tip masiv, corpolent, îmbrăcat în alb, care cobora treptele şchiopătând, sprijinindu-se în cârje. Păşea încet, probabil având încă mari dureri. Avea faţa plină de vânătăi şi un ochi înnegrit, pe care îl ţinea închis. Era ajutat de doi servitori, care îi făceau loc către un rând de scaune lipite de perete.

— N-arată prea bine! zise Nathaniel.

— Nu, într-adevăr! O fi suferit vreun accident cumplit! Poate nişte artefacte n-au funcţionat cum trebuie, bietul om!

Înflăcărată de şampanie, doamna Underwood continuă să-i ofere comentarii amănunţite lui Nathaniel despre identitatea multora dintre persoanele importante, bărbaţi şi femei care intrau în amfiteatru, cu rapiditatea unui comentator sportiv. Se adunase acolo crema societăţii şi a guvernului – persoanele cele mai influente din Londra (cu alte cuvinte, din lume). Cu cât comentariile ei se lungeau, insistând asupra priceperilor şi asupra faptelor lor eroice, cu atât se posomora Nathaniel, din ce în ce mai conştient de cât de neînsemnat era faţă de toată această strălucire şi putere. Sentimentul de mulţumire

care îi încălzise inima pentru o fracţiune de secundă, în maşină, era acum uitat, fiind înlocuit de o neîmplinire care-l rodea. De câteva ori îl mai ochi prin sală pe maestrul lui, mereu stând în picioare la marginea câte unui grup, fie abia tolerat, fie ignorat. De la incidentul cu Lovelace, băiatul înţelesese cât de ineficient era Underwood. Avea acum o dovadă în plus! Toţi colegii lui ştiau că este slab! Nathaniel scrâşni din dinţi de furie. Să fii ucenicul dispreţuit al unui magician dispreţuit! Nu ăsta era startul în viaţă pe care şi-l dorea sau pe care îl merita...

Doamna Underwood îl trase de braţ, atenţionându-l că este vorba de ceva urgent:

— Acolo, John, îl vezi? El este! El este!

— Cine?

— Rupert Duvereaux! Prim-ministrul!

Nathaniel nu ştia de unde apăruse acesta. Dar, dintr-odată, iată-l: un bărbat mic de statură, slab, cu păr castaniu-deschis, stând în centrul unei învălmăşeli de rochii de seară şi de smochinguri care îşi făceau concurenţă unul altuia şi ocupând totuşi, în mod miraculos, un punct izolat de calm şi de graţie. Asculta pe cineva vorbind, dădea din cap şi zâmbea uşor. Prim-ministrul! Cel mai puternic om din Marea Britanie, poate chiar din lume... Chiar dacă se afla la distanţă, Nathaniel resimţi un val de căldură şi de admiraţie pentru el; nu-şi dorea nimic altceva decât să se apropie şi să-l privească, să-l asculte vorbind. I se părea că toată sala simţea la fel ca el, că, sub aparenţa fiecărei conversaţii, atenţia tuturor era îndreptată numai în direcţia aceea. Dar, tocmai când începuse să privească fix către acel punct, grămada de oameni se strânse în jurul domnului Duvereaux, a cărui siluetă suplă, spilcuită nu se mai vedea din mijlocul mulţimii.

Cu părere de rău, Nathaniel întoarse capul. Resemnat, luă o sorbitură din suc şi... înlemni.

La baza treptelor stăteau doi magicieni. Izolaţi de

restul lumii, nu păreau deloc interesaţi să participe la îmbulzeala din jurul prim-ministrului; dialogau aprins, cu capetele alăturate. Nathaniel trase adânc aer în piept. Îi ştia pe amândoi – într-adevăr, feţele lor îi rămăseseră întipărite în minte din momentul umilirii sale, petrecut în urmă cu un an: bătrânul avea pielea roşie, zbârcită, mai strâmbă şi mai ofilită ca niciodată; celălalt, mai tânăr, cu tenul umed-lipicios şi părul lung, lins, trecându-i peste gulerul cămăşii. Prietenii lui Lovelace! Şi dacă ei erau prezenţi, cu siguranţă că Lovelace nu putea fi prea departe.

Nathaniel simţi arsuri în stomac şi o senzaţie de slăbiciune care îl enervă la culme. Îşi umezi buzele uscate. „Linişteşte-te! N-ai de ce să te temi!” Lovelace nu avea cum să dea de urma amuletei şi să îl descopere pe vinovat nici dacă se întâlneau faţă în faţă! De fapt, detectivii lui trebuiau să intre în casa lui Underwood ca să poată detecta aura amuletei. Era în siguranţă! Nu, ar trebui să profite de ocazie, ca orice bun magician! Dacă se apropia de duşmanii lui, poate îi auzea ce vorbesc. Privi scurt de jur împrejur; atenţia doamnei Underwood fusese distrasă. Conversa cu un domn scund şi îndesat şi tocmai izbucnise în hohote de râs. Nathaniel începu să se strecoare prin mulţime, pe o traiectorie care să-l ducă ocolit spre paravanul scărilor, nu departe de locul unde se aflau cei doi magicieni.

La jumătatea distanţei, văzu cum bătrânul tace brusc şi ridică privirea spre intrare. Nathaniel i-o urmări şi îşi simţi inima tresărind.

Iată-l: Simon Lovelace, îmbujorat şi cu respiraţia tăiată. Era clar că atunci ajunsese. Îşi dădu jos pardesiul în grabă şi îl azvârli unui servitor, înainte să-şi aranjeze reverele de la sacou şi să coboare repede scările. Înfăţişarea lui era exact cum şi-o amintea Nathaniel: ochelarii, părul lins, pieptănat peste cap, energia mişcărilor, gura lată schiţând când şi când câte un zâmbet către cei pe lângă care trecea. Cobora sprinten

treptele, cu paşi mărunţi, refuzând cu gest dispreţuitor şampania ce i se oferea, îndreptându-se spre prietenii săi.

Nathaniel se grăbi. În câteva secunde, ajunsese la un petic liber de podea, lângă o balustradă arcuită. Nu mai avea mult până la baza treptelor, aproape de locul unde capătul balustradei se încolăcea pentru a forma un soclu ornamental, încununat cu o vază de piatră.

În spatele uneia dintre laturile vazei întrezări capul magicianului cu piele ca de peşte şi o parte din sacoul bătrânului. Acum, însuşi Lovelace coborî treptele, alăturându-li-se, ieşind din câmpul vizual al lui Nathaniel. Cei trei nu-l puteau vedea pe băiat, căci era protejat de vază. Acesta se destinse, sprijinindu-se de marginea soclului într-o manieră pe care şi-o dorea să pară cât mai relaxată, după care se strădui să le distingă vocile în vacarmul din jur. Şi avu succes. Îl auzi chiar pe Lovelace, cu vocea lui aspră şi iritată.

— N-am avut deloc noroc! Am încercat toate variantele posibile. Nimic din ce am invocat nu mi-a putut spune cine o controlează!

— Ţi-am zis eu că o să-ţi pierzi vremea! Era accentul pronunţat al bătrânului. De unde să ştie ceilalţi demoni?

— De felul meu, nu las nici o posibilitate neîncercată! Dar… ai dreptate! Şi sferele au fost tot nefolositoare! Aşa că probabil că trebuie să ne schimbăm planurile. Ai primit mesajul meu? Cred că ar trebui să anulăm.

— Să anulăm? se auzi o a treia voce, care trebuia să fie cea a tipului cu piele lipicioasă.

— Pot sa dau oricând vina pe fată!

— Nu cred că ar fi înţelept! vorbi uşor bătrânul. Nathaniel abia înţelese cuvintele.

— Devereaux ţi-ar deveni şi mai ostil, dacă ai anula. Abia aşteaptă să primească acele obiecte preţioase pe care i le-ai promis. Nu, Simon, trebuie să arătăm că nu ne afectează prea tare! Mai caută! Mai sunt câteva zile. Poate apare!

— O să mă ruineze dacă am făcut totul degeaba! Ştii cât de mult a costat camera aceea?

— Calmează-te! Ridici tonul!

— Bine! Dar ştii ce nu suport? Oricine a făcut asta e aici, pe undeva! Urmărindu-mă, râzând… Când am să aflu cine e, voi…

— Vorbeşte mai încet, Lovelace! se auzi din nou vocea tipului cu faţa grasă, transpirată.

— Simon, poate că ar fi mai bine să mergem într-un loc mai ferit… În spatele soclului, Nathaniel zvâcni făcând stânga-împrejur, ca atins de un şoc electric. Cei trei plecau, iar lui nu-i convenea să dea nas în nas cu ei! Fără zăbavă, se îndepărtă de paravanul scării şi făcu câţiva paşi în mulţime. De îndată ce se simţi la adăpost, ajuns destul de departe, privi în urmă. Lovelace şi tovarăşii săi abia dacă se clintiseră: un magician în vârstă se alăturase nepoftit găştii lor şi trăncănea neîntrebat, spre marea lor disperare.

Nathaniel bău o gură de suc şi se linişti. Nu înţelesese tot ce auzise, dar furia lui Lovelace era plăcut de evidentă. Ca să afle mai multe, va trebui să-l invoce pe Bartimaeus. Poate că sclavul său se afla chiar acum aici, pe urmele lui Lovelace… De acord, nu-i apăruse nimic în lentile, dar poate că djinnul îşi schimbase forma pe toate primele patru planuri! Oricare dintre aceste persoane putea fi doar o carcasă, ascunzându-l pe demon.

Un timp rămase pe gânduri, la marginea unui mic grup de magicieni. Treptat, începu să înregistreze fără să vrea discuţia lor.

— … Aşa de arătos! Are pe cineva?

— Simon Lovelace? Umblă cu o tipă, nu-mi amintesc cum o cheamă…

— Mai bine te-ai ţine la distanţă de el, Devina! Nu mai e copilul de aur al politicii!

— Parcă organizează o conferinţă săptămâna viitoare, nu? Şi-i aşa de atrăgător…

— S-a dat mult timp bine pe lângă Devereaux pentru a

ajunge aici! Dar cariera lui merge repede spre declin. Prim-ministrul l-a îndepărtat: acum un an, Lovelace a candidat pentru şefia administraţiei, dar Duvall a blocat postul. Îl urăşte, nu-mi mai amintesc din ce cauză.

— Ăla nu-i bătrânul Schyler, împreună cu Lovelace? Oare ce-a invocat de-a ajuns să aibă faţa aia? Am văzut drăcuşori care arătau mai bine!

— N-am să comentez decât atât: pentru un ministru, Lovelace îşi alege prietenii curioase. Cine-i unsurosul acela?

— Lime, parcă! De la Agricultură!

— E ciudat…

— Şi unde, mă rog, are loc conferinţa asta?

— Într-un loc îndepărtat, uitat de lume – în afara Londrei.

— Ei nu, serios? Al naibii de plictisitor! Am fi probabil hăituiţi toţi cu furcile de bărbaţi în salopete.

— Ei, dacă asta vrea prim-ministrul…

— Îngrozitor!

— Totuşi, e aşa de arătos…

— John!

— Eşti superficială, Devina. Dacă nu te superi, aş vrea să aflu de unde şi-a luat costumul ăla!

— John!

Doamna Underwood, cu faţa îmbujorată – poate de la căldura din încăpere –, apăru în faţa lui Nathaniel. Îl apucă de braţ.

— John, te tot strig de ceva timp! Domnul Devereaux se pregăteşte să-şi ţină discursul! Trebuie să mergem mai în spate; în faţă stau doar miniştrii! Grăbeşte-te!

Se îndreptară spre o latură a sălii, alunecând prin mulţime exact când aceasta, cuprinsă de un puternic instinct de turmă, se apropie cu tropăit de tocuri şi foşnet de rochii de o mică scenă, drapată cu un material mov şi adusă pe rotile dintr-o încăpere laterală. Nathaniel şi doamna Underwood fură înghiontiţi destul de tare în graba generală şi ajunseră în fundul sălii, într-o parte, în

ultimul rând, aproape de uşile terasei, care dădea spre fluviu. Numărul de invitaţi crescuse simţitor de când ajunseseră ei; Nathaniel estima că erau câteva sute de persoane în amfiteatru.

Cu un salt ştrengăresc, Rupert Devereaux ajunse sus pe scenă.

— Doamnelor şi domnilor, dragi miniştri! Cât de bucuros sunt să vă văd aici în această seară!

Avea o voce atrăgătoare, joasă, dar cadenţată, aproape poruncitoare. Izbucni un val spontan de urale şi de aplauze. De încântare, doamna Underwood era să-şi scape din mână paharul de şampanie. Stându-i alături, Nathaniel aplauda entuziasmat.

Devereaux continuă:

— Pentru mine, să ţin un Discurs de Stat este întotdeauna o îndatorire plăcută, tocmai pentru că presupune să fiu înconjurat de aşa de mulţi oameni minunaţi… Şi mai multe chiote şi strigăte izbucniră, zguduind destul de serios grinzile amfiteatrului antic. Vă mulţumesc! Astăzi sunt încântat să vă pot raporta succese pe toate fronturile, atât acasă, cât şi în străinătate! Într-o clipă am să detaliez, dar vă pot anunţa că trupele noastre au luptat împotriva rebelilor italieni, în apropiere de Torino, obţinând remiză, şi au instalat tabăra pentru iarnă. În plus, batalioanele noastre alpine au anihilat o forţă cehă, extraordinară – pentru un moment, vocea fu acoperită de ropotul general de aplauze – şi a distrus mulţi dintre djinnii lor! Se opri, apoi reluă: Pe frontul naţional, s-a exprimat iarăşi îngrijorarea în legătură cu o nouă izbucnire de mici furtişaguri în Londra: o serie de artefacte magice au fost declarate furate numai în ultimele câteva săptămâni! Ştim cu toţii că acestea sunt acţiunile unei mâini de trădători, nişte neînsemnaţi de neisprăviţi fără căpătâi. Însă, dacă nu stârpim acest fenomen, alţi oameni de rând le pot urma exemplul, asemenea unei turme de vite, fără creier! De aceea vom lua măsuri draconice pentru a stopa acest

vandalism! Toţi suspecţii subversivi vor fi arestaţi fără proces! Sunt sigur că, având această putere suplimentară, Afacerile Interne îi vor prinde curând pe liderii infractorilor şi îi vor închide, spre siguranţa noastră.

Discursul de Stat continuă preţ de mai multe minute, fiind punctat de explozii spontane de bucurie din partea mulţimii. Puţina substanţă pe care o conţinea degenera curând în platitudini repetate despre virtuţile guvernului şi despre răutatea duşmanilor acestuia. După un timp, Nathaniel cedă: simţea cum se scurge de plictiseală, străduindu-se să asculte. În cele din urmă, renunţă să se mai concentreze şi începu să se uite în jur.

Întorcându-se pe jumătate, reuşi să vadă terasa, printr-o uşă deschisă. Tamisa se întindea sub balustrada de marmură, ici şi colo clipind cu răsfrângerea luminiţelor galbene de pe malul de sud. Apele umflate făceau o buclă spre stânga, pe sub podul Westminster, în drumul lor către Docklands şi către mare.

Evident, se mai găsise cineva căruia discursul să i se pară prea anost pentru a fi îndurat şi care ieşise pe terasă. Nathaniel vedea silueta masculină stând chiar dincolo de evantaiul de lumină care se revărsa din sală. Trebuia, într-adevăr, să fie un invitat curajos cel care îl ignora pe prim-ministru într-un mod atât de făţiş... Sau poate că era doar un agent de pază oficial.

Mintea lui Nathaniel hoinărea. Îşi imagină nămolul de pe fundul Tamisei. Probabil cutia de tutun a lui Bartimaeus era de-acum pe jumătate îngropată, pierdută pentru totdeauna în întunericul năvalnic.

Cu coada ochiului observă cum bărbatul de pe terasă face o mişcare bruscă, hotărâtă, ca şi cum ar fi scos ceva mare de sub pardesiu sau de sub sacou.

Nathaniel încercă să focalizeze imaginea, însă silueta era învăluită în întuneric. În spatele său, auzea în continuare vocea melodioasă a prim-ministrului:

— Aceasta este o epocă de consolidare, prieteni! Noi

suntem cea mai mare elită magică de pe pământ; nimic nu există deasupra noastră…

Silueta înainta spre uşă.

Lentilele lui Nathaniel înregistrară o fulgerare de culoare în întuneric, ceva care nu se prezenta în întregime pe un plan…

— Trebuie să urmăm exemplul strămoşilor noştri şi să ne străduim…

În dubiu, Nathaniel vru să vorbească, dar limba i se încleiase, lipită de cerul gurii.

Silueta făcu un salt în sală prin cadrul uşii. Era un tânăr cu ochi negri, sălbatici. Purta blugi negri şi un hanorac tot negru şi avea faţa mânjită cu un fel de unsoare sau pastă neagră. Ţinea în mâini o sferă de un albastru-deschis, de mărimea unui grepfrut mare, în care pulsa lumina. Nathaniel zări mici obiecte albe rotindu-se în exteriorul sferei.

— … pentru dominaţie viitoare! Duşmanii noştri se veştejesc… Tânărul ridică o mână. Sfera licări în lumina becurilor.

Din mulţime se auzi un ţipăt înăbuşit. Cineva observase…

— … Da, cum vă spuneam…

Gura lui Nathaniel se deschise într-un strigăt mut. Braţul zvâcni în faţă; sfera părăsi mâna.

— … se veştejesc…

Sfera albastră descrise un arc în aer, pe deasupra lui Nathaniel şi a celor din adunare. Băiatului, transfigurat de mişcarea ei asemenea unui şoarece hipnotizat de unduirea unui şarpe, i se păru că sferei i-a luat o veşnicie să traseze traiectoria aceea. Toate sunetele încetară în amfiteatru, cu excepţia unui fâsâit abia sesizabil care venea dinspre sferă şi a unui ţipăt de femeie, gâtuit şi strident, răzbătând din mulţime.

Sfera dispăru deasupra capetelor invitaţilor. Apoi se auzi clinchetul de sticlă spartă.

Şi, o secundă mai târziu, explozia.

20

Spargerea unei sfere elementale într-un spaţiu închis este întotdeauna un act înspăimântător şi distructiv: cu cât este mai mic spaţiul sau cu cât este mai mare sfera, cu atât sunt mai cumplite consecinţele. Spre norocul lui Nathaniel şi al majorităţii magicienilor, aflaţi cu el în sală, amfiteatrul Westminster era o aulă imensă, iar sfera aruncată avea dimensiuni relativ mici. Chiar şi aşa, efectele erau notabile.

Când sticla se sparse, fiecare element ţinut prizonier în ea timp de mulţi ani, detestând natura celorlalte elemente şi conversaţia limitată, se retrăgea din faţa lor cu forţă sălbatică. Aer, pământ, foc şi apă: toate patru tipurile ţâşniră din închisoarea micuţă, declanşând haos in toate direcţiile. Mai mulţi invitaţi aflaţi în apropiere fură în acelaşi timp trântiţi la pământ de rafale de vânt, loviţi cu pietre, străfulgeraţi de săgeţi de foc şi udaţi din cap până în picioare de coloane orizontale de apă. Aproape toţi magicienii căzură, risipiţi ca popicele în jurul epicentrului exploziei. Stând tocmai pe ultimul rând din spate, Nathaniel fu ferit de impactul frontal al suflului exploziei, dar chiar şi aşa se trezi săltat în aer şi trântit de uşa deschisă a terasei.

Magicienii cei mari scăpară în mare parte ne-zdruncinaţi. Aveau activate mecanisme de siguranţă, care de fapt nu erau altceva decât nişte djinni captivi, însărcinaţi să se materializeze în secunda în care orice manifestare de magie agresivă se abătea asupra maeştrilor lor. Scuturile protectoare absorbeau sau respingeau bucăţile sferice de foc, de pământ şi de apă, precum şi rafalele puternice de vânt, trimiţându-le şuierător spre grinzile tavanului. Însă câţiva dintre magicienii de rang mai mic şi invitaţii aduşi de ei nu fură

la fel de norocoşi. Unii ricoşară, prinşi între bariere de apărare, bătuţi până la leşin de elementele concurente; alţii, luaţi de mici valuri de apă clocotită, fură purtaţi de-a lungul dalelor de piatră şi aruncaţi grămadă tocmai la jumătatea sălii.

Prim-ministrul dispăruse deja. Chiar în momentul când sfera se sparse de podea, la trei metri de scenă, un afrit de culoare verde-închis coborî din văzduh şi îl învălui pe premier într-o mantie ermetică, pe care o ridică în aer imediat şi, ţinând-o în braţe, o scoase afară printr-un ochi de geam din tavan.

Pe jumătate ameţit de impactul cu uşa, Nathaniel se chinuia să se ridice, când văzu doi bărbaţi cu sacouri gri alergând spre el cu viteză înfricoşătoare. Se lăsă din nou să cadă; bărbaţii săriră peste el în fugă, năvălind pe terasă. Cel din urmă, cu un pas mai greoi, scoase un mârâit ciudat care îi dădu lui Nathaniel fiori pe şira spinării. De pe terasă se auzi o încăierare; apoi un scrâşnet ca o zgârietură de gheară pe piatră şi două plescăituri în apă, la depărtare.

Băiatul îşi ridică precaut capul. Terasa era goală. În sală, energia refulată a elementelor eliberate se consumase. Apa şiroia de-a lungul crăpăturilor dintre dale; pe pereţii şi pe feţele invitaţilor era numai noroi; câteva flăcări încă mai ardeau pe bordura drapajului mov de pe scenă. Magicienii începeau să se mişte, căutând puncte de sprijin ca să se poată ridica sau ajutându-i pe alţii să se ridice. Câţiva, puţini la număr, rămaseră la podea, neputincioşi. Servitorii începură să coboare scările şi să intre în sală din încăperi adiacente. Treptat, oamenii îşi recăpătară glasul; erau strigăte, plânsete, câţiva decedaţi şi o serie de ţipete, cam redundante.

Nathaniel se ridică, ignorând o durere ascuţită în umăr, în locul unde se ciocnise de zid, şi porni înfrigurat în căutarea doamnei Underwood. Ghetele îi alunecau pe mizeria de pe jos.

Bărbatul gras cu costum alb, sprijinit în cârje, stătea

de vorbă cu Simon Lovelace şi cu bătrânul. Nici unul dintre ei nu părea să fi suferit mari vătămări în timpul atacului, deşi Lovelace avea fruntea tumefiată, iar ochelarii îi erau uşor crăpaţi. Când Nathaniel trecu pe lângă ei, se strânseră grămadă şi murmurară o vrajă colectivă pentru convocarea a şase djinni slabi, înalţi, cu pelerine argintii, care se materializară dinaintea lor. Dădură ordinele. Demonii se ridicară în aer şi părăsiră în viteză încăperea.

Doamna Underwood era aşezată pe podea, cu o expresie de nedumerire pe faţă. Nathaniel se ghemui lângă ea.

— Sunteţi bine?

Bărbia ei era înmuiată în noroi ca un fursec, iar într-o parte părul îi era uşor pârlit; dar, în rest, nu părea rănită. Puţin mai liniştit, Nathaniel îşi reţinu plânsul.

— Da, da, aşa cred, John! Nu-i nevoie să mă îmbrăţişezi aşa de strâns! Mă bucur că nu eşti rănit. Unde-i Arthur?

— Nu ştiu! Nathaniel scană mulţimea dezordonată. A, uitaţi-l!

Maestrul său nu avusese timp să-şi instaleze vreun scut de apărare, după cum îi arăta acum barba – ca trunchiul unui copac trăsnit, spintecat în două. Rămăsese fără cămaşă şi fără haina lui elegantă, sfâşiate de vânt, doar în maiou, acum înnegrit, şi cu o cravată care scotea uşor fum. Nici pantalonii nu-i scăpaseră nevătămaţi; acum începeau prea de jos şi se terminau prea repede. Domnul Underwood stătea aproape de un grup de alţi năpăstuiţi, cu ochii măriţi de furie pe faţa lui roşie, murdară de funingine.

— Cred că nu-i prea grav, zise Nathaniel.

— Du-te şi ajută-l, Nathaniel! Hai, du-te! Eu sunt bine, crede-mă! Nu vreau decât să stau jos puţin!

Nathaniel se apropie de maestrul său cu oarecare precauţie. Îl credea în stare să dea vina pe el pentru dezastru.

— Domnule? Sunteţi…

Acesta nu păru să-i sesizeze prezenţa în nici un fel. Se încruntă şi mai tare. Cu un efort de maestru, îşi strânse laolaltă resturile sfâşiate ale sacoului şi închise singurul nasture rămas. Îşi netezi cravata pe piept, strângând din ochi la atingerea ei caldă. Apoi merse cu paşi mari spre grupul cel mai apropiat. Neştiind ce să facă, Nathaniel îl urmă.

— Cine a fost? Aţi văzut? întrebă el, elegant ca un urs.

O femeie a cărei rochie de seară îi atârna pe umeri ca o batistă udă negă din cap.

— S-a întâmplat prea repede! Alţi câţiva încuviinţară.

— Un obiect… a venit din spate!

— Printr-un portal poate, vreun magician renegat… Un bărbat cu păr alb şi cu voce smiorcăită interveni:

— Se pare ca a intrat cineva pe terasă….

— Imposibil… Doar era pază!

— Scuzaţi-mă, domnule…

— Această Rezistenţă, credeţi că…

— Lovelace, Schyler şi Pinn au trimis în josul fluviului demoni să le ia urma!

— Domnule!

— Ticălosul probabil a sărit în Tamisa şi s-a lăsat dus de curent!

— Domnule! Eu l-am văzut!

Underwood se întoarse în sfârşit cu faţa către Nathaniel.

— Poftim? Ce-ai zis?

— L-am văzut domnule! Pe băiatul de pe terasă…

— Jur pe ce am mai sfânt, dacă minţi…

— Nu, domnule, l-am văzut chiar înainte să-l arunce, domnule! Avea un glob albastru în mână! A trecut prin uşa deschisă şi l-a azvârlit, domnule! E brunet, un băiat, poate un pic mai mare decât mine, domnule! Slăbuţ, îmbrăcat cu haine negre; purta un palton, cred; n-am văzut ce s-a mai întâmplat cu el după ce a aruncat globul. Era o sferă elementală, sunt sigur, domnule, una

mică. Aşa că nu trebuia să fie magician ca s-o spargă…

Nathaniel făcu o pauză, cât să poată trage aer în piept, dându-şi brusc seama că, în entuziasmul său, dezvăluise cunoştinţe de magie mult prea avansate pentru un ucenic care încă nu invocase nici primul său mol. Dar nici Underwood, nici vreunul dintre ceilalţi magicieni prezenţi la discuţie nu părură să observe. Tăcură însă un moment, meditând probabil la spusele lui, după care începură să se consulte, întrerupându-se unul pe altul cu o iuţeală care îl zăpăci pe ucenic.

— Sigur este acţiunea Rezistenţei! Dar sunt ei oare magicieni sau nu? Mereu am zis că…

— Underwood, Afacerile Interne sunt departamentul tău! Aţi înregistrat recent vreun furt de sfere elementale? Dacă da, ce naiba se face în privinţa asta?

— Nu pot să spun: informaţie confidenţială…

— Nu mai mormăi în ciotul ăla de barbă care ţi-a mai rămas, omule! Avem dreptul să ştim!

— Doamnelor, domnilor!

Vocea era slabă, dar avu efect imediat. Zarva încetă, toate capetele se întoarseră. Simon Lovelace se apropiase de grup. Între timp îşi aranjase părul, dându-l peste cap. În ciuda ochelarilor crăpaţi şi a cucuiului din frunte, era la fel de elegant ca de obicei. Nathaniel simţi cum i se usucă gura.

Lovelace inspectă rapid grupul cu ochii lui negri şi le vorbi iar:

— Nu-l terorizaţi pe bietul Arthur, vă rog! O clipă, faţa i se lumină cu un zâmbet. Nu este responsabil pentru acest scandal, bietul coleg! Atacatorul se pare că a intrat dinspre fluviu!

Un tip cu barbă neagră arătă cu degetul spre Nathaniel.

— Asta a spus băiatul!

Ochii negri îl fixară pe Nathaniel şi se măriră uşor, când Lovelace îl recunoscu.

— Tinere Underwood! Şi zici că l-ai văzut? Nathaniel

aprobă, confuz.
— Observ că eşti perspicace ca de obicei! Are un nume deja, Underwood?
— Păi... Da! John Mandrake! L-am înregistrat oficial!
— Ei bine, John! Ochii negri îl străfulgerară. Ar trebui să fii felicitat; nimeni dintre cei cu care am vorbit până acum n-a apucat nici măcar să-l zărească în treacăt. Poliţia va vrea o declaraţie de la tine, la momentul potrivit!
Nathaniel îşi dezlegă limba:
— Da, domnule!
Lovelace îşi îndreptă atenţia asupra celorlalţi.
— Atacatorul a abandonat o barcă sub terasă, apoi a urcat zidul dinspre apă şi a tăiat beregata unui paznic. Nu s-a găsit nici un cadavru, doar o mică pată de sânge, aşa că se presupune că a aruncat cadavrul în apă. Se pare că şi el s-a aruncat în apă după atac, fiind luat de curent. E posibil să se fi înecat!
Bărbosul ţâţâi din vârful limbii.
— Nu s-a mai auzit aşa ceva! Ce-o fi fost în capul lui Duvall? Poliţia ar fi trebuit să prevină asta!
— De acord cu tine! spuse Lovelace, gesticulând. Totuşi, doi ofiţeri s-au luat repede după el; e posibil să-i dea de urmă, deşi apa nu păstrează mirosul! Am trimis să cerceteze pe ambele maluri. Mă tem că în momentul acesta nu mai am noutăţi! Trebuie să fim cu toţii recunoscători că prim-ministrul este teafăr şi că nimeni important nu a fost omorât! Aş putea să vă sugerez cu toată modestia să vă duceţi cu toţii acasă ca să vă reveniţi... Şi, poate chiar să vă îngăduiţi o schimbare de haine... Mai multe informaţii vom afla ceva mai târziu. Acum, dacă-mi daţi voie....
Cu un zâmbet, se desprinse de ei şi plecă spre un alt grup de invitaţi, lăsându-i cu gura căscată.
— Dintre toţi aroganţii... Bărbosul făcu o scurtă pauză. N-ai zice că a fost doar ministru adjunct al Comerţului. Într-una din zilele astea o să dea peste un afrit care-l

aşteaptă... Ei bine, eu nu mai stau, chiar dacă voi mai rămâneţi.

Plecă. Unul câte unul, ceilalţi îi urmară exemplul. Tăcut, domnul Underwood îşi adună de pe jos soţia, care îşi compara cucuiele cu cele ale unui cuplu de la Ministerul de Externe, iar Nathaniel tropăi în urma lor, cei trei părăsind astfel învălmăşeala din amfiteatrul Westminster.

— Nu pot decât să sper, vorbi profesorul, că asta îi va încuraja să-mi dea mai multe fonduri! Dacă nu, atunci la ce să se aştepte, cu un departament mititel de şase magicieni? Nu pot să fac minuni!

Prima jumătate a călătoriei se desfăşură în linişte, atmosfera din maşină fiind încărcată doar de tăcerea apăsătoare şi de mirosul bărbii pârlite. Totuşi, când ieşiră din zona centrală a Londrei, Underwood deveni brusc vorbăreţ. Îl necăjea ceva anume.

— Nu e vina ta, dragule! spuse liniştitor doamna Underwood.

— Nu, dar vor da vina pe mine! I-ai auzit cum vorbeau, băiete, acuzându-mă din cauza tuturor acelor furturi!

Nathaniel îndrăzni să pună o întrebare:

— Ce furturi, domnule? Nervos, Underwood lovi volanul.

— Cele înfăptuite de gruparea intitulată Rezistenţa, bineînţeles! Obiecte magice furate în toată Londra de la magicieni neatenţi! Obiecte cum ar fi sfera elementală! Câteva dintre ele au fost recuperate în ianuarie dintr-un depozit, dacă-mi amintesc eu bine! În ultimii ani, infracţiunile de genul acesta au devenit din ce în ce mai numeroase, şi am de gând să aduc problema în discuţie – eu împreună cu încă şase magicieni la Ministerul de Interne.

Nathaniel se încumetă să mai pună o întrebare. Se aplecă spre scaunul şoferului.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar cine sunt cei din Rezistenţă? Underwood luă o curba cam în viteză, evită

în ultima secundă o bătrână şi, lovind cu pumnul în claxon, o sperie, făcând-o să sară în şanţ.

— Un grup de trădători cărora nu le place că noi suntem la putere! mârâi el. Ca şi când nu noi i-am oferit ţării ăsteia toată măreţia şi toată bogăţia ei! Nimeni nu ştie cine sunt, dar e sigur că nu sunt foarte mulţi la număr. O mână de oameni de rând care-şi adună susţinători şi câştigă apreciere în case de întruniri; câteva capete seci înfierbântate care urăsc magia şi rezultatele ei!

— Atunci nu sunt magicieni, domnule?

— Bineînţeles că nu, neghiobule, tocmai asta-i şi ideea! Sunt la fel de ordinari ca bălegarul! Ne urăsc pe noi şi tot ceea ce e magic şi vor să dea jos guvernul! Ca şi cum asta ar fi posibil!

Acceleră pe culoarea roşie, fluturând din mană impacientat la pietonii care plonjară înapoi pe spaţiul sigur al trotuarului.

— Dar de ce să fure obiecte magice, domnule? Doar aţi spus că le urăsc…

— Cine ştie? Gândirea lor e oricum greşită, doar sunt oameni de rând! Poate că speră să ne reducă astfel puterea – ca şi când pierderea unor artefacte ar face vreo mare deosebire! Dar unele dispozitive pot fi folosite şi de cei care nu sunt magicieni, cum ai văzut şi tu azi! Poate că-şi fac un stoc de arme pentru un viitor atac, la cererea expresă a vreunui guvern străin… Nu putem şti până nu-i prindem şi nu-i omorâm!

— Dar ăsta a fost primul lor atac real, domnule, nu?

— Primul la scara asta! Au mai existat câteva incidente ridicole… Au aruncat cu sticle în maşini oficiale, chestii de genul ăsta! Au rănit nişte magicieni. Într-unul din cazuri, şoferul şi-a pierdut cunoştinţa, în urma unui accident de maşină; cât timp a fost leşinat, i-a fost furată servieta, în care se aflau câteva articole magice… A fost foarte jenant pentru el, idiotul! Dar, de data asta, Rezistenţa a mers prea departe! Şi zici că atacatorul era

tânăr?

— Da, domnule!

— Interesant… Tot tineri au fost văzuţi şi la locul comiterii celorlalte două infracţiuni. Totuşi, tineri sau bătrâni, aceşti hoţi îşi vor blestema ziua când s-au născut! începând de mâine, oricine se va afla în posesia unui lucru furat de la un magician va suferi cele mai aspre pedepse pe care le poate hotărî guvernul nostru. Nu vor muri uşor, poţi fi sigur de asta! Ai zis ceva, băiete?

Nathaniel scosese fără să vrea un mic zgomot, ceva între un suspin şi un ţipăt. Îi veni în minte Amuleta din Samarkand, care chiar în momentul acela era ascunsă undeva în biroul lui Underwood. Negă, speriat.

Maşina luă o ultimă curbă şi zgomotul motorului tulbură liniştea aleii întunecate. Underwood se strecură în locul de parcare din faţa casei sale.

— Ascultă-mă pe mine, băiete, zise el, guvernul va trebui să acţioneze imediat. Chiar de mâine-dimineaţă, voi cere suplimentarea personalului în departamentul meu! Apoi poate că vom reuşi să-i prindem pe hoţii ăştia! Şi atunci, o să-i facem bucăţele!

Se dădu jos din maşină şi trânti portiera, lăsând un iz de păr ars în urma lui. Doamna Underwood întoarse capul spre bancheta din spate. Nathaniel rămăsese încremenit, privind în gol.

— Bei o ciocolată caldă înainte de culcare, dragule?

21
Bartimaeus

Valul de întuneric care îmi înceţoşase mintea începu să se risipească. Instantaneu, am devenit la fel de alert ca de obicei, cu simţurile ascuţite, ca un arc strâns, gata să sară. Era timpul să evadez!

Numai că nu puteam!

Mintea mea lucrează pe mai multe planuri în acelaşi timp[1]. Mi s-a întâmplat să fac conversaţie uşoară, să potrivesc formula unei vrăji şi să-mi analizez posibilităţile de evadare, toate în acelaşi timp. O astfel de capacitate îţi e folositoare de obicei. Dar acum nu aveam nevoie decât de un nivel cognitiv ca să înţeleg că evadarea se excludea din start. Dădusem de bucluc.

Dar s-o iau cu începutul. Un lucru pe care îl puteam face era să arăt bine! În clipa când mi-am revenit din leşin, mi-am dat seama ca forma mea se schimbase între timp. Înfăţişarea mea de şoim se deteriorase într-un abur gras, uleios, care se revărsa de colo-colo în aer, ca şi când ar fi fost purtată de o mică maree.

Această substanţă era de fapt elementul cel mai apropiat de esenţa mea pură[2], nedezvăluită cât timp mă aflam în sclavie pe pământ, dar, în ciuda naturii nobile,

---

[1] Câteva planuri conştiente, adică! În general, oamenii fac faţă unui singur nivel conştient, cu încă două, mai mult sau mai puţin inconştiente. Gândiţi-vă la asta în felul următor: aş putea citi o carte cu patru poveşti diferite, dactilografiate una peste alta, şi le-aş putea reţine pe toate la aceeaşi lectură. Cu voi, cel mult pot folosi notele de subsol!

[2] Fiinţa esenţială, fundamentală a unui spirit, cum sunt şi eu, în care sunt conţinute identitatea şi natura mea. În lumea voastră, noi suntem forţaţi să încorporăm esenţele noastre într-o formă fizică oarecare: în Celălalt Loc, de unde venim noi, esenţele noastre se amestecă liber şi haotic.

nu era neapărat şi atrăgătoare[3]. Astfel, m-am schimbat iute, căpătând înfăţişarea unei femei zvelte, îmbrăcate într-o tunică simplă, şi i-am adăugat şi o pereche de corniţe pe cap, aşa, pur şi simplu de distracţie! După care am inspectat împrejurimile cu privirea mea galbenă.

Stăteam pe un mic soclu de piatră sau pe un stâlp înalt de aproximativ doi metri, ridicat în mijlocul unei duşumele de piatră. Pe primul plan, vederea mea arăta cale liberă în toate direcţiile, dar de la al doilea şi până la al şaptelea plan, eram blocat de ceva neplăcut: o mică sferă de energie, cu putere remarcabilă. Sfera era alcătuită din linii subţiri de forţă, albe, încrucişate, care se extindeau, pornind din vârful stâlpului, pe lângă piciorul meu subţire, şi se întâlneau din nou deasupra capului meu delicat. Nu trebuia să ating liniile ca să ştiu că, dacă aş fi făcut-o, mi-ar fi provocat o durere insuportabilă, dărâmându-mă de pe stâlp.

Nu exista nici o deschizătură, nici un punct slab în închisoarea mea. Eram prins în interiorul sferei, ca un peştişor nătâng în acvariu.

Dar, spre deosebire de peştişor, eu aveam memorie bună. Îmi aminteam ce se întâmplase după ce am devastat magazinul lui Sholto.

O plasă căzuse peste mine, ca un năvod; apoi copitele despicate, incandescente ale afritului, care topeau dalele din asfalt; mirosul de rozmarin şi de usturoi, scuturându-mă din toate încheieturile, până ce mi-am pierdut cunoştinţa. Jignirea gravă pe care o îndurasem – eu, Bartimaeus, să leşin pe o stradă din Londra!… Dar o să am timp să mă enervez mai încolo. Acum trebuia să rămân calm şi să pândesc o ocazie.

Dincolo de suprafaţa sferei în care mă găseam se afla o cameră mare, plină cu antichităţi. Era construită din blocuri de piatră cenuşie şi cu acoperiş din grinzi groase de lemn. Prin singura fereastră existentă, undeva sus, pe

---

[3] De fapt, avea aspect şi miros de apă murdară, rămasă în urma spălării vaselor.

un perete, pătrundea o lumină slabă, suferindă, care abia reuşea să treacă de particulele de praf ce se roteau prin aer, ca să ajungă până la podea. Fereastra era prevăzută cu o barieră magică, asemenea temniţei mele. Prin cameră se mai aflau câţiva alţi stâlpi, similari celui pe care stăteam. Pe cei mai mulţi nu se afla nimic, dar pe unul era aşezată o mică sferă, de un albastru-deschis foarte dens. Nu puteam fi sigur, dar mi se păruse că văd în ea o formă oarecare, contorsionată, presată înăuntru.

Camera nu avea uşă, deşi asta nu însemna mare lucru. Portalurile temporare erau ceva destul de comun în puşcăriile magicienilor. Accesul într-o sau dintr-o cameră vecină era imposibil, cu excepţia trecerilor prin nişte porţi care se deschideau la comandă, prin combinaţii făcute de magicieni-temniceri de încredere.

Ar fi fost foarte obositor să trec de acestea, chiar dacă aş fi scăpat din temniţa mea sferică.

Nici gărzile nu-mi erau de prea mare ajutor. Erau doi utukku[1] de mărimi impresionante, care mărşăluiau nepăsători de-a lungul suprafeţei camerei. Unul dintre ei avea faţă şi creastă de vultur de deşert, cu cioc încovoiat foarte crud şi pene zburlite. Celălalt avea cap de bivol şi pufnea nervos pe nări nişte nori de salivă. Erau bipezi şi aveau picioare masive; braţele lor mari, cu vene încordate, ţineau strâns suliţe cu vârf de argint. Pe

---

[1] Djinni foarte îndrăgiţi de magicienii asirieni pentru devoţiunea lor prostească, până la violenţă. Prima dată m-am luptat cu aceştia la bătălia de la Al-Arish, când faraonul a îndepărtat armata asiriană de pe pământul egiptean. Utukku arată bine – de patru metri înălţime, cu cap de animal sau de pasăre de pradă, cu armură de bust din plăci de cristal şi iatagane strălucitoare. Dar toţi se lăsau înşelaţi de vechiul truc: „Vezi că e în spatele tău!” Reţetă pentru succes: 1. Ia o piatră. 2. Azvârle-o repede în spatele unui utukku, pentru ca aceasta să scoată un zgomot şi să-i distragă atenţia. 3. Urmăreşte-l pe utukku cum se uită nervos, cu privirea încrucişată şi cu ochii ieşiţi din orbite. 4. Îndeamnă-l din spate, cu strigăte de avânt. 5. Fă-te că-l sorbi din priviri. Ciudat, isprăvile mele din ziua aceea mi-au făcut câţiva duşmani în rândul exemplarelor care au supravieţuit.

spinările lor musculoase stăteau grele, adunate, câte o pereche de aripi. Ochii lor se roteau neîncetat înainte şi înapoi, acoperind fiecare centimetru din cameră cu lucirea lor stupidă, încruntată.

Am oftat uşor, ca o domniţă. Lucrurile chiar că nu arătau prea promiţătoare.

Totuşi, nu mă dădeam încă bătut. Judecând după mărimea impresionantă a închisorii, mă aflam probabil în mâinile guvernului, dar era mai bine să aflu sigur.

Primul lucru pe care îl aveam de făcut era să scot de la temnicerii mei tot ce ştiau[1]. Am scos un fluierat cam obraznic. Un utukku din apropiere (cel cu cap de vultur) se întoarse, agitând suliţa în direcţia mea. Eu i-am zâmbit fermecător.

— Hei, bună!

Utukku sâsâi ca un şarpe, arătându-şi limba roşie, ascuţită, de pasăre. Se apropie, fandând în continuare dur cu suliţa.

— Ai grijă cu chestia aia! am comentat. Întotdeauna e mai de efect să ţii o armă nemişcată! Aşa, arăţi de parcă ai încerca să faci frigărui cu ea şi nu-ţi iese!

Cioc-de-Vultur se apropie. Picioarele lui atingeau pământul la doi metri sub mine, dar chiar şi aşa era destul de înalt cât să mă poată privi în ochi. Avea grijă să nu vină prea aproape de peretele sclipitor al sferei mele.

— Mai vorbeşte tu o dată neîntrebat, zise el, şi te fac sită! Arătă cu degetul spre vârful lăncii sale: Ăsta-i argint! Trece uşor prin sferă şi am să te înţep zdravăn dacă nu taci!

---

[1] Adică nu prea mult, Ca regulă simplă, de obicei poţi ghici inteligenţa unui djinn după câte înfăţişări poate schimba. Entităţile isteţe, aşa ca mine, pot lua absolut orice formă. Cu cât mai multe, cu atât mai bine, de fapt; asta ne îndulceşte un pic existenţa. În schimb, nerozii adevăraţi (vezi Jabor, utukku, etc.) preferă doar una, şi aceea demodată de milenii. Formele pe care aceşti utukku le aveau fuseseră la modă pe străzile din Nineveh prin anul 700 î.Hr. Ce spirit mai umblă în zilele noastre cu cap de bivol? Exact. E desuet!

— Am înţeles! Mi-am îndepărtat o buclă de păr căzută pe sprânceană şi am conchis: Văd că sunt la mila ta!

— Aşa este! Utukku dădu să se îndepărteze, dar, cine ştie cum, un gând izolat se rătăcise în pustiul minţii sale. Adăugă: Auzi, colegul meu – arătă spre Cap-de-Bivol, care ne privea de la distanţă cu ochi lui mici, roşii – zice că te cunoaşte de undeva!

— Nu prea cred!

— Te-a întâlnit cu mult timp în urmă! Numai că arăţi altfel! Zice că te-a identificat sigur după miros, dar nu-şi aduce aminte de unde te ştie.

— E posibil să aibă dreptate! Exist cam de multişor. Din păcate, nu reţin figurile! Nu-l pot ajuta! Unde ne aflăm, mai exact?

Încercam de fapt să schimb vorba, realizând cu strângere de inimă că discuţia putea uşor sa devieze spre bătălia de la Al-Arish. Dacă utukku Cap-de-Bivol era un supravieţuitor şi-mi afla numele…

Creasta celuilalt se ridică puţin, în timp ce îmi analiza întrebarea.

— Nu-i rău dacă afli, zise el în sfârşit. Suntem în Turn. Turnul Londrei! Articula cu multă desfătare cuvintele, lovind capătul suliţei de dalele de piatră, ca să puncteze ritmul.

— Şi asta-i de bine?

— Nu pentru tine!

Câteva remarci mult prea neruşinate ca sa fie amintite aici îmi stăteau pe limbă, dar am făcut un efort şi am tăcut, înghiţindu-le. Nu voiam să fiu străpuns de lance.

Utukku se îndepărtă, reluându-şi patrularea, dar l-am zărit pe Cap-de-Bivol apropiindu-se, pufnind cu botul lui murdar şi umed.

Când ajunse aproape de conturul sferei, împroşcând cu stropi de salivă celula formată din firele albe, scoase un muget chinuit.

— Te cunosc! Îţi ştiu mirosul! E drept, ne-am întâlnit cu mult timp în urmă, dar n-am uitat!

— Ca prieten al vreunui prieten?

Am ochit intimidat vârful lăncii. Spre deosebire de celălalt, el nu o agita deloc.

— Nu… Ca duşman!

— E cumplit când nu-ţi poţi aminti ceva ce-ţi stă pe limbă! am observat eu. E teribil, nu? Şi încerci aşa de tare să-ţi aminteşti, dar nu reuşeşti pentru că un tâmpit te tot întrerupe, distrăgându-ţi atenţia ca să nu te poţi concentra şi…

Cap-de-Bivol scoase un muget adânc de furie.

— Taci! Aproape că mi-l amintisem acum!

Camera se cutremură, vibrând de-a lungul podelei şi până sus, pe stâlp. Cap-de-Bivol se răsuci brusc pe călcâie şi merse cu paşi mărunţi, repezi spre un colţ al încăperii, de unde mă supraveghea fără să clipească. La câţiva metri distanţă, Cioc-de-Vultur făcu la fel. Între ei apăru o formă ovală ca un tiv cusut; se lărgi la bază, devenind un arc lat. În interiorul arcului era o întunecime, şi din aceasta ieşiră două forme care căpătară treptat culoare şi dimensiune, pe măsură ce se iveau din aparenta nefiinţă a portalului. Amândouă formele erau umane, deşi atât de diferite, că îţi venea greu să crezi asta. Una din ele era Sholto.

Rotund ca întotdeauna, dar şchiopătând într-un fel amuzant, ca şi când l-ar fi durut fiecare muşchi. Am descoperit de asemenea cu încântare că schimbase bastonul care scuipa globuri de plasmă cu o pereche de cârje obişnuite. Faţa lui arăta de parcă un elefant abia se ridicase de pe ea şi vă jur că monoclul era lipit cu scotch. Avea un ochi învineţit şi îl ţinea închis. Mi-am îngăduit un zâmbet. În ciuda necazului meu, viaţa îmi mai oferea câteva lucruri de care să mă bucur.

Trupul umflat al lui Sholto făcea ca silueta feminină de lângă el să pară şi mai slăbuţă decât era în realitate. O creatură deşirată ca o barză, îmbrăcată cu un sacou gri şi o fustă neagră, lungă. Avea un chip supt, complet lipsit de culoare, ochii spălăciţi, ca două piese de rummy,

lipsite de strălucire, şi păr de culoarea apei de ploaie. Din mânecile franjurate ale cămăşii ieşeau ca nişte bisturie degetele subţiri cu unghii lungi. Femeia inspira autoritate şi teamă: cei doi utukku salutară lovindu-şi călcâiele când aceasta trecu pe lângă ei, închizând cu un pocnet din degetele cu unghii exagerat de ascuţite portalul din spatele ei.

Închis în sfera mea, i-am urmărit cum se apropie, unul subţire şi unul gras, unul încovoiat şi unul şchiop. Sholto mă fixa în permanenţă, cu ochiul sănătos.

Se opriră la câţiva metri distanţă. Femeia pocni din nou din degete şi, spre uşoara mea mirare, dalele pătrate din duşumea pe care stăteau se ridicară uşor cu ei în aer. Drăcuşorii captivi de sub ele mormăiau din când în când, aduşi de spate sub greutatea pe care o ţineau pe umeri, dar mişcarea era destul de lină, fără prea mari zdruncinături. Curând, plăcile de piatră nu se mai ridicară în aer, iar cei doi magicieni, ajunşi la înălţimea mea, mă priveau. Le-am susţinut privirea, impasibil.

— Deci te-ai trezit! zise femeia. Vocea îi suna ca un pahar spart într-o frapieră[1]. Bun! Atunci poate reuşeşti să ne ajuţi! În primul rând, care este numele tău? N-am să-mi pierd vremea strigându-te Bodmin; am verificat registrele şi ştim că este o identitate falsă. Singurul djinn cu acest nume a murit în Războiul de Treizeci de Ani.

Am ridicat din umeri fără să spun nimic.

— Vrem să ştim numele tău, scopul venirii tale la magazinul lui Pinn şi tot ce ştii despre Amuleta din Samarkand! Şi, mai presus de toate, vrem să ştim care este identitatea stăpânului tău.

Mi-am dat iarăşi părul din ochi, netezindu-l peste cap. Privirea mea rătăci plictisită prin cameră.

Femeia nu se enervă şi nici nu se impacientă; tonul ei rămase neutru.

---

[1] Neaşteptat de tăioasă. Şi rece! Nu poate să zică nimeni că nu mă străduiesc să descriu amănunţit lucrurile pentru voi.

— Ai de gând să fii rezonabil? Poţi să ne spui pe loc sau mai târziu! Depinde numai de tine! Apropo, domnul Pinn nu crede că ai să fii rezonabil! De aceea a venit. Vrea să te vadă în chinuri!

I-am făcut cu ochiul boţitului de Sholto.

— Haide, l-am îndemnat eu (de fapt cu mai multă veselie, decât simţeam în realitate), fă-mi şi tu cu ochiul! E un exerciţiu bun pentru un ochi vânăt!

Magicianul îşi dezveli dinţii, dar nu vorbi.

Femeia făcu o mişcare, şi lespedea care o susţinea alunecă în faţă.

— Nu eşti în măsură să fii obraznic, demone! Stai să-ţi clarific eu situaţia! Acesta este Tumul Londrei, unde toţi duşmanii guvernului sunt aduşi spre a fi pedepsiţi. Poate că ai auzit de acest loc?

— Timp de o sută cincizeci de ani, magicieni şi spirite de toate felurile au fost găsiţi vinovaţi şi au ajuns aici. Lăsaţi la cheremul nostru, nici unul nu a scăpat.

— Această încăpere este protejată de trei încuietori de foc. Între straturi se află batalioane de utukku şi de horla, care patrulează constant. Dar, ca să ajungi la ele, ar trebui să ieşi din sferă, ceea ce este imposibil. Te afli într-un glob jelitor! Dacă îl atingi, îţi distruge esenţa! E suficient un cuvânt să spun… – articulă un cuvânt, iar liniile de forţă de pe sferă părură să se cutremure şi să se umfle – … şi globul se va micşora. Sunt convinsă că şi tu te poţi micşora, aşa că, dacă o faci de la bun început, eviţi să fii pârlit! Însă globul se poate micşora de tot – ceea ce tu nu poţi face!

N-am putut să nu privesc în direcţia stâlpului vecin, pe care se afla o sferă albastră densă. Ceva fusese în sfera respectivă, iar rămăşiţele sale erau încă acolo. Globul se redusese în dimensiune, până ce prizonierul fusese strivit. Parcă m-aş fi uitat pe fundul unui borcan de sticlă la un păianjen mort. Femeia îmi urmări privirea.

— Exact! zise ea. E cazul să spun mai mult?

— Dacă vorbesc, am început eu, adresându-mă ei

pentru prima dată, ce mi se întâmplă atunci? Ce te-ar opri să mă strângi totuşi cu globul?

— Dacă o să cooperezi, te vom elibera! zise ea. N-avem nici un interes să omorâm sclavi!

Se exprimase aşa de direct, că aproape am crezut-o! Dar îmi păstram anumite rezerve. Înainte să reacţionez, Sholto Pinn tuşi astmatic, atrăgând atenţia femeii. Negustorul vorbi cu dificultate, de parcă îl dureau coastele:

— Atacul, şopti el. Rezistenţa…

— A, da!

— Femeia se întoarse iar cu faţa la mine: vei câştiga o şi mai mare şansă de graţiere dacă ne dai informaţii despre un incident care s-a petrecut ieri-seară, după capturarea ta…

— Stai aşa! am întrerupt-o. Cât timp am stat leşinat de când m-aţi închis?

— Mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Te-am fi interogat de aseară, dar, după cum ţi-am spus, incidentul… N-am apucat să îndepărtez plasa cu fire de argint până acum treizeci de minute. Sunt impresionată de ritmul tău rapid de vindecare!

— N-ai de ce! Am exerciţiu[1]. Deci acest incident… Spune-mi ce s-a întâmplat!

— A fost un atac al teroriştilor, îmbrăcaţi în stilul celor din Rezistenţă. Pretind că detestă orice forme de magie, dar credem că s-ar putea să aibă oarecare legături cu magia. Djinni ca tine, poate, invocaţi de magicieni inamici. Este posibil!

Iarăşi auzeam de Rezistenţa asta. Şi Simpkin pomenise de această grupare. Bănuia că ei furaseră Amuleta din Samarkand, dar Lovelace era responsabil de asta – poate tot el se afla şi în spatele ultimului atac.

---

[1] Grăisem drept! Am fost lovit la date diferite în timp şi de către persoane diferite şi mi-am pierdut cunoştinţa în zone îndepărtate de peste mări şi ţări, cum ar fi: Persepolis, Kalahari şi golful Chesapeake.

— Ce fel de atac a fost?

— Cu o sferă elementală!

Inutil, hazardat! Nu prea părea să fie a mâna lui Lovelace. Pe el îl vedeam mai mult genul de tip intrigant şi hoţ, genul care autorizează crime, în vreme ce la recepţii în aer liber ciuguleşte din sandvişuri cu castraveţi. De asemenea, biletul către Schyler sugerase că avea ceva planuri pentru viitorul apropiat.

Cugetările mele fură întrerupte de un mormăit gutural din partea vechiului meu prieten Sholto.

— Destul cu astea! Nu o să-ţi spună din proprie iniţiativă. Redu globul, dragă Jessica, până-l faci să se agite şi să vorbească! Amândoi suntem mult prea ocupaţi să zăbovim în celula asta toată ziua!

Pentru prima dată, gura femeii, care arăta ca o tăietură cu buze subţiri, se lărgi schimonosind un zâmbet.

— Domnul Pinn este nerăbdător, demone, zise ea. Nu-i pasă dacă vorbeşti sau nu, atâta timp cât globul este folosit. Dar eu întotdeauna prefer să respect procedura cum se cuvine. Ţi-am spus ce pretindem – acum e rândul tău să vorbeşti!

Urmă o pauză. Una încărcată cu suspans. Mi-ar plăcea să spun că mă luptam cu conştiinţa mea, dacă să-l dau în vileag pe Nathaniel şi misiunea mea; acele valuri de îndoială se revărsau în mod dramatic pe trăsăturile mele delicate, în vreme ce temnicerii mei stăteau ca pe ghimpi, să afle ce decizie luam. Mi-ar fi plăcut să spun asta, dar ar fi o minciună[1]. Aşa că era de fapt mai mult o pauză mohorâtă, plictisitoare şi nefericită, în care am căutat să mă împac cu gândul la durerea pe care ştiam că urma s-o resimt.

Nimic nu mi-ar fi oferit mai multă plăcere decât să-l pârăsc sus şi tare pe Nathaniel. I-aş fi dat totul: numele, adresa, numărul de la pantof – aş fi îndrăznit chiar să

[1] Iar eu sunt scrupulos de cinstit, după cum ştiţi!

spun aproximativ măsura pantalonilor, dacă ar fi dorit-o! Le-aş mai fi spus şi de Lovelace, şi de Faquarl, şi despre locul exact unde se afla Amuleta din Samarkand. Aş fi ciripit ca un canar – erau aşa de multe de spus! Dar… dacă făceam asta, mă osândeam pe veci! De ce? Pentru că: 1) Exista posibilitatea să mă strivească oricum în glob; 2) Chiar dacă mă eliberau, Nathaniel ar fi fost ucis după aceea sau ar fi suferit alte neplăceri, şi eu ajungeam categoric în cutia de tutun Old Chokey, de pe fundul Tamisei. Şi numai gândul la tot rozmarinul acela mă făcu să strâmb din nas[1].

Era mai bine să sufăr o moarte rapidă, ca o stingere în acel glob, decât o infinitate de nefericire. Aşa că mi-am frecat delicat bărbia şi am aşteptat ca inevitabilul să înceapă.

Sholto spuse ceva printre dinţi şi se uită la femeie. Ea lovi cu degetul ritmic, arătând spre cadranul ceasului de la mână.

Şi atunci, ca scris de mâna unui romancier prost, se întâmplă un lucru incredibil. Eram pe punctul de a le adresa o tiradă de înjurături (pătimaşe, dar deştepte), când am simţit o senzaţie familiară de durere în măruntaie. Şi o multitudine de pişcături fierbinţi, care îmi tulburau esenţa.

Eram invocat!

---

[1] Persoanele care gândesc profund ar putea obiecta în acest punct că, din moment ce Lovelace furase amuleta şi acţiona astfel împotriva guvernului, ar fi meritat riscul să le spun despre fărădelegile sale. Poate că astfel, atât Nathaniel, cât şi cu am fi fost scutiţi de pedeapsă pentru serviciile oferite. E-adevărat, dar, din nefericire, nu ştiam cine mai era implicat în complotul lui Lovelace şi, din moment ce însuşi Sholto Pinn luase prânzul cu Lovelace cu o zi înainte, era clar că nu puteam avea încredere în el. Una peste alta, riscurile de a spune adevărul atârnau în balanţă mult mai greu decât posibilele beneficii.

22

Era prima dată când îi eram recunoscător băiatului de când îl cunoşteam. Ce sincronizare perfectă! Ce coincidenţă nemaipomenită! Puteam să dispar acum chiar de sub nasul lor, dematerializat de invocări, lăsându-i să se uite prosteşte, cu gura căscată, ca nişte peşti speriaţi. Dacă mă mişcam repede, cred că aveam timp să le dau şi cu tifla înainte de plecare.

Am scuturat melancolic din cap şi le-am zâmbit.

— Îmi pare aşa de rău! Mi-ar plăcea la nebunie să vă ajut, zău, chiar aş vrea, dar trebuie să plec! Poate reluăm faza cu tortura şi captivitatea în curând, cu o altă ocazie! Numai cu o mică schimbare! Eu voi fi pe-afară, iar voi doi cuibăriţi unul lângă altul în glob. Aşa că, Sholto, mai bine te-ai apuca de dietă din timp, şi să fie severă. Până atunci, amândoi puteţi să… Au!… vă duceţi nouă mii de ani şi… Au!… Vai! Nu era replica mea cea mai fluentă, recunosc, dar mă ajungea durerea invocării. Senzaţia era mai rea decât de obicei, cumva parcă mai acută, mai bolnăvicioasă…

De asemenea, dura ceva mai mult.

Am abandonat toată prefăcătoria obraznică şi am început să mă zvârcolesc, contorsionat de durere, culcat pe vârful stâlpului, dorindu-mi ca băiatul să se grăbească. Care era problema lui? Nu ştia că sunt în agonie? Nici măcar să mă zvârcolesc bine n-aveam cum, pentru că liniile de forţă ale peretelui globului erau prea apropiate şi riscam să le ating.

După două minute profund neplăcute, smucitura feroce a invocării mai slăbi, apoi încetă. Mă lăsă într-o poziţie nedemnă – ghemuit, cu capul între genunchi şi braţele peste cap. Revenindu-mi cu greu, mi-am înălţat uşor capul şi, precaut, mi-am îndepărtat părul din ochi.

Eram încă în interiorul globului. Cei doi magicieni erau chiar în faţa mea, rânjindu-mi din afara pereţilor puşcăriei mele.

N-aveam cum s-o mai dreg! Înverşunat, resimţind încă ecouri de durere, m-am ridicat şi le-am întors privirea implacabilă. Sholto pufnea în barba lui.

— Spectacolul ăsta, dragă Jessica, a făcut toţi banii. Expresia de pe faţa lui a fost desăvârşită.

Femeia aprobă din cap.

— Într-adevăr, o sincronizare perfectă! Sunt aşa de fericită că am fost aici s-o vedem. N-ai înţeles încă, demon stupid? Lespedea pe care plutea se apropie puţin. Femeia continuă: Ţi-am spus, este imposibil sa părăseşti un glob jelitor, chiar dacă eşti invocat. Esenţa ta este închisă înăuntru! Nici măcar stăpânul tău n-a reuşit să te scoată de acolo!

— O să găsească stăpâna o cale! am zis, după care mi-am muşcat buza, ca şi cum aş fi regretat ce-am spus.

— „Stăpâna”? Femeia miji ochii suspicioasă. E vorba de o femeie?

— Minte! comentă Sholto Pinn, scuturând din cap. E o cacealma! Jessica, mă simt slăbit; şi, de asemenea, am întârziat mult la masajul meu de dimineaţă, la Băile Bizantine. Ar fi trebuit să fiu în saună în acest moment. Aş putea să-ţi sugerez că această creatură are nevoie de mai multe încurajări şi că ar trebui să-i oferim asta?

— O idee admirabilă, Sholto!

Femeia pocni din degete (mai bine zis, din unghii) de cinci ori. Urmă un bâzâit şi o cutremurare. Era momentul să îmi micşorez statura, urgent! Mi-am concentrat restul de putere rămasă într-o transformare mai rapidă şi, exact când conturul sclipitor al globului se micşora, gata să mă prindă, m-am redus în forma nouă! Eram o pisică elegantă, arcuită, care se îndepărta timid de pereţii globului, în câteva secunde, acesta se redusese la aproximativ o treime din dimensiunile lui anterioare. Zumzăitul energiei sale odioase suna tare în urechile

mele de felină, dar mai era încă destul spaţiu între mine şi perete. Femeia pocni din degete, iar viteza de micşorare a globului scăzu semnificativ.

— Fascinant!… exclamă ea către Sholto. Într-un moment de criză, se face o pisică de deşert! Foarte egiptean! Ăsta cred că a avut o carieră lungă! Apoi se întoarse către mine: Globul va continua să se micşoreze, demone! Uneori repede, alteori încet. În cele din urmă se va opri. O să fim cu ochii pe tine, aşa că, dacă la un moment dat vei dori să vorbeşti, nu trebuie decât să ne anunţi. Şi-acum, adio!

În replică, pisica scuipă. Asta era tot ce puteam face în acele condiţii.

Dalele de piatră se despărţiră şi începură să coboare spre poziţiile lor iniţiale. Sholto şi femeia reveniră la arc şi fură înghiţiţi de portal. Gaura se închise şi dispăru, lăsând peretele neted ca mai înainte. Cioc-de-Vultur şi Cap-de-Bivol îşi reluară patrulările. Peretele alb, aducător de moarte, zumzăi, sclipi şi se micşoră imperceptibil.

Pisica se aşeză covrig pe vârful coloanei şi îşi încolăci coada strâns în jurul labelor, ca pentru a se împiedica să fugă.

De-a lungul următoarelor ore, situaţia mea deveni din ce în ce mai puţin confortabilă. La început m-am descurcat cu pisica, dar, în final, globul se micşorase aşa de mult, că îmi ţineam urechile lăsate pe spate, iar vârful cozii începuse să miroasă a pârlit. M-am transformat de câteva ori. Ştiam că sunt urmărit, aşa că n-am făcut ceva mult prea evident, cum ar fi să apar direct ca purice – asta n-ar fi determinat decât accelerarea ritmului de micşorare, încât globul să ajungă să cuprindă ceva aşa de mic. În schimb, am trecut printr-o serie de forme îmblănite şi solzoase, ţinându-mă cu un pas înaintea globului. Mai întâi iepure pitic, apoi marmotă şi şoarece de câmp. O adevărată grădină zoologică, numai că momentul nu era cel mai nimerit pentru aşa ceva.

Oricât încercam, nu-mi venea în minte nici un plan de

evadare. Puteam obţine o graţiere turnându-i femeii o minciună complexă, dar ar fi descoperit curând că nu-i spusesem adevărul, şi asta nu era bine; sfârşeam omorât poate la fel de violent.

Ca să înrăutăţească şi mai tare lucrurile, nenorocitul de băiat mă mai invocă încă de două ori. Nu abandona uşor şi, crezând că făcuse vreo greşeală prima dată, repetă procesul.

Intenţia lui fusese bună, dar îmi cauzase mai mult rău decât bine, aşa că mă bătea gândul să-l părăsc. Însă n-am făcut-o. Nu trebuia să disper! Trebuia să existe o soluţie.

— Ai fost la Angkor Thom? mă întrebă iar Cap-de-Bou, care încerca să mă localizeze în amintiri.

— Poftim?

Eram deja şoarece de câmp; m-am străduit să par impunător, dar şoarecii sunt în general umili.

— Ştii tu, imperiul Khmer! Am lucrat pentru magicienii imperiali, când au cucerit Thailanda. Ai avut legătură cu ceva de-acolo? Vreo rebeliune?

— Nu?

— Eşti sigur de asta?

— Da! Bineînţeles că sunt sigur! Mă confunzi. Dar, lasă asta, acum ascultă… Şoarecele coborî glasul şi vorbi mieros în mustaţă: Este clar că eşti un tip deştept, ai trecut prin multe, ai lucrat pentru mulţi magi. Ascultă… Am prieteni puternici! Dacă mă scoţi de aici, ţi-l omoară ei pe mentor şi te eliberează de legământ!

Dacă ar fi avut mai mult creier, aş fi putut să jur că îmi aruncă o privire sceptică. L-am ispitit iar:

— De când faci de gardă aici? De cincizeci de ani? De o sută? Asta nu-i viaţă pentru utukku! E ca şi când ai fi şi tu închis.

Capul se apropie de bare. Un jet de secreţii nazale mă împroşcă, murdărindu-mi blana.

— Ce prieteni?

— Păi… un marid, unul mare! Şi patru afriţi foarte

puternici, mult mai puternici decât mine. Dacă vrei, poţi să ni te alături!

Capul se retrase cu un urlet dispreţuitor.

— Probabil mă crezi tâmpit!

— Nu, nu! negă categoric şoarecele. Asta crede Cioc-de-Vultur, uite-l colo! A spus că n-ai să ni te alături planului! Totuşi, dacă nu te interesează…

Şoarecele se întoarse cu spatele.

— Ce? Cap-de-Bivol se grăbi să ocolească globul şi, implicit, coloana care îl susţinea, ţinându-şi vârful lăncii în sus, aproape de mine. Urlă ca turbat: Să nu te întorci cu spatele la mine! Ce-a spus Xerxes?

— Hei! Din colţul îndepărtat al încăperii se grăbi spre glob Cioc-de-Vultur. Mi-am auzit numele! Nu mai vorbi cu prizonierul!

Cap-de-Bivol îl privi ranchiunos.

— Ba pot, dacă vreau! Deci, aşa, mă crezi prost! Ei, uite că nu sunt! Care este planul ăsta al vostru?

— Nu i-l spune, Xerxes! Nu-i spune nimic! Cap-de-Vultur pufni cu zgomot.

— Plan? Nu ştiu nimic de nici un plan! Prizonierul te minte, Baztuk! Ce ţi-a mai spus?

— E în regulă, Xerxes! am strigat senin. Nu i-am spus de… Ştii tu! Cap-de-Bivol îşi roti lancea.

— Cred că eu ar trebui să pun întrebările, Xerxes! zise acesta. Ai complotat cu prizonierul!

— Ba tu, idiotule!

— Idiot, eu?

Se încăierară: unul împungea cu coarnele în armura celuilalt, care lovea la rândul lui cu ciocul. Ce puţin le-a trebuit să se enerveze, pe utukku îi păcăleai uşor! În agitaţia lor, aproape că uitaseră de mine, lucru care îmi convenea de minune! În mod obişnuit m-ar fi încântat peste măsură să-i văd înfruntându-se, dar în clipa de faţă aceasta era o biată consolare pentru situaţia în care eram.

Globul continua să se micşoreze, aşa că am recurs la o

nouă formă: un scarabeu. Noua înfăţişare nu mă ajuta prea mult, dar măcar amâna inevitabilul, lăsându-mi suficient spaţiu cât să patrulez nervos în vârful stâlpului, agitându-mi elitrele de nervi şi de disperare. Dacă mai ajungeam vreodată să mă eliberez, băiatul acela, Nathaniel, avea să cunoască răzbunarea mea, atât de înspăimântătoare, încât de ea se va pomeni în legendele de groază ale naţiei sale. Eu, Bartimaeus, care am vorbit cu Solomon şi cu Hiawatha, să mă sting în felul acesta: în chip de scarabeu, învins de un duşman mult prea arogant pentru a asista la moartea mea. Nu! Chiar şi acum, voi găsi eu o cale de scăpare!

Imposibil. Nu puteam să scap. Moartea se apropia inexorabil, din toate părţile. Era greu să-ţi închipui că situaţia s-ar putea schimba în bine.

Un nor de salivă, un răget, un ochi roşu, nebun de furie, aplecându-se deasupra mea.

— Bartimaeus!

Ei, bine, nimerise! Cap-de-Bivol abandonase încăierarea. Îşi amintise dintr-odată cine sunt.

— Acum ştiu! strigă el. E vocea ta! Da, tu eşti, distrugătorul poporului meu! În sfârşit! Am aşteptat douăzeci şi şapte de secole acest moment!

Când ţi se aruncă în faţă un astfel de atac, nu prea ştii ce să spui.

Utukku ridică suliţa cu vârf de argint şi urlă strigătul de luptă triumfătoare al acestora.

Am început să-mi agit elitrele, disperat şi provocator. În acelaşi timp…

23
Nathaniel

Ceea ce avea să fie cea mai proastă zi din viaţa lui Nathaniel începu exact aşa cum trebuia să se întâmple. În ciuda faptului că se întorsese la o oră atât de târzie, băiatului aproape că îi era imposibil să mai adoarmă. Ultimele cuvinte ale profesorului său îi reveneau în minte neîncetat, îngrijorându-l: „Oricine se află în posesia unui lucru furat va fi foarte aspru pedepsit”… foarte aspru”… Şi ce era Amuleta din Samarkand, dacă nu un lucru furat?

Ce-i drept, băiatul era sigur că Lovelace furase primul amuleta: urma să dovedească acest lucru fiindcă îl trimisese în misiune pe Bartimaeus. Dar era adevărat şi că el – mai exact, Underwood – intrase în posesia obiectului furat. Dacă Lovelace sau poliţia, sau oricine altcineva din guvern, ar găsi-o la el acasă… Chiar aşa, dacă Underwood însuşi ar descoperi-o în propria colecţie… Lui Nathaniel îi era frică să se gândească ce nenorociri ar putea să se întâmple. Ceea ce începuse ca o luptă personală împotriva duşmanului său i se părea acum un lucru mult prea riscant. Nu era numai Lovelace cel împotriva căruia se răzvrătise, ci acum era împotriva întregii puteri a guvernului.

Auzise de prismele din sticlă în care se aflau osemintele trădătorilor şi care stăteau atârnate de zidurile Turnului Londrei. Putea trage o singură concluzie: nu era înţelept să rişti o pedeapsă oficială.

La ceasul când lumina fantomatică ce precedă venirea zorilor începuse să se arate la orizont, Nathaniel îşi schiţase deja un plan: indiferent dacă djinnul găsise dovezi sau nu, trebuia să scape de amuletă foarte repede. O va duce înapoi la Lovelace şi va anunţa

autorităţile despre asta. Dar, ca să facă asta, avea nevoie de Bartimaeus.

Iar Bartimaeus refuza să vină la el.

În ciuda oboselii care-i pătrunsese în oase, Nathaniel îl invocase de trei ori în dimineaţa aceea şi de trei ori djinnul refuzase să apară. La a treia încercare, intrase deja în panică, bolborosea cuvintele fără să-i pese că o silabă pronunţată greşit l-ar fi putut pune în pericol. Când termină, aşteptă cu sufletul la gură, uitându-se la cerc. „Haide, haide!”

Nici un fum, nici un miros, nici un demon.

Cu un blestem, Nathaniel anulă convocarea, lovi cu piciorul un vas cu tămâie şi se trânti pe pat. Ce se întâmpla? Dacă Bartimaeus găsise un mod de a scăpa de sub comanda lui? Cu siguranţă acest lucru era imposibil – nici un demon nu reuşise să facă asta, din câte ştia Nathaniel. În zadar lovi cu pumnii în pătură. Când, într-un final, djinnul va apărea, îl va face să plătească pentru această întârziere – îl va pune sub Pendulul Zimţat şi îl va privi zvârcolindu-se.

Dar până atunci ce era de făcut?

Să folosească discul magic de citit viitorul? Nu, asta o va face mai târziu: cele trei invocări îl epuizaseră, iar primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se odihnească. O variantă ar mai fi fost şi să recurgă la biblioteca profesorului său. Cu asta trebuia să înceapă. Poate că existau şi alte metode mai avansate de invocare pe care le putea încerca. Poate găsea vreo informaţie despre trucurile pe care le foloseau djinnii ca să evite întoarcerea.

Se ridică şi trase covorul peste cercurile făcute cu creta pe podea. Nu avea timp să facă ordine acum. Peste câteva ore urma să se întâlnească cu profesorul său, pentru a încerca în sfârşit mult aşteptata invocare a demonului broaştei-râioase. Frustrat, Nathaniel oftă adânc – această invocare era ultimul lucru de care avea nevoie! Putea să facă asta şi în timp ce dormea, dar

îndrumătorul său dorea să se asigure că verificase nu odată, ci de două ori fiecare replică şi fiecare frază înainte de toate, treabă care dura vreo câteva ore. Era o pierdere de energie de care se putea lipsi. Ce nebun era mentorul său!

Nathaniel o porni spre bibliotecă. Coborî scările în grabă…

… Şi se ciocni de mentorul său.

Underwood căzu la perete, agăţându-şi vesta în cotul lui Nathaniel. Scoase un ţipăt de furie şi îi trânti o palmă ucenicului său.

— Zurbagiu mic! Puteai să mă omori!

— Domnule! Îmi pare rău, domnule! Nu mă aşteptam…

— Să cobori scările în viteză ca un bădăran fără minte, de parcă ai fi un om de rând! Un magician îşi controlează reacţiile tot timpul. De-a ce te jucai?

— Îmi pare nespus de rău, domnule! Nathaniel îşi revenea din şoc; vorbea cu sfială. Voiam doar să mă duc la bibliotecă să verific câteva lucruri înainte de invocarea noastră din această după-amiază. Îmi cer scuze dacă eram prea nerăbdător!

Felul lui sfios de a vorbi avu efect. Underwood respira greu, dar expresia lui era mai relaxată.

— Ei bine, dacă intenţia era bună, nu te pot învinui! De fapt, tocmai veneam să-ţi spun că din păcate nu voi fi aici după-amiază. S-a întâmplat ceva grav şi trebuie… Făcu o pauză, încruntându-se. Ce-i cu mirosul acesta?

— Nu înţeleg…

— Mirosul ăsta… care vine de la tine, băiete! Se dădu mai aproape şi inspiră adânc.

— Îmi… îmi pare rău, domnule, am uitat să mă spăl azi-dimineaţă. Şi doamna Underwood mi-a spus lucrul ăsta!

— Nu mă refer la mirosul tău, băiete, deşi e neplăcut într-adevăr! Nu, miroase a… rozmarin… Da! Şi a dafin… şi a sunătoare… Deodată, profesorul făcu ochii mari şi, în lumina slabă de la nivelul scărilor, băiatul putu să-l vadă

cum se înroşeşte la faţă de mânie: Miroase ca atunci când faci o invocare.

— Nu, domnule!...

— Să nu cumva să îndrăzneşti să mă contrazici, băiete! Cum...? Avea o privire suspicioasă: John Mandrake, vreau să-ţi văd camera! Ia-o înainte!

— Mai bine nu, domnule, e foarte dezordine; mă simt jenat! Profesorul îşi revenise după momentul ciocnirii şi îşi îndrepta spatele, având ochii aprinşi de mânie şi barba zbârlită. Lui Nathaniel i se părea că acesta era mai înalt decât până atunci, dar şi faptul că magicianul stătea pe o treaptă mai sus crea oarecum această impresie. Băiatul simţi cum se face mic de frică. Underwood îi făcu semn să urce.

— Mergi!

Neajutorat, Nathaniel se supuse. Fără să scoată o vorbă, merse spre cameră, auzind cum profesorul îl urma îndeaproape, târându-şi cizmele greoaie în spatele lui. De cum deschise camera, un miros inconfundabil de tămâie şi de ceară de lumânare îi izbi drept în faţă. Nathaniel rămase posomorât în uşă, în timp ce profesorul sau se încumetă înăuntru.

Pentru câteva clipe, Underwood inspectă camera. Aceasta dezvăluia o imagine incriminatoare: un vas întors, cu o dâră de tămâie multicoloră care începea de la el şi traversa toată podeaua; duzine întregi de lumânări folosite la invocări, mocnind încă, aşezate la perete şi pe birou; două cărţi groase despre magie, luate de pe rafturile personale ale lui Underwood şi lăsate deschise pe pat. Singurele lucruri care nu puteau fi văzute erau chiar cercurile de convocare. Erau ascunse sub covor. Nathaniel se gândi că asta l-ar putea salva. Îşi drese vocea.

— Dacă îmi daţi voie, să vă explic, domnule!

Profesorul său nici nu-l băgă în seamă. Înaintă şi lovi cu piciorul un colţ de covor ca să-l ruleze şi astfel scoase la iveală o parte dintr-un cerc şi câteva rune. Underwood

se opri, apucă bine covorul şi îl trase pe de-a-ntregul deoparte, în aşa fel încât dezveli toată pentagrama. Pentru o clipă, se uită repede la inscripţionări, apoi, cu o privire aspră, la ucenicul său.

— Ei bine…?

Nathaniel înghiţi în sec. Ştia că nici o scuză nu-l va salva, dar trebuia să încerce.

— Nu voiam decât să exersez semnele, domnule! începu el cu o voce nesigură. Să mă obişnuiesc cu schema. Bineînţeles că n-am invocat pe nimeni, domnule! N-aş îndrăzni…

Ezită şi se opri. Cu o mână, profesorul său arăta spre centrul cercului mare, unde o urmă de arsură fusese lăsată de prima apariţie a lui Bartimaeus. Cu cealaltă, arăta numeroasele arsuri lăsate pe pereţi de explozia Busolei Accelerate. Nathaniel îşi coborî umerii.

— Păi!…

Pentru o clipă, domnul Underwood păru că-şi va pierde cumpătul. Cu chipul schimonosit de mânie, se repezi la Nathaniel şi ridică mâna ca să-l lovească. Nathaniel tresări, însă nu primi nici o lovitură.

Îndrumătorul îşi lăsă mâna în jos.

— Nu! spuse el, răsuflând greu. Nu, trebuie să mă gândesc ce să mă fac cu tine! Ai încălcat interdicţiile mele în zeci de feluri şi astfel ţi-ai pus viaţa în pericol şi i-ai pus în pericol şi pe toţi cei care locuiesc în această casă. Te-ai ocupat de chestii de magie pe care nu poţi să speri că le înţelegi – văd acolo Compendiul lui Faust şi Gura lui Ptolemeu! Ai invocat sau ai încercat să invoci un djinn de nivelul paisprezece, cel puţin, şi chiar ai încercat să-l legi de Pentagrama Magică a lui Adelbrand, ceva ce nici eu nu reuşesc să fac. Faptul că, fără îndoială, ai dat greş, nu îţi diminuează în nici un fel greşeala. Copil prost! Nu realizezi ce ţi-ar fi făcut o astfel de fiinţă dacă ai fi făcut chiar şi cea mai mică greşeală? Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu pot avea încredere în tine încă de anul trecut, când actul tău de violenţă, făcut intenţionat

împotriva musafirilor mei, aproape că mi-a distrus cariera. Ar fi trebuit să scap de tine când erai încă un anonim. Nimănui nu i-ar fi părut rău atunci! Dar acum, că ai un nume şi vei apărea în a doua ediţie a almanahului, nu pot să scap de tine la fel de uşor! Mă vor lua la întrebări, va trebui să completez formulare şi îmi vor pune la îndoială decizia luată. Nu, trebuie să mă gândesc ce mă fac cu tine, deşi mă bate gândul să chem chiar acum un Demon Spurcat să te afurisească. Făcu o pauză ca să respire. Lipsit de energie, Nathaniel se lăsă să cadă pe marginea patului.

— Crede-mă, nici un alt ucenic al meu nu a fost atât de neascultător pe cât ai fost tu! Dacă nu trebuia să ajung la minister urgent, mă ocupam de tine chiar acum! După cum stau lucrurile, eşti pedepsit să stai în camera ta până mă întorc. Dar mai întâi... – se îndreptă spre şifonierul lui Nathaniel şi deschise uşa larg – trebuie să mă asigur că nu ai şi alte surprize ascunse pe-aici.

Timp de zece minute, Nathaniel rămase aşezat, privind cu tristeţe la profesorul său, care îi scotocea camera. Acesta scoase tot din şifonier şi din sertare ca să verifice şi îi împrăştie pe podea puţinele haine pe care le avea. Găsi câteva pungi din plastic cu tămâie, câteva bucăţi de cretă colorată şi o notiţă sau două pe care Nathaniel le făcuse în timpul său liber. Numai discul magic de citit viitorul, ascuns bine sub streaşină, rămase nedescoperit.

Domnul Underwood adună tămâia, cărţile, creta şi notiţele.

— Am să mă uit prin însemnările tale când mă întorc de la minister, spuse el, în cazul în care o să fie nevoie să-ţi mai pun nişte întrebări despre activităţile tale, înainte de a-ţi primi pedeapsa. Între timp, stai aici şi reflectează asupra păcatelor tale şi asupra faptului că-ţi distrugi cariera!

Fără să mai spună ceva, ieşi din cameră foarte grăbit şi încuie uşa după el, cu cheia.

Inima lui Nathaniel era grea ca o piatră de pe fundul

unei ape foarte adânci şi întunecate. Stătea pe pat, nemişcat, ascultând cum ploaia bate în luminator şi cum, prin casă, mentorul său, nervos, trântea uşile. Mai târziu, o altă uşă trântită îi confirmă faptul că domnul Underwood ieşise din casă.

Ceva mai târziu, fără să poată aprecia cât timp trecuse, zgomotul cheii care se răsucea în uşă îl făcu să tresară din mâhnirea lui. De frică, inima începu să-i bată repede. Să se fi întors deja îndrumătorul său…?

Era însă doar doamna Underwood, care intră, aducând pe o tavă un castron mic cu supă de roşii. O puse pe masă şi îl privi. Nathaniel nu reuşea să-şi adune curajul de a se uita la ea.

— Ei, vorbi femeia, cu o voce calmă, sper că eşti mulţumit! Din câte mi-a spus Arthur, ai fost foarte rău!

Dacă furia mentorului său aproape că-l amorţise, aceste câteva cuvinte rostite de doamna Underwood, lăsând să se înţeleagă o dezamăgire ascunsă, îl atinseră drept în inimă. Simţi că nu mai face faţă ultimului său efort de a se controla. Ridică privirea spre ea, cu ochii înotându-i în lacrimi.

Femeia continuă:

— Vai, Nath! John! Nu o mai auzise niciodată aşa de furioasă. De ce nu poţi să ai răbdare? Domnişoara Lutyens spunea că ăsta e defectul tău şi avea dreptate! Acum ai încercat să fugi înainte de a merge şi nu ştiu dacă mentorul tău te va ierta vreodată pentru asta.

— Nu mă va ierta niciodată! Mi-a spus-o deja. Vocea lui Nathaniel era firavă; se străduia să nu plângă.

— E foarte nervos, John, şi pe bună dreptate!

— Mi-a spus că… toată cariera mea e distrusă.

— Nici nu mă surprinde, asta ar fi exact ce meriţi!

— Doamnă Underwood!

— Dar, poate, dacă ai fi cinstit cu el şi i-ai spune ce ai făcut, ai avea şansa să te asculte atunci când se întoarce. O şansă mică de tot!

— Nu o să vrea. Este prea furios!

Doamna Underwood se aşeză pe pat lângă Nathaniel şi îl cuprinse pe după umăr.

— Nu crezi că este un lucru nemaiauzit ca ucenicii să încerce atât de mult, aşa de devreme? Arthur este furios, dar este şi impresionat, de asta poţi să fii sigur. Cred că ar trebui să ai foarte mare încredere în el; lasă-te la mila lui! îi va plăcea acest lucru!

Nathaniel strâmbă din nas.

— Credeţi, doamnă Underwood?

Ca de obicei, prezenţa femeii îl linişti, iar bunul ei simţ îl dezarma şi îi mai tăie din mândrie. Poate că ea avea dreptate. Poate că ar trebui să spună tot adevărul...

— Şi eu voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să-l liniştesc, vorbi ea mai departe. Cel de Sus ştie că nu meriţi asta. Uită-te în ce hal e camera asta!

— Fac curăţenie imediat, doamnă Underwood, imediat! Băiatul se mai linişti puţin. Poate că îi va explica stăpânului său suspiciunile legate de Lovelace şi de amuletă. Va fi mai dureros, dar mult mai simplu astfel.

— Mai întâi, mănâncă supa! Doamna se ridică să plece. Fii pregătit pentru când se întoarce îndrumătorul tău!

— De ce s-a dus domnul Underwood la minister? E duminică! Nathaniel strângea deja câteva haine şi le îndesa înapoi în sertare.

— O urgenţă, dragă! Un djinn – un tâlhar – a fost prins în centrul Londrei. Pe Nathaniel îl trecură fiorii pe şira spinării.

— Un djinn?

— Da! Nu ştiu detalii, dar se pare că era deghizat în unul dintre slujitorii domnului Lovelace. A dat buzna în magazinul domnului Pinn şi a provocat o grămadă de stricăciuni, dar au trimis un afrit şi l-a prins imediat. Acum îl interoghează. Profesorul tău crede ca magicianul care l-a trimis pe djinn are legătură cu aceste furturi de artefacte care-l nelinişteşc de atâta timp – şi probabil că şi cu cei din Rezistenţă. Vrea să fie acolo când scot

informaţia de la el. Dar nu asta ar trebui să te preocupe în primul rând, nu-i aşa John? Trebuie să te hotărăşti ce o să-i spui mentorului tău. Şi freacă podeaua asta până o faci lună!

— Da, doamnă Underwood!

— Bravo, băiete! Vin mai târziu după tavă!

Nici nu apucase bine să închidă uşa, că Nathaniel se repezi la lucarnă, o deschise şi se întinse să ia de sub ţiglele umede discul de alamă. Îl trase înăuntru şi închise fereastra, ca să se ferească de ploaia măruntă. Discul era rece; îi trebuiră câteva minute de invocări repetate pentru ca acesta să reflecte chipul drăcuşorului, cam răzvrătit.

— Ptiu! spuse spiritul. A trecut ceva vreme! M-am gândit că m-ai uitat. Eşti pregătit să-mi dai drumul?

— Nu! Nathaniel n-avea chef să glumească. Bartimaeus! Găseşte-l! Vreau să văd unde este şi ce face. Acum! Sau o să îngrop acest disc în pământ!

— Cine s-a trezit cu fundu-n sus azi? Nu-i mare lucru să ceri ceva vorbind frumos! Ei bine, plec, dar să ştii că am avut altă dată sarcini mai uşoare, chiar şi de la tine!

Bodogănind şi schimonosindu-se, chipul de copilaş malefic al drăcuşorului dispăru şi apăru din nou, de această dată abia zărindu-se.

— Ai spus Bartimaeus? Din Uruk?

— Da, câţi Bartimaeus pot fi în lumea asta?

— Ai să fii surprins, Domnule Ţâfnos! Ei bine, să nu-ţi ţii respiraţia aşteptându-mă! Ar putea să-mi ia ceva timp.

Discul se făcu alb. Nathaniel îl azvârli pe pat, apoi, gândindu-se mai bine, îl ascunse sub saltea, ca să nu-l vadă nimeni. Începu să facă în mare grabă curat în cameră, frecând podeaua până ce şterse orice urmă de stea magică, şi petele de grăsime de la ceară se mai estompară, îşi aşeză hainele ordonat, fiecare la locul ei. Apoi îşi mâncă supa. Era rece.

Doamna Underwood se întoarse să ia tava, inspectă camera şi comentă ceea ce vedea.

— Bravo, John, spuse ea. Acum, spală-te şi fă şi un duş! Ce-a fost asta?

— Ce, doamnă Underwood?

— Mi s-a părut că aud o voce strigând.

O auzise şi Nathaniel. Ceva vag. „Of!” Venea de sub pat.

— Cred că se aude de jos, spuse el încet. Poate că e cineva la uşă?

— Crezi? Mai bine mă duc să văd.

Oarecum nesigură de ceea ce face, doamna plecă, încuind şi uşa în urma ei. Nathaniel ridică salteaua.

— Ei? spuse el mormăind.

Spiritul cu faţă de copil avea acum pungi mari sub ochi şi părea nebărbierit.

— Ei bine, spuse el, am făcut tot ce am putut. Nu poţi să-mi ceri mai mult de-atât!

— Arată-mi!

— Poftim!

Chipul dispăru şi fu înlocuit de o panoramă a Londrei. O dungă argintie care trebuie să fi fost Tamisa şerpuia printre depozite de culoare gri-închis şi dane. Ploua, însă Nathaniel putu să distingă cu uşurinţă: un castel uriaş, înconjurat de imense ziduri cenuşii. În mijloc era un turn principal, înalt, iar deasupra acoperişului central flutura steagul Marii Britanii. Maşini de poliţie, cu portiere negre, se mişcau în curtea castelului, împreună cu trupe formate din personaje mici, nu toate dintre ele umane.

Nathaniel ştia la ce se uită, dar nu voia să accepte adevărul.

— Ce legătură are asta cu Bartimaeus? se repezi el. Drăcuşorul era obosit şi avea vocea gravă.

— Acolo se află demonul, din câte îmi aduc aminte! I-am dat de urmă în centrul Londrei, deşi era frig şi semnalele pe care le emitea erau slabe. Ghidându-mă după ele, am ajuns aici şi nu mă pot apropia mai mult de Turnul Londrei, după cum bine ştii! Sunt prea mulţi ochi care supraveghează. Chiar şi de la distanţa asta, câteva

sfere foarte rapide aproape că m-au prins. Îţi spun drept, sunt dărâmat! Altceva? adăugă el, în timp ce Nathaniel nu avu nici o reacţie. Am nevoie de un pui de somn!

— Nu, nu, asta e tot!

— Primul lucru politicos pe care l-ai spus astăzi! remarcă drăcuşorul tară să dispară. Dacă este acolo înseamnă că acest Bartimaeus a dat de bucluc, observă el încântat. Doar nu l-ai trimis tu acolo, nu-i aşa? Nathaniel nu răspunse. Drăcuşorul continuă: Nu se poate! Atunci, dacă aşa stau lucrurile, aş spune că şi tu eşti în acelaşi bucluc ca el. Bănuiesc că acum te pomeneşte!

Strânse din dinţii mici şi ascuţiţi, afişă un rânjet cât toată faţa, făcu un gest de dispreţ şi se evaporă.

Nathaniel rămase nemişcat, cu discul în mână. În cameră, lumina zilei scădea treptat.

24
Bartimaeus

Pune un scarabeu de dimensiunea unei cutii de chibrituri în faţa unui Leviatan cu cap de bivol, înalt de patru metri, mânuind o lance de bronz, şi nu te aştepta să asişti la cine ştie ce confruntare, mai ales când scarabeul este ţinut prizonier într-un mic glob de sticlă, care i-ar arde esenţa dacă l-ar atinge fie şi numai cu o antenă răzleţită. Adevărat, am făcut tot ce-am putut ca să lungesc treaba şi să rămân în aer chiar deasupra stâlpului, sperând în zadar că m-aş putea mişca rapid când lancea ar zdrobi globul – dar, ca să fiu sincer, nici eu nu credeam că o să-mi reuşească. Urma să fiu nimicit de un idiot cu mintea cât a unui purice şi, cu cât se termina mai repede povestea asta, cu atât era mai bine.

Aşa că am fost puţin surprins când ţipătul strident de luptă al acelui utukku a fost întrerupt dintr-odată de o comandă, exact în momentul în care lancea era pe punctul de a fi aruncată asupra mea.

— Baztuk, opreşte-te!

Vorbise Cioc-de-Vultur, vocea sa semnalând că intervenise ceva urgent. Odată ce un utukku îşi pune în minte să facă un lucru, îi vine greu să-şi mai schimbe planurile. Cap-de-Bivol opri cu greu coborârea lăncii în aer, dar o menţinu totuşi chiar deasupra globului.

— Ce mai e acum, Xerxes? se răsti el. Nu încerca să mă privezi de această răzbunare! Timp de douăzeci şi şapte de secole am aşteptat ca Bartimaeus să fie în puterea mea!

— Atunci poţi să mai aştepţi încă un minut. Nu pleacă nicăieri! Ascultă! Auzi ceva? Baztuk îşi întoarse capul. Până şi eu în globul meu am încetat să-mi mai mişc elitrele şi ascultam. O bătaie uşoară, atât de înceată şi

de subtilă, că era imposibil să identific din ce direcţie venea.

— Nu-i nimic! Doar muncitorii de afară. Sau demonstranţi care organizează iarăşi marşuri. Oamenilor le place să facă asta. Acum taci din gură, Xerxes!

Baztuk n-avea de gând să-şi bată capul cu asta. Era atât de încordat în timp ce ţinea lancea, încât tendoanele de pe antebraţ păreau că i se înnoadă.

— Nu sunt muncitorii! E prea aproape! Penele de pe creasta lui Xeres erau înfoiate. Era nervos. Lasă-l pe Bartimaeus şi vino şi ascultă! Vreau să ştiu exact de unde vine!

După ce trase o înjurătură, Baztuk se îndepărtă de mine cu paşi apăsaţi. El şi Xerxes înconjurară camera, ţinându-şi urechile aproape de ziduri şi sfătuindu-se unul pe altul să păşească mai uşor. În tot acest timp zgomotul continua, uşor, ritmic şi al naibii de greu de localizat.

— Nu pot să-l localizez! Baztuk frecă vârful lăncii de perete. Ar putea veni de oriunde. Ia stai! Poate că el face asta!

Se uită cu răutate înspre mine.

— Nu sunt vinovat, Domnia Voastră! am spus eu.

— Nu fi prost, Baztuk, zise Cioc-de-Vultur. Globul îl împiedică să folosească magia dincolo de el. Altceva se întâmplă. Cred că ar trebui să dăm alarma.

— Dar nu s-a întâmplat nimic! Cap-de-Bivol se panică. Ne vor pedepsi! Cel puţin lasă-mă să-l omor pe Bartimaeus mai întâi, îl imploră el pe celălalt. Nu trebuie să ratez această şansă!

— Eu cred că trebuie neapărat să te duci să chemi ajutoare, l-am sfătuit eu. Sigur e ceva ce nu poţi rezolva. Poate nişte cari, sau o ciocănitoare dezorientată.

Baztuk pufni, aruncând secreţii nazale la un metru distanţă.

— Asta a fost ultima picătură, Bartimaeus! Vei muri! Se opri. Hei, stai, ar putea fi un car, dacă mă gândesc mai bine!

— Într-o clădire din piatră, aşa solidă? spuse Xerxes pe un ton batjocoritor. Nu cred!

— Ce te face să fii un expert, aşa, dintr-odată?

Izbucni o nouă ceartă. Cei doi paznici ai mei se confruntau, îmbrâncindu-se şi ţinându-se ţanţoşi, înverşunaţi fiecare de prostia celuilalt şi de intervenţiile mele ocazionale, făcute cu multă băgare de scamă.

Cu toate acestea, zgomotul nu încetase. Eu îi localizasem de mult sursa: o bucată de piatră, de sus, de pe zid, nu prea departe de singura fereastră. În timp ce încurajam cearta celor doi, nu-mi luam ochii de la locul acela, aşa că, după câteva minute, am zărit praf de piatră ieşind dintre două blocuri din zid. Mai târziu, apăru o gaură mică. Apoi aceasta deveni tot mai mare, pe măsură ce vedeam căzând din ce în ce mai mult praf şi bucăţi mai mici, împinse de o chestie mică, ascuţită şi neagră.

Spre iritarea mea, după ce s-au învârtit prin toată camera, dându-şi palme şi ţipând ca la o ceartă între fete, Xerxes şi Baztuk s-au liniştit, nu departe de locul misterios. Era o chestiune de timp până să observe praful care cădea, aşa că am hotărât să risc totul cu o ultimă mişcare.

— Hei, voi doi mâncători de nisip! am strigat eu. Lumina lunii se oglindeşte pe cadavrele voastre! Şacalii duc acasă capetele retezate, pentru ca şi puii lor să se joace cu ele[1]!

Aşa cum mă aşteptam, Baztuk se opri brusc din păruiala pe care i-o dădea lui Xerxes, iar acesta încetă

---

[1] Ei bine, prin traducere se pierde sensul a ceea ce-am spus. Am strigat în limba vechiului Egipt, pe care amândoi o ştiau şi pe care o urau. Făceam referire la vremea când faraonul îşi trimitea armatele pe pământurile Asiriei, provocând mutilare în masă. E absolut nepoliticos pentru un djinn să aduci în discuţie amintiri despre războaiele oamenilor (în care suntem tot timpul obligaţi să decidem de partea cui luptăm). Să aduci aminte unui utukku despre războaiele în care au fost învinşi era nu numai nepoliticos, dar şi imprudent.

să-l mai tragă de rât pe Baztuk. Amândoi se întoarseră spre mine, cu intenţii criminale în priviri. Până aici, toate bune. Am calculat că aveam vreo treizeci de secunde până când orice era în gaura aia urma să-şi facă apariţia. Dacă întârzia, eram mort – dacă nu de mâna lui Baztuk sau a lui Xerxes, atunci mă omora globul care se micşorase şi ajunsese de dimensiunea un grepfrut.

— Baztuk, spuse politicos Xerxes, îţi dau voie să dai prima lovitură!

— Frumos din partea ta, Xerxes, replică Baztuk. Apoi te vei juca după pofta inimii cu rămăşiţele lui!

Amândoi îşi înşfăcară lăncile şi se îndreptară spre mine. În spatele lor, zgomotul se opri dintr-odată, iar din gaura din perete, care între timp se făcuse mai mare, ieşi un cioc lucios, ascuţit, ca o nicovală. Apoi apăru un cap moţat, negru tăciune, cu un ochi ca mărgeaua. Ochiul se mişca foarte repede, vizualizând scena, apoi în linişte, pasărea începu să-şi facă loc prin gaură, înaintând într-un mod ciudat pentru o pasăre.

Dintr-un salt, un corb negru, imens apăru pe buza zidului. După ce îşi scoase din gaură şi coada, un alt cioc se ivi din spate.

Între timp, cei doi utukku ajunseseră la stâlpul meu. Baztuk îşi înălţă braţul. Atunci le-am strigat:

— Uitaţi-vă în spatele vostru!

— Pe mine nu mă duci cu şiretlicuri de-astea, Bartimaeus! ţipă Baztuk.

Coborî braţul înspre mine, ameninţându-mă cu lancea. Ca un fulger, o chestie neagră îi tăie calea, apucă dintr-odată cu ciocul mânerul lăncii, pe care o smulse din mâna monstrului. Baztuk scoase un ţipăt de uimire şi se întoarse. Xerxes se răsuci şi el.

Un corb stătea pe o coloană, ţinând strâns în cioc lancea.

Nesigur pe el, Baztuk dădu să-l atace.

Precaut, corbul muşcă mânerul din oţel. Lancea se rupse şi amândouă părţile căzură pe podea. Baztuk

înţepeni.

Un alt corb bătu din aripi şi se aşeză pe un stâlp din apropiere. Amândoi stăteau nemişcaţi, fără să clipească, urmărindu-i pe cei doi utukku.

Baztuk se uită la colegul său.

— Ei, Xerxes…? Cioc-de-Vultur îl preveni.

— Dă alarma, Baztuk, spuse el. Eu mă ocup de ei!

Îşi îndoi genunchii, apoi se înălţă în aer. Aripile mari şi albe se întinseră cu zgomot de cârpă sfâşiată. Bătu din ele o dată, de două ori. Se ridică din ce în ce mai sus, către tavan, cu aripile încordate; se roti şi apoi coborî, cu capul înainte şi aripile pe spate, ţinând cu o mână lancea, lansându-se în picaj cu viteza luminii.

În faţa unui corb, care aştepta calm.

În ochii lui Xerxes se citea îndoiala. Acum era aproape deasupra corbului, şi acesta tot nu se mişca. Îndoiala fu înlocuită de frică. Bătu din aripi involuntar; disperat, încercă să le strângă pentru a evita ciocnirea.

Corbul îşi deschise larg ciocul. Xerxes ţipă.

Urmă o mişcare rapidă, apoi o muşcătură şi o înghiţitură. Câteva pene smulse cădeau uşor pe lângă stâlp. Corbul încă stătea acolo, cu o privire visătoare. Xerxes nu mai era.

Baztuk se îndrepta către zid, unde trebuia să apară portalul. Scotocea într-o traistă pe care o avea legată la mijloc. Cel de-al doilea corb sărea de pe un stâlp pe altul, ca să-i taie calea. Cu un vaiet prelung, Baztuk îşi scoase lancea. Aceasta îl rată însă pe corb, înfigându-se pe la mijlocul stâlpului. Corbul dădu din cap cu părere de rău şi îşi întinse aripile. Baztuk smulse din traistă un fluier mic din bronz. Şi-l duse la buze…

O altă mişcare rapidă, un vârtej prea iute ca să poată fi urmărit. Încrezător în el, Baztuk se mişca rapid. L-am observat plecându-şi capul şi împungând cu coarnele, după care fu înghiţit de vârtej. Când acesta se potoli, dispăruse şi Baztuk. Nu mai era de găsit nicăieri. Corbul ateriză pe pământ, iar dintr-o aripă îi curgea sânge

verde.

În interiorul globului, am început să mă agit.

— Bine lucrat! am strigat, încercând să-mi schimb vocea mea ţipătoare de scarabeu. Nu ştiu cine sunteţi, dar ce-ar fi să mă scoateţi…

Vocea mea se pierdu în depărtare. Din cauza globului, nu puteam să-i văd pe nou-veniţi decât pe primul plan, unde până acum apăreau sub înfăţişarea de corbi. Probabil că şi-au dat seama de acest lucru, pentru că dintr-odată, numai pentru o secundă, mi s-au arătat exact cum erau, pe primul plan. Fu doar o secvenţă, însă era tot ce aveam nevoie. Ştiam cine sunt.

Prins în glob, scarabeul înghiţi în sec.

— Hei, am spus. Salut!

— Salut, Bartimaeus! spuse Faquarl.

25

— Şi Jabor, am adăugat eu. Frumos din partea voastră că aţi venit amândoi!

— Ne-am gândit că te simţi singur, Bartimaeus!

Corbul cel mai apropiat, cel cu aripa sângerândă,, se scutură şi lua înfăţişarea bucătarului. Mâna îi sângera din abundenţă.

— Nu, nu, mi-au acordat toată atenţia!

— Da, văd şi eu! Bucătarul veni către mine ca să verifice globul. Vai de mine, eşti cam la strâmtoare!

Eu am pufnit în râs, fără să fiu însă prea convingător:

— Ce glumă bună, prietene drag! Oare m-ai putea ajuta sa ies de aici? Simt cum pereţii mă presează!

Bucătarul îşi frecă gânditor una dintre bărbii.

— O problemă foarte grea! Dar există o soluţie!

— Bravo!

— Ai putea deveni un purice sau o căpuşă. Lucru ăsta te-ar ajuta să mai trăieşti câteva minute, înainte ca esenţa ta să fie distrusă de tot.

— Mulţumesc, da, e o sugestie folositoare, am spus eu, cu respiraţia întretăiată. Globul se micşora din ce în ce mai mult. Am încercat un tertip: Sau ai putea distruge globul şi m-ai elibera. Imaginează-ţi ce recunoscător ţi-aş fi!

Bucătarul ridică un deget.

— Alt gând îmi trece mie prin minte! Ai putea să ne spui unde ai ascuns Amuleta din Samarkand. Dacă vorbeşti repede, am putea avea timp să distrugem globul de sticlă înainte să mori.

— Retrage ce-ai spus adineauri şi s-ar putea să vă spun! Bucătarul oftă greu.

— Situaţia în care eşti nu cred că-ţi permite să…

Se opri când auzi, ceva mai departe, un zgomot

asemănător unui plâns. În acelaşi timp, un sunet familiar răsună în cameră.

— Un portal e pe punctul de a se deschide, m-am repezit eu să spun. Dinspre peretele opus!

Faquarl se uită la celălalt corb, care încă stătea pe stâlp, privindu-şi ghearele.

— Jabor, ce-ar fi dacă tu...?

Corbul făcu un pas înainte şi deveni mai înalt, un bărbat cu cap de şacal şi cu pielea de un roşu-deschis. Traversă camera şi se aşeză cu un picior înainte, unul în spate şi cu mâinile întinse.

Bucătarul se întoarse spre mine.

— Ei, Bartimaeus...

Cuticula mea începuse să se pârlească.

— Hai să fim serioşi, am spus eu. Ştim amândoi că, dacă vă spun unde este, o să mă lăsaţi să mor! Mai ştim de asemenea că vă pot da o informaţie falsă doar ca să vă fac în ciudă. Deci, orice v-aş spune, ar fi în zadar! Asta înseamnă că trebuie să mă scoateţi de aici!

Faquarl bătea cu degetele în stâlpul meu, nervos.

— E enervant, dar înţeleg ce vrei să spui!

— Iar zgomotul asemănător unui plâns este cu siguranţă o alarmă, am continuat eu. Magicienii care m-au închis aici spuneau ceva despre nişte legiuni de horla şi utukku. Mă îndoiesc că până şi Jabor ar putea să-i înghită pe toţi. Ce-ar fi să continuăm această discuţie ceva mai târziu?

— De acord, zise Faquarl, apropiindu-şi obrazul de globul de sticlă care acum era mai mic decât o mandarină japoneză. Nu vei pleca din turn fără noi, Bartimaeus, deci nu încerca să ne păcăleşti! Trebuie să te avertizez că am venit aici cu două sarcini. Prima era să aflu unde este amuleta. Dacă lucrul acesta este imposibil, al doilea era să te distrug. Nu e nevoie să-ţi spun care îmi face mai mare plăcere.

Se retrase. În acel moment, o fisură apăru în peretele din spate, desfăcându-se apoi într-o boltă de portal. Din

întuneric începură să apară câteva personaje: nişte horla[1] cu feţe palide, ţinând în mâinile lor subţiri arme şi plase din bronz. În spatele portalului scuturile lor protectoare deveneau invulnerabile; dacă treceau prin portal, scuturile nu-i mai protejau, iar ei erau astfel expuşi. Jabor profită de acest lucru şi întreprinse trei detonări consecutive. Explozii de un verde-deschis distruseră arcada. Agitându-se într-un mod jalnic, cele câteva horla se târau pe pământ, jumătate în portal şi jumătate în afara lui. Dar din spate venea o altă trupă, păşind cu mare atenţie peste trupurile camarazilor lor. Jabor lansă din nou o explozie.

În acest timp, Faquarl nu stătu degeaba. Din buzunarul hainei scoase un cerc de fier, de mărimea unei brăţări, fixat la capătul unei baghete lungi din lemn. Mă uitam îngrijorat la acel inel[2].

— Şi ce vrei să fac eu cu asta? am întrebat.

— Sari prin el! Imaginează-ţi că eşti un câine dresat, la circ. Sunt sigur că nu-i greu pentru tine, Bartimaeus; la vremea ta, ai încercat să faci de toate!

Cu mare atenţie, Faquarl ţinea bagheta astfel încât inelul să intre în contact cu suprafaţa globului de sticlă. Cu un sfârâit, globul fu ars de jur împrejur, lăsând un loc liber în mijloc.

— Lovelace a întărit inelul tocmai pentru a spori rezistenţa fierului! Dar nu va dura veşnic, deci îţi sugerez să sari repede! a precizat Faquarl.

Avea dreptate. Deja marginile inelului se topeau sub puterea globului de sticlă. În chip de scarabeu, nu prea aveam cum să fac mare lucru, aşa că mi-am folosit toată

[1] O subclasă de djinni. Pentru o fiinţă umană, ei apar ca nişte umbre care provoacă smintealǎ şi alte boli; pentru alţi djinni, ei au o aură malefică, slăbindu-ne nouă esenţa.

[2] La fel ca bronzul, fierul nu aduce beneficii djinnilor. Oamenii îl tot folosesc de milenii pentru a se păzi de influenţa noastră; chiar şi potcoavele sunt considerate norocoase pentru că sunt făcute din fier.

energia pe care o mai aveam ca să mă transform într-o muscă. Fără prea mare agitaţie, m-am învârtit repede în globul de sticlă, ca să pot lua viteză, şi, ca un fulger, am trecut prin inelul topit, eliberându-mă.

— Minunat, spuse Faquarl, ce păcat că nu am avut şi un răpăit de tobe care să te acompanieze!

Musca ateriza pe podea şi se transformă într-un şoim foarte nervos.

— Şi-aşa a fost destul de dramatic pentru mine, pot să vă asigur de asta, am spus eu. Şi acum, ce facem?

Faquarl aruncă pe podea ceea ce mai rămase din inel.

— Da, am face bine să plecăm!

Un trident cu dinţi de argint fu aruncat în aer şi căzu între noi, peste dalele de piatră. Deasupra portalului, împiedicându-se de cadavrele de horla, Jabor tot încerca să se retragă. Un alt val de gărzi, majoritatea de utukku, înaintau din spate la adăpostul unui scut colectiv, care respingea detonările din ce în ce mai slăbite ale lui Jabor şi le împrăştia prin toată camera. În cele din urmă, o horla scăpă din portal, şi, protejată din cap până-n picioare de armură, veni tiptil la marginea scutului. Jabor trase în ea; explozia o lovi drept în pieptul fusiform, dar fu absorbită. Horla schiţă un zâmbet glacial şi se aruncă înainte, învârtindu-şi plasa ca un lasou.

Faquarl se transformă în corb şi îşi luă zborul cu mult efort, ţinându-şi anevoie în aer una din aripi. Eu, în chip de şoim, l-am urmat, spre gaura prin care intraseră.

O plasă trecu chiar pe sub mine, iar o furcă rămase înfiptă în zid.

— Jabor, strigă Faquarl. Plecăm!

Am aruncat o privire în jos: Jabor se lupta cu câteva horla, fără să dea vreun semn că se lasă bătut. Mi-am concentrat puterile ca să pot ieşi prin gaură. Faquarl deja dispăruse; m-am aplecat cu ciocul în jos şi am trecut şi eu. În spatele meu, o explozie colosală distruse camera, şi am auzit ţipătul sălbatic şi furios al şacalului.

În tunelul îngust şi foarte întunecat, vocea lui Faquarl

părea înăbuşită şi ciudată.

— Aproape ieşim. Cel mai bine ar fi ca de acum înainte să fim corbi.

— De ce?

— Sunt o groază de corbi pe aici, pe-afară. Ne putem amesteca printre ei şi câştigăm timp până ieşim dincolo de ziduri.

Cum nu eram de acord să urmez nici un sfat de-al lui Faquarl, n-aveam nici o idee ce urma să găsim afară. Prioritatea mea era să ies din turn, apoi urma să scap de el. Aşa că m-am concentrat şi mi-am schimbat forma.

— Te-ai transformat?

— Da, e o întruchipare pe care nu am mai încercat-o până acum, dar se pare că nu este foarte greu de obţinut.

— Vreun semn că Jabor este în spatele nostru?

— Nu!

— Va veni! Bun, deschiderea spre exterior este chiar în faţa mea! Există un Văl de Acoperire pe ieşire, la exterior, aşa că nu au descoperit-o până acum. Ia-ţi avânt când ieşi şi apoi coboară! Vei vedea o curte de bucătărie, acolo unde se adună corbii ca să adune resturile de mâncare; ne vedem acolo! Mai mult ca oricând, să nu atragi atenţia asupra ta!

Am auzit un fel de scrijelitură pe piatră, în tunel, undeva înaintea mea, apoi am văzut brusc o lumină. Faquarl dispăruse, eliberându-mi drumul spre ieşire, care era acoperit cu o plasă de fire ascunse. Am înaintat până când am lovit cu ciocul plasa, m-am împins în ea şi mi-am scos capul afară, în aerul rece de noiembrie.

Fără să mă opresc, m-am desprins din gaură şi am început să alunec în curtea de jos.

În timp ce coboram, mi-am dat seama privind în jur că nu eram deloc în siguranţă: vârfurile acoperişurilor din Londra se întrezăreau la distanţă, abia vizibile în spatele câtorva turnuri rotunde şi al unor ziduri exterioare, de legătură. Gărzile îşi făceau rondul în zonă, iar sferele de

căutare se mişcau la voia întâmplării pe cer. Alarma fusese deja dată. Dintr-un loc situat la o înălţime sinistră, se auzea o sirenă tânguitoare şi, nu prea departe, chiar din mijlocul acestei curţi, trupe întregi, batalioane ale poliţiei alergau spre un punct nevăzut.

Am aterizat într-o curte mică, laterală, departe de agitaţia generală, ferită de două dependinţe, care se proiectau în exterior din corpul clădirii principale. Pavajul curţii era acoperit de firimituri de pâine date prin grăsime şi de resturi de slănină, precum şi de un stol de ciori, care croncăneau de foame.

Unul dintre corbi mergea înclinat cu capul într-o parte.

— Idiot ce eşti, Bartimaeus!

— Ce s-a întâmplat?

— Ciocul tău este albastru-deschis. Schimbă-l!

Ei bine, era prima dată când eram corb. Şi a trebuit să mă transform în întuneric! Ce pretenţii mai avea? Dar nu era nici locul, nici momentul să mă cert. Mi-am schimbat culoarea ciocului.

— Oricum o să-şi dea seama, am spus eu, pe neaşteptate. Cu siguranţă sunt tot felul de santinele pe acolo.

— E adevărat, dar n-avem nevoie decât de puţin timp, atâta tot! Ei încă nu ştiu că suntem corbi, şi dacă suntem într-un stol, le vor trebui câteva secunde în plus ca să ne ia la ochi şi să verifice. Tot ce ne mai trebuie acum este ca stolul să zboare…

Cred că erau o sută de ciori care ciuguleau paşnice din bucăţile de slănină împrăştiate pe jos, împăcate cu lumea şi cu ele însele; dar, în secunda următoare, Faquarl îşi dezvălui identitatea pe primul plan şi, chiar dacă făcu asta doar pentru o fracţiune de secundă, o privire fugară de-a lor le fu de-ajuns. Patru ciori căzură moarte pe loc, alte câteva nu reuşiră să păstreze micul dejun abia mâncat, iar celelalte îşi luară zborul din curte, într-o mulţime dezordonată şi panicată, care croncănea şi lovea cu ghearele prin aer. Eu şi Faquarl eram

amândoi în mijlocul mulţimii, bătând din aripi atât cât puteam, croncănind atunci când şi celelalte făceau asta, încercând cu disperare să nu rămânem în urmă.

Ne-am înălţat mult deasupra acoperişului plat al marii închisori, acolo unde un steag imens flutura, iar santinelele umane stăteau cu privirea aţintită peste apele Tamisei; apoi, mai jos, pe partea cealaltă, pe deasupra curţii cenuşii. În jur de douăzeci de pentagrame permanente fuseseră pictate în centrul suprafeţei de paradă, şi, trecând repede pe deasupra, am văzut o companie formidabilă de spirite care apăreau în mijlocul personajelor, invocate în acel moment de o trupă de magicieni îmbrăcaţi în uniforme gri. Spiritele erau de rang mic, în mare parte drăcuşori care se remarcaseră prin fapte deosebite, spiriduşi malefici cu aspect de copil[1], dar, luaţi în ansamblu, reprezentau o problemă. Speram ca stolul de ciori să nu aterizeze acolo.

Dar păsările nu arătau vreo dorinţă că ar vrea să se oprească deocamdată; un sentiment de frică le ducea mai departe, pe deasupra fortificaţiilor turnului. De câteva ori ai fi zis că se îndreaptă spre zidul exterior; de fiecare dată însă făcură un viraj şi se întoarseră. La un moment dat, am fost tentat să mă avânt de unul singur, însă apariţia pe parapete a unei santinele negre, ciudate, cu patru picioare ca de păianjen, mă descurajă. Nu mi-a plăcut privirea ei şi eram prea obosit după ieşirea din captivitate, precum şi din cauza schimbărilor forţate de formă, ca să risc să-i cunosc puterea neştiută.

În cele din urmă, am ajuns la o altă curte, împrejmuită

---

[1] Cu cât fiinţa este mai puţin puternică, cu atât invocarea este mai rapidă şi mai simplă. Majoritatea imperiilor magice folosesc magicieni ca să facă rost într-un timp scurt de cohorte de spiriduşi malefici. Doar imperiile cele mai mari au puterea să creeze armate cu entităţi superioare. Cea mai mare armată de acest fel care s-a văzut vreodată a fost cea înfiinţată de către faraonul Tutmes al III-lea în 1478 î.Hr. Acesta strângea laolaltă o legiune de afriţi şi un grup amestecat de mari spirite ale lămpii, dintre care cel mai cunoscut era… Nu, modestia mă împiedică să continui.

pe trei laturi de corpuri de castel şi de partea cealaltă de o creastă abruptă cu iarbă verde, care se înălţa asemenea unui zid înalt. Corbii aterizară pe creastă şi începură să se învârtă pe loc, ciugulind fără rost.

Faquarl ţopăi către mine, ţinând o aripă departe de piept. Încă îi sângera.

— Păsările astea nu mai părăsesc deloc zona, am spus eu. Sunt hrănite în incinta asta! Corbul mă aprobă, dând din cap.

— Ne-au adus cât de departe au putut, dar e de ajuns. Ăsta este un zid exterior! Trecem dincolo de el şi suntem scăpaţi.

— Atunci, hai să mergem!

— Imediat! Trebuie să mă odihnesc. Şi poate Jabor…

— Jabor e mort!

— Ştii bine ce-i poate pielea, Bartimaeus! zise Faquarl ciugulindu-şi aripa rănită şi smulgând o pană din locul cu sânge închegat. Mai lasă-mă un minut! Of, acel utukku! Nu mi-a trecut vreodată prin minte că ar fi în stare de aşa ceva.

— Vin drăcuşorii, am sâsâit eu printre dinţi.

Un batalion venea fuga, trecând printr-o arcadă spre colţul îndepărtat al curţii, şi poziţionându-se în formă de evantai pentru a începe o supraveghere meticuloasă a fiecărei cărămizi şi a fiecărei pietre. Eram încă feriţi în grămada de corbi, dar nu se ştia pentru cât timp.

Faquarl scuipă o altă pană pe iarbă, care se transformă într-o dâră de jeleu răsucită, apoi se topi.

— Bine atunci! Sus, pe deasupra şi afară. Să nu te opreşti pentru nimic în lume! I-am făcut un semn politicos cu aripa.

— După tine!

— Nu, nu, Bartimaeus, după tine! Corbul îşi flexă o gheară. Voi fi exact în spatele tău tot timpul, aşa că, te rog, fii original şi nu încerca să scapi!

— Ai o minte înfiorător de suspicioasă!

Drăcuşorii veneau de-a buşilea din ce în ce mai

aproape, adulmecând pământul ca nişte câini. Mi-am luat zborul şi m-am îndreptat spre crestele zidului în mare viteză. Cum am ajuns la nivelul lor, am sesizat o santinelă care patrula pasarela. Era un foliot mic, cu un corn turtit din bronz, legat într-o parte a capului. Din nefericire, m-a observat şi el. Înainte ca eu să reacţionez, îşi suci buzele spre capătul hornului, suflă şi scoase un sunet scurt şi ascuţit, care stârni imediat un val de semnale de răspuns din depărtare şi mai înalte, şi mai joase, şi mai puternice, şi mai slabe, de-a lungul zidului.

Asta a fost de-ajuns: ascunzătoarea noastră fusese demascată şi era complet compromisă. Am întins către santinelă nişte gheare mari, hrăpăreţe; aceasta ţipă slab, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi peste zid. M-am lansat imediat pe deasupra crestelor, am depăşit în zbor ridicătura de pământ şi pietre negre răsturnate, îndepărtându-mă de turn şi luând-o spre oraş.

N-aveam timp de pierdut sau să mă uit înapoi. Am zburat înainte cât de repede am putut. Sub mine se desfăşura o arteră principală lată, de culoare gri, intens circulată, apoi un bloc cu apartamente, acoperişurile garajelor, o stradă îngustă, o bucată de prundiş, o cotitură a Tamisei, un debarcader şi o balanţă romană, o altă stradă… Hei, nu era chiar rău – datorită penajului meu comun, izbuteam să scap! Apreciam că lăsasem Turnul Londrei cam la o un kilometru distanţă în urmă. În curând, voi putea…

Am ridicat privirea şi am clipit şocat. „Ce-i asta?” Tumul Londrei era chiar în faţa mea. Grupuri de personaje zburătoare stăteau adunate deasupra închisorii centrale. Zburam înapoi spre el! Ceva foarte grav se întâmplase cu direcţia mea. Uimit din cale afară, am ocolit un horn şi am luat-o în direcţia opusă. Vocea lui Faquarl se auzea în spatele meu.

— Bartimaeus, opreşte-te!

— Nu i-ai văzut? i-am strigat peste aripă. Vor veni după noi numaidecât!

Mi-am mărit viteza încă o dată pe-atât, ignorând chemările disperate ale lui Faquarl. Am trecut pe deasupra acoperişurilor cât ai clipi, după care am survolat în timp record întinderea murdară a Tamisei, apoi…

Turnul Londrei îmi apăru iarăşi înainte! Siluetele zburătoare se îndreptau acum în toate direcţiile, fiecare grup urmând câte o sferă cercetaşă. Unul dintre grupuri venea în direcţia mea. Instinctul îmi spunea să o iau la sănătoasa şi să dispar, dar eram confuz. Am aterizat pe un acoperiş. Câteva minute mai târziu, Faquarl apăru în spatele meu, gâfâind şi înjurând, gata să explodeze.

— Tâmpitule! Ne-am întors de unde am plecat! Acum înţelegeam.

— Adică, ce vrei să spui?

— Primul turn pe care l-ai văzut nu era decât o iluzie optică[1]. Trebuia să zburăm direct prin el. Lovelace m-a avertizat, dar tu nici n-ai vrut să stai să asculţi! Blestemată să fie aripa mea frântă şi tu la fel, Bartimaeus!

Batalionul de djinni zburători traversa zidurile exterioare. Abia dacă ne mai despărţea o stradă. Deprimat, Faquarl se ascunse după un horn.

— N-avem nici o şansă să-i depăşim în zbor! Îmi veni o idee.

— Atunci, n-o să zburăm! Am trecut pe lângă nişte semafoare în zonă.

— Şi ce-mi zici mie?

Ca de obicei, Faquarl nu prea se străduia să dea dovadă de politeţe.

— Vom face autostopul!

Ţinându-mă în umbra unei clădiri, ferit de gărzi, am

[1] O vrajă sofisticată şi foarte şireată. Formează imagini false ale unor obiecte la scară mare – de exemplu o armată, un munte sau un castel. Iluziile optice sunt plane si dispar când treci prin ele. Ele pot înşela şi pe cei mai deştepţi adversari, după cum am demonstrat aici.

şters-o de pe acoperiş spre o intersecţie, unde o coloană de maşini oprise la lumina roşie a semaforului. Am aterizat pe pământ, aproape de capătul coloanei, urmat îndeaproape de Faquarl.

— Bun! E timpul să ne transformăm, am spus eu.

— În ce?

— În ceva cu gheare puternice! Grăbeşte-te, o să se facă verde! Înainte ca Faquarl să obiecteze, am sărit de pe trotuar şi am ajuns sub cea mai apropiată maşină, încercând să ignor mirosul dezgustător de ulei şi de gaze, precum şi vibraţiile care îmi provocau o stare de greaţă şi care se intensificau pe măsură ce şoferul, pe care nu-l puteam vedea, accelera.

Fără urmă de regret, am renunţat la înfăţişarea mea de corb şi m-am transformat într-un spiriduş pitic, stigian[1], un fel de ghem de gheare pe un pachet de muşchi. Mi-am înfipt ghearele şi colţii în metalul murdar de sub maşină, agăţându-mă bine, în vreme ce maşina începea să se pună în mişcare. Speram că Faquarl nu va reuşi să se mişte atât de rapid încât să mă urmeze, însă n-am avut noroc: chiar lângă mine apăru un spiriduş pitic identic, ţinându-se cu îndârjire între roţi, fără să-şi ia vreo o clipă ochii de la mine.

Nu am vorbit prea mult în timpul călătoriei. Motorul era prea zgomotos. În plus, spiriduşilor stigieni nu le place să vorbească, le place să muşte.

După câteva minute nesfârşite, maşina se opri. Şoferul coborî şi se îndepărtă. Linişte. Cu un geamăt, m-am eliberat din punctele mele de susţinere complicate şi am căzut pe asfalt, ameţit de răul provocat de trepidaţii şi de mirosul de făcătură tehnologică[2]. Nici lui Faquarl nu îi era

[1] Infernal, de iad, de pe lumea cealaltă, care are legătură cu râul Styx. (n. tr.)

[2] Multe produse moderne – plastic, metal, sintetice, părţile componente ale maşinăriilor – poartă o amprentă umană atât de puternică, încât ne afectează esenţa dacă ne apropiem de ele şi dacă rămânem în preajma lor mult timp. Probabil că e un fel de

mai bine. Fără să ne vorbim, ne transformaserăm într-o pereche de pisici bătrâne, cam amărâte, care abia izbutiră să se târască de sub maşină şi să se îndrepte spre o mică pajişte, lângă un pâlc de arbuşti deşi. Odată ajunşi acolo, ne-am relaxat în sfârşit, revenind la formele noastre preferate. Bucătarul se aşeză pe o buturugă.

— Am să ţi-o plătesc cu vârf şi îndesat, Bartimaeus, spuse el gâfâind. În viaţa mea n-am fost mai torturat ca acum. Băiatul egiptean rânji.

— Ne-a dus departe, nu-i aşa? Suntem în siguranţă!

— Unul dintre colţii mei a înţepat rezervorul. Sunt năclăit de benzină din cap până în picioare. Mă mănâncă tot corpul!

— Nu te mai plânge atât! Am aruncat o privire printre tufe: o stradă rezidenţială, câteva case mari cu un perete comun, mulţi copaci. Nu era nimeni în jur, cu excepţia unei fetiţe care se juca singură cu o minge de tenis pe o alee din apropiere. Am continuat: Suntem într-o suburbie! Probabil la periferia Londrei sau dincolo de Londra.

Drept răspuns, Faquarl doar mormăi. L-am privit şiret, cu coada ochiului. Îşi verifică din nou rana pe care i-o făcuse Baztuk. Arăta rău. Probabil că era fără vlagă.

— Chiar şi cu tăietura asta urâtă îţi sunt un adversar serios, Bartimaeus, aşa că vino aici şi stai jos! Bucătarul făcu un gest care-i trăda nerăbdarea. Am ceva foarte important să-ţi spun!

Cum sunt ascultător de obicei, m-am aşezat pe pământ, cu picioarele încrucişate, aşa cum obişnuia să stea Ptolemeu. Nu m-am apropiat prea tare. Faquarl duhnea a benzină.

— În primul rând, eu mi-am făcut datoria, începu el. Împotriva principiilor mele, ţi-am salvat pielea. Acum e rândul tău să-ţi faci datoria. Unde este Amuleta din Samarkand?

Am ezitat. Doar existenţa acelei tabachere de pe

---

alergie.

fundul Tamisei m-a împiedicat să-i dau numele lui Nathaniel şi numărul străzii unde locuia. Era adevărat că-i datoram lui Faquarl această informaţie pentru că mă salvase, dar interesul meu trebuia să primeze.

— Uite, am spus eu. Să nu te gândeşti că nu-ţi sunt recunoscător pentru că m-ai ajutat până acum. Dar pentru mine nu este uşor să fiu de acord să-ţi spun adevărul. Stăpânul meu…

— În mod clar e mai puţin puternic decât al meu! se aplecă imediat Faquarl spre mine. Aş vrea să-ţi foloseşti creierul ăla mic şi prost şi să gândeşti o clipă, Bartimaeus! Lovelace vrea neapărat să-şi recupereze amuleta, atât de mult încât ne-a comandat mie şi lui Jabor să intrăm în cea mai bine păzită închisoare a guvernului ca să salvăm viaţa unui servitor ca tine!

— Într-adevăr, îşi doreşte asta foarte mult, am încuviinţat eu.

— Imaginează-ţi cât de periculos a fost – pentru noi şi pentru el. A riscat tot! Asta ar trebui să-ţi spună ceva.

— Dar pentru ce îi trebuie amuleta? am întrebat eu direct.

— Ah, asta nu-ţi pot dezvălui! Bucătarul îşi atinse nasul şi zâmbi cu subînţeles. Tot ce-ţi pot spune este că e foarte mult şi în interesul tău, Bartimaeus, să fii de partea noastră acum. Avem un mentor care se bucură de un foarte mare succes, dacă înţelegi ce vreau să spun!

Am strâmbat din nas.

— Toţi magicienii spun asta!

— … Care va ajunge departe cât de curând! E vorba de câteva zile. Iar amuleta este absolut vitală pentru succesul său.

— Poate, dar noi vom împărţi succesul cu el? Am mai auzit eu prostii din astea până acum. Magicienii ne folosesc ca să câştige mai multă putere pentru ei şi apoi ne subjugă şi mai mult. Cu ce ne alegem noi din toată povestea asta?

— Am planuri, Bartimaeus…

— Da, da, cu toţii avem, nu? De fapt, nimic din toate astea nu schimbă faptul că trebuie să-mi îndeplinesc sarcina. Sunt foarte mari pedepsele…

— Pedepsele se îndură! Faquarl îşi lovi fruntea cu palma, nervos. Fiinţa mea încă se mai recuperează după pedepsele lui Lovelace, primite după ce ai dispărut cu amuleta lui! De fapt, existenţa noastră – şi nu cumva să te scuzi, Bartimaeus, nu-ţi pasă deloc –, existenţa noastră aici nu este decât o serie de pedepse! Doar magicienii blestemaţi se schimbă între ei, de îndată ce unul cade secerat în mormânt, se ridică un altul, se şterge de praf, îşi aduce aminte de numele noastre şi ne invocă din nou! Ei trec mai departe, noi suportăm!

Am ridicat din umeri.

— Cred că am mai avut această discuţie. Marele Zimbabwe, nu-i aşa? Furia lui Faquarl se mai potoli. Dădu din cap.

— Poate că aşa e! Dar simt că se va produce o schimbare şi, dacă ai avea puţină minte, ai înţelege şi tu! Micşorarea unui imperiu aduce întotdeauna vremuri nesigure: revolte de stradă, magicieni care se ceartă fără vreun scop anume, cu minţile lor prostite de lux şi de putere. Amândoi am văzut aceste lucruri de prea multe ori, şi eu, şi tu! Asemenea ocazii ne dau posibilitatea să acţionăm. Mentorii noştri devin leneşi, Bartimaeus – ne oferă posibilitatea să tragem de sfori!

— Nu prea!

— Lovelace este unul dintre aceştia. Da, este el puternic, dar e nepăsător! Încă de când m-a invocat a fost preocupat de limitele rolului său din minister. Vrea neapărat să imite marii magicieni ai trecutului, să intimideze lumea cu realizările sale. Prin urmare, îşi face griji pentru putere precum un câine care îşi apără osul plin de mucegai. Îşi ocupă timpul cu tot felul de intrigi, încercând mereu să câştige în faţa adversarilor săi… Nu se satură niciodată. Şi nici nu e singur. Mai sunt şi alţii ca el în guvern, unii chiar mai nepăsători decât el. Cunoşti

genul; când magicienii umblă după potul cel mare, foarte rar rezistă în cursă mult timp. Mai devreme sau mai târziu, fac greşeli şi ne dau nouă o şansă. Mai devreme sau mai târziu, va veni şi ziua noastră! Bucătarul rămase cu privirea aţintită către cer. Ei, vremurile trec, continuă el. Uite ultima mea ofertă! Du-mă la amuletă şi îţi promit că, oricare ar fi pedeapsa pe care trebuie să o înduri, Lovelace te va primi la el. Stăpânul tău, oricine ar fi el, nu-i va sta în cale. Apoi vom fi parteneri, Bartimaeus, nu duşmani. Asta da ofertă, nu?

— Drăguţ, am spus eu.

— Sau… Faquarl îşi puse mâinile pe genunchi, pregătit de acţiune. Poţi muri aici şi acum, ascuns în sălbăticia asta de tufe de suburbie. Ştii că niciodată până acum nu m-ai bătut. Şansa ţi-a salvat întotdeauna pielea[1]. De data asta nu va mai fi la fel!

În timp ce eu analizam cât de mult cântărea afirmaţia lui şi cum să fac să fug, am fost întrerupţi. Cu un zgomot ca de foşnet de frunze, ceva apăru dintre crengi şi căzu uşor la picioarele noastre. O minge de tenis. Faquarl sări de pe buturugă, şi eu m-am ridicat în picioare – dar era prea târziu să ne mai ascundem. Cineva îşi croia deja loc spre mijlocul poieniţei.

Era fetiţa pe care o văzusem că se juca pe aleea din faţa casei: avea vreo şase ani, era pistruiată, cu părul ciufulit, şi era îmbrăcată cu un tricou care îi atârna până la genunchi. Ne privi lung, pe jumătate speriată şi pe jumătate încântată.

Pentru câteva secunde, nici unul din noi nu se mişcă. Fetiţa ne privea fix, iar eu şi Faquarl ne holbam la ea. Apoi vorbi:

— Mirosiţi a benzină!

Nu i-am răspuns. Faquarl ridică mâna, dând să facă un gest. I-am înţeles intenţia regretabilă.

[1] Şansa sau, după cum îmi place mic să cred, isteţimea mea. Dar e adevărat că, într-un fel sau altul, am reuşit întotdeauna să evit o luptă făţişă.

De ce am acţionat tocmai atunci? Pur şi simplu din interes personal. Cum Faquarl era preocupat pe moment, mi se ivise ocazia perfectă să fug. Şi dacă izbuteam astfel să salvez şi fetiţa... ei bine, aşa era cinstit! Doar ea îmi dăduse ideea. Am aprins o scânteie la un deget şi am aruncat-o spre bucătar.

Se auzi un sfârâit uşor, precum gazul care se aprinde, şi Faquarl fu cuprins de o minge de flăcări galbenă-portocalie. În timp ce se învârtea de colo-colo, scoţând urlete de durere şi aprinzând frunzele dimprejurul lui, fetiţa începu să ţipe de frică şi fugi. Era cel mai indicat: şi eu am făcut la fel[1]!

În doar câteva clipe eram sus, în aer, grăbind cu toată forţa mea înaripată spre Highgate, la stăpânul meu iresponsabil.

[1] Fără să ţip, evident!

26
Nathaniel

La căderea nopţii, chinurile apăsătoare ale groazei puseră stăpânire pe Nathaniel. Măsurând camera în lung şi-n lat, învârtindu-se ca o panteră în cuşcă, se simţea în mii de feluri prizonier. Da, uşa era încuiată, şi el nu putea părăsi încăperea, dar asta era cea mai mică dintre problemele lui.

În acelaşi timp, sclavul său Bartimaeus era închis în Turnul Londrei, suportând torturile celor mai mari magicieni. Dacă era adevărat că făcuse măcel în centrul Londrei înseamnă că demonul îşi primea pedeapsa binemeritată. Dar Nathaniel era stăpânul lui. Şi era responsabil pentru fărădelegile sale.

Asta însemna că magicienii îl căutau şi pe el acum.

Sub tortură, ameninţarea cu Închisoarea Veşnică va fi uitată. Bartimaeus le va spune numele stăpânului său, iar poliţia va veni să-l ridice. Şi apoi…

Tremură de frică când îşi aduse aminte de rănile pe care i le arătase cu o seară înainte Sholto Pinn. Consecinţele nu vor fi tocmai plăcute.

Chiar dacă, prin minune, Bartimaeus n-ar zice nimic, va trebui să-i dea socoteală lui Underwood. Deja profesorul lui Nathaniel îi promisese că îl va renega sau chiar mai rău. Acum nu trebuia decât să citească însemnările pe care le luase din camera băiatului, ca să vadă precis pe cine invocase ucenicul său. Apoi îi va cere să spună întreaga poveste. Nathaniel se cutremură la gândul că putea ghici ce metode de convingere ar folosi profesorul pe el.

Ce putea să facă? Doamna Underwood îi sugerase o soluţie ca să scape. Îl sfătuise să spună pur şi simplu adevărul, dar gândul de a-i destăinui secretele

profesorului său, plin de sarcasm şi de ciudă, îl îmbolnăvea.

Lăsând la o parte această dilemă, Nathaniel îşi invocă drăcuşorul epuizat şi, ignorând protestele acestuia, îl trimise să spioneze Turnul Londrei încă o dată. Din depărtare, de acolo de unde se simţea în siguranţă, privea cu un sentiment de teamă şi de uimire cum o ceată de demoni cu aripile verzi se învârteau în spirală ca nişte lăcuste deasupra parapeţilor, apoi cum se răsfiră în toate direcţiile de-a lungul cerului întunecat.

— Impresionant, comentă discul magic de citit viitorul. De înaltă clasă! Nu-i de glumit cu djinnii de nivel superior. Cine ştie? adăugă el. Poate că unii dintre ei vin după tine!

— Găseşte-l pe Underwood, mormăi Nathaniel. Unde este şi ce face?

— Cumva suntem neliniştit? Să vedem, Arthur Underwood... Nu, îmi pare rău! Şi el este în turn. Nu am acces. Dar putem să ne dăm cu părerea, nu-i aşa? chicoti drăcuşorul. Probabil că vorbeşte chiar acum cu prietenul tău, Bartimaeus!

Era inutil să mai ţină sub observaţie turnul. Nathaniel aruncă discul sub pat. Nu mai era bun de nimic. Va trebui să spună tot adevărul... Va trebui să se confeseze profesorului său – cineva pentru care nu avea nici un respect, care nu-l protejase şi care se umilise şi smiorcăise în faţa lui Lovelace. Nathaniel îşi putea imagina cu uşurinţă cum îşi va arăta Underwood furia – prin rânjete batjocoritoare şi prin înţepături răutăcioase, temându-se în acelaşi timp pentru reputaţia sa neînsemnată... Şi cât priveşte ce avea să se întâmple după aceea...

Poate o oră mai târziu, auzi cum se trânteşte o uşă pe undeva, îngheţă, ascultând paşii înfiorători ai profesorului său, care urca scara, dar mult timp nu veni nimeni. Iar când cheia se roti în uşă, ştia deja că era doamna Underwood, după gâfâitul uşor. Adusese o tavă

gri, mică, pentru ceai, cu un pahar de lapte şi un sandviş cu roşii şi castraveţi.

— Îmi pare rău că ţi le aduc atât de târziu, John, spuse ea. Tava ta era gata de foarte mult timp, dar stăpânul tău a venit acasă înainte ca eu să ţi-o aduc sus! îşi trase sufletul. Nu pot să întârzii mult! Lucrurile au luat-o razna acolo jos.

— Ce… ce se întâmplă, doamnă Underwood?

— Mănâncă-ţi sandvişul, ca un băiat cuminte ce eşti! Se pare că ai nevoie de el – eşti chiar palid. Nu va trece mult şi o să te cheme stăpânul tău, sunt sigură de asta!

— Dar, a spus ceva…?

— Pentru Dumnezeu, John! Pui întrebări întruna! A spus foarte multe lucruri, dar n-am să-ţi povestesc nimic acum. Am o oală pe foc, la parter, şi trebuie să-i pregătesc ceva de mâncare şi lui, foarte repede. Mănâncă-ţi sandvişul, dragă!

— Profesorul meu este…?

— S-a încuiat în camera de lucru şi a dat ordin să nu fie deranjat. Mai puţin atunci când i se duce mâncarea, bineînţeles. Chiar că este vreo urgenţă!

— O urgenţă!… În acel moment, Nathaniel luă o decizie bruscă. Doamna Underwood era singura persoană în care putea să aibă încredere, singura căreia îi păsa de el, cu adevărat. Îi va spune totul: despre amuletă, despre Lovelace. Ea o să-l ajute cu Underwood, chiar şi cu poliţia dacă va fi necesar; nu ştia cum, dar o să aranjeze ea lucrurile.

— Doamnă Underwood!… Aceasta ridică o mână şi spuse:

— Nu acum John, nu am timp!

— Dar, doamnă Underwood, chiar trebuie…

— Nu mai spune nici un cuvânt! Trebuie să plec.

Cu un zâmbet în colţul gurii, plecă. Uşa se închise. Cheia se răsuci. Nathaniel rămase uitându-se lung după ea. Pentru o clipă fu gata să izbucnească în plâns, apoi îl cuprinse un sentiment de furie îndărătnică. Era cumva el

vreun copil obraznic, lăsat să spele podeaua în mansardă, în timp ce i se pregătea pedeapsa? Nu, era un magician! Nu va fi ignorat!

Tot echipamentul său fusese luat. Nu-i mai rămăsese nimic, cu excepţia discului magic – tot ceea ce putea să facă era să stea să privească în jur. Totuşi, privitul îţi poate aduce o oarecare cunoaştere a lucrurilor. Iar cunoaşterea înseamnă putere.

Nathaniel luă o înghiţitură din sandviş, şi în secunda următoare se răzgândi: nu putea să mănânce. Dând tava la o parte, se duse până la fereastră şi privi cum, în noapte, Londra arăta ca un covor negru presărat de lumini galbene. Dacă Bartimaeus ar fi pomenit numele lui, cu siguranţă până acum Underwood sau poliţia l-ar fi luat pe sus. Era ceva curios. Şi această urgenţă!… Avea oare legătură cu Bartimaeus sau nu?

Underwood era jos, probabil că vorbea la telefon. Soluţia era simplă: un pic de spionaj ar clarifica mai repede problema.

Nathaniel scoase din nou discul magic.

— Stăpânul meu este în biroul lui! Du-te aproape, astfel încât să văd tot. Mai mult: ascultă şi transmite-mi exact ce spune, cuvânt cu cuvânt!

— Cine e puţin cam nemernic, acum? Bine, îmi cer scuze, îmi pare rău! Nu mă interesează pe mine moralitatea ta. Gata, pornim!

Centrul discului se albi; în acelaşi loc, apăru o imagine clară a biroului profesorului său. Underwood stătea aşezat în scaunul său din piele, aplecat înainte cu ambele coate pe birou. Cu o mâna ţinea receptorul telefonului, cu cealaltă gesticula în timp ce vorbea. Drăcuşorul se apropie mai tare; acum se vedea clar că Underwood era neliniştit. Era clar că ţipa.

Nathaniel apucă violent discul.

— Ce spune?

Vocea drăcuşorului se auzi în mijlocul unei propoziţii. Era o oarecare defazare între mişcarea buzelor lui

Underwood şi sunetul pe care Nathaniel îl auzea, dar putea să-şi dea seama că drăcuşorul relata exact.

— … să-mi spună? Toţi trei au scăpat? Lăsând în urmă zeci de victime? Nu s-a mai auzit aşa ceva. Whitwell şi Duvall vor fi traşi la răspundere pentru asta. Da, ei bine, chiar mă simt puternic, Grigori! Asta înseamnă o adevărată lovitură pentru cercetările mele. Intenţionam să-l interoghez chiar eu. Da, eu! Pentru că sunt sigur că are legătură cu furtul artefactelor… E cea mai recentă infracţiune care a luat amploare! Toată lumea ştie că obiectele cele mai frumoase sunt ţinute la Pinn; spera să le fure… Ei bine, da, asta înseamnă că un magician este implicat… Da, ştiu că e puţin probabil… Chiar şi aşa, asta era una dintre pistele mele cele mai bune… singura pistă, ca să fiu sincer, dar la ce să te aştepţi când nu primeşti nici un ajutor? Ce se ştie despre identităţile lor? Nici acolo nu sunt lucruri prea îmbucurătoare? Asta o să-i dea peste nas Jessicăi – e singurul lucru bun din toată povestea asta… Da!… Aşa cred! Ascultă, Grigori, ca să schimbăm subiectul pentru o clipă, voiam să-ţi cer părerea într-o problemă personală…

Când auzi asta, drăcuşorul se opri din relatat, deşi era evident că Underwood încă vorbea, cu gura aproape de receptor.

Nathaniel lovi discul şi imediat apăru faţa drăcuşorului.

— Hei, nu era cazul să faci asta!

— Sunetul, ce s-a întâmplat cu sunetul?

— Vorbeşte în şoaptă, nu vezi? Nu aud nimic. Şi nici nu aş mai fi în siguranţă dacă m-aş duce mai aproape.

— Fă-mă să aud ce spune!

— Dar, şefule, ştii că există o limită de siguranţă! Magicienii au adesea senzori de protecţie; ştii, chiar şi tipul ăsta…

Nathaniel era pe punctul de a exploda. Nu mai era precaut.

— Fă-o! Nu cred că-ţi doreşti să-ţi mai zic o dată.

Spiritul nu dădu nici un răspuns. Faţa lui Underwood

reapăru, atât de aproape, că umplea tot discul. Părul care-i ieşea din nas era redat în detaliu, într-o imagine tridimensională. Magicianul dădea din cap.

— Sunt de acord! Cred ca ar trebui să mă simt flatat... Da, privind astfel lucrurile, băiatul e dovada inspiraţiei şi a trudei mele grele. Acum, bătrâne profesor... Deodată se opri, cutremurându-se şi sărind ca ars, ca şi cum ceva rece îl atinsese... şi îngăimă: Scuză-mă Grigori! Simţeam cum ceva...

Nathaniel văzu cum ochii i se îngustează, iar sprâncenele devin foarte stufoase. Cu asta, imaginea de pe disc se mări, se lărgi, ca şi cum drăcuşorul se retrăgea cu mare viteză din cameră. Underwood scoase o silabă care se auzi destul de tare; vocea spiritului încercă să o copieze, dar se întrerupse brusc, de parcă ar fi fost închisă de la un buton. Imaginea rămase, tremurând într-un mod ciudat. Nathaniel nu mai auzea nimic.

— Ce se întâmplă?

Nimic. Drăcuşorul nu răspunse. Băiatul încercă o nouă comandă.

— Îţi ordon să părăseşti biroul şi să te întorci la mine! Nici un răspuns. Imaginea de pe disc nu îl liniştea deloc. Deşi tremura, Nathaniel putea să-l vadă pe Underwood închizând telefonul, apoi ridicându-se uşor şi venind în faţa biroului său, în tot acest timp uitându-se în sus, în jos, în toate direcţiile, ca şi când vâna ceva ce ştia că e acolo. Imaginea tremura şi mai tare: drăcuşorul părea că îşi adună toate forţele ca să scape de acolo, nu ca să mai fie de folos. Pradă disperării, Nathaniel dădu câteva şocuri discului, însă în zadar. Drăcuşorul era încremenit, nu putea să vorbească, nici să se mişte.

Underwood se îndreptă către un dulap din fundul camerei, scotoci prin el, apoi se întoarse aducând un cilindru din metal. Îl scutură. Din cele patru găuri mici din vârful lui ieşi o pudră albă, care se împrăştie, acoperind toată camera. Indiferent ce putere avea pudra, avu un

efect imediat, Underwood tresări şi se uită în sus – direct la Nathaniel. Era ca şi cum discul era o oglindă, iar el privea direct prin ea. Nathaniel crezu că stăpânul său chiar îl vede, apoi îşi dădu seama că era doar imaginea încremenită a drăcuşorului.

Cuprins de spaimă, Nathaniel văzu cum profesorul său se apleacă la covor şi trage o panglică înnodată. O bucată mare, pătrată se desprinse din covor şi se dădu la o parte.

Dedesubt erau desenate două cercuri magice. Profesorul se aşeză în cel mai mic, în tot acest timp fără să-şi ia ochii vreo clipă de la spirit. Începu să vorbească şi, în câteva minute, o apariţie ceţoasă, înaltă apăru în figura mai mare. Underwood rosti o comandă. Apariţia se înclină şi dispăru. Spre uimirea lui Nathaniel, corpul lui Underwood începu să tremure şi să se dedubleze. Profesorul său încă stătea în figura magică, dar o altă imagine a acestuia, fantomatică, îi stătea alături.

Noua imagine se ridică în aer, îşi lovi călcâiele şi începu să plutească înspre locul de unde drăcuşorul neajutorat încă mai transmitea imaginile din birou. Nathaniel ţipă şi dădu tot felul de comenzi agitând cu furie discul, dar nu reuşi să oprească înaintarea profesorului, care venea mai aproape, şi mai aproape… Sprâncenele fantomatice erau coborâte, iar privirea fulgerătoare nu se abătu nici o clipă de la el. Acum, fantoma lui Underwood se mări cât să umple discul – vrând parcă să-şi croiască drum prin acesta…

După care nimic. Discul arătă din nou imaginea biroului şi pe Underwood în corpul său fizic, stând nemişcat în pentagramă.

În ciuda sentimentului său de panică, Nathaniel ştia mult prea bine ce se întâmplă. Localizând spionul şi ţinându-l imobilizat în acea poziţie, Underwood se hotărâse să urmărească linia astrală a drăcuşorului, apoi să vină până la sursă ca să afle identitatea magicianului duşman. Asemenea surse pot fi la multe mile depărtare;

probabil că profesorul său se aştepta la o călătorie lungă în forma sa controlată de djinn. Chiar şi aşa, urma să aibă o mare surpriză.

Prea târziu îşi dădu Nathaniel seama ce are de făcut. Fereastra! Dacă ar putea arunca discul afară, în stradă, poate că profesorul nu-şi va da seama…

Făcu doi paşi în direcţia lucarnei, când, fără nici un sunet, capul transparent al lui Arthur Underwood ieşi dintre scândurile podelei, mărindu-se puţin. Puteai vedea prin el şi lucea într-o lumină verde fosforescent; vârful bărbii neîngrijite nu ieşea din podea. Uşor-uşor, capul se roti la nouăzeci de grade, până când, în cele din urmă, dădu de Nathaniel stând deasupra lui şi ţinând în mână discul magic.

Văzând asta, pe faţa profesorului apăru o expresie pe care băiatul nu o mai zărise. Nu mai era acea privire familiară de dispreţ care-l caracterizase multă vreme pe îndrumătorul lui Underwood. Nici măcar nu era acea furie pe care o văzuse dimineaţă, după ce făcuse acea descoperire în camera sa. În schimb, era o privire care arăta un şoc puternic, care explodă apoi într-o expresie de imensă răutate, încât lui Nathaniel i se muiară genunchii. Discul îi căzu din mână. Se prăbuşi lângă perete; încercă să vorbească, dar nu putu.

Capul fantomei se holba la el din mijlocul camerei. Nathaniel rămase şi el cu privirea aţintită la profesor, incapabil să îşi stăpânească lacrimile. Apoi – foarte înăbuşită, părând că vine de departe, poate pentru că era rostită de corpul fizic din biroul de dedesubt, vocea lui Underwood se auzi din interiorul discului întors cu susul în jos.

— Trădătorule!… Nathaniel deschise gura, dar nu izbuti să scoată decât un mormăit înăbuşit. Vocea vorbi din nou:

— Trădătorule! M-ai trădat! Am să descopăr cine te ajută să mă spionezi!

— Nimeni… nimeni… abia reuşi Nathaniel să murmure.

— Pregăteşte-te, vin după tine!

Vocea se stinse. Capul lui Underwood coborî, rotindu-se ca o spirală înapoi în podea. Lumina fosforescentă dispăru odată cu el din cameră. Cu mâinile tremurânde, Nathaniel apucă discul şi se uită prin el. După câteva secunde, imaginea biroului deveni ceţoasă, pe măsură ce spiritul mentorului său ieşea înapoi prin drăcuşor; se îndepărtă traversând covorul spre locul unde corpul său fizic aştepta. Apropiindu-se, se suprapuse perfect peste trupul profesorului. O clipă mai târziu, Underwood era el însuşi, iar apariţia aceea ca o umbră reapăru în celălalt cerc. Cu o bătaie din palme, Underwood îl alungă pe djinn, care se înclină şi dispăru. Profesorul ieşi din cerc, cu ochii aprinşi de furie, şi se îndreptă spre uşă.

Tot atunci, vraja asupra drăcuşorului încetă şi faţa de copil apăru iarăşi pe disc. Acesta răsuflă liniştit.

— Uf, trebuie să-ţi spun că nu mi-a făcut bine deloc, spuse el. Să intre în mine bătrânul acela atât de oribil, să vină direct la sursă... Numai când mă gândesc, mă înfioară acest gând, zău!

— Taci din gură, taci din gură!

Îngrozit peste poate, Nathaniel încerca să gândească.

— Ştii ce? Fă-ne o favoare, spuse drăcuşorului. Nu prea mai ai timp! N-ai putea să mă eliberezi, pur şi simplu, înainte de a muri? Viaţa devine atât de tristă în acest disc; n-ai idee cât de trist e. Haide, şefule! Tare mult mi-ar plăcea acest lucru.

Încercarea drăcuşorului cu chip de copil de a-i arăta un zâmbet cuceritor fu întreruptă, pentru că discul fu izbit de perete.

— Au! Ei bine, sper să te bucuri de tot ce ţi se va întâmplă!

Nathaniel se repezi la uşă şi trase cu putere de clanţă. Undeva, jos, auzi paşii profesorului, care urca grăbit scările.

— Chiar că e furios! continuă drăcuşorul. Până şi forma

sa astrală mi-a afumat esenţa, când a trecut pe lângă mine. Mi-ar fi plăcut să nu fiu cu faţa la podea – ca să văd ce se întâmplă când intră aici.

Nathaniel se repezi la dulap şi se împinse în el ca un nebun. Se gândea să-l ducă până în faţa uşii, ca să blocheze intrarea. Era prea greu, iar el nu avea destulă putere. Aproape că-şi pierduse suflul de la efort.

Drăcuşorul nu mai contenea cu întrebările:

— Ce se întâmplă? Acum eşti un mare magician. Invocă rapid ceva ca să-ţi salvezi pielea. Poate un afrit – ţi-ar fi de mare ajutor! Sau ce-ai zice de acel Bartimaeus de care eşti atât de obsedat? Unde este când ai nevoie de el?

Oftând, Nathaniel făcu câţiva paşi înapoi până în mijlocul camerei şi se întoarse uşor cu faţa la uşă. Vocea drăcuşorului se auzi plină de satisfacţie:

— Nasol, nu-i aşa? Să fii la mila altcuiva. Acum vezi şi tu cum e! Recunoaşte, băiete, eşti pe cont propriu! Nu ai pe nimeni care să te ajute.

Ceva, o bătaie, se auzi în geamul lucarnei.

După câteva clipe, timp în care inima aproape că nu-i mai bătea, Nathaniel privi către geam: un porumbel murdar stătea pe pervaz, gesticulând cu ambele aripi. Puţin nesigur, Nathaniel făcu un pas mai aproape.

— Bartimaeus?

Porumbelul lovi cu ciocul în ochiul de geam. Nathaniel ridică mâna, ca să deschidă cârligul.

O cheie se auzi în încuietoare. Uşa dormitorului fu deschisă şi apoi trântită de perete. Underwood rămase acolo, roşu la faţă, cu chipul încadrat de claia albă de păr care îi stătea vâlvoi şi de barba răvăşită.

Nathaniel îşi coborî mâna; se întoarse către profesorul său. Porumbelul dispăruse de la fereastră.

Underwood îşi trase sufletul preţ de o clipă.

— Nenorocitule! Cine te controlează? Care dintre duşmanii mei?

Nathaniel simţea cum tot trupul îi tremura, dar se forţă

să rămână nemişcat şi îşi privi îndrumătorul drept în ochi.

— Nimeni, domnule! Eu…

— Duvall? Sau Mortensen? Sau Lovelace? Nathaniel îşi răsfrânse buza de sus la auzul ultimului nume.

— Nici unul dintre aceştia, domnule!

— Cine te-a învăţat să faci discul? Cine ţi-a spus să mă spionezi? Pe lângă frică, inima lui Nathaniel se umplu de mânie. Vorbi cu dispreţ:

— Nu auziţi ce spun? V-am explicat deja. Nimeni!

— Chiar şi acum continui să minţi. Foarte bine! Aruncă o ultimă privire asupra acestei camere! Nu te vei mai întoarce aici! Vom merge în biroul meu, unde te vei bucura de compania drăcuşorilor mei, care te vor face să vorbeşti. Vino!

Nathaniel ezită, dar nu avea de ales. Mâna mentorului său îl strânse de umăr ca o menghină. Fu practic luat pe sus şi aruncat afară din cameră, apoi împins să coboare scările de la mansardă.

Când se opriră pe primul palier, doamna Underwood le ieşi în întâmpinare grăbită, cu răsuflarea întretăiată. Când văzu înfăţişarea jalnică a lui Nathaniel şi chipul furios al soţului ei, ochii i se măriră înduraţi, dar nu comentă.

— Arthur, spuse ea gâfâind, ai un vizitator!

— N-am timp! Băiatul ăsta…

— Spune că este o chestiune foarte, foarte urgentă.

— Cine? Cine spune?

— Simon Lovelace, Arthur! Practic a dat buzna înăuntru.

27

Underwood se încruntă.

— Lovelace? mormăi el. Ce doreşte? E tipic pentru el să apară în cel mai prost moment. Foarte bine, îl voi primi. Iar tu stai locului!

Nathaniel se tot agita, ca şi cum încerca să scape de strânsoarea profesorului său. Domnul Underwood continuă:

— Tu, băiete, poţi aştepta în cămară până când mă voi ocupa de tine!

— Domnule…

— Nici un cuvânt! Underwood începu să-l târască grosolan pe platforma dintre scări. Martha, pune ceainicul pe foc pentru vizitatorul nostru! Voi coborî în câteva minute! Trebuie să mă aranjez puţin.

— Da, Arthur!

— Domnule, vă rog să mă ascultaţi! Este important. În birou.

— Linişte!

Underwood deschise o uşă îngustă şi îl împinse înăuntru pe Nathaniel, într-o cameră mică, răcoroasă, plină cu dosare vechi şi cu mormane de hârtii guvernamentale. Fără să mai arunce o privire înapoi, stăpânul său închise uşa şi o încuie. Nathaniel bătu şi strigă înnebunit după el:

— Domnule! Domnule! Nimeni nu răspunse. Domnule!

— Eşti prea bun! Un cărăbuş mare, cu mandibule imense, se furişă pe sub uşă: Pentru mine cuvântul „domnule” e cam formal, dar e mai bun decât „demon ticălos”!

— Bartimaeus!

Şocat, Nathaniel făcu un pas înapoi; în faţa sa, cărăbuşul se mări, se transformă… Acum, băiatul cu

pielea închisă la culoare stătea în aceeaşi cameră cu el, cu mâinile în şolduri şi capul aplecat într-o parte. Ca de obicei, forma era o copie perfectă a realităţii: când se mişca, părul îi flutura, iar lumina strălucea discret în porii pielii – nu putea fi identificat drept fals nici în mijlocul a o sută de oameni adevăraţi. Totuşi, avea un aer străin, nepământean – reflectat, poate, de privirea blîndă, de ochii lui negri. Nathaniel clipi; se forţă din răsputeri să se controleze. Simţea aceeaşi dezorientare ca atunci când îl întâlnise mai devreme.

Micul egiptean privi cu atenţie podeaua fără covor şi mormanele de vechituri:

— Aşadar, cine a fost un magician obraznic? spuse el pe un ton sec. Văd că Underwood a înţeles până la urmă! S-a gândit multişor!

Nathaniel se făcu a nu auzi aceste afirmaţii.

— Deci tu erai la fereastră, începu el. Cum ai…

— Pe horn, cum crezi? Şi înainte ca tu să spui lucrul ăsta, ştiu că nu m-ai invocat, dar lucrurile se mişcau mult prea repede pentru mine ca să mai aştept. Amuleta…

Nathaniel realiză un lucru îngrozitor.

— Tu! Tu l-ai adus pe Lovelace aici! Celălalt băiat păru surprins.

— Ce?

— Nu mă minţi, demone! M-ai trădat! Tu l-ai adus aici!

— Lovelace? Se vedea bine că djinnul e luat prin surprindere. Unde este?

— Jos! Tocmai a sosit.

— N-are nici o legătură cu mine, dacă abia a venit. Ai trăncănit aiurea?

— Eu? Tu ai fost…

— N-am spus nimic! Îmi stătea gândul tot timpul la o anume cutie de tutun… Se încruntă şi păru să cugete. E o uşoară coincidenţă, trebuie să recunosc!

— Uşoară? Nathaniel deveni extrem de agitat, mişcându-se întruna. L-ai adus aici, nemernicule! Acum, repede, scoate amuleta din birou înainte ca Lovelace să

o găsească!

Băiatul djinn râse isteric.

— Nici o şansă! Dacă Lovelace este aici, probabil că afară sunt zeci de sfere. Ele vor fi dirijate către aura lui şi mă vor prinde în clipa în care voi părăsi clădirea.

Nathaniel se aşeză. Cum sclavul său se întorsese, nu mai era atât de neajutorat. Încă mai exista o şansă să prevină dezastrul, dacă demonul făcea ceea ce i se spunea.

— Îţi ordon să mi te supui, începu el. Du-te în birou…

— Vai, termină, Nat! Băiatul dădu din mână, lipsit de chef. Nu eşti în interiorul cercului magic acum! Nu mă poţi forţa să mă supun fiecărui nou ordin! Ar fi fatal pentru mine să fug cu amuleta. Cât de puternic e Underwood?

— Ce?

Pe Nathaniel îl încurcă întrebarea.

— Cât de puternic? Ce nivel? După lungimea bărbii, presupun că nu prea e nimic de capul lui, dar s-ar putea să mă înşel. Cât de bun e? Ar putea să-l învingă pe Lovelace? Asta e problema!

— Ah, nu, nu! Nu cred că asta e problema… Nathaniel nu avea dovezi clare nici că ar fi puternic, nici că nu ar fi, însă servilismul din trecut al stăpânului său faţă de Lovelace îi cam risipea îndoielile. Crezi că…

— Singura ta şansă este ca Lovelace să găsească amuleta şi să vrea să ţină acest lucru secret. S-ar putea să încerce un târg cu Underwood. Dacă nu…

Nathaniel încremeni.

— Doar nu crezi că…?

— Ups! Cu toată această agitaţie am uitat să-ţi spun pentru ce am venit. Băiatul îşi luă o voce joasă, răsunătoare. Ştii că mi-am îndeplinit sarcina cu mult devotament. L-am spionat pe Lovelace. Am căutat secretele amuletei. Am riscat totul pentru tine, stăpâne! Şi rezultatele sunt – aici vocea lui deveni mai normală, cu un ton sarcastic – că eşti un idiot! Habar nu ai ce ai făcut.

Amuleta este atât de puternică, încât a fost în custodia guvernului de ani de zile – până când Lovelace a pus să fie furată, asta e! Ucigaşul său a omorât un magician de nivel superior. Acestea fiind zise, nu cred că va sta prea mult pe gânduri să-l ucidă pe Underwood ca să o recupereze, nu crezi?

Lui Nathaniel i se părea că se învârte camera cu el. Simţi chiar că o să leşine. Situaţia era mult mai rea decât îşi putuse imagina.

— Nu putem sta aici, pur şi simplu, îngăimă el. Trebuie să facem ceva…

— Adevărat! Mă duc să văd cum stau lucrurile! între timp, ar fi mai bine să stai aici ca un băiat cuminte şi să fii pregătit de o ieşire rapidă dacă lucrurile se complică.

— Nu fug nicăieri! spuse el cu un glas şoptit. În capul lui se învârteau toate implicaţiile. Doamna Underwood…

— Să-ţi dau un sfat discret, dobândit în urma unei lungi experienţe. E bine să fugi dacă trebuie să-ţi salvezi pielea. Mai bine obişnuieşte-te cu ideea, amice! Egipteanul se întoarse spre uşa camerei de depozitare şi îşi puse palmele una peste cealaltă pe uşă. Cu un trosnet, uşa se rupse împrejurul încuietorii şi se deschise. Du-te sus la tine în cameră şi aşteaptă! Am să-ţi spun foarte curând ce se întâmplă. Şi fii pregătit să te mişti repede!

Spunând acestea, duhul lămpii dispăru. Când Nathaniel îl urmă, nu mai era nimeni pe scară.

28
Bartimaeus

— Îmi cer scuze pentru deranj, Arthur! spuse Simon Lovelace.

L-am ajuns din urmă pe Underwood tocmai când îşi tăcea intrarea în sufrageria lungă şi întunecoasă; petrecuse câteva minute în faţa oglinzii de la parter, netezindu-şi părul şi aranjându-şi cravata. Asta nu schimbase nimic; arăta la fel de neîngrijit şi de ros de molii, contrastând cu magicianul tânăr care stătea lângă şemineu examinându-şi unghiile, glacial şi încordat ca un arc.

Underwood flutură o mână, încercând să se arate ospitalier.

— Nici un deranj, casa mea ţi-e întotdeauna deschisă, şi scuză-mă pentru întârziere, Lovelace! Te rog să iei loc!

Lovelace rămase în picioare. Purta un costum de culoare închisă, cu o croială elegantă, la care asortase o cravată verde-închis. Lumina lămpii din tavan se reflecta în ochelarii lui, care scânteiau la fiecare mişcare a capului. Ochii erau ascunşi în spatele lentilelor, dar sub ei i se vedeau cearcănele ca nişte pungi grele, cenuşii.

— Pari agitat, Underwood! spuse el.

— Nici vorbă! Respir greu din cauză că am coborât scările. Eram la etaj!

Am pătruns în cameră în chip de păianjen, m-am urcat discret pe tocul uşii şi apoi am luat-o în sus pe perete, îndreptându-mă spre penumbra discretă a celui mai întunecat colţ al camerei. Ajuns aici, am produs rapid câteva pânze menite să mă ascundă cât mai bine. Am făcut asta pentru că observasem că magicianul era însoţit de un drăcuşor păzitor, vizibil pe planul doi, care cerceta toate ungherele şi toate crăpăturile din perete cu

ochii lui mici şi ageri.

Nici nu îndrăzneam să-mi imaginez cum aflase Lovelace adresa casei. În pofida tuturor asigurărilor pe care i le dădusem băiatului, faptul că el sosise în acelaşi timp cu mine era, fără îndoială, o coincidenţă neplăcută. Dar dezlegarea acestui mister putea să aştepte: viitorul băiatului – şi, în consecinţă, şi al meu – depindea de reacţia mea rapidă la orice s-ar fi întâmplat în seara aceea.

Aşezat pe scaunul lui obişnuit, Underwood afişă un zâmbet forţat.

— Aşadar… spuse el. Eşti sigur că nu vrei să iei loc?

— Nu, mulţumesc!

— Atunci spune-i măcar drăcuşorului tău să înceteze cu ţopăiala asta. Îmi vine rău când îl văd!

Underwood vorbise pe un ton neaşteptat de tăios şi de aspru. Simon Lovelace scoase un plescăit. În aceeaşi clipă, drăcuşorul care plutea în aer în spatele lui înlemni, afişând intenţionat o privire de milog şi un rânjet tâmp. Underwood făcu tot posibilul să îl ignore.

— Mai am şi alte lucruri de rezolvat pe ziua de azi. Fii amabil şi spune-mi cu ce îţi pot fi de folos!

Simon Lovelace îşi înclină capul cu o expresie gravă.

— Acum câteva zile am fost victima unui furt. Un obiect – o piesă mică de o putere oarecare – mi-a fost furat din casă în lipsa mea!

Underwood spuse câteva cuvinte de consolare.

— Îmi pare rău să aud asta!

— Mulţumesc! E o piesă la care ţin în mod special. Bineînţeles, sunt nerăbdător să o găsesc!

— Mi se pare normal! Crezi că au fost cei din Rezistenţă?

— Şi despre asta am venit să vorbesc cu tine, Underwood. Lovelace vorbea fără grabă, alegându-şi cuvintele cu grijă şi ocolind subiectul. Poate că încă mai spera că nu va fi nevoit să facă acuzaţii directe. Magicienii sunt întotdeauna atenţi la cuvinte: cele spuse

în grabă, chiar dacă e vorba de o situaţie de criză, pot conduce la nenorociri. Dar bătrânul nu înţelesese aluzia.

— Poţi să contezi pe sprijinul meu, desigur, spuse Underwood pe un ton egal. Furturile astea sunt ceva abominabil. Ştim de ceva timp că există o piaţă neagră a obiectelor vechi furate, şi eu unul sunt de părere că banii obţinuţi din vânzarea lor sunt folosiţi pentru finanţarea mişcării de rezistenţă care se împotriveşte guvernării noastre. Am văzut ieri la ce lucruri scandaloase poate să ducă asta. Sprâncenele lui Underwood se ridicară, dându-i un aer amuzat. Trebuie să spun, continuă el, că sunt surprins să aud că tocmai tu ai căzut victimă unui astfel de act! Cele mai recente furturi au fost săvârşite asupra unor – pot să fiu sincer? – magicieni relativ neimportanţi. Se crede că, de cele mai multe ori, hoţii sunt tineri sau chiar copii. Credeam că sistemele tale de apărare le-ar face faţă unora ca ei.

— Întocmai!

Simon Lovelace rostise acest cuvânt printre dinţi.

— Crezi că are vreo legătură cu atacul de la sediul parlamentului?

— Un moment, te rog! Lovelace ridicase mâna. Am motive să cred că de furtul acestei… de furtul obiectului meu nu e responsabilă aşa-numita Rezistenţă, ci un coleg magician. Underwood se încruntă.

— Crezi asta? Cum poţi fi sigur?

— Pentru că ştiu ce entitate a săvârşit atacul. Se prezintă sub scandalosul nume de Bartimaeus. Un djinn de categorie medie, extrem de neruşinat, dar nu şi la fel de inteligent[1]. Nu are nimic special! Orice prostănac l-ar putea invoca. Un prostănac de magician, desigur, nu un om de rând.

---

[1] În acel moment, o persoană cu auzul extrem de fin ar fi putut auzi sunetul produs de un ghemotoc de pânză care fusese proiectat cu furie în tavanul din colţul camerei. Din fericire, drăcuşorul încerca să îl intimideze pe Underwood şi era ocupat să îşi schimbe foarte, foarte încet expresia încremenită. Aşa că n-a auzit nimic.

— Totuşi, spuse Underwood pe un ton blajin, acest Bartimaeus a reuşit să fugă cu obiectul tău[1].

— A făcut o treabă de cârpaci! A lăsat să fie identificat! Lovelace se stăpânea cu greu.

— Nu, nu – ai dreptate! Totuşi, a reuşit să scape!

— Dar cel care l-a invocat… Ochelarii sclipiră.

— Vezi tu, Arthur, acesta este motivul pentru care mă aflu aici. Am venit să vorbesc cu tine!

A urmat o pauză de câteva clipe, timp în care neuronii din creierul lui Underwood se străduiră să facă legătura între cele spuse de Lovelace. Până la urmă au reuşit. Pe chipul lui, mai multe sentimente s-au luptau pentru preluarea controlului, însă toate au fost înlăturate de un soi de politeţe glacială. Temperatura în cameră scăzu brusc.

— Îmi cer scuze, spuse el foarte încet. Ce ai spus?

Simon Lovelace se aplecă în faţă, sprijinindu-se cu mâinile de masă. Unghiile lui aveau o manichiură extrem de îngrijită.

— Arthur, spuse el, Bartimaeus nu a fost prea discret în ultimul timp. Azi-dimineaţă a fost închis în Tumul Londrei, în urma atacului pe care l-a săvârşit asupra lui Pinn din Piccadilly.

Underwood era mut de uimire.

— E djinnul acela? De unde… de unde ştii asta? Credeam că n-au reuşit să-i afle numele… Şi… a evadat chiar în după-amiaza asta!

— Da, într-adevăr! Lovelace nu pomeni cum anume. După evadare, agenţii mei i-au luat… urma. L-au urmărit prin toată Londra, până aici[2].

Underwood clătină din cap buimăcit.

---

[1] Am simţit un val subit de afecţiune pentru nebunul bătrân. Nu m-a ţinut prea mult. Dar m-am gândit că vreţi să ştiţi asta.

[2] Ups! Se pare că Lovelace bănuise că eu aş putea să scap din mâinile lui Faquarl. Trebuie că-şi trimisese spionii să supravegheze turnul şi să mă urmărească după ce evadam. Iar eu îi condusesem direct la amuletă. Ce penibil!

— Până aici? Minţi!

— Nu au trecut nici zece minute de când a intrat prin coşul de pe acoperişul tău, sub forma unui nor de praf. Te surprinde că am venit imediat să-mi recuperez obiectul? Iar acum, că sunt înăuntru… Lovelace făcu o mişcare din cap de parcă ar fi adulmecat un miros îmbietor. Da, îi simt aura! E aici, aproape!

— Dar…

— Nu m-aş fi gândit niciodată că poţi fi tu, Arthur! Nu că nu mi-aş fi închipuit că mă invidiezi pentru comorile mele. Pur şi simplu m-am gândit că îţi lipseşte priceperea pentru a le lua.

Bătrânul deschidea şi închidea gura ca un peşte, nereuşind să articuleze vreun cuvânt. Drăcuşorul lui Lovelace se schimonosi pentru o clipă, schimbându-şi complet expresia feţei, apoi reveni la fizionomia iniţială. Stăpânul său bătea încetişor cu degetul arătător în masă.

— Aş fi putut să pătrund cu forţa la tine în casă, Arthur! Ba chiar ar fi fost dreptul meu să fac asta! Dar am preferat să fiu manierat. Apoi, obiectul acesta al meu – după cum sunt convins că ştii – este oarecum… disputat! Nici unul dintre noi nu ar vrea să i se ducă vestea că ar avea aşa ceva în casă, nu-i aşa? Aşa că, dacă nu mai pierzi vremea şi mi-l dai înapoi, sunt sigur că vom reuşi să ajungem la o… înţelegere care să fie în avantajul amândurora. Se depărtă îndreptându-şi spatele şi făcându-se că îşi aranjează o manşetă.

— Aştept răspunsul tău!

Dacă Underwood ar fi înţeles măcar un cuvânt din ce-i spusese Lovelace, ar fi reuşit să se salveze[1]. Dacă şi-ar fi

[1] Ar fi putut să predea amuleta, să facă înţelegerea şi să-l lase pe Lovelace să dispară mulţumit în noapte. Desigur, acum, că ştia despre ticăloşiile lui Lovelace, cu siguranţă că i s-ar fi făcut de petrecanie la scurtă vreme după aceea; totuşi, procedând astfel, ar fi câştigat ceva timp – destul cât să-şi radă barba, să-şi pună o cămaşă înflorată şi să ia primul avion către o ţară tropicală –, şi, în consecinţă, ar fi scăpat cu viaţă.

amintit de năzbâtiile ucenicului său şi ar fi pus informaţiile cap la cap, totul ar fi putut să se termine cu bine. Dar, în starea de confuzie în care se afla, nu putea să vadă mai departe de acuzaţia falsă care-i fusese adusă şi, condus de o teribilă mânie, se ridică din scaunul său.

— Parvenit pompos ce eşti! urlă el. Cum îndrăzneşti să mă acuzi pe mine de furt? Obiectul tău nu e la mine – nu ştiu nimic despre el şi nici nu doresc să ştiu! De ce crezi că tocmai eu l-am luat? Nu sunt un politician intrigant ca tine şi nici un slugarnic care abia aşteaptă momentul când poate să te înjunghie pe la spate. Nu scurm în hazna cu limba scoasă, lacom de putere şi influenţă! Şi, chiar dacă aş face asta, nu m-aş obosi să te jefuiesc pe tine. Nu meriţi efortul! Toată lumea ştie că steaua ta a apus. Nu, nu! Agenţii tăi se înşeală sau, ceea ce este mai probabil, mint. Bartimaeus nu e aici! Nu ştiu nimic despre fărădelegile lui, iar flecuşteţul ăla al tău nu e la mine în casă!

În timpul acesta, faţa lui Lovelace păru că se cufundă în întuneric, cu toate că ochelarii săi continuau să reflecte lumina din cameră. El clătină încet din cap.

— Nu fi prost, Arthur! spuse el. Informatorii mei nu mă mint şi sunt nişte entităţi puternice, care mă ascultă orbeşte.

Bătrânul îşi împinse bărbia înainte sfidător.

— Ieşi afară din casa mea!

— Nu este nevoie să îţi spun ce resurse am la dispoziţie, continuă Simon Lovelace. Cu toate astea, dacă vorbeşti frumos cu mine, vom putea evita o scenă.

— Nu am nimic să îţi spun! Acuzaţia ta e falsă!

— Atunci…

Simon Lovelace pocni din degete. Imediat, drăcuşorul său făcu un salt în aer şi ateriză pe masa de mahon. Creatura se contorsionă, făcând grimase. Ceva rotund se umflă în capătul cozii sale, crescând şi transformându-se într-o furcă ce avea muchiile zimţate. Drăcuşorul se

aşeză în fund cu un aer meditativ şi îşi roti coada. O clipă mai târziu, furca din vârf se înfipse în suprafaţa lucioasă a mesei, pătrunzând în ea la fel de uşor ca un cuţit într-o bucată de unt. Drăcuşorul începu să defileze pe masă, trăgându-şi coada după el, în timp ce furca din vârf despica lemnul în două. Underwood privea scena cu ochii ieşiţi din orbite. Lovelace zâmbi.

— Moştenire de familie, Arthur? întrebă el. Mă gândeam eu. Drăcuşorul ajunsese aproape de celălalt capăt al mesei, când se auzi o bătaie neaşteptată în uşă. Amândoi bărbaţii întoarseră capul. Drăcuşorul înlemni în locul unde se afla. Doamna Underwood intră aducând o tavă încărcată.

— Am adus ceaiul, spuse ea. Şi nişte biscuiţi din aluat fraged; sunt preferaţii lui Arthur, domnule Lovelace! Pot să las tava aici?

Fără să rostească nici un cuvânt, magicienii şi spiritul o priveau cum se apropie. Cu grijă deosebită, ea aşeză tava grea pe masă, la mijlocul distanţei dintre despicătură şi capătul unde stătea Underwood. Într-o tăcere grea, doamna Underwood luă de pe tavă şi aşeză alături un ceainic mare din porţelan (ca să se ferească, drăcuşorul invizibil trebui să facă un pas înapoi), două ceşti, două linguriţe, două farfuriuţe şi un platou de fursecuri, pe care erau aşezaţi biscuiţii din aluat fraged, şi alte câteva piese din cel mai bun serviciu de tacâmuri pe care îl avea în casă. Capătul de masă pe care fuseseră aşezate se aplecă vizibil sub greutatea lor. Se auzi un trosnet slab de lemn crăpat.

Doamna Underwood luă tava goală şi zâmbi către musafir.

— Vă rog să vă serviţi, domnule Lovelace! N-ar strica să mai puneţi câteva kilograme pe dumneavoastră, zău aşa!

Sub privirea ei fixă, Lovelace luă un biscuit de pe platoul de fursecuri. Masa se clătină. Lovelace schiţă un zâmbet.

— Aşa, foarte bine! adăugă doamna Underwood. Strigaţi-mă dacă vreţi ceai proaspăt! Apoi se grăbi să iasă cu tava sub braţ. Cei doi o urmăriră cu privirea. Uşa se închise. Ca la un semn, magicienii şi drăcuşorul îşi întoarseră privirile spre masă. Cu zgomot răsunător, singura bucată care o mai ţinea întreagă cedă. O jumătate de masă – pe care se aflau ceainicul, ceştile, linguriţele, farfuriuţele, platoul de fursecuri şi câteva dintre cele mai bune tacâmuri – se prăbuşi pe podea. Drăcuşorul făcu un salt, ferindu-se, şi ateriză pe poliţa de deasupra şemineului, lângă aranjamentul cu flori uscate. Urmă un scurt moment de linişte.

Simon Lovelace aruncă biscuitul.

— Ce pot să fac cu o masă de lemn, pot să fac şi cu un magician încăpăţânat, Arthur! spuse el.

Arthur Underwood îi aruncă o privire. Avea un glas ciudat, de parcă ar fi vorbit de undeva de departe.

— Acesta era cel mai bun serviciu de ceai pe care îl aveam!

Underwood fluieră de trei ori pe un ton ascuţit, strident. Se auzi un sunet de răspuns profund şi bubuitor şi în faţa şemineului apăru ca din pământ un goblin[1] cu faţa albastră, solid şi musculos. Underwood schiţă un gest şi mai fluieră o dată. Goblinul făcu un salt, răsucindu-se în aer, ateriză peste drăcuşorul pricăjit care se făcuse mic în spatele florilor uscate, îl apucă bine cu labele sale fără gheare şi începu să-l strângă în ele fără să dea nici o atenţie furcii cu zimţi care lovea inutil aerul. Materia din care era alcătuit drăcuşorul păzitor se deforma, îşi pierdu conturul şi deveni moale ca lutul, într-o clipită, acesta fu turtit şi transformat, cu coadă cu tot, într-o bilă moale de culoare gălbuie. Goblinul frământă bila netezind-o, o aruncă în aer, îşi deschise gura larg şi o înghiţi.

Underwood se întoarse cu faţa spre Lovelace, care

[1] Creatură grotescă, malefică, de dimensiunile unui spiriduş, care face în general rău oamenilor. (n. tr.)

privise întreaga scenă cu buzele strânse.

Mărturisesc că nătărăul bătrân a reuşit să mă surprindă – dădea un spectacol mai bun decât mă aşteptam. Cu toate acestea, efortul de a-l chema pe goblin îşi spunea cuvântul. Pe ceafă îi apăruseră picături de sudoare.

Lovelace îşi dădea şi el seama de asta.

— Îţi dau o ultimă şansă, spuse el tăios. Dă-mi înapoi ce-mi aparţine, altfel o să-ţi pară rău. Condu-mă în biroul tău!

— Niciodată!

Din cauza tensiunii şi a furiei, Underwood era de nerecunoscut, îşi pierduse simţul realităţii.

— Atunci priveşte!

Lovelace îşi netezi părul dat cu briantină. Rosti câteva cuvinte în şoaptă. Întreaga cameră se cutremură, lumina începu să pâlpâie. Peretele de pe latura cea mai îndepărtată a camerei deveni parcă imaterial, depărtându-se din ce în ce mai mult, până când se făcu invizibil, în locul lui apăru un coridor fără capăt, unde, sub ochii lui Underwood, o siluetă se materializă la distanţă şi începu să se îndrepte spre noi, plutind – pentru că picioarele îi erau inerte –, şi treptat, dar din ce în ce mai iute, făcându-se tot mai mare.

Lui Underwood i se tăie răsuflarea şi se dădu un pas înapoi, împleticindu-se şi lovindu-se de scaun.

Era şi normal să i se taie răsuflarea. Cunoşteam acea siluetă mătăhăloasă, capul acela de şacal.

— Încetează!

Chipul lui Underwood era pământiu. Se agăţă de scaun, să nu cadă.

— Ce ai spus? Simon Lovelace îşi făcu mâna pâlnie la ureche. Nu te aud[1]!

— Încetează! Bine, ai câştigat! O să te conduc imediat la mine în birou! Opreşte-l! Silueta creştea. Underwood

[1] Ce gest inutil! Ce cabotini sunt magicienii ăştia!

se făcuse mic de frică. Goblinul făcu o faţă jalnică şi se întoarse de unde venise, prin podea. Eu mă foiam în colţul meu întrebându-mă ce se va întâmplă când Jabor îşi va face, în sfârşit, intrarea în cameră[1].

Lovelace făcu deodată un semn. Coridorul fără capăt şi silueta care se apropia dispărură. Peretele era din nou la locul lui, cu fotografia îngălbenită a bunicii zâmbitoare a lui Underwood atârnată în centru.

Underwood era îngenuncheat lângă resturile serviciului lui de ceai. Tremura atât de tare, încât abia se ţinea pe picioare.

— Unde se află biroul tău, Arthur? întrebă Simon Lovelace.

---

[1] Deci Faquarl avusese dreptate. Mica armată de spirite horla şi utukku n-a putut să-l oprească pe Jabor. Asta nu era un semn bun.

29
Nathaniel

Nathaniel stătea pe palier, cu mâna încleştată pe balustradă de parcă s-ar fi temut să nu cadă. Dinspre sufrageria de la etajul de mai jos se auzeau voci a căror intensitate creştea şi cobora, dar el abia dacă le auzea. Panica de care era cuprinsă mintea lui înăbuşea orice alte sunete. „Nu există magicieni proşti, numai magicieni incompetenţi.” Şi ce e incompetenţa? Pierderea controlului. În ultimele zile, încet, dar sigur, totul îi scăpase lui Nathaniel de sub control. Mai întâi, Bartimaeus i-a aflat numele de botez. Sigur, el reuşise să rezolve această situaţie folosind şantajul cu cutia de tutun, dar momentul de linişte nu a durat prea mult. A urmat dezastru după dezastru, într-o succesiune rapidă. Bartimaeus a fost capturat de guvern, Underwood a descoperit cu ce se ocupa el, şi cariera i s-a sfârşit înainte de a începe. Iar acum demonul refuza să se supună ordinelor lui şi Lovelace însuşi era la el în casă. Şi tot ce putea să facă era să aştepte, fără putinţa de a reacţiona. Era la mâna evenimentelor, pe care tot el le pusese în mişcare. Neajutorat…

Un sunet slab reuşi să pătrundă până la el şi să-l trezească din starea de autocompătimire. Era glasul doamnei Underwood, care fredona încetişor un cântec în timp ce trecea prin hol, de la bucătărie înspre sufragerie, ducând ceaiul; Nathaniel auzi zgomotul făcut de ceştile de porţelan care se clătinau pe tavă. Urmă o bătaie în uşă; ceştile se clătinară şi mai tare, apoi se făcu linişte.

În momentul acela, Nathaniel aproape că a uitat de propriile necazuri. Doamna Underwood era în primejdie. Duşmanul îi intrase în casă. Fără îndoială că, în scurt timp, el îl va convinge sau îl va sili pe Underwood să îl

lase să-i inspecteze biroul. Amuleta va fi găsită.

Şi ce-o să păţească oare Underwood după asta sau soţia lui?

Bartimaeus i-a spus să nu iasă din camera lui şi să se aştepte la ce era mai rău. Dar Nathaniel se săturase să stea degeaba, neajutorat, încă nu-şi spusese ultimul cuvânt. Situaţia era disperată, dar încă se mai putea face ceva. Magicienii se aflau în sufragerie; în biroul lui Underwood nu era nimeni. Orice-ar spune Bartimaeus, dacă ar putea să se strecoare înăuntru şi să găsească amuleta, poate că ar reuşi să o ascundă undeva.

Nathaniel se furişă pe palierul de la etajul inferior, până la nivelul unde se aflau biroul stăpânului său şi camerele de lucru. Vocile înăbuşite care veneau de la parter aveau acum un ton ridicat: i s-a părut chiar că l-a auzit pe Underwood strigând. Nu era timp de pierdut. Nathaniel străbătu în fugă camerele, îndreptându-se spre uşa în spatele căreia se aflau scările ce duceau la biroul stăpânului său. Ajungând aici, se opri. Nu mai fusese în această parte a casei de când avea şase ani. Amintiri îndepărtate îl copleşiră şi-i provocară un fior, dar Nathaniel le alungă. Trecu mai departe, coborî scările…

Încremeni.

În faţa lui se afla uşa de la biroul lui Underwood, şi pe ea era o stea roşie cu cinci colţuri. Nathaniel scoase un geamăt. Ştia deja destul ca să recunoască un blestem al focului. Dacă ar fi atins uşa, s-ar fi transformat într-o clipă într-un morman de cenuşă. Nu putea să mai facă nici un pas în plus fără protecţie, iar protecţie însemna un cerc, o invocare, o pregătire atentă…

Iar el nu avea timp pentru asta. Era neajutorat! Inutil! Lovi cu pumnul în perete. De undeva, din casă, se auzi ceva care semăna cu un strigăt de spaimă.

Nathaniel alergă înapoi pe scări până la palier; în timpul acesta auzi uşa sufrageriei deschizându-se şi zgomot de paşi în hol.

Se apropiau.

Apoi, de la parter, se auzi vocea curioasă şi neliniştită a doamnei Underwood, care îi provocă lui Nathaniel un fior de teamă:

— E totul în ordine, Arthur?

Răspunsul veni pe un ton plat, obosit, aproape de nerecunoscut:

— Vreau doar să îi arăt ceva domnului Lovelace în biroul meu! Nu avem nevoie de nimic, mulţumesc!

Acum urcau scările. Nathaniel agoniza, nehotărât. Ce trebuia să facă? Au trecut deja de colţul palierului, dar Nathaniel reuşise să se ascundă în spatele primei uşi care îi ieşise în cale, lăsând-o uşor întredeschisă. Respirând precipitat, îşi lipi fruntea de uşă şi privi pe palier prin deschizătura îngustă.

De partea cealaltă a uşii se desfăşura lent o procesiune. Domnul Underwood deschidea drumul. Părul şi hainele îi erau în dezordine, privirea răvăşită, spatele îi era îndoit de parcă ar fi cărat o greutate uriaşă. În urma lui venea Simon Lovelace, cu ochii ascunşi de ochelari, cu gura întredeschisă într-un zâmbet subţire şi crud. După el, ascuns în penumbra peretelui, se grăbea un păianjen.

Procesiunea dispăru în direcţia biroului. Nathaniel se trase înapoi, cu capul învârtindu-i-se, cu o senzaţie de greaţă pe care i-o dădeau frica şi sentimentul de vinovăţie. Chipul lui Underwood… Cu toată neplăcerea extremă pe care i-o provoca stăpânul, vederea lui într-un asemenea hal îi produse lui Nathaniel o stare de revoltă care venea în contradicţie cu tot ceea ce fusese învăţat. Da, era slab; da, era meschin; da, îl tratase întotdeauna cu dispreţ. Dar acest om era ministru – unul dintre cei trei sute de miniştri ai guvernului. Şi nu el luase amuleta, ci Nathaniel!

Îşi muşcă buzele. Lovelace era un criminal. Cine ştie ce ar fi în stare să facă? Ar trebui să lase vina să cadă asupra lui Underwood. O merita. Nu-i luase niciodată apărarea, o concediase pe domnişoara Lutyens, îl lăsase

să sufere… De ce a pus amuleta în biroul lui Underwood, dacă nu pentru a se proteja în caz că va veni Lovelace? O să stea deoparte, aşa cum a spus djinnul. O să fie gata să fugă dacă va fi necesar…

Nathaniel îşi puse mâinile în cap.

Nu putea fugi. Nu putea să se ascundă. Acesta era sfatul dat de un demon trădător şi viclean. A fugi şi a te ascunde nu sunt nişte acţiuni demne de un magician onorabil. Cum ar putea să trăiască împăcat dacă l-ar lăsa pe stăpânul său să îl înfrunte pe Lovelace de unul singur? Dacă stăpânul va suferi, doamna Underwood va suferi şi ea, iar asta ar fi de nesuportat. Nu, nu avea încotro. Acum, că se afla în situaţie de criză, Nathaniel constata, spre uimirea şi spre groaza sa, că trebuia să acţioneze. Oricare ar fi fost consecinţele, trebuia să intervină.

Simţea o stare de rău fizic numai la gândul a ceea ce urma să facă. Cu toate acestea, încetul cu încetul, reuşi să învingă această senzaţie. Ieşi de după uşă, străbătu palierul, îndreptându-se spre scările care duceau la birou… Apoi o luă în jos pe scări, încet, treaptă cu treaptă…

La fiecare pas, instinctul de autoconservare îi spunea să se întoarcă şi să o ia la fugă, dar Nathaniel se ţinu tare. Dacă ar fugi, ar trăda-o pe doamna Underwood. O să intre acolo şi o să spună adevărul, fie ce-o fi.

Uşa era deschisă, blestemul focului fusese stins. Din încăpere se revărsa o lumină gălbuie.

Nathaniel se opri în prag. Mintea părea să nu-i mai funcţioneze. Nu ştia nici el prea bine ce era pe cale să facă. Împinse uşa şi intră în cameră chiar la timp pentru a asista la momentul descoperirii.

Lovelace şi Underwood stăteau lângă un dulap de lângă perete, cu spatele la el. Uşile dulapului erau larg deschise. Chiar în acel moment, Lovelace întinse capul în faţă ca o felină la vânătoare şi, cu o mână, dădu ceva deoparte, scoţând un strigăt de triumf. Se răsuci încet pe călcâie, cu mâna ridicată spre Underwood, pe al cărui

chip era întipărită o paloare cadaverică.

Nathaniel se pleoşti.

Cât de mică părea Amuleta din Samarkand, cât de neînsemnată, agăţată cum stătea de lanţul subţire de aur pe care Lovelace îl ţinea între degete, balansându-se uşor, strălucind în lumina din cameră. Lovelace zâmbi.

— Ia te uită! Ce avem aici?

Underwood clătina din cap, într-o stare de confuzie şi de uimire, în acele câteva clipe, chipul îi îmbătrânise cu câţiva ani.

— Nu se poate, spuse el în şoaptă. E un truc! Mi-ai înscenat asta! Lovelace nu-i aruncă nici măcar o privire. Era absorbit de prada sa.

— Nu pot nici măcar să-mi imaginez ce ai crezut că poţi face cu ea, zise el. Numai invocarea lui Bartimaeus ar fi fost de ajuns ca să te lase epuizat.

— Văd că nu vrei să mă asculţi când îţi spun că nu ştiu nimic nici despre acest Bartimaeus, nici despre obiectul tău şi nici despre cum a ajuns el aici, zise Underwood cu voce pierdută.

Nathaniel auzi o a treia voce, subţire şi tremurată. Era vocea lui.

— Spune adevărul, rosti el. Eu am luat-o! Eu sunt cel pe care îl cauţi!

Liniştea care a urmat acestor cuvinte a durat aproape cinci secunde. Cei doi magicieni sau întors şi l-au privit uluiţi. Sprâncenele domnului Underwood se ridicau, coborau şi se ridicau iarăşi, ca semn al teribilei uimiri de care era cuprins. Lovelace privea încruntat, fără să pară că înţelege ce se întâmplă.

Nathaniel folosi acest prilej pentru a mai face câţiva paşi către mijlocul camerei.

Continuă cu o voce puţin mai fermă, acum, că făcuse ceea ce trebuia făcut:

— Eu am fost! El nu ştie nimic despre asta! Poţi să-l laşi în pace! Underwood clipi şi clătină din cap. Părea că se îndoieşte de simţurile lui. Lovelace rămăsese pe loc,

fixându-l pe Nathaniel. Amuleta din Samarkand se balansa uşor între degetele lui nemişcate.

Nathaniel îşi drese vocea; gâtul îi era uscat. Nu îndrăznea nici măcar să ghicească ce urma să se întâmple. Nu se gândise mai departe de momentul când avea să-şi facă mărturisirea. Servitorul său se ascundea undeva prin încăpere, aşa că nu era complet lipsit de apărare. Spera că, dacă va fi necesar, Bartimaeus îi va sări în ajutor.

În sfârşit, mentorul său îşi regăsi glasul:

— Ce tot spui acolo, idiotule? Nu ai de unde să ştii despre ce vorbim. Ieşi afară imediat! Fu străbătut de un gând: Ia, stai! Cum ai ieşit din camera ta?

Pe chipul lui Lovelace, privirea încruntată lăsă dintr-odată loc unui zâmbet crispat. Râse încet.

— O clipă, Arthur! Poate că te grăbeşti!

Pentru o clipă, Underwood păru să-şi regăsească vechea lui irascibilitate.

— Nu fi absurd! Nu se poate ca puştiul să fi făcut asta! Ar fi trebuit să treacă, mai întâi, de blestemul focului pus de mine, ca să nu mai vorbim de sistemele tale de apărare.

— Şi să convoace un djinn de nivelul paisprezece, mormăi Lovelace. Şi asta!

— Exact. Ideea e abs... Deodată, o luminiţă i se aprinse în ochi, semn că începuse să înţeleagă. Aşteaptă... Poate că... Să fie, oare, posibil? Chiar astăzi l-am prins pe plodul ăsta cu echipamentul pentru invocări în cameră şi cu Pentagrama lui Adelbrand desenată cu creta. Umbla cu cărţi sofisticate: Gura lui Ptolemeu, de exemplu. Am presupus că a dat greş, că s-a întins mai mult decât îl ţin curelele... Dar dacă m-am înşelat?

Simon Lovelace rămase tăcut. Nu-şi lua nici o clipă privirea de la Nathaniel.

— Cu numai o oră în urmă, continuă Underwood, l-am prins spionându-mă în biroul meu. Avea un disc de

magician, un obiect pe care nu-l are de la mine. Dacă este capabil să facă asta, cine ştie ce altceva ar putea să încerce?

— Chiar şi aşa, spuse Lovelace cu blândeţe, de ce ar fura ceva de la mine?

Din atitudinea stăpânului său, Nathaniel putea să îşi dea seama că acesta nu cunoştea adevărata valoare a amuletei şi realiză că totuşi această ignoranţă s-ar putea dovedi salvatoare. Ar crede, oare, Lovelace acelaşi lucru şi despre el? Nathaniel vorbi repede, încercând să pară cât mai inocent posibil.

— A fost doar o joacă, domnule, a spus el. O glumă. Am vrut să mă răzbun pe dumneavoastră pentru că m-aţi lovit atunci. I-am cerut demonului să ia un obiect, orice obiect, care vă aparţine. Aveam de gând să îl păstrez până cresc şi atunci să aflu ce este şi cum să îl folosesc. Sper că nu e un obiect valoros, domnule. Îmi pare foarte rău că v-am necăjit…

Amuţi, dureros de conştient de cât de puţin plauzibil suna povestea lui.

Lovelace se uita lung la el; Nathaniel nu putea descifra nimic pe chipul acestui om.

Dar stăpânul îl crezu, iar furia pe care o adunase se dezlănţui.

— Asta e ultima picătură, Mandrake! a strigat el. O să am grijă să răspunzi pentru asta în faţa tribunalului! Chiar dacă scapi de închisoare, o să ţi se ia dreptul de a mai face ucenicie şi vei fi aruncat în stradă! O să te alung! Nu vei mai găsi nici o slujbă! O să devii un sărăntoc, printre oamenii de rând.

— Da, domnule! Orice, numai să plece Lovelace.

— Nu pot decât să îmi cer scuze, Lovelace! Underwood îşi luă o ţinută demnă, cu spatele drept şi pieptul scos în afară. Ne-a creat probleme amândurora – pe mine m-a trădat, iar de la tine a furat o comoară foarte puternică: amuleta aceasta…

Aruncă o privire spre micul oval din aur care atârna în

mâna lui Lovelace şi, în acea fatală fracţiune de secundă, realiză despre ce era vorba. Respiraţia i se tăie, dar aerul inspirat îi făcu dinţii să clănţăne. A fost un sunet scurt, dar Nathaniel îl auzi cu destulă claritate.

Lovelace nu schiţă nici un gest.

Obrajii lui Underwood păliră. Ochii îi erau aţintiţi asupra lui Lovelace, în încercarea de a vedea dacă aceste observase ceva. Nathaniel privea în aceeaşi direcţie. Cu toate că sângele începuse să îi pulseze la tâmple, el îl auzi pe Underwood luptându-se să continue fraza de unde o lăsase:

— … Şi ne vom asigura amândoi că e pedepsit aşa cum trebuie, da, aşa vom face; va regreta până şi ziua în care i-a trecut prin minte să…

Celălalt magician ridică o mână. Imediat, Underwood amuţi.

— Vasăzică aşa, John Mandrake, spuse Simon Lovelace. Sunt aproape impresionat! Da, însă am fost deranjat; zilele din urmă au fost foarte grele pentru mine. Dar, vezi, mi-am recuperat comoara, şi totul va fi bine de acum înainte. Te rog să nu îţi ceri scuze. Să invoci un djinn ca Bartimaeus la vârsta ta nu e o realizare măruntă; să îl controlezi timp de câteva zile e cu atât mai surprinzător. Mie mi-ai produs un sentiment de frustrare, ceea ce mi se întâmplă rar, iar pe Underwood l-ai păcălit, ceea ce e oarecum neobişnuit. Totul a fost bine gândit. Numai că la sfârşit ai cedat. Ce te-a apucat de ţi-ai recunoscut fapta? Aş fi putut să rezolv problema în linişte cu Underwood şi tu n-ai fi păţit nimic. Vocea îi era calmă, iar el părea rezonabil. Fără întârziere, Underwood încercă să spună ceva, dar Lovelace îl întrerupse: Taci, omule! Vreau să aud care au fost motivele băiatului!

— Că nu el era vinovat, spuse Nathaniel pe un ton impasibil. El nu ştia nimic! Dumneavoastră mă căutaţi pe mine, fie ca ştiaţi asta sau nu. El trebuie lăsat în pace! Ăsta e motivul pentru care am venit aici.

Nathaniel era copleşit de sentimentul că încercarea fusese complet inutilă. Lovelace râse înfundat.

— Un fel de concept copilăresc al onoarei, nu-i aşa? spuse el. Am ghicit asta. Alegerea nobilă ce trebuie făcută. Eroic, dar prostesc! De unde-ai căpătat noţiunea asta? Pun pariu că nu de la Underwood, aici de faţă.

— Te-am jefuit pentru că m-ai nedreptăţit, continuă Nathaniel. Voiam să îmi fac dreptate. Asta este tot! Pedepseşte-mă dacă vrei. Nu-mi pasă!

Atitudinea lui de resemnare morocănoasă ascundea o speranţă care creştea. Poate că Lovelace nu şi-a dat seama că ei ştiu despre amuletă, poate că le va administra o pedeapsă simbolică şi va pleca.

Underwood spera, evident, acelaşi lucru. Nerăbdător, îl apucă de braţ pe Lovelace.

— După cum ai văzut, Simon, sunt complet neştiutor în ce priveşte povestea asta. De vină este băiatul asta afurisit şi trădător. Fă ce doreşti cu el! Poţi să aplici pedeapsa care este pe măsura faptei, oricare ar fi ea. Las asta în întregime la latitudinea ta.

Încetişor, Lovelace se eliberă din strânsoare.

— Îţi mulţumesc, Underwood, îi voi da pedeapsa în scurt timp.

— Foarte bine!

— După ce termin cu tine.

— Ce?

Pentru o clipă, Underwood rămase neclintit; apoi, cu o mişcare de întoarcere neaşteptat de rapidă pentru un bărbat de vârsta sa, se năpusti înspre uşa deschisă. Abia trecuse pe lângă Nathaniel, când o adiere de vânt venită de nicăieri închise uşa cu zgomot. Underwood mişcă rapid clanţa şi trase de ea cu toată puterea, dar uşa rămase închisă. Cu un mârâit înfricoşat, acesta se răsuci pe călcâie. El şi Nathaniel se găseau faţă în faţă cu Simon Lovelace. Lui Nathaniel îi tremurau picioarele. Se uită disperat împrejur, căutându-l pe Bartimaeus, dar păianjenul nu era de găsit.

Cu meticulozitatea lui enervantă, Lovelace ridică lanţul de care era prinsă Amuleta din Samarkand şi şi-l atârnă la gât.

— Nu sunt prost, John, spuse el. E posibil ca tu să nu ştii ce obiect este acesta, dar, sincer să fiu, nu-mi pot permite luxul de a mă înşela. În plus, Arthur, sărmanul, ştie!

Auzind aceasta, Underwood întinse o mână ca o gheară şi-l apucă pe Nathaniel de gât. Din voce îi răzbătea panica.

— Da, dar nu voi spune nimănui! Poţi să ai încredere în mine, Lovelace! Din punctul meu de vedere, poţi să păstrezi amuleta pentru totdeauna! Dar băiatul este un prostănac băgăcios şi trebuie redus la tăcere înainte să-l ia gura pe dinainte. Omoară-l acum, şi acest capitol va fi închis!

Îşi înfipse unghiile adânc în ceafa lui Nathaniel, apoi îl împinse în faţă. Nathaniel scoase un urlet de durere.

Pe faţa lui Lovelace apăru un zâmbet dispreţuitor.

— Câtă loialitate din partea unui stăpân pentru ucenicul său! Foarte emoţionant! Vezi tu, John, eu şi Underwood o să îţi dăm o ultimă lecţie despre arta de a fi magician, şi poate aşa, cu ajutorul nostru, vei înţelege greşeala pe care ai făcut-o astăzi recunoscând în faţa mea ce ai făcut. Eşti credincios ideii de magician cinstit, care răspunde pentru faptele sale. Asta e pură demagogie! Aşa ceva nu există! Nu există onoare, nu există fapte nobile, nu există dreptate! Fiecare magician acţionează pentru el însuşi, profitând de ocaziile care i se ivesc. Dacă e slab, atunci ocoleşte primejdiile (acesta e motivul pentru care magicienii de mâna a doua trebuie să muncească din greu ca să se menţină în sistem – Arthur ştie totul despre asta, nu-i aşa, Underwood?). Dar când este puternic, loveşte! Cum crezi că a ajuns la putere însuşi Rupert Devereaux? Stăpânul lui l-a ucis pe prim-ministrul de dinainte în urma unui complot organizat acum douăzeci de ani, iar el a moştenit titlul.

Asta e realitatea! Aşa s-a întâmplat întotdeauna! Săptămâna viitoare, când voi folosi amuleta, o voi face pe urmele unei măreţe tradiţii, care a început cu Gladstone.

Ochelarii scânteiară, o mână se ridică gata să schiţeze un gest.

— Poate fi o consolare pentru tine să afli că, încă de dinainte să ajung aici, eram hotărât să vă ucid, pe tine şi pe toţi cei din casa asta. Nu îmi pot permite să las nimic la voia întâmplării. Aşa că prostia pe care ai făcut-o venind aici nu a schimbat, de fapt, nimic.

Prin faţa ochilor lui Nathaniel trecu imaginea doamnei Underwood, în bucătăria de la parter. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Te implor…

— Eşti slab, băiete! Exact ca stăpânul tău!

Lovelace bătu din palme. Camera se cufundă deodată în întuneric. Podeaua se cutremură. Nathaniel simţi că apăruse ceva în colţul îndepărtat al încăperii, dar frica îl îngheţa – nu îndrăznea să privească într-acolo. Lângă el, Underwood murmura cuvintele unei vrăji de apărare. O reţea verde de fire strălucitoare se înălţă în jurul lui. Nathaniel rămăsese în exterior, neprotejat.

— Profesore!

În momentul acela, o voce ce părea să vină din adâncul pământului răsună în încăpere.

— CARE VĂ ESTE DORINŢA? Lovelace răspunse:

— Distruge-i pe amândoi! Şi pe oricine altcineva se află în casa asta! Dă-i foc şi fă-o să ardă complet, cu tot ce se află în ea!

Underwood scoase un urlet cumplit.

— Ia-l pe băiat! Cruţă-mă!

Îl împinse pe Nathaniel cu forţa uriaşă a disperării. Nathaniel se împletici în faţă, se împiedică şi căzu. Lacrimile îl orbeau; încercă să se ridice, conştient de un singur lucru: că era teribil de neajutorat! Undeva, în apropiere, se auzi o plesnitură. Nathaniel deschise gura

să ţipe. O pereche de gheare se pogorî asupra lui, apucându-l de gât.

30
Bartimaeus

Sunt de acord că meritul aparţine biroului lui Underwood. Era o chestie demodată şi solidă şi, din fericire, Jabor se materializase în colţul ei cel mai îndepărtat. Cele trei secunde care i-au fost necesare pentru a-şi croi drum până în partea cealaltă, despicând lemnul în două, mi-au dat şi mie timp să mă mişc. Eu mă aflam pe tavan, pierzând vremea pe acolo într-o crăpătură aflată în penumbră; în momentul acela, m-am lăsat să cad, timp în care m-am şi transformat în gargui. Am aterizat direct pe stăpânul meu, l-am apucat pe după gât fără prea multe menajamente şi, pentru că Jabor blocase fereastra, am luat-o în direcţia uşii.

Intervenţia mea a trecut aproape neobservată: magicienii erau ocupaţi cu ale lor. Înfăşurat în reţeaua lui defensivă, Underwood a trimis un fulger albastru ameninţător în direcţia lui Lovelace. Fulgerul îl lovi pe Lovelace direct în piept şi se stinse. Fusese absorbit de Amuleta din Samarkand.

Am trecut prin uşă cu băiatul atârnat de braţul meu şi am luat-o în sus pe scări. Nu apucasem să ajung la ultima treaptă, când am simţit în spate suflul unei explozii de o forţă colosală, care ne-a izbit violent de un perete aflat la distanţă. Impactul m-a ameţit. În timp ce zăceam acolo, buimăcit temporar, a ajuns până la mine o succesiune de bubuituri asurzitoare. Probabil că Jabor exagerase puţin cu atacul: cred că întregul etaj unde se afla biroul i se surpase sub picioare[1].

[1] O chestie tipică pentru Jabor. E genul care şi-ar tăia bucuros craca de sub picioare sau s-ar zidi pe el însuşi într-un perete. Asta dacă i s-ar fi permis acest lucru. Dar acum avea alte ordine de îndeplinit.

Nu mi-a luat mult timp să-mi reorganizez esenţa şi să mă pun din nou pe picioare, dar, dacă vă vine să credeţi, în acele câteva clipe inconştientul acela de băiat dispăruse. Cu coada ochiului l-am zărit pe palier, îndreptându-se către scări. Apoi coborî.

Am dat din cap, nevenindu-mi să cred. Asta după ce i-am explicat de ce trebuie să se ferească pentru a nu intra în bucluc! Deja căzuse direct în plasa lui Lovelace, riscând în felul ăsta şi viaţa lui, dar şi pe a mea. Şi iată-l acum cum se îndreaptă, după toate probabilităţile, direct în braţele lui Jabor. Este recomandabil să fugi ca să-ţi aperi pielea, dar măcar să fugi în direcţia cea bună. Abătut, mi-am desfăcut aripile şi am pornit după el.

A doua regulă de aur pe care trebuie s-o respecţi când vrei să scapi este să nu faci zgomote inutile. Când băiatul a ajuns la parter, am avut dovada clară a încălcării acestei reguli – am auzit ecoul strigătelor lui, pe scară:

— Doamnă Underwood! Doamnă Underwood! Unde sunteţi?

Urletele lui erau mai puternice chiar decât bubuiturile care reverberau în casă.

Am aruncat o privire exasperată către cer şi am coborât ultimul şir de trepte, până la holul care începuse deja să se umple de fum. Limbile unei flăcări roşiatice pâlpâiau în capătul celălalt al coridorului. Băiatul era în faţa mea; îl vedeam cum merge împleticindu-se în direcţia focului, strigând-o pe doamna Underwood.

Prin perdeaua de fum se zărea ceva mişcându-se la distanţă. O siluetă îngrămădită într-un colţ, în spatele unei bariere de flăcări lacome. Băiatul o văzuse şi el. Se îndreptă clătinându-se în direcţia ei. M-am grăbit să-mi scot ghearele. Băiatul o strigă din nou:

— Doamnă Underwood! Dumneavoastră sunteţi? Silueta se îndreptă şi se ridică. Avea cap de fiară.

Băiatul deschise gura ca să ţipe. Exact în clipa aceea, l-am ajuns din urmă şi l-am apucat pe după mijloc. În loc de ţipăt, reuşi să urle înăbuşit.

— Eu sunt, prostule! L-am ridicat şi m-am îndreptat cu el înapoi, în direcţia scărilor. Te caută ca să te omoare! Vrei să sfârşeşti alături de stăpânul tău?

Se albi la faţă. Cuvintele mele îi produseseră un şoc. Nu cred că înţelesese cu adevărat ce se întâmplă până în acel moment, cu toate că evenimentele se desfăşuraseră sub ochii lui. M-am bucurat să-l fac să priceapă asta; sosise timpul să înţeleagă care sunt consecinţele acţiunilor lui.

În faţa noastră, printr-o perdea de foc, l-am văzut pe Jabor. Pielea lui strălucea de parcă ar fi fost dată cu ulei; limbile de foc se reflectau pe trupul lui, în timp ce măsura holul cu paşi mari.

Am luat-o pe scări din nou. Membrele mă dureau din cauza greutăţii stăpânului meu, care îşi târa picioarele, incapabil să meargă. Am mârâit:

— Sus! Casele de aici sunt lipite una de alta. Încercăm pe acoperiş! Băiatul reuşi să mormăie ceva:

— Mentorul meu!…

— Mentorul tău e mort, i-am spus. Înghiţit pe de-a-ntregul, cel mai probabil. Era indicat să fiu direct.

— Dar doamna Underwood…

— Fără îndoială, şi ea este cu el! Nu ai cum să o ajuţi acum!

Că mă credeţi sau nu, auzind asta, prostănacul a început să se zbată în braţele mele, lovindu-mă cu pumnii săi minusculi.

— Nu! strigă el. E vina mea! Trebuie s-o găsesc!

S-a răsucit ca un ţipar, scăpând din strânsoarea mea. Încă o secundă şi ar fi căzut, lovindu-se de balustradă, direct în braţele primitoare ale lui Jabor. Am slobozit o înjurătură zdravănă[1] şi l-am apucat de lobul urechii, trăgându-l în sus.

— Nu te mai zbate! i-am zis. N-ai avut destule iniţiative inutile pentru o singură zi?

---

[1] Nici o grijă. Era în babiloniana veche. Băiatul nu avea cum să înţeleagă trimiterile.

— Dar doamna Underwood…

— Nici ea n-ar vrea să mori, m-am hazardat eu să spun[1]. Da, este din vina ta, dar… ăăă… nu trebuie să te consideri vinovat! Viaţa e dată ca să o trăieşti… şi… ăăă… în fine!

Inspiraţia îmi secase[2].

Nu ştiu dacă a fost efectul vorbelor mele înţelepte, dar băiatul a încetat să mi se mai împotrivească. L-am cuprins pe după gât şi l-am târât după mine, pe jumătate zburând, pe jumătate mergând, pe cât de repede puteam, având în vedere că trebuia să-l car şi pe el. Am ajuns la al doilea palier şi am urcat din nou, de data aceasta pe scările care duceau la mansardă. Sub mine, pe scări, treptele scârţâiau şi se rupeau sub greutatea tălpilor lui Jabor.

Până am ajuns pe acoperiş, stăpânul meu îşi revenise în simţiri suficient cât să meargă împleticit singur, fără să aibă nevoie de prea mult ajutor. Astfel, asemenea alergătorilor fără şansă care trec ultimii linia de sosire, întâmpinaţi cu aplauze de încurajare, am reuşit să ajungem în viaţă în camera de la mansardă. Ceea ce e o realizare în sine, presupun.

L-am îndemnat încotro s-o apuce:

— Fereastra! Trebuie să ajungem pe acoperiş! L-am împins pe Nathaniel în direcţia lucarnei şi am deschis geamul. Aerul rece pătrunse înăuntru. Am zburat afară, am aterizat pe acoperiş şi am întins o mână înapoi în

[1] Fără prea multă convingere, însă. În ce mă priveşte, mi se părea absolut normal să vrea cineva asta.

[2] Abilităţile psihologice de genul ăsta nu sunt punctul meu forte. N-am nici cea mai vagă idee despre motivaţiile oamenilor şi prea puţin îmi pasă de asta. Cu magicienii e, de obicei, chiar simplu; ei sunt de trei tipuri: motivaţi de ambiţii, de lăcomie sau de paranoia. Să-l luăm pe Underwood. de exemplu: din câte am văzut, el era tipul paranoic. Lovelace? Simplu: ambiţia îi ieşea prin pori ca un miros respingător. Şi băiatul era tipul ambiţios, dar el era încă tânăr şi neformat. De aici şi izbucnirea asta bruscă şi ridicolă de altruism.

cameră, prin fereastră: Vino! Hai afară!

Dar, spre uimirea mea, blestematul de băiat ezita. Se strecurase într-un colţ al camerei, unde stătea aplecat, culegând ceva de pe jos. Era discul său magic. Vă vine să credeţi? Moartea cu cap de şacal era pe urmele lui, iar el îşi pierdea vremea cu asta?! Veni la geam numai după ce luă discul, cu faţa lipsită în continuare de orice expresie.

Un lucru bun tot poate fi spus despre Jabor: este încet! I-a luat ceva timp să străbată şirul de trepte înşelătoare. Dacă urmăritorul ar fi fost Faquarl el ar fi putut să ajungă la mansardă înaintea noastră, să blocheze fereastra şi poate chiar să-i monteze şi nişte jaluzele nou-nouţe. Dar stăpânul meu era atât de leşinat, încât abia dacă ajunsese suficient de aproape ca eu să-l pot apuca, atunci când Jabor a apărut în sfârşit în capul scărilor, cu limbi de foc radiind din corpul lui, incendiind tot ce găseau în cale. Îl zări pe băiat, ridică o mână şi făcu un pas înainte…

…şi se lovi de mai mare dragul cu capul de tocul jos al uşii de la mansardă. Acest lucru mi-a oferit prilejul de care aveam nevoie. Mi-am băgat capul înapoi pe geam, atârnat de picioare ca un gibon agăţat de o creangă, l-am înşfăcat pe băiat pe după umeri şi am ieşit înapoi pe acoperiş. În timp ce cădeam, dezechilibrându-ne, pe ţigla acoperişului, o limbă de foc s-a ridicat în sus, prin fereastră. Clădirea întreagă se clătina.

Dacă l-aş fi lăsat, băiatul ar fi zăcut acolo toată noaptea, privind cu ochi sticloşi stelele de pe cer. Cred că era în stare de şoc. Probabil că nimeni nu încercase la modul serios să îl omoare până atunci. Spre deosebire de el, la mine reacţiile erau produsul unei îndelungate experienţe: m-am dezmeticit într-o clipită şi, ţinându-l atârnat de mine, am luat-o la fuga, agăţându-mă strâns cu ghearele de acoperişul în pantă.

Ajuns lângă cel mai apropiat horn, l-am zvârlit pe băiat în spate şi am privit în urmă, pe drumul pe care venisem. Căldura care venea de dedesubt îşi făcuse efectul:

plăcile de ţiglă se mişcau şi, în spaţiile libere dintre ele, îşi făcuseră apariţia mici flăcări. Undeva, o structură din lemn se prăbuşi cu zgomot.

Ceva se mişcă în dreptul lucarnei: o uriaşă pasăre neagră se ridică deasupra flăcărilor. Pasărea se săltă uşor pe creasta acoperişului şi-şi schimbă forma. Jabor privi în faţă şi în spate. M-am ascuns în spatele coşului şi am aruncat o privire scurtă înaintea mea.

Nici urmă de vreun alt sclav al lui Lovelace: nici un djinn, nici o sferă-cercetaş. Poate că acum, după ce a pus mâna din nou pe amuletă, considera că nu mai are nevoie de alţi sclavi. Îl avea doar pe Jabor.

Pe strada aceea, casele erau lipite una de alta; acest lucru ne dădea posibilitatea de a scăpa sărind de pe una pe alta. Spre stânga, acoperişurile erau cufundate în întuneric, deasupra străzii luminate de stâlpi stradali. În partea dreaptă, ele dădeau spre întinderea populată de umbre a unor grădini sufocate de copaci şi de arbuşti. Undeva, la distanţă, se zărea un copac care fusese lăsat să crească foarte aproape de o casă. Locul era promiţător.

Dar băiatul continua să meargă prea încet. Nu puteam să mă bazez pe el că se va mişca repede. Jabor ne-ar fi prins cu o explozie după câţiva paşi.

Am riscat şi am aruncat un ochi pe după colţul coşului de cărămidă. Jabor se apropia, cu capul uşor aplecat în faţă, adulmecând urmele noastre. Nu a trecut mult şi ne-a ghicit ascunzătoarea, făcând coşul să dispară. Acum era, într-adevăr, momentul să născocesc un plan genial şi imbatabil.

Nereuşind să fac asta, am fost nevoit să improvizez. Lăsându-l pe băiat întins pe jos, m-am ridicat de după coş, sub chipul unui gargui. Jabor mă văzu; în timp ce trăgea în direcţia mea, mi-am strâns aripile pe lângă corp pentru o clipă şi mi-am dat puţin drumul să cad prin aer. Cum mă aflam în cădere liberă, în picaj pe deasupra acoperişului, detunătura trecu pe deasupra capului meu

şi provocă o explozie inofensivă[1] undeva, pe strada din spatele meu. Am fluturat din nou din aripi şi am zburat până în apropierea lui Jabor, ţinându-mi în tot acest timp privirea fixată pe flăcările micuţe de care era înconjurat, care ieşeau printre plăcile de ţiglă şi se hrăneau cu lemnul grinzilor ce susţineau acoperişul. Mi-am ridicat labele într-un gest de supunere.

— Putem să vorbim despre asta? Stăpânul tău îl vrea pe băiat viu! Jabor nu a fost niciodată genul care să se dea în vânt după flecăreală. O a doua salvă ratată a pus punct discuţiei. M-am rotit în jurul lui cu cea mai mare viteză posibilă, încercând să-l ţin pe el în acelaşi loc. Cu fiecare limbă de foc, sectorul de acoperiş pe care stătea devenea mai instabil; iar de fiecare dată, acoperişul se cutremura mai tare. Pe de altă parte, eu nu mai aveam energie, reuşeam din ce în ce mai greu să ocolesc focurile pe care le arunca asupra mea. O explozie îmi atinse aripa, şi am căzut rostogolindu-mă pe plăcile de ţiglă.

Jabor făcu un pas în faţă.

Am ridicat o mână şi am tras un foc de apărare. A fost o lovitură slabă şi trasă jos, prea jos ca să-l deranjeze pe Jabor, ţintită direct în plăcile de ţiglă din faţa lui. El nici măcar nu a clipit. În loc de asta, a izbucnit într-un hohot de râs triumfător…

… care a fost întrerupt de prăbuşirea unei întregi bucăţi de acoperiş. Grinda principală care se întindea pe toată lungimea casei se rupsese în două; celelalte grinzi se prăbuşiră şi lemn, var şi ţiglă se amestecară în infernul care luase locul casei, trăgându-l şi pe Jabor în jos cu ele. Trebuie să fi avut o cădere lungă, pe distanţa celor patru etaje acum în flăcări, până în pivniţa de la subsol. În plus, mare parte din casă trebuie să fi căzut apoi peste el.

Lemnul trosnea în groapa care odinioară fusese o

[1] Inofensivă în ceea ce mă priveşte. Asta e tot ce contează!

casă. Cum stăteam agăţat de marginea coşului, m-am balansat şi am aterizat în partea cealaltă; mi s-a părut că aud pe cineva aplaudând.

Băiatul se afla ghemuit acolo, uitându-se cu privirea pierdută în întuneric.

— Am reuşit să mai câştig un răgaz de câteva minute, i-am spus, dar n-avem timp de pierdut! Mişcă-te!

Nu ştiu dacă tonul prietenos din vocea mea a produs minunea, dar băiatul se ridică destul de repede. Apoi se puse în mişcare, târşâindu-şi picioarele pe acoperiş cu viteza şi cu eleganţa unui cadavru ambulant. La viteza aceea, i-ar fi luat o săptămână să ajungă în dreptul copacului. Şi un moşneag cu ambii ochi de sticlă ar fi putu să-l prindă din urmă, ce să mai vorbim de un djinn furios! M-am uitat în urmă. Încă nu apăruse nici un semn că am fi urmăriţi; se vedeau doar flăcările ridicându-se din hăul de moloz. Fără să pierd nici o secundă, mi-am adunat forţele rămase şi l-am aruncat pe băiat pe umăr. După asta am fugit cât am putut de repede pe acoperiş.

După ce am parcurs distanţa a patru case, am ajuns lângă copacul care s-a dovedit a fi un brad. Cele mai apropiate ramuri erau la numai patru metri distanţă. Puteam sări. Dar mai întâi aveam nevoie de puţină odihnă. L-am lăsat jos pe băiat şi am privit în urmă încă odată. Nimic! Jabor avea probleme. Mi l-am imaginat zvârcolindu-se în căldura incandescentă din pivniţă, îngropat sub tone de dărâmături în flăcări, luptându-se să iasă…

Ceva se mişca în foc. Era vremea să fugim!

Nu i-am lăsat timp băiatului să intre în panică. L-am apucat pe după mijloc şi am alergat cu el pe acoperiş, pregătindu-mă să fac saltul. Nu a scos nici un sunet în timp ce zburam prin aer. În lumina flăcărilor, faţa lui părea colorată în portocaliu. Aripile mele băteau aerul frenetic, reuşind să ne ţină în aer exact atât cât a fost nevoie, până când am aterizat, cu zgomot de crengi rupte şi foşnet, în frunzişul copacului.

M-am prins cu mâinile de trunchiul acestuia, ca să opresc căderea. Băiatul se prinsese şi el de o creangă. Am aruncat o privire în urmă, către casă. Acolo, o siluetă neagră se mişca încet prin foc. Am slăbit încetişor strânsoarea trunchiului, lăsându-mă să alunec. Ghearele mele despicau în două coaja copacului, în timp ce coboram. Am aterizat pe iarba umedă, în întunericul de lângă rădăcina copacului.

L-am ridicat pe băiat din nou în picioare şi i-am spus în şoaptă:

— Acum, linişte desăvârşită! Mergi pe sub copaci!
După asta, eu şi stăpânul meu ne-am furişat în zare, prin întunericul greu al grădinii, în timp ce din stradă zgomotul făcut de sirenele maşinilor de pompieri creştea şi o altă grindă se prăbuşea trosnind peste ruinele în flăcări ale casei maestrului său.

Partea a treia

31
Nathaniel

Dincolo de fereastra spartă, cerul se lumina. Ploaia persistentă care cădea încontinuu din zori se transformase într-o ploaie mocnită, rară. Nathaniel strănută.

Londra se trezea. Jos, în stradă, apărură primele maşini: autobuze roşii murdare de noroi, cu motoarele huruind, îi duceau pe primii navetişti în centrul oraşului, ici-colo câte o maşină îi claxona pe trecătorii care traversau strada în fugă; apăruseră şi biciclete conduse de oameni gheboşaţi şi chinuiţi sub povara paltoanelor groase.

Unul câte unul, magazinele de peste drum începeau să se deschidă. Proprietarii îşi făcuseră apariţia şi ridicau cu zăngănituri stridente grilajele metalice coborâte peste noapte. Vitrinele fură aranjate: măcelarul trânti cu zgomot nişte hălci de carne trandafirii pe rafturile smălţuite, vânzătorul de tutun aşeză suportul de ziare deasupra tejghelei. Alături, cuptoarele brutăriei ardeau deja de câteva ceasuri, şi o adiere călduţă cu miros de pâine şi de gogoşi cu zahăr plutea deasupra străzii, ajungând până la Nathaniel, care tremura de frig şi de foame în camera goală.

Piaţa în aer liber se deschisese pe o stradă lăturalnică din apropiere. Aerul răsuna de strigăte vesele sau răguşite, guturale. Băieţi tropăiau încoace şi încolo, rostogolind butoaie din metal sau împingând roabe încărcate cu legume de toate felurile. O maşină a poliţiei care trecea pe stradă îndreptându-se spre partea de nord a oraşului încetini la trecerea prin piaţă, apoi întoarse ostentativ şi acceleră, continuându-şi drumul.

Soarele – un disc de culoarea gălbenuşului sub o perdea de ceaţă – abia trecuse de linia acoperişurilor.

În oricare altă dimineaţă, doamna Underwood ar fi fost acolo, pregătind micul dejun.

Aproape că o vedea în faţa ochilor: mărunţică, trebăluind, de o voioşie fermă, agitându-se prin bucătărie, trântind câte o tigaie pe aragaz, tăind roşii, aşezând feliile în prăjitorul de pâine... Aşteptându-l pe el să coboare.

Aşa ar fi fost, în oricare altă dimineaţă. Dar acum bucătăria nu mai era! Nu mai era nici casa! Iar doamna Underwood... doamna Underwood era...

Pe chipul lui se citea o dorinţă disperată de a plânge. Abia îşi ţinea în frâu sentimentele, care stăteau gata să se reverse ca o apă învolburată din spatele unui baraj. Dar ochii îi rămaseră uscaţi. Barajul rezistă. Fixă cu privirea agitaţia străzii fără să o vadă însă, amorţit şi cu sufletul îngheţat de un frig asemănător celui care-l pătrundea până la oase. De câte ori închidea ochii, vedea o umbră albă care dansa pâlpâind în întuneric: o amintire a flăcărilor!

Doamna Underwood era...

Nathaniel inspiră adânc, înfiorându-se. Îşi îndesă mâinile în buzunare, simţind cu vârful degetelor atingerea metalică a discului bine şlefuit. Senzaţia îl făcu să tresară şi să-şi retragă mâna. Întregul său trup tremura din cauza frigului. Mintea lui părea şi ea îngheţată.

Mentorul său... Făcuse tot ce putuse ca să îl salveze,

dar pe ea… Ar fi trebuit să o avertizeze, să o scoată din casă înainte ca nenorocirea să se întâmple. În loc de asta, el a…

Trebuia să se gândească. Nu era timp pentru… Trebuia să se gândească la ceea ce era de făcut, altfel va fi pierdut!

Jumătate de noapte a alergat ca scos din minţi prin grădinile şi pe străzile lăturalnice din zona de nord a Londrei, cu privirea goală şi gura larg deschisă. Îşi amintea de întâmplările astea de parcă ar fi fost o succesiune de alergări prin întuneric, căţărări pe ziduri şi strecurări pe sub felinare, de comenzi şoptite pe care le asculta orbeşte. Trupul i-a simţit atingerea rece a zidului de cărămidă, s-a subţiat agil la trecerea printre arbuşti, a fost zgâriat şi lovit şi udat până la piele de ploaie. Odată, înainte ca semnalul de liberă trecere să fie dat, s-a ascuns pentru scurtă vreme, care i-a părut însă o veşnicie, la baza unei grămezi de frunze şi plante putrezite adunate în grădină, cu faţa lipită de sedimentele în descompunere. Totul părea la fel de ireal ca un vis.

Pe toată durata acestei evadări a revăzut în minte chipul lui Underwood, înspăimântat la vederea unui cap de şacal răsărind din foc. Şi această amintire părea ireală. Un vis dintr-un alt vis.

Nu îşi amintea deloc cum fusese urmărit, deşi în anumite momente fuseseră atât de aproape de el că-i suflau în ceafă. Zumzetul sferei-cercetaş, un iz de substanţă chimică adus de vânt: asta e tot ce răzbătea până la el, până când, la scurt timp după ivirea zorilor, au ajuns într-o zonă cu clădiri înguste din cărămidă roşie şi alei dosite şi au dat peste construcţia cu ferestrele şi uşile acoperite cu plăci de scândură.

Aici era, deocamdată, în siguranţă. Avea timp să se gândească, să vadă ce e de făcut…

Dar doamna Underwood era…

— Frig, nu-i aşa? spuse o voce.

Nathaniel se depărta de la fereastră. La mică distanţă, de partea cealaltă a camerei, falsul băiat îl privea cu ochi strălucitori. Crease iluzia că purta îmbrăcăminte de iarnă: o haină căptuşită, o pereche de jeanşi noi, ghete maro solide, o căciulă de lână. Toate păreau foarte călduroase.

— Tremuri, spuse acesta. Pe de altă parte, nu se poate spune că eşti îmbrăcat adecvat pentru o excursie de iarnă. Ce ai pe sub pulover? Numai cămaşa, probabil! Şi uită-te la încălţările alea subţiri! Cred că sunt ude leoarcă!

Nathaniel abia dacă îl auzea. Gândurile lui alergau departe.

— Ăsta nu e locul prin care să umbli pe jumătate dezbrăcat, continuă celălalt băiat. Uită-te împrejur! Crăpături în pereţi, o gaură în tavan… Aici suntem la mila naturii. Brrr! Tare-i frig!

Se aflau la etaj, în ceea ce fusese în mod evident o clădire publică. Încăperea arăta ca o peşteră pustie, iar pereţii văruiţi erau acoperiţi de pete galbene-verzui de mucegai. Pe fiecare latură, dintr-un capăt până în celălalt, erau prinse unul peste altul rafturi goale acoperite de praf, de murdărie şi de găinaţi. Grămezi dezolante de lemne, care fuseseră poate cândva mese sau scaune, zăceau îngrămădite prin colţuri. Ferestrele înalte dădeau spre stradă, iar scările de marmură duceau la etajele inferioare. Locul mirosea a umezeală şi a mucegai.

Privind pieziş spre Nathaniel, băiatul întrebă:

— Vrei să te ajut să scapi de frig? Nu trebuie decât să mi-o ceri! Nathaniel nu răspunse. Aburul respiraţiei îi îngheţa pe faţă. Djinnul se apropie şi reluă: Aş putea să fac un foc! Un foc bun şi cald! Am destulă putere asupra acestui element! Priveşte! O flacără micuţă luci în centrul palmei lui. Nu-i păcat de lemnul ăsta de aici? Ce crezi că a fost locul acesta? O bibliotecă? Eu aşa cred! Presupun că oamenilor de rând nu li se mai permite să citească prea mult, nu-i aşa? Aşa se întâmplă de obicei! Flacăra

crescu puţin. O, stăpâne, nu trebuie decât să mi-o ceri! Aş face-o, ca pe o favoare pentru tine! Pentru asta sunt prietenii, nu?

Lui Nathaniel îi clănţăneau dinţii în gură. Mai mult decât orice altceva, mai mult chiar decât să potolească foamea care îi rodea stomacul, avea nevoie de căldură. Micuţa flacără se rotea, părând că dansează.

— Da, spuse el cu glas răguşit. Fă-mi un foc!

Instantaneu, flacăra dispăru. Celălalt băiat ridică din sprâncene.

— N-a sunat tocmai politicos! Nathaniel închise ochii şi scoase un suspin.

— Te rog!

— Aşa e mult mai bine!

O scânteie mică aprinse o grămadă de lemne din apropiere. Nathaniel se târî în apropiere şi se ghemui alături, cu mâinile la câţiva centimetri de flacără.

Câteva minute, djinnul rămase tăcut, plimbându-se încoace şi încolo prin cameră. Treptat, Nathaniel începu din nou să-şi simtă degetele, dar faţa îi rămase imobilă. După mai mult timp, deveni conştient de prezenţa djinnului care se reapropiase şi stătea pe vine scurmând agale în foc cu o aşchie lungă de lemn.

— Cum te simţi? întrebă el. E plăcut lângă foc, nu? Aşteptă politicos un răspuns, dar Nathaniel nu spuse nimic. Să-ţi spun ceva, continuă djinnul pe un ton amical, eşti un specimen interesant! Am cunoscut ceva magicieni la viaţa mea, şi nu sunt printre ei mulţi sinucigaşi de felul tău. Mulţi ar fi de părere că a da buzna peste un duşman periculos ca să-i spui că i-ai şterpelit comoara nu e o idee prea inteligentă. Mai ales când eşti extrem de vulnerabil. Iar tu?! Le-ai făcut pe toate într-o singură zi!

— Am fost nevoit! replică scurt Nathaniel. Nu avea chef să vorbească.

— Hmm! Ai avut fără îndoială un plan genial, pe care nici eu, nici Lovelace, că tot veni vorba, nu l-am înţeles!

N-ai vrea să-mi spui şi mie care era acela?

— Te rog să taci! Djinnul strâmbă din nas.

— Ăsta era planul tău? Simpluţ, ca să nu spun mai mult! Totuşi, nu uita că în toată povestea asta, atunci când ai dat curs ciudatelor tale mustrări de conştiinţă, te-ai jucat şi cu viaţa mea! Deodată, băgă mâna în foc şi scoase o bucată de tăciune încins, pe care o răsuci gânditor între degetul mare şi arătător. Am mai avut un stăpân ca tine! Avea aceeaşi încăpăţânare de catâr şi i se întâmpla foarte rar să lucreze spre binele său. N-a trăit mult. Oftă şi aruncă bucata de tăciune în foc. Nu contează, totul e bine când se termină cu bine!

Nathaniel îl privi abia acum în faţă pe djinn.

— Totul e bine?

— Eşti în viaţă! Asta nu e bine?

Pentru o clipă, Nathaniel văzu în flăcări chipul doamnei Underwood, privindu-l. Se frecă la ochi.

— Nu-mi face plăcere să-ţi spun asta, zise djinnul, dar Lovelace a avut dreptate! Astă-noapte ai fost complet depăşit de situaţie! Magicienii nu procedează în felul în care o faci tu. Bine că am fost şi eu acolo, să te salvez. Şi unde ai de gând să te duci acum? La Praga?

— Poftim?!

— Păi, Lovelace ştie că ai scăpat! O să te caute şi ai văzut de ce e în stare ca să-ţi astupe gura. Singura ta şansă e să părăseşti scena, să pleci din Londra pentru totdeauna. Cel mai în siguranţă ai fi în străinătate. La Praga, de exemplu!

— De ce ar trebui să mă duc la Praga?

— Magicienii de acolo te-ar putea ajuta! Şi am auzit că au şi berea bună! Nathaniel strâmbă din buze.

— Nu sunt un trădător! Băiatul-duh ridică din umeri.

— Dacă nu-ţi place varianta asta, atunci nu-ţi rămâne decât să încerci să duci o viaţă liniştită aici. Sunt multe posibilităţi! Să vedem… Dacă mă uit la tine, îmi dau seama că nu poţi fi hamal, prea eşti slab ca un ţâr. Asta înseamnă că munca fizică pică!

Nathaniel se încruntă indignat.

— Nu am deloc de gând să... Djinnul îl ignoră.

— Dar ai putea să îţi foloseşti silueta pipernicită în avantajul tău. Sigur! Ajutor de coşar, ăsta-i răspunsul! E întotdeauna nevoie de un derbedeu mic care să urce şi să cureţe coşurile.

— Opreşte-te! Nu am de gând să...

— Sau ai putea intra ucenic la desfundat canalizări! Vei primi o perie din păr de porc, un cârlig şi un plonjor din cauciuc şi apoi te vei târâi prin cele mai strâmte tuneluri în căutarea blocajelor.

— Nu voi...

— Te aşteaptă o mulţime de oportunităţi! Oricare e mai bună decât varianta în care ajungi să fii un magician mort.

— Taci din gură! Efortul de a ridica tonul îl făcu pe Nathaniel să se simtă de parcă i s-ar fi despicat capul în două. Nu am nevoie de sugestiile tale!

Se clătina pe picioare, cu ochii arzând de mânie.

Ironiile djinnului învinseseră oboseala, şi durerea şi făcură ca furia înăbuşită să pună dintr-odată stăpânire pe micul magician. Această furie se născuse şi creştea din sentimentul lui de vinovăţie, din şocul prin care trecuse şi din angoasa de moarte care îl stăpânea. Lovelace spusese că nu există onoare, că fiecare magician lucrează numai pentru el însuşi. Foarte bine! Nathaniel avea să îl creadă pe cuvânt. Nu va mai face o astfel de greşeală din nou.

Dar Lovelace făcuse şi el o greşeală. Îşi subestimase adversarul. Spusese că Nathaniel e slab, apoi încercase să îl ucidă, dar Nathaniel supravieţuise.

— Vrei să dispar? Nu pot! strigă Nathaniel. Lovelace a ucis singura persoană care a ţinut la mine vreodată!

Se opri; vocea îi tremura, dar ochii îi erau uscaţi.

— Underwood? Cred că glumeşti! Te dispreţuia! Underwood era un om raţional!

— Mă refer la soţia lui! Vreau să se facă dreptate!

Vreau răzbunare pentru ceea ce a făcut Lovelace!

Efectul acestor cuvinte răsunătoare a fost cumva stricat de un plescăit al djinnului, care se ridicase în picioare, dând din cap cu tristeţe, de parcă ar fi fost un munte de înţelepciune.

— Tu nu cauţi dreptatea, băiete, tu cauţi uitarea! Tot ceea ce ai avut a pierit în flăcări noaptea trecută. Aşa că acum nu mai ai nimic de pierdut! Pot să-ţi citesc gândurile de parcă ar fi ale mele: vrei să te acoperi de glorie în lupta împotriva lui Lovelace!

— Nu, vreau să se facă dreptate! Djinnul râse.

— Ar fi atât de uşor să-ţi urmezi stăpânul şi pe soţia sa în moarte, cu mult mai uşor decât să începi o viaţă nouă! Eşti condus de mândrie, şi asta te va duce în mormânt. N-ai învăţat nimic din ce s-a întâmplat noaptea trecută? Nu eşti un adversar pe măsura lui, Nat! Renunţă!

— Niciodată!

— Oricum, nici măcar nu mai eşti magician! Schiţă un gest către zidurile în ruine. Priveşte împrejur! Unde ne aflăm? Asta nu e o casă confortabilă, plină cu cărţi şi cu documente. Unde sunt lumânările? Unde sunt toate aromele? Unde este confortul? Fie că îţi place sau nu, Nathaniel, ai pierdut tot ceea ce îi este necesar unui magician. Bunăstare, securitate, respect de sine, un îndrumător… Să recunoaştem, nu mai ai nimic!

— Am discul meu magic, răspunse Nathaniel. Şi te am pe tine! Spunând asta, se grăbi să se întoarcă lângă foc. Frigul din cameră continua să fie pătrunzător.

— A, da, urma să mă refer şi la asta! Djinnul începu să cureţe podeaua cu partea laterală a bocancului. După ce te linişteşti puţin, o să-ţi aduc o bucată de cretă. Apoi o să desenezi un cerc şi o să mă eliberezi!

Nathaniel îl privi mirat.

— Mi-am îndeplinit misiunea şi am făcut chiar mai mult, mult mai mult. L-am spionat pe Lovelace pentru tine, am aflat despre amuletă, ţi-am salvat viaţa! Nathaniel era ameţit şi îşi simţea capul uşor, de parcă ar

fi fost umplut cu cârpe. Te rog! Nu te grăbi să-mi mulţumeşti! Nu vei reuşi decât să mă faci să mă simt jenat. Tot ce îmi doresc este să te văd desenând pentagrama aia! Asta e tot ce îmi trebuie!

— Nu, spuse Nathaniel. Nu încă!

— Poftim?! replică celălalt băiat. Cred că am probleme cu auzul, după evadarea dramatică de azi-noapte. Mi s-a părut că ai spus „nu”!

— Asta am spus! Nu te voi elibera! Nu încă!

În cameră se aşternu o tăcere grea. Sub ochii lui Nathaniel, micul foc începu să pălească, de parcă ar fi fost aspirat prin podea, până când se stinse cu totul. Cu mici pocnituri, o pojghiţă de gheaţă începuse să se formeze pe bucăţile de lemn care în urmă cu câteva minute ardeau îmbietor. Frigul îi crăpa pielea. Răsuflarea îi deveni greoaie şi dureroasă.

Clătinându-se, se ridică în picioare.

— Încetează cu asta! strigă el gâfâind. Adu focul înapoi! Ochii djinnului străluciră.

— E pentru binele tău, spuse acesta. Tocmai mi-am dat seama cât de insensibil am fost! Tu nu vrei să vezi alt foc după cel pe care l-ai provocat noaptea trecută. Conştiinţa te-ar apăsa prea mult.

Imagini tremurate apărură în faţa ochilor lui Nathaniel: flăcări care ieşeau din bucătăria în ruină.

— Nu eu am provocat incendiul, şopti el. Nu e vina mea!

— Nu? Tu ai ascuns amuleta! Tu i-ai înscenat totul lui Underwood!

— Ba nu! Nu a fost în intenţia mea să-l aduc pe Lovelace acolo. A fost pentru siguranţă…

Băiatul duh zâmbi batjocoritor.

— Sigur că a fost! Pentru siguranţa ta!

— Dacă Underwood ar fi fost bun de ceva, ar fi supravieţuit! L-ar fi învins pe Lovelace, ar fi dat alarma!

— Nici tu nu crezi asta! Să recunoaştem, tu i-ai omorât pe amândoi! Faţa lui Nathaniel era răvăşită de furie.

— Aveam de gând să îl demasc pe Lovelace! Aveam de gând să-l închid în amuletă, să-l predau autorităţilor!

— Cui îi pasă? Ai ajuns prea târziu! Ai dat greş!

— Din cauza ta, demone! Dacă nu i-ai fi condus la casă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Nathaniel se agăţă de această idee ca înecatul de pai: Totul este din vina ta, şi am să te fac să mi-o plăteşti! Crezi că vei fi vreodată eliberat? Mai gândeşte-te! Aici rămâi, pe veci! Te aşteaptă închisoarea Veşnică!

— Zău? În cazul acesta, spuse falsul băiat făcând un pas în faţă şi venind dintr-odată foarte aproape, aş putea la fel de bine să te omor cu mâinile mele chiar acum! Ce aş avea de pierdut? Voi rămâne închis oricum ar fi, dar cel puţin voi avea satisfacţia că mai înainte de asta ţi-am rupt gâtul.

Îşi lăsă încet mâna pe umărul lui Nathaniel.

Lui Nathaniel i se făcu pielea de găină. Rezistă tentaţiei copleşitoare de a fugi şi, în loc de asta, privi în ochii întunecaţi şi fără expresie ai duhului. O vreme, nici unul nu spuse nimic. Nathaniel îşi umezi buzele.

— Nu va fi nevoie, rosti el apăsat. Te voi elibera înainte de sfârşitul lunii! Djinnul îl trase şi mai aproape.

— Eliberează-mă acum!

— Nu! Nathaniel înghiţi. Avem ceva de făcut mai întâi!

— De făcut? se încruntă duhul, iar mâna lui strânse umărul lui Nathaniel. Ce avem de făcut? Ce mai este de făcut?

Nathaniel se sili să rămână cât se poate de calm.

— Îndrumătorul meu şi soţia lui sunt morţi. Trebuie să îi răzbun! Lovelace trebuie să plătească pentru ceea ce a făcut!

Gura care îi vorbi în şoaptă era foarte aproape acum, dar Nathaniel nu-i simţea răsuflarea atingându-i faţa.

— Dar ţi-am spus că Lovelace e mult prea puternic! Nu ai nici o şansă să-l învingi! Ascultă-mă, las-o baltă! Eliberează-mă şi uită de toate astea!

— Nu pot!

— De ce să nu poţi?

— Datorez... îi datorez asta mentorului meu! Era un om bun... Nathaniel răspunse cu o siguranţă de sine pe care nu o simţea.

— Mi te vei supune până la sfârşitul lunii, dacă vrei să mai fii liber vreodată!

— În orice caz, a te lupta cu Lovelace înseamnă, practic, sinucidere – a ta şi a mea! Băiatul-djinn zâmbi răutăcios: Dacă aşa stau lucrurile, nu văd de ce nu te-aş ucide acum...

— Vom găsi o cale de a-l demasca! Nathaniel nu se mai putea stăpâni, vorbea repede şi agitat: Nu trebuie decât să plănuim totul cu grijă! O să fac un târg cu tine! Ajută-mă să mă răzbun pe Lovelace şi te voi elibera imediat după aceea! În felul ăsta, poziţiile noastre vor fi clare. E în interesul amândurora să reuşim!

O sclipire apăru în ochii djinnului.

— Ca de obicei, o lăudabilă şi echitabilă învoială, dictată unilateral de pe o poziţie de forţă. Prea bine! Nu am de ales! Dar te avertizez: dacă vreodată îl supui pe oricare dintre noi unui risc inutil, eu voi fi cel care se răzbună primul!

— De acord!

Băiatul djinn făcu un pas înapoi şi eliberă umărul lui Nathaniel din strânsoare. Nathaniel se retrase: avea ochii mari şi respira greu. Fredonând încetişor un cântec, djinnul se îndreptă spre fereastră, reaprinzând focul din mers, cu un gest nepăsător. Nathaniel încerca din răsputeri să se liniştească, să-şi recâştige calmul. Un nou val de tristeţe îl cuprinse, dar nu se lăsă copleşit. Nu era timp pentru asta. Trebuia să se arate puternic în faţa sclavului său.

— Atunci, stăpâne, zise djinnul, luminează-mă! Spune-mi ce avem de făcut! Nathaniel îşi păstră pe cât putea calmul din voce.

— Mai întâi, am nevoie de mâncare şi poate de nişte haine noi! Apoi va trebui să punem cap la cap

informaţiile pe care le avem despre Lovelace şi despre amuletă. De asemenea, trebuie să aflăm ce cred autorităţile despre... despre ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută!

— Chestia din urmă e simplă, spuse Bartimaeus, arătând către fereastră. Priveşte acolo!

32

— Ziarul Times! Ediţia de dimineaţă!

Băiatul cu ziarele îşi împingea încet căruciorul pe caldarâm, oprindu-se ori de câte ori trecătorii îi întindeau câte o monedă. Strada era aglomerată, iar băiatul înainta cu dificultate. Abia ajunsese în dreptul brutarului, când Nathaniel, însoţit de Bartimaeus, îl ajunse din urmă, strecurându-se până la el, pe aleea de lângă biblioteca părăsită.

Nathaniel mai avea în buzunar un rest din banii pe care-i furase din borcanul doamnei Underwood în urmă cu câteva zile. Se uită la cărucior: era plin cu exemplare ale ziarului The Times, gazeta oficială a guvernului. Băiatul cu ziarele purta o şapcă mare în carouri, mănuşi fără degete şi o haină de culoare închisă, care îi ajungea până aproape de glezne. Vârfurile degetelor îi erau învineţite de frig. Din când în când, striga cu glas răguşit:

— Times! Ediţia de dimineaţă!

Nathaniel nu avea prea multă experienţă în relaţiile cu oamenii de rând. Strigă către băiat cu voce joasă şi hotărâtă:

— Un Times! Cât costă?

— Patruzeci de bani, puştiule!

Băţos, Nathaniel întinse banii şi primi în schimb ziarul. Băiatul cu ziarele îi aruncă o privire la început indiferentă, apoi încărcată de ceva ce aducea a interes intens subit. Nathaniel dădu să plece, dar băiatul îl opri cu o remarcă:

— Arăţi rău, amice! spuse acesta cu voioşie. Ai umblat toată noaptea?

— Nu!

Nathaniel îşi luă o expresie rigidă, sperând că va descuraja orice întrebări suplimentare. Tactica nu

funcţiona.

— Sigur că n-ai umblat, sigur că n-ai umblat! zise băiatul cu ziarele. Şi nu ţi-aş lua-o în nume de rău dacă n-ai recunoaşte! Dar trebuie să ai grijă, cu interdicţia asta! Poliţia îşi bagă nasul mai mult decât de obicei.

— Ce interdicţie? întrebă djinnul. Băiatul îl privi cu ochi mari.

— Pe ce lume trăieşti, prietene? Din cauza ruşinosului atac de la parlament, săptămâna asta e interzis să ieşim din casă noaptea, după ora opt. Asta n-o să rezolve nimic, dar sferele-cercetaş ies în patrulare, la fel şi Poliţia de Noapte, aşa că ai face bine să te dai la fund înainte să te prindă şi să te halească. Aş zice că ai avut noroc până acum! Ascultă, ţi-aş putea găsi un adăpost bun pentru la noapte, dacă ai nevoie! E o vizuină sigură şi e exact locul pe care-l cauţi – se opri şi aruncă o privire în stânga şi în dreapta – dacă ai ceva de vânzare!

Nathaniel îl privi fără expresie.

— Mulţumesc! Nu am! Băiatul îşi scarpină ceafa.

— Cum vrei! Oricum, nu am timp pentru pălăvrăgeală! Unii dintre noi au treabă de făcut. Eu o şterg!

Ridică mânerele căruciorului şi trecu mai departe. Totuşi, Nathaniel îl văzu privind în urmă de mai multe ori.

— Straniu! spuse Bartimaeus. Ce-a fost asta?

Nathaniel ridică din umeri, întâmplarea îi ieşise deja din minte.

— Du-te şi adu-mi ceva de mâncare şi haine călduroase! Eu mă întorc în bibliotecă să citesc ziarul ăsta.

— Prea bine! Te rog, încearcă să nu intri în bucluc cât timp sunt plecat! Djinnul se răsuci pe călcâie şi se pierdu în mulţime.

Articolul se găsea la pagina doi, înghesuit între anunţul lunar al Ministerului Muncii privind angajarea de noi ucenici şi o notiţă despre campania din Italia. Se întindea pe trei coloane şi anunţa cu regret moartea într-un incendiu devastator a ministrului afacerilor interne,

Arthur Underwood, şi a soţiei sale, Martha. Focul izbucnise în jurul orei 10:15 p.m., iar echipele de pompieri şi magicienii din serviciul de urgenţă nu putuseră să-l stingă în întregime decât trei ore mai târziu; în tot acest timp, întreaga clădire fusese distrusă. Două case din apropiere fuseseră grav afectate şi, ca măsură de siguranţă, ocupanţii acestora fuseseră evacuaţi. Cauza incendiului era necunoscută, dar poliţia era interesată să aibă o discuţie cu John Mandrake, ucenicul domnului Underwood, în vârstă de doisprezece ani, care nu era de găsit. Unele relatări confuze spuneau că fusese văzut părăsind locul în fugă. Se zvonea că Mandrake avea o fire instabilă: se ştia că în urmă cu un an atacase câţiva magicieni cunoscuţi, de aceea cititorii erau rugaţi să îl abordeze cu prudenţă. Moartea domnului Underwood, conchidea articolul, era o grea pierdere pentru guvern: domnul Underwood îşi servise ministerul cu competenţă întreaga viaţă şi avusese multe contribuţii semnificative pentru detalierea cărora ziarul nu dispunea de suficient spaţiu.

Nathaniel lăsă ziarul să-i cadă din mână. Îşi sprijini capul în piept şi închise ochii. Faptul că citise negru pe alb, redactată în termeni oficiali, confirmarea a ceea ce ştia deja, reprezenta o nouă lovitură pentru el. Rămase cufundat în această stare, dorindu-şi să plângă, dar durerea rămânea înăbuşită, undeva departe în sufletul lui. Inutil! Era prea obosit pentru orice! Nu voia decât să doarmă…

Primi o lovitură de bocanc, nu tocmai blândă. Tresări şi se trezi.

Djinnul stătea aplecat deasupra lui, rânjind. În mână ducea o pungă de hârtie din care ieşea un abur promiţător. Foamea în sine fu mai puternică decât demnitatea: înşfacă punga şi aproape că îşi răsturnă în poală paharul din polistiren plin cu cafea fierbinte. Spre uşurarea lui, sub pahar găsi două pachete frumos ambalate, fiecare conţinând o bucată de friptură caldă şi

un sandviş cu salată. Lui Nathaniel i se părea că nu mâncase niciodată ceva măcar pe jumătate la fel de gustos. În fix două minute, ambele sandvişuri dispăruseră, şi acum Nathaniel stătea şi descânta cafeaua în mâinile sale degerate, respirând cu greutate.

— Ce spectacol! spuse djinnul. Nathaniel sorbi din cafea cu poftă.

— Cum ai făcut rost de astea?

— Le-am furat! I-am cerut băcanului să le pregătească, după care am fugit cu ele în timp ce el se afla la casă. Nimic deosebit! A chemat poliţia!

Nathaniel scoase un oftat.

— Exact asta ne lipsea!

— Nu-ţi face griji! Ei caută o femeie înaltă, blondă, îmbrăcată cu haină de blană. Apropo – şi arătă către o moviliţă aflată printre resturile de pe podea –, găseşti acolo nişte haine mai bune! Geacă, pantaloni, căciulă şi mănuşi. Sper să-ţi vină! Am luat cea mai mică mărime pe care am găsit-o.

Câteva minute mai târziu, mai bine hrănit şi mai bine îmbrăcat, Nathaniel era parţial refăcut. Se aşeză lângă foc să se încălzească. Djinnul se ghemuise în apropiere şi privea focul.

— Poliţia crede că eu am făcut-o! zise Nathaniel, arătând către ziar.

— Păi la ce te aşteptai? Lovelace nu are de gând să mărturisească, nu-i aşa? Ce magician ar face un lucru atât de prostesc? Bartimaeus îl privea cu subînţeles. Scopul incendiului a fost de a şterge toate urmele prezenţei lui acolo. Şi, pentru că nu a putut să te ucidă, a aranjat lucrurile astfel încât tu să pari vinovat.

— Poliţia e pe urmele mele!

— Mda! Poliţia pe de o parte, Lovelace pe de alta! O să-şi trimită iscoadele să te caute. Să pregătească o frumoasă manevră de încercuire. Asta vrea: să te pună pe fugă, să te izoleze, să te ţină la distanţă de el!

Nathaniel scrâşni din dinţi.

— Mai vedem noi! Ce-ar fi dacă m-aş duce la poliţie să mă predau? Ar putea să facă o percheziţie în casa lui Lovelace şi ar putea găsi amuleta…

— Crezi că te vor asculta pe tine? Eşti un om vânat! Folosesc cuvântul „om” în sensul cel mai larg posibil, desigur! Chiar dacă n-ai fi fost, eu în locul tău aş fi rezervat în privinţa contactării autorităţilor. Lovelace nu lucrează singur! Mai este şi îndrumătorul lui, Schyler…

— Schyler? A, da, bătrânul zbârcit, cu faţa roşie! Schyler e îndrumătorul lui? Da… îl ştiu! I-am surprins, la petrecere, vorbind despre amuletă. Şi mai este unul care se numeşte Lime.

Djinnul aprobă din cap.

— Asta ar putea fi numai vârful aisbergului! Eu am fost urmărit de o grămadă de sfere-cercetaş în acea primă noapte în care am furat amuleta: asta a fost mâna mai multor magicieni! Dacă este o conspiraţie amplă şi tu te adresezi autorităţilor, gândeşte-te că nu poţi tu sigur că cineva cu funcţie importantă nu-l va avertiza şi că nu vei sfârşi ucis. De pildă, Sholto Pinn, negustorul de antichităţi, ar putea fi şi el implicat! Este unul dintre prietenii cei mai apropiaţi ai lui Lovelace, ba chiar au luat masa împreună ieri. Am descoperit asta cu puţin timp înainte de a fi reţinut, fără posibilitatea de a evita acest lucru, la magazinul lui Pinn.

Nathaniel se înfurie.

— Ai fost mult prea neglijent! Te-am rugat să-l cercetezi pe Lovelace, nu să mă pui pe mine în primejdie!

— Calm, calm! Exact asta am făcut! Am aflat despre amuletă când eram la Pinn. Lovelace a trimis pe cineva să o ia de la un magician din guvern, care se numeşte Beecham şi căruia hoţul i-a tăiat gâtul. Guvernul îşi doreşte foarte mult s-o recupereze. Aş fi aflat mai multe, dar m-a prins un afrit şi m-a dus în turn.

— Totuşi, ai scăpat! Cum?

— A, da, asta a fost partea interesantă, continuă

Bartimaeus. Cel care m-a scos a fost însuşi Lovelace. Probabil auzise de la Pinn sau de la altcineva că un djinn de o incredibilă măiestrie a fost capturat şi a ghicit imediat că e vorba de mine, hoţul amuletei. Şi-a trimis djinnii, pe Faquarl şi pe Jabor, într-o misiune de salvare – o treabă extrem de riscantă. De ce crezi că a făcut asta?

— Voia amuleta, desigur!

— Exact, şi în curând o va folosi! Atâta lucru tot am aflat de la el noaptea trecută. Faquarl a spus acelaşi lucru: că urmează să fie folosită pentru ceva important în următoarele câteva zile. Timpul e foarte important!

O amintire pe jumătate uitată se trezi în mintea lui Nathaniel.

— La petrecere, cineva a spus că Lovelace va organiza un bal sau o conferinţă, în curând. Undeva în afara Londrei!

— Mda, asta am aflat şi eu! Lovelace are o soţie, o prietenă sau o cunoştinţă pe nume Amanda. Ea va fi gazda conferinţei, undeva la nu ştiu ce castel. Va participa şi prim-ministrul. Am văzut-o pe această Amanda în casa lui Lovelace, când am furat amuleta prima dată. El făcea tot ce putea ca să-i intre în graţii, deci nu poate fi soţia lui! Mă îndoiesc că se ştiu de multă vreme.

Nathaniel căzu pe gânduri o clipă.

— L-am auzit pe Lovelace spunându-i lui Schyler că ar vrea să anuleze conferinţa. Asta se întâmplă pe când nu mai avea amuleta.

— Da! Însă acum aceasta e din nou la el!

Un nou val de furie rece îl făcu pe Nathaniel să simtă că i se învârte capul.

— Amuleta din Samarkand... I-ai descoperit toate proprietăţile?

— Doar câteva în plus faţă de cele pe care le ştiu dintotdeauna. De multă vreme se spune despre ea că este un obiect cu puteri mari. Şamanul care a fabricat-o era un magician cu adevărat puternic, mult mai mare

decât oricare dintre insignifianţii pe care-i ştii tu. Tribul lui nu folosea cărţi sau pergamente, ştiinţa lor era transmisă numai prin viu grai. În orice caz, amuleta îl protejează de atacurile magicienilor pe cel care o poartă; asta e, pe scurt, ideea! Nu este un talisman, nu poate fi folosită în scop de agresiune pentru uciderea adversarilor. Nu funcţionează decât pentru protecţie! Toate amuletele…

Nathaniel interveni cu bruscheţe.

— Nu-mi ţine predici! Ştiu la ce folosesc amuletele!

— Voiam doar să mă asigur! Nu ştiu ce mai învaţă copiii din ziua de azi. Să ştii că am văzut pe viu puterile amuletei, când am plantat-o pentru tine în camera de lucru a lui Underwood.

Faţa lui Nathaniel se crispa.

— Nu se cheamă că am plantat-o!

— Sigur că nu! Lăsând asta deoparte, s-a descurcat fără nici o dificultate cu un blestem al focului – e adevărat, nu prea bine executat! L-a absorbit într-o clipă – dus a fost! Şi a respins şi atacul jalnic al lui Underwood de noaptea trecută, după cum ai văzut, probabil, în timp ce atârnai de braţul meu. Unul dintre informatorii mei mi-a spus că se zvoneşte că amuleta ar conţine o entitate care provine din miezul Celuilalt Loc; dacă-i aşa, atunci e într-adevăr puternică! Nathaniel îşi frecă ochii, care îl dureau. Mai mult decât orice altceva, avea nevoie să doarmă. Djinnul explică în continuare: Oricare ar fi capacităţile reale ale amuletei, este clar că Lovelace are de gând să o folosească în zilele următoare, la conferinţa pe care o organizează, în ce fel? E greu de ghicit! De ce? Simplu! Vrea să pună mâna pe putere. Căscă. Vechea poveste! Nathaniel îl ocărî.

— E un renegat, un trădător!

— E un magician obişnuit! Şi tu eşti la fel!

— Ce?! Cum îndrăzneşti? O să-ţi…

— Mda, dar nu încă! Peste câţiva ani, poate! Djinnul părea puţin plictisit. Aşadar, ce propui să facem?

Un gând îi trecu lui Nathaniel prin minte.

— Mă întreb… spuse el. Atacul de la parlament a avut loc acum două zile. Crezi că tot Lovelace se află în spatele acestui atac?

Djinnul păru sceptic.

— Mă îndoiesc! Prea a fost o treabă de amator. De asemenea, dacă judecăm după corespondenţa lui Lovelace, el şi Schyler nu aşteptau să se întâmple nimic în noaptea aceea.

— Stăpânul meu credea că au fost cei din Rezistenţă – oameni care-i urăsc pe magicieni. Pe chipul lui Bartimaeus apăru o grimasă.

— Mult mai plauzibil! Ai grijă, poate că ei sunt dezorganizaţi acum, dar vor pune mâna pe tine până la urmă. Întotdeauna se întâmplă aşa! Vezi ce s-a întâmplat în Egipt sau la Praga…

— Praga e un oraş decadent!

— Magicienii din Praga sunt decadenţi. Şi nu mai sunt la conducere. Priveşte! Într-o parte a bibliotecii, rafturile putrezite erau căzute. Pereţii din spate erau acoperiţi cu graffiti şi pe ei se vedeau şi câteva hieroglife desenate cu grijă. Blesteme de pe vremea vechiului regat! zise Bartimaeus. În oraşul ăsta găseşti o categorie de delincvenţi mult mai educaţi decât de obicei. „Moarte Marilor Stăpâni” spune cea mare de acolo. Unul dintre ăştia eşti tu, Natty, băiete, dacă nu mă înşel prea tare!

Nathaniel îi ignoră spusele; încerca să-şi pună ordine în gânduri.

— Este prea periculos să mă duc să vorbesc cu autorităţile despre Lovelace, spuse el fară grabă. Deci am o singură soluţie! Voi merge eu însumi la conferinţă şi voi da în vileag complotul, la faţa locului.

Djinnul tuşi cu subînţeles.

— Credeam că am stabilit ceva despre riscurile inutile… Ai grijă, ideea asta mi se pare sinucidere curată!

— Nu şi dacă plănuim totul cu grijă! Mai întâi trebuie să aflăm unde şi când are loc conferinţa. Asta va fi o

treabă delicată… Va trebui să te duci şi să afli această informaţie pentru mine! Nathaniel blestemă. Dar asta o să ia timp! Măcar dacă aş fi avut câteva cărţi şi tămâia necesară – aş fi putut să adun o trupă de drăcuşori să spioneze prin toate ministerele în acelaşi timp! continuă el. Ba nu, ei ar fi greu de controlat. Sau aş putea să…

Djinnul ridicase ziarul de jos şi îl răsfoia.

— Sau ai putea să citeşti pur şi simplu ceea ce scrie aici.

— Unde?

— Aici, în Circulara parlamentului! Ascultă!

Miercuri, 2 decembrie, Heddleham Hall! Amanda Cathcart organizează Conferinţa parlamentară anuală şi Balul de iarnă! Vor lua parte, printre alţii: Excelenţa Sa Rupert Devereaux, Angus Nash, Jessica Whitwell, Chloe Baskar, Tim Hildick, Sholto Pinn şi alţi membri ai elitei.

Nathaniel îi smulse ziarul şi îl citi cu atenţie.

— Amanda Cathcart trebuie să fie iubita lui Lovelace! Nu e nici un dubiu! Asta e!

— Ce păcat că nu ştim unde se află Heddleham Hall!

— Discul meu magic o va găsi!

Nathaniel scoase din buzunar discul de alamă. Bartimaeus îl privi strâmb.

— Mă îndoiesc! E cel mai de doi bani disc pe care l-am văzut până acum!

— E făcut de mine!

— Desigur!

Nathaniel îşi trecu de două ori mâna pe deasupra discului şi murmură invocaţia. La a treia chemare, faţa drăcuşorului apăru rotindu-se ca într-un carusel. Ridică o sprânceană în semn de vagă surpriză.

— N-ai murit? întrebă el.

— Nu!

— Păcat!

— Nu te mai învârti! mârâi Nathaniel. Am o sarcină pentru tine!

— Stai un pic, spuse drăcuşorul, oprindu-se brusc, cu

un scârţâit. Cine este cel de lângă tine?

— Bartimaeus, un alt sclav al meu!

— Aşa-i place lui să creadă! spuse djinnul. Drăcuşorul se încruntă.

— Acel Bartimaeus? Cel din turn?

— Da!

— N-a murit?

— Nu!

— Păcat!

— E un specimen arţăgos! Bartimaeus se întinse şi căscă. Spune-i să aibă grijă! Obişnuiesc să-mi curăţ dinţii cu drăcuşori de felul lui!

Bebeluşul malefic făcu o mutră sceptică.

— Zău? Am mâncat djinni ca tine la micul dejun, amice! Nathaniel bătu cu piciorul în podea.

— Aveţi de gând să tăceţi amândoi şi să mă lăsaţi să dau ordinele? Eu comand aici! Bun! Drăcuşorule, vreau să-mi arăţi clădirea cunoscută sub numele de Heddleham Hall. E undeva, aproape de Londra. Aparţine unei femei pe nume Amanda Cathcart. Aşa! Du-te să-ţi îndeplineşti misiunea!

— Sper că nu e prea departe clădirea asta! Frecvenţa mea astrală are o lungime finită, după cum ştii!

Discul se întunecă. Nathaniel aşteptă nerăbdător ca acesta să se însenineze. Şi aşteptă…

— Da' ştiu că e lent discul ăsta al tău, spuse Bartimaeus. Eşti sigur că funcţionează?

— Bineînţeles! E o sarcină grea, de aceea durează! Să nu crezi că tu o să scapi uşor, la rândul tău! După ce găsim castelul, te vei duce să inspectezi locul. Să vezi ce se întâmplă. E posibil ca Lovelace să întindă cine ştie ce cursă.

— Ar trebui să fie una subtilă, ca să-i păcălească pe toţi magicienii care se vor aduna acolo miercuri. De ce nu încerci să-l scuturi?

— Funcţionează, îţi spun! Priveşte, începe!

Drăcuşorul reapăru, furios, gâfâind şi cu faţa

schimonosită de extenuare.

— Ce se întâmplă cu tine? spuse el, respirând cu dificultate. Majoritatea magicienilor îşi folosesc discurile ca să îi spioneze pe cei pe care şi-i imaginează sub duş. Dar tu... tu nu! Ar fi prea simplu! Nu m-am apropiat niciodată de un loc aşa de bine păzit. Castelul ăsta e aproape la fel de supravegheat ca turnul. Reţele de fire sensibile, santinele care se materializează aleatoriu, tot tacâmul. De bine ce am ajuns în apropiere, a trebuit să mă retrag. Asta este cea mai bună imagine pe care am putut s-o prind!

Centrul discului fu acoperit de o imagine foarte neclară, în mijlocul căreia se putea zări o clădire de un cărămiziu-murdar, cu câteva turnuri, înconjurată de păduri, spre care ducea, într-o laterală, o alee lungă. Pe cer, în spatele clădirii, se vedeau mişcându-se cu viteză câteva punctişoare negre.

— Vezi obiectele alea? spuse drăcuşorul. Sunt santinele! M-au simţit imediat ce m-am materializat. Veneau după mine! Sunt rapide, nu-i aşa? Nu-i de mirare că a trebuit să o iau din loc fără întârziere. Imaginea dispăru; în locul ei apăru spiritul cu chip de bebeluş: Cum ţi s-a părut?

— Inutilă, spuse Bartimaeus. Tot nu ştim unde se află castelul!

— Aici greşeşti! Faţa bebeluşului luă o expresie incredibil de îngâmfată: Se află la optzeci de kilometri distanţă, la sud de Londra, şi la paisprezece kilometri distanţă, spre vest, de linia ferată către Brighton. O proprietate imensă! N-are cum să-ţi scape. Oi fi eu ticăit, dar sunt meticulos!

— Eşti liber să pleci! Nathaniel îşi trecu mâna peste disc, iar imaginea dispăru. Acum ştim de la ce pornim! spuse el. Amploarea mijloacelor magice de protecţie confirmă faptul că acesta este locul unde se va desfăşura conferinţa. Miercuri! Avem două zile ca să ajungem acolo.

Djinnul pufni obraznic.

— În două zile vom fi iarăşi la mila lui Lovelace, a lui Faquarl, a lui Jabor şi a o sută dintre cei mai periculoşi magicieni, care cred despre tine că eşti un incendiator. Grozav! Abia aştept!

Faţa lui Nathaniel se crispa.

— Avem o înţelegere, îţi aminteşti? Tot ce ne trebuie este un plan bun. Du-te la Heddleham Hall, apropie-te cât poţi şi află o cale de a pătrunde acolo! Eu te voi aştepta aici! Am nevoie de odihnă!

— Voi, oamenii, nu aveţi deloc rezistenţă! Prea bine, mă voi duce! Djinnul se ridică!

— Cât timp o să-ţi ia?

— Câteva ore! Mă voi întoarce înainte de căderea nopţii. E interdicţie, şi sferele vor ieşi în patrulare, aşa că nu părăsi clădirea!

— Nu-mi mai spune mie ce am de făcut! Pleacă odată! Aşteaptă, înainte să pleci, spune-mi, cum pot să aprind un foc?

Câteva minute mai târziu, djinnul plecă. Nathaniel se aşeză pe podea, în apropierea focului care trosnea. Durerea şi sentimentul de vinovăţie îl însoţeau ca nişte umbre, dar oboseala era mai puternică decât acestea două la un loc. În mai puţin de un minut, Nathaniel adormi.

33

În visul său, se afla într-o grădină înverzită, alături de o femeie. O senzaţie plăcută, de pace îl cuprinsese: ea vorbea, iar el o asculta, şi sunetul glasului ei se amesteca acum cu cântecul păsărilor, în timp ce soarele îi mângâia faţa. O carte zăcea nedeschisă în poala sa, dar el o ignora: ori nu o citise, ori nu voia să o citească. Glasul femeii urca şi cobora; el râse şi îi simţi braţul înconjurându-i umerii. În acel moment, soarele fu acoperit de un nor, iar aerul se răci. O adiere neaşteptată de vânt întoarse coperta cărţii şi-i răsfoi paginile cu zgomot. Vocea femeii deveni din ce în ce mai joasă; pentru prima dată, întoarse privirea către ea… Sub o claie de păr lung, blond, văzu ochii de djinn, gura cu zâmbetul batjocoritor… Strânsoarea din jurul umerilor deveni mai puternică; era tras înspre duşmanul său. Gura acestuia se deschise…

Se trezi ghemuit, cu un braţ acoperindu-i defensiv faţa.

Focul se stinsese, iar afară soarele apunea. Camera din bibliotecă se umpluse de umbre. Dormise mult timp, dar nu se simţea refăcut; era înţepenit şi înfrigurat. Foamea îi rodea stomacul; când încercă să se ridice, îşi simţi picioarele nesigure. Ochii îi ardeau şi erau uscaţi.

Se uită la ceas, în lumina care pătrundea prin fereastră. Trei şi patruzeci de minute; ziua era aproape de sfârşit. Bartimaeus nu se întorsese încă.

Pe măsură ce se lăsa înserarea, oameni purtând prăjini cu cârlige ieşeau din magazinele de peste drum şi coborau grilajele peste vitrine. Timp de câteva minute, ecoul zăngăniturilor şi al trosnetelor se propagă pe stradă în toate direcţiile, de parcă erau trase o sută de zăvoare la poarta unui castel. Stâlpii stradali se aprinseră

unul câte unul, şi Nathaniel văzu cum erau trase perdelele subţiri la ferestrele de deasupra magazinelor. Autobuze cu geamuri luminate treceau huruind, oamenii păşeau grăbiţi pe trotuare, nerăbdători să ajungă acasă.

Bartimaeus tot nu venea. Nathaniel se plimba încoace şi încolo prin camera rece şi întunecată. Întârzierea îl înfuria. Şi totuşi, se simţea neputincios, la mâna evenimentelor. Era la fel ca întotdeauna; în nici una dintre situaţiile de criză, începând cu primul atac al lui Lovelace de acum un an şi până la uciderea doamnei Underwood, Nathaniel nu fusese capabil să dea un răspuns adecvat, iar slăbiciunea i-a costat scump de fiecare dată. Dar acum, lucrurile se vor schimba. Nu îl reţinea nimic, nu mai avea nimic de pierdut. Când djinnul se va întoarce, va…

— Ediţia de seară! Ultimele ştiri!

Vocea estompată ajungea până la el dinspre strada întunecată. Cu fruntea lipită de fereastră, Nathaniel văzu o lumină slabă care se apropia legănându-se deasupra caldarâmului. Felinarul era agăţat de mânerul unui cărucior care se clătina pe roţi. Iarăşi băiatul cu ziarele.

Timp de câteva minute, Nathaniel privi dus pe gânduri la băiatul care se apropia. După toate probabilităţile, nu avea rost să cumpere alt ziar; prea puţin se schimbase faţă de dimineaţa respectivă. Dar Times era singura lui legătură cu lumea exterioară; ar putea afla mai multe informaţii – despre căutările poliţiei care îl priveau pe el sau despre conferinţă. În plus, simţea că înnebuneşte dacă nu face ceva. Scotoci în buzunar după mărunţiş. Rezultatul acestei acţiuni îl ajută să se hotărască. Păşind cu grijă prin semiîntuneric, traversă holul, coborî scările până la parter şi se strecură prin spatele unei plăci desprinse, ajungând în aleea laterală.

— Un ziar, te rog!

Îl ajunse din urmă pe băiatul cu ziare tocmai când acesta, împingându-şi căruciorul, se pregătea să părăsească strada. Şapca îi atârna băiatului pe ceafa; o

şuviţă de păr alb îi cădea peste sprâncene. Se uită împrejur şi rânji uşor, cu gura lui ştirbă.

— Din nou tu! Tot în stradă eşti?

— Un ziar! Lui Nathaniel i se păru că băiatul se holba la el. Întinse monedele cu o mişcare de nerăbdare. E în regulă, am bani!

— N-am zis niciodată că n-ai avea, amice! Problema e că am vândut tot! Arătă către căruciorul gol. Dar eşti norocos: tovarăşului meu i-au rămas câteva. N-are un vad aşa de bun ca al meu!

— Nu contează! Nathaniel vru să plece.

— Haide, e aici, aproape! Nu durează decât un minut! întotdeauna mă întâlnesc cu el la sfârşitul zilei, la Nag's Head. E aproape, la următoarea intersecţie!

— Ştiu şi eu!...

Nathaniel ezita. Bartimaeus s-ar putea întoarce în orice moment; în plus, i se spusese să stea înăuntru. I se spusese? Cine era stăpânul aici? Era aproape, la intersecţia următoare; totul va fi bine.

— În regulă! acceptă el cu glas tare.

— Super! Atunci, vino!

Băiatul puse în mişcare căruciorul, ale cărui roţi se clătinau şi scârţâiau pe pavajul denivelat.

Strada laterală era mai puţin circulată decât artera principală: câţiva trecători, şi au ajuns la intersecţia următoare. Aleea ce se deschidea în faţă era şi mai pustie. La mică distanţă se afla un han: o clădire pipernicită şi urâtă, cu acoperiş plat şi cu ziduri cenuşii, acoperite cu praf de piatră. Un cal la fel de pipernicit şi de urât era desenat pe firma prost vopsită care atârna deasupra intrării. Nathaniel privi deconcertat la mica sferă de pază care plutea discret în aer, alături.

Băiatul cu ziarele păru să observe ezitarea lui Nathaniel.

— Nu-ţi face griji, n-o să ne apropiem de spion! El păzeşte intrarea, atât; are rol de intimidare. Nu funcţionează, stai liniştit! Toată lumea intră la Nag's

Head prin spate. În sfârşit, uite-l pe bătrânul Fred!

Un intrând îngust forma un unghi cu aleea printre două clădiri, iar în faţa lui staţiona un alt cărucior, în spatele căruia, în penumbra aleii, un tânăr înalt, îmbrăcat în haină lungă de piele, se sprijinea de un zid. Tânărul muşca fără grabă dintr-un măr şi îi privea pe sub pleoapele coborâte.

— Salut, Fred, spuse însufleţit băiatul cu ziarele. Am adus un amic să te cunoască! Fred nu spuse nimic. Rupse din măr o bucată uriaşă, o mestecă fără grabă, cu gura uşor întredeschisă, apoi o înghiţi. Îl măsură pe Nathaniel din cap până în picioare.

— Caută un ziar de seară, explică băiatul.

— Zău? se miră Fred.

— Mda! Eu le-am terminat pe ale mele! El e, ştii tu, cel despre care ţi-am vorbit, adăugă repede băiatul cu ziarele. Îl are la el acum.

Auzind aceasta, Fred se îndreptă de spate, se întinse şi aruncă mărul pe alee, întorcându-se cu faţa la ei. Haina de piele îi foşnea în timpul mersului. Îşi ţinea spatele drept şi era mai înalt şi mai solid decât Nathaniel, iar pe obraji şi pe bărbie avea o mulţime de pete, care nu făceau decât să îi accentueze aspectul înfricoşător. Nathaniel se simţea puţin neliniştit, dar se adună şi vorbi, străduindu-se să pară sigur pe el.

— Ei, ai un ziar? Nu vreau să-mi pierd vremea! Fred îi aruncă o privire.

— Şi eu le-am terminat, spuse acesta.

— Nici o problemă! Nu aveam neapărat nevoie de unul. Nathaniel abia aştepta să plece.

— Stai puţin! Fred îşi scoase mâna lungă din buzunar şi îl apucă de mânecă. Nu-i nevoie să te grăbeşti aşa! Încă nu a început interdicţia.

— Ia mâna de pe mine! Dă-mi drumul!

Nathaniel încercă să se elibereze. Vocea îi era crispată şi piţigăiată. Băiatul cu ziarele îl bătu prieteneşte pe spate.

— Nu te speria! Nu căutăm să avem necazuri. Nu arătăm a magicieni, nu-i aşa? Atunci? Nu vrem decât să-ţi punem câteva întrebări. Nu-i aşa, Fred?

— Aşa e!

Fără ca Fred să pară că face vreun efort, Nathaniel se trezi tras pe alee, într-un loc unde nu putea fi zărit dinspre hanul de la stradă, încercă din răsputeri să stăpânească frica pe care o simţea crescând.

— Ce vrei? întrebă el. Nu am nici un ban! Băiatul cu ziarele râse.

— Nu încercăm să te jefuim, amice! Doar să-ţi punem câteva întrebări, după cum ţi-am spus. Cum te numeşti?

Nathaniel înghiţi în sec.

— Păi!… John Lutyens!

— Lutt-chens? Suntem de soi, nu-i aşa? Şi ce cauţi aici, John? Unde stai?

— În Highgate!

Imediat, îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Fred scoase un fluierat. Vocea băiatului era politicoasă, dar bănuitoare.

— Foarte drăguţi Acolo e cartierul magicienilor, John! Eşti magician?

— Nu!

— Dar prietenul tău?

Pentru o clipă, Nathaniel fu luat prin surprindere.

— Pr-prietenul meu?

— Puştiul brunet şi frumuşel cu care erai în dimineaţa asta.

— El? Frumuşel? E doar o cunoştinţă! Nu ştiu unde s-a dus.

— De unde ai făcut rost de haine noi?

Asta era mai mult decât putea să suporte Nathaniel.

— Ce este asta? izbucni el. Nu sunt dator să răspund la întrebările astea! Lăsaţi-mă în pace!

În atitudinea lui se regăsea o urmă din manierele sale poruncitoare. Nu avea de gând să se lase interogat de o pereche de oameni de rând; întreaga situaţie era

absurdă.

— Calmează-te, spuse băiatul cu ziarele. Nu vrem decât să ştim cine eşti şi ce ai în buzunare.

Nathaniel clipi mirat. În buzunare nu avea decât discul de magician, şi nimeni nu-l văzuse folosindu-l, era sigur de asta. Nu-l scosese decât în bibliotecă.

— În buzunare? Nu am nimic în ele!

— Ba ai, spuse Fred. Stanley ştie asta, nu-i aşa, Stanley? Băiatul cu ziarele încuviinţă din cap.

— Mda!

— Dacă spune că a văzut ceva, minte!

— O, dar n-am văzut, zise băiatul. Nathaniel se încruntă.

— Vorbeşti prostii! Dă-mi drumul să plec, te rog!

Chestia asta era insuportabilă! Măcar de-ar fi fost Bartimaeus prin apropiere, i-ar fi învăţat pe oamenii ăştia de rând ce înseamnă respectul.

În penumbra aleii, Fred se uită cu ochii mijiţi la ceasul de la mână.

— Începe interdicţia, trebuie să mergem, Stanley! Vrei să i-l iau? Băiatul cu ziarele oftă.

— Ascultă, John! vorbi el răbdător. Nu vrem decât să vedem ce ai furat, atâta tot! Noi nu suntem poliţişti ori magicieni, aşa că nu încerca să tragi de timp. Şi, cine ştie, poate că o să merite efortul. Ce aveai de gând să faci cu el, de fapt? Să-l foloseşti? Mai bine arată-ne obiectul pe care-l ai în buzunarul stâng. Dacă nu, va trebui să-l las pe bătrânul Fred, aici de faţă, să treacă la treabă.

Nathaniel înţelegea că nu are nici o şansă. Îşi băgă mâna în buzunar, scoase discul şi, fără cuvinte, i-l întinse.

Băiatul cu ziarele studie discul la lumina lanternei, întorcându-l de pe o parte pe alta.

— Ce spui, Stanley? întrebă Fred.

— E modern! spuse acesta în sfârşit. Foarte grosolan executat! Un exemplar făcut acasă, aş spune. Nimic

deosebit, dar merită luat! I-l dădu lui Fred, ca să-l studieze şi el.

În mintea lui Nathaniel apăru deodată o bănuială. Creşterea recentă a numărului de furturi de obiecte magice era un motiv de mare îngrijorare pentru miniştri. Devereaux menţionase acest lucru în discursul său; pe de altă parte, stăpânul lui Nathaniel făcuse legătura dintre aceste infracţiuni şi misterioasa Rezistenţă, care atacase parlamentul în urmă cu două zile. Se credea că oamenii de rând săvârşiseră furturile şi că obiectele magice erau apoi puse la dispoziţia duşmanilor guvernului… Nathaniel îşi aminti de tânărul cu privirea rătăcită care stătea pe terasa de la Westminster Hall, de sfera-element care se învârtea prin aer. Aici avea, poate, dovada directă a acţiunilor Rezistenţei. Inima îi bătea repede. Trebuia să se mişte foarte atent.

— Este… este valoros? întrebă.

— Mda! zise Stanley. E folositor în mâinile potrivite. Cum ai făcut rost de el? Nathaniel gândi repede.

— Ai avut dreptate, spuse el. Păi… să vezi… l-am furat! Mă aflam în Highgate (eu nu locuiesc acolo, evident) şi treceam pe lângă o casă mare. Era o fereastră deschisă, şi am văzut ceva strălucitor pe perete, înăuntru. M-am strecurat repede şi l-am luat. Nu m-a văzut nimeni. M-am gândit că aş putea să-l vând, asta-i tot!

— Orice e posibil, John! zise băiatul cu ziarele. Orice e posibil! Ştii ce poate face?

— Nu!

— Este un disc de ghicit viitorul al unui magician, un disc magic, ori ceva de felul ăsta. Nathaniel începu să-şi recâştige încrederea în sine. Va fi destul de uşor să-i păcălească.

Rămase cu gura căscată, aşa cum îşi închipuia că face un om de rând atunci când surpriza îl buimăceşte.

— Ce?! Poţi vedea viitorul în el?

— Poate!

— Ştii să-l foloseşti? Stanley scuipă violent către zid.

— Obrăznicătură mizerabilă! Ar trebui să te pocnesc zdravăn pentru asta! Perplex, Nathaniel bătu în retragere.

— Scuze, n-am vrut să… Păi, dacă-i valoros, cunoşti pe cineva care ar putea să vrea să-l cumpere? Adevărul e că am mare nevoie de bani.

Stanley aruncă o privire spre Fred, care încuviinţă încet din cap.

— Norocul îţi surâde! spuse Stanley pe un ton zglobiu. Fred e de acord, şi eu merg întotdeauna pe mâna bătrânului Fred. Ştim pe cineva care ţi-ar putea oferi un preţ bun şi ar putea, cine ştie, să te ajute, dacă te-a părăsit norocul. Vino cu noi şi o să aranjăm o întâlnire!

Interesant, dar inoportun. Nu putea acum să se plimbe prin Londra, să meargă într-un loc de întâlnire necunoscut; era deja plecat de prea mult timp din bibliotecă. Era mult mai important să ajungă la conferinţa lui Lovelace. Pe lângă asta, dacă era să se încurce cu infractorii ăştia, avea nevoie de Bartimaeus. Nathaniel negă cu o mişcare din cap.

— Nu pot să merg acum! răspunse el. Spune-mi cine e persoana sau unde trebuie să merg şi ne întâlnim acolo mai târziu.

Cei doi tineri îi aruncară o privire inexpresivă.

— Îmi pare rău, spuse Stanley. Nu e genul ăla de întâlnire şi nici nu e genul ăla de persoană. Dar ce ai de făcut atât de important?

— Trebuie să… să mă întâlnesc cu prietenul meu! Înjură în gând. Greşise! Fred făcu o mişcare; haina îi foşni.

— Dar ai spus că nu ştii pe unde este!

— Păi, da, trebuie să dau de el! Stanley îşi privi ceasul.

— Îmi pare rău, John! Acum ori niciodată! Prietenul tău poate să aştepte. Credeam că vrei să vinzi chestia asta.

— Vreau, dar nu în seara asta! Chiar mă interesează propunerea voastră. Doar că nu pot acum. Ascultă, hai să

ne întâlnim, tot aici, mâine! La aceeaşi oră, în acelaşi loc.

Devenise disperat, vorbea prea repede. Simţea că neîncrederea lor creştea, că deveneau din ce în ce mai bănuitori, dar tot ce conta era să scape de ei cât mai repede posibil.

— Nu se poate! Băiatul cu ziarele îşi potrivi şapca pe cap. Nu cred că ne mai aşteaptă mare lucru aici, Fred! Ce zici, ne luăm tălpăşiţa?

Fred dădu din cap aprobator. Nathaniel văzu cu uimire cum acesta îşi îndeasă discul magic în buzunarul hainei. Scoase un strigăt de furie.

— Hei! Ăla e al meu! Dă-mi-l înapoi!

— Ai avut o şansă şi ai irosit-o, John, dacă ăsta e numele tău! Şterge-o!

Stanley întinse mâna să apuce mînerul căruciorului. Fred îl îmbrânci pe Nathaniel, proiectându-l cu picioarele în sus de zidul umed de piatră.

În acest moment, Nathaniel simţi cum tot calmul autoimpus îl părăseşte; cu un urlet înăbuşit se năpusti asupra lui Fred, cărându-i pumni şi lovind cu sălbăticie în toate direcţiile.

— Dă-mi îna-poi dis-cul! accentua el fiecare silabă.

Un vârf de bocanc îl lovi cu putere pe Fred în fluierul piciorului, provocând un urlet de durere. Pumnul lui se roti în aer şi îi ateriză lui Nathaniel în faţă; în secunda următoare, acesta se trezi zăcând în noroiul de pe jos, cu capul învârtindu-i-se, şi îi zări pe Fred şi pe Stanley pierzându-se în capătul aleii, cu cărucioarele săltând şi hurducăindu-se în urma lor.

Deşi era ameţit, furia îl copleşi şi fu mai puternică decât raţiunea. Se ridică în picioare cu greutate şi, clătinându-se, se luă după ei.

Nu putea să meargă prea repede. Întunericul de pe alee era pătrunzător; zidurile de pe margine erau ca nişte draperii de un cenuşiu doar puţin mai deschis decât hăul de cerneală din faţă. Nathaniel înainta temător, pas cu pas, cu mâna pipăind zidul din partea dreaptă, cu

auzul încordat, atent la scârţâiturile şi la huruiturile care dădeau de gol prezenţa cărucioarelor din faţă. Părea că Fred şi Stanley fuseseră nevoiţi să încetinească şi ei, dar sunetele produse de înaintarea lor nu dispăruseră cu totul. Nathaniel era capabil să ghicească încotro o luau la fiecare intersecţie.

O dată în plus, neputinţa sa îl înfuria. Blestemat fie djinnul! Nu era niciodată acolo când avea nevoie de el! Dacă o să-i prindă vreodată pe hoţi, o să-i supună la… Şi acum, încotro? Murdar din cap până în picioare, se opri lângă o fereastră înaltă, protejată cu grilaj. Distingea zgomotul îndepărtat al roţilor izbindu-se cu zgomot pe pietrele de pavaj. La stânga. Porni.

În scurt timp, sunetele care veneau din faţă se schimbară. Zgomotul produs de cărucioare fusese înlocuit de voci şoptite. Înainta – mai prudent acum – lipindu-se de zid, călcând cu grijă, pentru ca paşii să nu-i lipăie în băltoacele de pe jos.

Aleea se înfunda într-o străduţă îngustă pavată cu macadam, mărginită de mici magazine sărăcăcioase, toate abandonate, cu ferestrele acoperite cu plăci de lemn. Intrările le erau străjuite de umbre care atârnau ca nişte pânze de păianjen. În aer plutea un vag iz de rumeguş.

Nathaniel văzu cărucioarele staţionând în mijlocul străduţei. Felinarul lui Stanley fusese luat de pe cărucior şi strălucea slab la adăpostul unei intrări. În lumina sa palidă se zăreau trei persoane care vorbeau în şoaptă: Fred, Stanley şi încă cineva, o siluetă subţire, îmbrăcată în negru. Nathaniel nu putea să-i vadă faţa.

Nathaniel abia respira, încercând să audă ce vorbesc. Inutil, însă! Era prea departe. Nu putea să se lupte cu ei acum, dar orice informaţie se putea dovedi utilă în viitor. Merita riscul. Se apropie încă puţin. Tot degeaba. Putu numai să-şi dea seama că Fred şi Stanley erau destul de tăcuţi şi că persoana cealaltă conducea discuţia. Avea o voce tânără, un ton ascuţit şi tăios.

Încă puţin…

La următorul pas, bocancul lui lovi o sticlă de vin goală, care fusese aşezată lângă perete. Sticla se clătină, se lovi cu zgomot slab de perete şi se îndreptă, fără să cadă. Dar zgomotul fusese de ajuns. Felinarul de la intrarea casei se legănă, trei feţe se întoarseră în direcţia lui: a lui Stanley, a lui Fred şi a…

Nathaniel aruncă doar o privire scurtă, dar imaginea întrezărită i se imprimă pentru totdeauna în memorie: chipul palid şi tânăr al unei fete, încadrat de păr negru, drept. Avea ochii larg deschişi, privirea uimită, dar nu speriată – şi aprigă. O auzi rostind un ordin; îl văzu pe Fred făcând un salt înainte şi zări ceva strălucitor venind înspre el, prin întuneric. Nathaniel se feri disperat din calea lui, lovindu-se cu capul de zidul de cărămidă al clădirii. Simţi un gust amar în gură şi văzu luminiţe în faţa ochilor. Leşină într-o băltoacă de la baza zidului.

Fără să-şi fi revenit complet, Nathaniel zăcea nemişcat, cu ochii închişi, cu trupul relaxat, vag conştient de locul în care se afla. Auzi zgomotul unor paşi care se apropiau, un scârţâit metalic, foşnetul unei haine de piele. Simţea o prezenţă străină în apropiere, o atingere uşoară pe faţă.

— L-ai pierdut! A scăpat, dar e în viaţă!

— Pot să-i iau gâtul dacă vrei, Kitty! Era vocea lui Fred. Urmă o pauză, dar Nathaniel nu-şi dădu seama cât dură aceasta.

— Nu… E doar un prostănac de puşti! Să mergem!

Liniştea se aşternu peste aleea întunecată. Mult timp după ce capul încetase să i se mai învârtă, mult timp după ce apa îi pătrunsese prin haine până la piele, Nathaniel rămase nemişcat. Nu îndrăznea să se mişte.

34
Bartimaeus

Mă întorsesem de aproape cinci ore, când dinspre plăcile de lemn care acopereau ferestrele se auzi un zgomot slab şi stăpânul meu necăjit, ud leoarcă şi extrem de urât mirositor se rostogoli înapoi în bibliotecă. Lăsând în urma sa o dâră din ceea ce speram că este noroi, urcă scările lent, în hopuri, ca un melc uriaş, până la camera de la etajul întâi, unde se lăsă imediat să cadă lângă un perete. Din pură curiozitate ştiinţifică, am aprins o mică flacără şi l-am studiat îndeaproape. E un lucru bun că am mai avut de-a face cu drăcuşori stigieni şi cu alţii de felul lor: el nu oferea o privelişte prea plăcută. Părea să fi fost luat pe sus şi dat de-a dura printr-o clisă cu un miros deosebit de înţepător sau prin bălegar, iar apoi aruncat cu capul înainte într-un tomberon plin cu gunoaie şi cu resturi de iarbă. Părul i se ridicase în cap, de parcă ar fi fost ţepi de arici. Blugii îi erau rupţi şi pătaţi cu sânge în dreptul genunchilor. Avea o vânătaie mare pe obraz şi o tăietură urâtă deasupra unei urechi. Totuşi, cel mai nostim era că avea o privire furioasă.

— Aţi avut o seară plăcută, domnule? am întrebat eu.

— Un foc, mârâi el. Fă-mi un foc! Sunt îngheţat!

Această atitudine de stăpân arogant părea uşor deplasată, dat fiind că venea de la cineva de care până şi un şacal ar refuza cu dispreţ să se atingă, dar nu am protestat. Prea găseam totul amuzant. Aşa că am adunat nişte bucăţi de lemn, am aprins un foc zdravăn, după care m-am aşezat (tot sub chipul lui Ptolemeu) cât de aproape de el mi-a îngăduit stomacul.

— Ei, am spus eu vesel, asta e o schimbare plăcută! De obicei, djinnul e cel care se întoarce epuizat şi

acoperit de noroi. Susţin întru totul astfel de înnoiri! Ce te-a făcut să părăseşti biblioteca? Ai fost găsit de forţele lui Lovelace? Te-a atacat Jabor?

Băiatul vorbi încet, printre dinţii strânşi.

— Am ieşit să iau un ziar!

Era din ce în ce mai interesant! Am dat din cap cu părere de rău.

— Ar trebui să laşi astfel de misiuni periculoase celor mai bine pregătiţi; data viitoare roagă o bunicuţă sau un bebeluş…

— Taci din gură! Ochii îi străluceau de furie. A fost băiatul cu ziarele! Şi prietenul lui, Fred! Doi oameni de rând! Mi-au furat discul, cel pe care l-am făcut cu mâna mea, şi m-au ademenit departe de locul ăsta. Am mers cu ei şi au încercat să mă ucidă – şi ar fi făcut asta dacă nu era fata…

— O fată? Ce fată?

— … Am scăpat, dar tot m-am lovit şi m-am tăiat la cap, şi am căzut într-o băltoacă, iar după ce ei au plecat, nu am reuşit să găsesc drumul înapoi, şi interdicţia începuse, sferele-cercetaş ieşiseră în patrulare, şi a trebuit să mă feresc tot timpul din calea lor. Până la urmă, am găsit o apă sub un pod şi am zăcut acolo, în noroi, o veşnicie, în timp ce luminile patrulau în stânga şi în dreapta pe şoseaua de deasupra. Şi după asta, după ce ele au plecat, tot nu ştiam pe unde să o iau ca să ajung înapoi. Mi-a luat ore! Şi m-am lovit şi la genunchi!

Mă rog, nu se exprima chiar ca Shakespeare, dar nu mai auzisem de mult timp o poveste de noapte bună mai reuşită ca asta, şi chiar m-a înveselit.

Băiatul îşi continuă relatarea, fixând flăcările cu privirea:

— Sunt membri ai Rezistenţei! Sunt sigur de asta! Au de gând să vândă discul meu, să îl dea aceloraşi oameni care au pus la cale atacul de la parlament! Aaah! îşi strânse pumnii. De ce n-ai fost acolo ca să mă ajuţi? Aş fi putut să-i prind, să-i silesc să-mi spună cine este şeful

lor.

— Dacă ţi-aminteşti, am comentat cu răceală, eram plecat în misiunea pe care tu mi-ai dat-o. Cine e fata asta de care ai pomenit?

— Nu ştiu! N-am văzut-o decât o secundă. Ea îi conducea! Totuşi, într-o zi am să o prind şi am s-o fac să plătească!

— N-ai zis că nu i-a lăsat să te omoare?

— Totuşi, mi-a luat discul! E o hoaţă şi o trădătoare!

Orice altceva ar mai fi fost fata asta, descrierea de până acum suna foarte familiar. O idee mă străfulgera.

— De unde ştiau că ai discul la tine? Li l-ai arătat?

— Nu! Mă crezi prost?

— Asta n-are legătură cu ce vorbeam! Eşti sigur că nu l-ai scos când te scotoceai după mărunţiş?

— Nu! Băiatul cu ziarele ştia cumva, pur şi simplu! De parcă ar fi fost un djinn sau un drac uşor.

Interesant!… Părea să fie acelaşi grup care mă săltase în noaptea când am luat Amuleta din Samarkand. Nici fata mea şi tovarăşii ei nu avuseseră nevoie să vadă amuleta ca să ştie că o aveam asupra mea. Iar, mai târziu, tot ei m-au găsit în timp ce mă credeam invizibil în spatele Vrăjii de Acoperire. Folositoare capacităţi… şi bine puse în practică! Dacă era adevărat că ei fac parte din această mişcare de rezistenţă, însemna că opoziţia faţă de magicieni era mult mai dezvoltată – şi, posibil, mult mai de temut – decât credeam eu. Vremurile se schimbau în Londra…

— Nu am împărtăşit aceste gânduri cu băiatul. La urma urmei, el era duşmanul, şi ultimul lucru care trebuie oferit magicienilor sunt introspecţiile profunde.

— Lăsând necazurile tale deoparte pentru un moment, am spus, poate că vrei să afli ce am făcut!

— Ai găsit Heddleham Hall? mormăi el printre dinţi.

— L-am găsit şi, dacă vrei, pot să te duc acolo! În apropiere de Tamisa există o linie de cale ferată care merge către sud, trece râul şi iese din Londra, Dar,

înainte de toate, trebuie să-ţi povestesc despre sistemele de apărare pe care Lovelace le-a instalat în jurul casei iubitei lui. Sunt teribile! Folioţi înaripaţi patrulează împrejurimile, în timp ce entităţi de rang superior se materializează aleatoriu pe pământ. Mai sunt cel puţin două domuri protectoare deasupra proprietăţii propriu-zise, care-şi schimbă şi ele poziţia. Nu am reuşit să trec de limitele proprietăţii în incursiunea mea, şi va fi cu atât mai greu să reuşesc având ca remorcă o mortăciune ca tine.

Nu muşcă momeala. Era prea obosit.

— Cu toate acestea, pot să simt în esenţa mea că indivizii de la castel ascund ceva. Aceste sisteme de apărare au fost instalate cu două zile mai devreme, ceea ce implică o colosală desfăşurare de forţe. Asta înseamnă că se pune ceva la cale!

— Cât facem până acolo?

— Dacă prindem trenul de dimineaţă, putem ajunge la marginea proprietăţii înainte de căderea întunericului. La capătul celălalt ne aşteaptă o plimbare lungă. Ar trebui să plecăm acum.

— Bine!

Lipăind şi degajând un miros cumplit, Nathaniel dădu să se ridice în picioare.

— Eşti sigur că planul acesta va funcţiona? am întrebat. În loc de asta, te-aş putea duce în port. Nu se poate să nu găsim acolo un post liber de camerist sau de ajutor pe punte. E o viaţă grea, dar e sănătoasă. Gândeşte-te la tot aerul ăla sărat!

Nu am primit nici un răspuns. Ieşise! Am oftat, am stins focul şi l-am urmat.

Traseul pe care îl alesesem trecea printr-o fâşie de teren viran care ducea spre sud, apoi spre est, printre fabrici şi depozite, urmând cursul unui afluent al Tamisei. Deşi fluxul de apă propriu-zis era sărăcăcios, el se ramifica excesiv de-a lungul luncii minuscule, alcătuind un labirint de moviliţe, mlaştini şi băltoace, pentru

străbaterea cărora am avut nevoie de toată noaptea. Încălţările noastre se cufundau în noroi şi în apă, buruieni cu ţepi ascuţiţi ne răneau picioarele şi mâinile şi insecte sâcâitoare ne bâzâiau din când în când, deasupra capului. În schimb, băiatul se tânguia încontinuu. După toate aventurile sale cu Rezistenţa, era în toane foarte proaste.

— E mai rău pentru mine decât este pentru tine, i-am trântit-o eu, văzându-l atât de nervos. Aş fi putut să străbat în zbor mlaştina asta, in cinci minute, dar nu, trebuia să-ţi ţin companie! Tăvălitul prin noroi şi prin murdărie este dreptul de care vă bucuraţi prin naştere voi, oamenii, nu eu!

— Nu văd pe unde calc, spuse el. Fă o lumină, ceva, poţi?

— Sigur, dacă doreşti să atragi atenţia djinnilor de noapte. Străzile sunt atent supravegheate, după cum ai descoperit deja, şi nu uita că e posibil ca şi Lovelace să te mai caute încă. Singurul motiv pentru care am ales drumul ăsta este tocmai pentru că e atât de întunecos şi de neplăcut!

Explicaţia nu păru să-l liniştească prea mult, totuşi protestele încetară[1].

În timp ce înaintam cu greu, am analizat situaţia în care ne găseam, folosindu-mi obişnuita logică impecabilă. Trecuseră şase zile de când fusesem chemat de băiat; şase zile în care esenţa mea adunase din ce în ce mai multă nemulţumire şi disconfort, iar sfârşitul nu se întrevedea curând.

Puştiul... Unde se plasa el pe lista mea de specimene

[1] Un avantaj indirect al acestui traseu era că dificultăţile pe care acesta le ridica aveau până la urmă să-i abată gândurile de la pierderea preţiosului său disc magic. Cinstit vorbind, la felul cum o dădea înainte cu discul, ai fi crezut că drăcuşorul din el îi era mai degrabă frate de cruce, decât un imitator vulgar de bebeluşi, ţinut prizonier cu de-a sila. Băiatul luase cam personal tot necazul ăsta, dar bănuiesc că, după moartea dragei lui doamne Underwood, discul era singurul lui prieten pe lumea asta, săracul de el!

umane din toate timpurile? Nu era cel mai rău stăpân pe care fusesem nevoit să-l suport[1] până acum, dar avea şi el ciudăţeniile lui.

Toţi magicienii înţelepţi, care stăpânesc bine arta cruzimii inteligente, ştiu când a sosit momentul potrivit pentru luptă. Aceştia nu se expun riscurilor (şi nici pe servitorii lor nu-i expun), decât relativ rar. Dar puştiul habar n-avea cum vine asta. Fusese copleşit de o nenorocire pe care singur o provocase, iar reacţia lui a fost să se arunce asupra duşmanului ca un şarpe rănit. Oricare ar fi fost pica pe care i-a purtat-o lui Lovelace la început, prudenţa lui de dinainte fusese înlocuită de o disperare alimentată de durere. Lucruri simple, cum ar fi instinctul de autoconservare, erau trecute cu vederea în faţa mândriei şi a furiei sale. Se îndrepta către propria moarte. Ceea ce n-ar fi fost o problemă, exceptând faptul că mă trăgea şi pe mine după el.

La asta nu aveam soluţie. Eram legat de stăpânul meu. Tot ce puteam face era să încerc să-l ţin în viaţă.

Până în zori traversaserăm fâşia de teren viran din partea de nord a Londrei, până aproape de Tamisa. Aici, cursul de apă se lărgea pe o distanţă scurtă, înainte de a trece printr-o serie de stăvilare către vărsarea în fluviu. Era momentul să ne întoarcem pe un drum asfaltat. Am urcat malul până la gardul din sârmă (în care am produs, prin topire, o gaură discretă), am trecut de el şi am ajuns pe un drum pietruit. Centrul politic al oraşului se afla la dreapta noastră, în stînga era cartierul turnului, în faţa noastră curgea Tamisa. Interdicţia se terminase, dar locul era încă pustiu.

— Bun, am spus oprindu-mă din mers, gara e aproape! Înainte de a ajunge acolo trebuie să rezolvăm o

[1] Un „stăpân bun” este o contradicţie în termeni, desigur. Chiar şi Solomon ar fi fost de nesuportat – era atât de pedant în tinereţe – dar, din fericire, el putea să comande douăzeci de mii de spirite dintr-o singură răsucire a inelului său magic, prin urmare, cu el am avut o grămadă de zile libere.

problemă.

— Ce problemă?

— Aceea că arăţi – şi miroşi – de parcă ai fi paznic la porci! Mizeriile din mlaştină îi murdăriseră hainele, alcătuind un model complex de pete. Ar fi putut fi pus în ramă şi atârnat pe post de pictură abstractă pe un perete. Se încruntă.

— Bine! Înainte să mergem mai departe, curăţă-mă! Trebuie să existe o cale prin care să poţi face asta.

— Există!

Poate că n-am făcut bine că l-am luat şi l-am aruncat în râu. Tamisa nu e cu mult mai curată decât mocirla prin care ne croiserăm drum. Cu toate astea, a îndepărtat un rând de noroi. După un minut de spălare zdravănă, l-am lăsat să iasă, cu apa curgându-i din nas. Scoase un sunet gâlgâit, care era greu de descifrat. Am făcut o încercare, totuşi.

— Din nou? Văd că eşti tipicar!

După încă o clătire completă, era ca nou. L-am sprijinit de un parapet de beton şi i-am uscat hainele, făcând uz, în mod discret, de o flacără. În mod straniu, dispoziţia nu i se îmbunătăţi odată cu mirosul, dar nu poţi avea totul pe lumea asta.

Odată rezolvată această problemă, ne-am continuat drumul şi am ajuns la gară la timp pentru a prinde primul tren de dimineaţă care mergea către sud. Am furat două bilete de la ghişeu şi, în timp ce diverşi lucrători îşi făceau de lucru măturând platformele sub supravegherea unei funcţionare cu faţa roşie şi cu voce autoritară, m-am aşezat confortabil pe locul meu, exact în momentul în care trenul s-a pus în mişcare. Nathaniel se aşezase în altă parte. „Asta e mai curând o aluzie”, mi-am spus în gând. Părea să mai fie încă supărat din cauza tratamentului spontan la care fusese supus.

Prima parte a călătoriei în afara oraşului a fost, astfel, cea mai liniştită şi cea mai plăcută jumătate de oră de care mă bucuram de când fusesem invocat prima dată.

Trenul străbătea în ritm de melc nesfârşitele suburbii ale Londrei: un deşert pestriţ şi dezolant, populat cu clădiri de cărămidă, care arăta precum o morenă lăsată în urmă de un gheţar uriaş. Am trecut pe lângă un şir de fabrici în ruină şi pe lângă terenuri betonate abandonate, în spatele cărora se zărea un cartier cu străduţe înguste, în pantă, şi, ici-colo, câte un horn din care se ridica o coloană de fum. La un moment dat, ridicând privirea, am văzut pe fundalul creat de un nor alb şi luminos care acoperea soarele o ceată de djinni care se îndrepta către vest. Chiar şi de la distanţa aceea, era posibil să le zăreşti platoşele strălucitoare.

În tren era foarte puţină lume. M-am relaxat. Djinnii nu obişnuiesc să moţăie, dar am făcut ceva asemănător: m-am întors în timp, am traversat secolele şi am contemplat câteva dintre cele mai bune momente ale mele – erori ale magicienilor, actele mele de răzbunare…

Până la urmă, reveria mi-a fost întreruptă de băiatul care se trântise pe scaunul de vizavi.

— Cred că ar fi cazul să facem un plan, ceva, spuse el morocănos. Cum putem trece de sistemele de apărare?

— Având în vedere cupolele cu mişcări aleatorii şi santinelele desfăşurate în teritoriu, am spus eu, nu există nici o metodă prin care să pătrundem înăuntru întregi! Avem nevoie de un cal troian sau de ceva de tipul ăsta. Mă privi fără expresie. Am dat să-i explic: Ştii tu, ceva care pare inofensiv, un lucru pe care ei să-l lase să treacă de poartă. În care noi să ne ascundem. Serios vorbind, ce învăţaţi voi magicienii în ziua de azi?

— Aşadar, trebuie să ne ascundem în ceva, mormăi el. Ai vreo idee?

— Nu!

Începu să se gândească, încruntat. Aproape că puteai auzi cum se învârt rotiţele în mintea lui.

— Invitaţii vor sosi mâine! spuse el gânditor. Pe ei vor fi nevoiţi să-i lase să intre, aşa că la poartă va fi ceva agitaţie. Poate dacă ne-am strecura în maşina cuiva…

— Poate, am zis eu. Dar magicienii vor fi înarmaţi până în dinţi cu scuturi protectoare şi însoţiţi de drăcuşori păzitori cu ochii-n patru. Ar trebui să fim cu adevărat disperaţi ca să ne strecurăm în preajma lor şi să sperăm că nu vom fi observaţi.

— Dar servitorii? întrebă el. Trebuie să intre şi ei cumva. Să-i recunoaştem meritul: tocmai avusese o idee bună!

— Majoritatea trebuie să fie deja la faţa locului, am vorbit eu, dar, ai dreptate, se poate ca unii să sosească abia în ziua aceea. Apoi mai trebuie să sosească livrările de alimente proaspete şi poate vor veni şi artiştii – muzicieni sau jongleri.

Avu o privire dispreţuitoare.

— Jongleri?

— Cine are mai multă experienţă în privinţa magicienilor? Eu sau tu? Întotdeauna sunt şi jongleri! Dar ideea este că pe domeniu vor intra şi persoane străine de cercul magicienilor. Deci, dacă ne ocupăm poziţiile suficient de devreme, poate avem o şansă să ne strecurăm împreună cu cineva. Merită încercat! Acum ar trebui să te culci. De la gară ne aşteaptă un drum lung.

Pleoapele băiatului păreau de plumb. De data asta nu avu nimic de comentat.

Am văzut gheţari care se topesc mai repede decât se mişca trenul ăla, aşa că, până la urmă, a putut să tragă un pui de somn destul de bun. În sfârşit, am ajuns la gara cea mai apropiată de Heddleham Hall. Mi-am scuturat stăpânul ca să-l trezesc şi, împreună, am sărit din vagon pe o platformă care părea să fi căzut sub stăpânirea forţelor naturii. Smocuri de iarbă din mai multe soiuri răsăreau din beton, iar o rochiţa-rândunicii întreprinzătoare colonizase pereţii şi acoperişul sălii de aşteptare dărăpănate. Păsări îşi făcuseră cuib sub felinarele ruginite. Nu exista ghişeu de bilete şi nu se vedea nici un semn de viaţă.

Trenul se îndepărtă târâindu-se de parcă s-ar fi dus pe

lumea cealaltă. Dincolo de calea ferată, o poartă vopsită în alb dădea către un drum nepietruit. În stânga şi în dreapta se întindea câmpul. M-am înviorat: e o senzaţie plăcută să scapi de aglomerările maligne ale oraşului şi să te trezeşti înconjurat de un peisaj natural cu copaci şi cu câmpuri cultivate[1].

— Continuăm pe drumul ăsta, am spus eu. Castelul e la cel puţin paisprezece kilometri distanţă, aşa că nu trebuie să ne ascundem încă. Ce mai e acum?

Băiatul era palid şi părea neliniştit.

— Nu am nimic! Doar că… Nu sunt obişnuit cu atât de mult… spaţiu! Nu văd nici o casă!

— Că nu vezi nici o casă e un lucru bun. Asta înseamnă că nu sunt oameni, că nu există magicieni!

— Mă face să mă simt ciudat. E atâta linişte!

Era de înţeles. Nu ieşise niciodată din oraş până atunci, şi, probabil, nu fusese niciodată într-un parc mai mare. Spaţiile largi îl înspăimântau. Am trecut calea ferată şi am deschis poarta.

— În spatele copacilor de acolo e un sat. O să găseşti ceva de mâncare şi vei putea să-ţi alini sufletul cu prezenţa unor case!

Stăpânului meu i-a trebuit ceva timp ca să-şi învingă anxietatea. I se părea că tufişurile iernatice şi câmpurile pustii din jur s-ar putea răzvrăti ca nişte duşmani şi s-ar putea arunca asupra lui, şi îşi rotea capul în permanenţă, vrând parcă să preîntâmpine un atac surpriză. Tresărea la auzul fiecărui tril de pasăre.

Spre deosebire de el, eu am fost relaxat în prima parte

[1] Chiar dacă au fost conturate şi curăţate de către voinţa umană, câmpurile nu au căpătat duhoarea magicienilor. De-a lungul istoriei magicienii au fost fiinţe eminamente urbane: au înflorit în oraşe, înmulţindu-se ca şobolanii ciumaţi şi mişcându-se pe firele groase al bârfelor şi intrigilor precum păianjenii burtoşi. În afara oraşelor, societăţile cele mai asemănătoare cu magicienii sunt şamanii din America de Nord şi din stepele Asiei, dar modul lor de operare este atât de diferit, încât aproape că nu merită să fie numiţi magicieni. Însă vremurile acestora au apus.

a călătoriei, tocmai pentru că ţinutul părea complet pustiu. Nu se desfăşura nici o activitate magică, de nici un fel, nici măcar pe bolta îndepărtată a cerului. Când am ajuns în sat, am dat o raită prin unica băcănie de acolo şi am şterpelit destule provizii pentru stomacul băiatului, cât să fie fericit tot restul zilei. Era o localitate minusculă, cu câteva case ţărăneşti înghesuite în jurul unei biserici în ruină, mult prea mică pentru a avea propriul magician rezident. Puţinii oameni pe care i-am văzut mergeau agale, în tăcere, neavând ca însoţitor nici măcar vreun drăcuşor păzitor. Stăpânul meu se arătă foarte dispreţuitor în ceea ce îi privea.

— Nu-şi dau seama cât de vulnerabili sunt? strâmbă el din nas în timp ce treceam pe lângă ultima casă. Nu au nici o protecţie! Sunt lipsiţi de apărare în faţa oricărui atac magic!

— Poate că problema asta nu se află în capul listei lor de priorităţi, am sugerat eu. Sunt alte lucruri care să preocupe un om: cum să-şi câştige existenţa, de exemplu! Nu că ţie ţi s-ar fi spus ceva despre asta[1].

— Nu mai spune! replică el. A fi magician e cea mai mare onoare! Capacităţile şi sacrificiile noastre ţin ţara unită, iar idioţii ăştia ar trebui să ne fie recunoscători că existăm.

— Să fie recunoscători că există persoane ca Lovelace, vrei să spui? Se încruntă auzind asta, dar nu răspunse.

Pericolele nu apărură mai devreme de mijlocul după-amiezii. Primul indiciu pe care îl avu stăpânul meu despre asta a fost că m-am aruncat asupra lui şi m-am rostogolit cu el într-un şanţ nu foarte adânc de lângă

[1] Cât de adevărat e lucrul ăsta! Magicienii sunt, în fond, o clasă de paraziţi. În societăţile unde reprezintă grupul conducător, ei trăiesc bine mersi pe seama celorlalţi. Atunci când pierd puterea şi trebuie să-şi câştige pâinea singuri, ei sunt, în general, reduşi la o condiţie jalnică: aceea de a executa în cârciumi mici numere de magie pentru clienţi batjocoritori, în schimbul câtorva bănuţi de aramă.

drum. L-am băgat în ţărână, împingându-l cu mai multă forţă decât era necesar.

Vorbi cu gura plină de pământ:

— Hei, şe faşi?

— Vorbeşte încet! Deasupra zboară o patrulă. Pe direcţia nord-sud! I-am arătat-o printre crengile gardului viu. Departe, printre nori, zbura un stol de grauri. Băiatul scuipă pământul.

— Nu o văd!

— Începând cu al cincilea plan, sunt folioţi, crede-mă! De acum înainte va trebui să fim prudenţi.

Graurii se pierdură în depărtare, spre sud. Cu grijă, m-am ridicat în picioare şi am scanat orizontul. La mică distanţă în faţă, un grup răzleţ de copaci marca începutul unei suprafeţe împădurite.

— Am face bine să părăsim drumul principal, am spus. Locul ăsta e prea expus! După ce se întunecă, ne vom putea apropia de castel.

Cu infinită grijă, ne-am strecurat printr-o deschidere din gardul viu şi, după ce am ocolit câmpul, am pătruns în zona oarecum mai sigură, cu copaci. Nu exista nici o ameninţare, pe nici un plan.

Am străbătut pădurea fără probleme; la scurt timp după aceea ne ghemuiam la adăpostul lizierei, studiind ţinutul din faţă. Terenul de dinaintea ochilor noştri era aşezat uşor în pantă, aşa că am putut studia în voie câmpul brun-roşcat cu arături adânci de toamnă.

La aproximativ un kilometru şi jumătate distanţă, câmpul se termina lângă un vechi zid de hotar, din cărămidă, foarte ros de vreme şi dărăpănat. Acesta, împreună cu pâlcul umbros de pini pitici din spate, delimita perimetrul proprietăţii Heddleham. O cupolă roşie se vedea (pe planul al cincilea) înălţându-se din spatele pinilor. În timp ce o priveam, dispăru; o clipă mai târziu, o altă cupolă albăstruie se materializa pe planul al şaselea, undeva în depărtare.

Ascunsă în spatele copacilor, se zărea o construcţie ce

părea a fi un arc înalt – probabil intrarea oficială a proprietăţii. De la acest arc pleca un drum care străbătea câmpul în linie dreaptă, până ajungea la o răscruce aflată în apropierea unui pâlc de stejari, la distanţă de aproximativ un kilometru faţă de locul unde ne aflam. Cărarea pe care mersesem până atunci se termina şi ea la această răscruce. Din acelaşi loc plecau două drumuri care duceau în direcţii necunoscute.

Soarele nu dispăruse încă în spatele copacilor; băiatul clipi, deranjat de strălucirea lui orbitoare.

— Aceea e o santinelă?

Arătă spre o buturugă aflată la jumătatea distanţei care ne despărţea de răscruce. Pe ea stătea ceva nedefinit, o siluetă neagră nemişcată.

— Da! am răspuns. Iar alta tocmai s-a materializat la marginea acelei parcele de formă triunghiulară.

— Oo! Prima a dispărut!

— Ţi-am spus, se materializează aleatoriu! Nu putem să prevedem unde vor apărea. Vezi cupola aceea?

— Nu!

— Lentilele tale sunt mai mult decât inutile! Băiatul înjură.

— La ce te aşteptai? Nu am vederea ta de demon! Unde este?

— Nu câştigi nimic dacă-mi vorbeşti grosolan. Nu-ţi spun!

— Nu fi caraghios! Trebuie să ştiu!

— Demonul de faţă n-o să-ţi spună!

— Unde este?

— Ai grijă pe unde păşeşti! Ai călcat în ceva!

— Spune-mi odată!

— Aveam de gând să-ţi spun asta de ceva timp. Nu-mi place să mi se spună demon! Ai priceput?

Inspiră adânc.

— Bine!

— Asta ca să ştii!

— Foarte bine!

— Eu sunt djinn!

— Da, am înţeles! Unde este cupola?

— În pădure! Se află pe planul al şaselea acum, dar îşi va schimba poziţia în curând.

— Va fi foarte greu să pătrundem.

— Da! Ăsta e rolul sistemelor de apărare!

Avea tenul pământiu din cauza oboselii, dar rămăsese hotărât să meargă înainte.

— Aşadar, obiectivul e clar! Poarta are rolul de a marca intrarea oficială a proprietăţii; e singura breşă în sistemul de cupole. Acesta este locul unde vor verifica documentele de identitate ale vizitatorilor şi permisele de trecere. Dacă putem trece de ea, suntem ca şi ajunşi înăuntru.

— Înăuntru, numai buni de legat fedeleş şi de ucis. Ura!

— Întrebarea este, continuă el, cum intrăm?

Rămase pe loc un timp, cu mâinile streaşină la ochi, privind soarele care apunea în spatele copacilor, în timp ce câmpul verde era cufundat în umbră. La intervale neregulate, santinelele apăreau şi dispăreau fără urmă (ne aflam la distanţă prea mare ca să simţim mirosul de pucioasă).

Un zgomot îndepărtat ne atrase privirile. Pe drumul care ducea către linia orizontului, ceva care de la o jumătate de kilometru distanţă semăna cu o cutie neagră de chibrituri se apropia huruind: era o maşină de magician care venea cu viteză printre cele două şiruri de gard viu, anunţându-şi arogant prezenţa cu câte un claxon la fiecare cotitură. Maşina ajunse la răscruce, încetini, se opri şi apoi – asigurându-se că drumul e liber, întoarse la dreapta, luând-o pe drumul spre Heddleham. În timp ce se apropia de poartă, două santinele se îndreptară către ea cu viteză mare, pe deasupra câmpului cufundat în întuneric, cu robele fluturându-le în urmă, ca nişte bucăţi sfâşiate de pânză. Ajungând în dreptul gardului viu care mărginea drumul, încetiniră,

mulţumindu-se să meargă în paralel cu maşina, care acum se apropia de poarta dintre copaci. Acolo, întunericul era mai dens şi era greu să vedem ce se întâmplă. Maşina opri în faţa porţii şi ceva sau cineva apăru lângă ea. Santinelele rămaseră în marginea pâlcului de copaci. În scurt timp, maşina porni mai departe, pe sub arc, ieşind din raza noastră vizuală. Zumzăitul de motor se pierdu în liniştea serii. Santinelele zburară înapoi deasupra câmpului.

Băiatul se aşeză şi îşi întinse braţele, ca pentru a le dezmorţi.

— Ei, spuse el, asta ne arată ce avem de făcut!

35

Răscrucea era locul ideal pentru ambuscadă. Orice maşină care se apropia trebuia să încetinească din cauză că era un loc unde se puteau produce accidente; în plus, zona nu era vizibilă dinspre poarta îndepărtată a castelului Heddleham, fiind ascunsă de un pâlc des de stejari şi de tufe de lauri. Locul era bun şi pentru pândă.

Aşa stând lucrurile, ne-am hotărât să înnoptăm acolo. Băiatul s-a târât la baza tufelor de gard viu de pe marginea drumului. Eu am zburat în faţa lui, deghizat în liliac.

Nici o santinelă nu s-a materializat pe lângă noi. Nici un observator nu a zburat pe deasupra capetelor noastre. Băiatul a ajuns la răscruce şi şi-a găsit adăpost în desişul de sub cel mai înalt stejar. Eu m-am agăţat de o cracă şi am stat de veghe.

Stăpânul meu adormi sau încercă să adoarmă. Eu studiam ritmurile nopţii: mişcările iuţi ale bufniţelor şi ale rozătoarelor, foşnetele aricilor în căutarea hranei, djinnii fără odihnă, ieşiţi la vânătoare. În orele de dinainte de ivirea zorilor, perdeaua de nori se risipi şi stelele îşi făcură apariţia. Mă întrebam dacă Lovelace era pe terasa castelului citind semnele lor şi eram curios ce-i spun ele. Noaptea deveni mai rece. Chiciura strălucea pe câmp.

Dintr-odată, mă străfulgera gândul că stăpânul meu ar putea să sufere mult din cauza frigului.

O oră trecu astfel, în mod plăcut. Apoi un alt gând mă trăsni: băiatul ar putea muri îngheţat de frig în adăpostul lui! Asta nu era bine: n-aş mai fi scăpat niciodată din tabacheră. Cu părere de rău, am început să-l caut prin tufişuri.

Spre uşurarea, dar şi spre nemulţumirea mea, era încă în viaţă, deşi cam vânăt la faţă. Se ghemuise în haină,

sub un morman de frunze care foşneau continuu, din cauza dârdâitului lui.

— Vrei nişte căldură? i-am şoptit eu.

Capul i se mişcă puţin. Era greu de spus dacă era un tremur sau o clătinare din cap.

— Nu? am întrebat.

— Nu!

— De ce?

Fălcile îi erau încleştate atât de tare, încât abia dacă le putea deschide.

— Ar putea să le atragă atenţia asupra noastră.

— Eşti sigur că nu e vorba de mândrie? Poate nu vrei ajutor de la un demon nesuferit... Ai face bine să ai grijă cu gerul ăsta – ar putea să-ţi cadă o mână sau un picior; am văzut lucruri de felul ăsta[1].

— L-lasă-mă!

— Cum vrei!

M-am întors în copacul meu. Mai târziu, pe când cerul începuse să se lumineze spre răsărit, l-am auzit strănutând, dar, în afară de asta, s-a încăpăţânat să tacă, închis în starea lui de disconfort autoimpus.

Odată cu sosirea zorilor, aspectul meu de liliac era destul de nepotrivit. Am zburat până sub tufişuri şi m-am preschimbat în şoarece de câmp. Băiatul era acolo unde îl lăsasem, ţeapăn ca o scândură şi cu nasul curgându-i. M-am cocoţat pe o creangă din apropiere.

— Ce-ai zice de-o batistă, stăpâne? l-am întrebat.

Băiatul ridică un braţ cu oarecare dificultate şi îşi şterse nasul de mâneca hainei.

— S-a întâmplat ceva?

— Ţi-a rămas ceva mic sub nara stângă. În rest, arăţi bine!

— Vorbeam de drum!

— Nu! E prea devreme! Dacă mai ai încă provizii, ar fi bine să le mănânci acum. Trebuie să fim gata când apare

---

[1] Şi a fost foarte, foarte urât! Amintiţi-mi să vă povestesc într-o zi!

prima maşină.

După cum s-a dovedit, n-ar fi fost nevoie să ne grăbim. Toate cele patru drumuri au rămas tăcute şi pustii. Băiatul mâncă tot ce-i rămăsese din provizii, apoi se ghemui în iarbă la adăpostul unui tufiş, supraveghind unul dintre drumuri. Părea să fi răcit puţin, şi un frison scăpat de sub control îl făcea să tremure pe sub haină. Am patrulat încoace şi încolo cu un ochi asupra drumului, dar până la urmă m-am întors lângă el.

— Gândeşte-te că maşina nu trebuie văzută staţionând mai mult de câteva secunde; altfel, vreuna dintre santinele ar putea să miroasă că nu e ceva în ordine. Trebuie să sărim în ea imediat ce ajunge la răscruce. Va trebui să te mişti repede!

— Voi fi pregătit!

— Vreau să spun foarte repede!

— Voi fi foarte pregătit!

— Da, bine! Am văzut melci care se mişcă mai repede decât tine. Pe lângă asta, te-ai mai şi îmbolnăvit din cauză că mi-ai refuzat ajutorul noaptea trecută.

— Nu sunt bolnav!

— Scuze, n-am auzit ce ai spus! Îţi clănţăneau dinţii prea tare.

— Voi fi gata! Acum lasă-mă în pace!

— Răceala asta a ta ne-ar putea face mari probleme dacă reuşim să intrăm înăuntru. Lovelace ar putea să simtă cev… Ascultă!

— Ce?

— O maşină! Vine din spatele nostru. Perfect! O să încetinească atunci când ajunge în dreptul nostru. Aşteaptă semnalul meu!

M-am strecurat iute prin iarba înaltă până în partea cealaltă a desişului de la poalele arborilor şi am aşteptat în spatele unui bolovan mare de pe valul de pământ care străjuia drumul. Zgomotul maşinii se auzea din ce în ce mai tare. Am studiat cerul – nu se vedeau nici un fel de observatori, iar drumul nu era vizibil dinspre casă, fiind

ascuns de copaci. M-am pregătit să sar…

Apoi m-am lăsat să cad în spatele bolovanului. Degeaba. Era o limuzină strălucitoare, o maşină de magician. Prea riscant ca să încerc. Trecu într-o clipă, lăsând în urmă un nor de praf, aruncând pietriş în lături şi scrâşnind frânele, capota strălucindu-i în soare. Am reuşit să-i zăresc pe cel care era înăuntru: un bărbat pe care nu-l cunoşteam, cu buze groase, galben la faţă, cu părul netezit şi dat pe spate. N-am văzut nici urmă de drăcuşor sau de vreun alt spirit păzitor, dar asta nu însemna mare lucru. N-avea nici un rost să atac un magician. M-am întors lângă băiat, care stătea nemişcat sub tufiş.

— A picat, i-am spus. E un magician!

— Am şi eu ochi! zise el trăgându-şi nasul cu spor. Şi îl şi cunosc! E Lime, unul dintre tovarăşii lui Lovelace. Nu ştiu ce rol joacă în tot planul, nu e deosebit de puternic. L-am înţepat o dată cu nişte micro-spirite! S-a umflat ca un balon!

— Chiar aşa? Trebuie să mărturisesc că eram impresionat. Cum s-a întâmplat? Ridică din umeri.

— Mă bătuseră! Vine cineva?

La cotitura drumului din faţa noastră apăruse o bicicletă condusă de un bărbat scund şi gras, ale cărui picioare se mişcau ca palele unui elicopter. Deasupra roţii din faţă a bicicletei se afla un coş enorm acoperit cu o pânză albă.

— Măcelarul, mi-am dat eu cu presupusul. Băiatul dădu din umeri.

— Se poate! Îl atacăm?

— Îţi vin hainele lui?

— Nu!

— Atunci îl lăsăm să treacă! Vor mai fi şi alte ocazii!

Roşu la faţă şi transpirând abundent, biciclistul ajunse la răscruce, opri, îşi şterse fruntea şi îşi continuă drumul spre castel. L-am privit trecând, în timp ce privirea băiatului se lipise de coşul de pe bicicletă.

— Ar fi trebuit să-l atacăm, spuse el gânditor. Mor de foame! Timpul trecu şi măcelarul biciclist apăru pe drumul de întors.

Fluiera în timp ce pedala, ca să-şi facă mai plăcută călătoria. Coşul lui era gol, dar portofelul îi era fără îndoială burduşit. De partea cealaltă a gardului viu, o santinelă îl urma făcând salturi ample, cu corpul şi cu roba zdrenţuită transparente în lumina soarelui.

Măcelarul se pierdu pedalând în depărtare. Băiatul îşi înăbuşi un strănut. Santinela se îndepărtă. M-am cocoţat până în vârful unei tulpini de scaiete care creştea în afara tufişului şi am examinat împrejurimile. Cerul era senin, iar soarele de iarnă revărsa o căldură neobişnuită asupra câmpurilor. Drumurile erau pustii.

În următoarea oră, încă două maşini se apropiară de răscruce. Prima a fost furgoneta unui florar, condusă de o femeie cu aspect neglijent, care ţinea o ţigară în gură. Eram cât pe ce să mă reped asupra ei, când, cu coada ochiului meu de şoarece, am zărit un grup de trei santinele-mierlă, care zburau alene pe deasupra desişului, la joasă altitudine. Ochii lor de pasăre se mişcau în stânga şi în dreapta. Nu aveam nici o şansă: nu le-ar fi scăpat nimic! M-am ascuns şi am lăsat-o pe femeie să-şi vadă de drum.

Mierlele se îndepărtaseră, dar nici următoarea ocazie nu mi-a fost de folos: o maşină de magician cu copertina coborâtă, care, de data asta, venea dinspre castel! Chipul şoferului era ascuns sub o şapcă şi sub o pereche de ochelari de şofat; în timp ce a trecut în viteză, am reuşit să zăresc doar o barbă roşcată, tăiată scurt.

— Cine este? Un alt complice?

— Nu l-am mai văzut până acum! O fi cel care a venit noaptea trecută.

— Oricine ar fi, nu are de gând să rămână! Frustrarea băiatului creştea. Lovi cu pumnul în iarbă.

— Trebuie să intrăm, până nu sosesc toţi invitaţii! Odată intraţi, avem nevoie de timp ca să înţelegem ce se

pune la cale. Aaah! Dacă aş avea mai multa putere!

— Eternul strigăt al tuturor magicienilor, am spus eu pe un ton obosit. Ai răbdare! Îmi aruncă o privire sălbatică.

— Pentru a avea răbdare, trebuie să ai timp, mârâi el. Noi nu avem timp! În realitate, după numai douăzeci de minute, şansa ne-a surâs.

Din nou zgomot de maşină; am trecut iarăşi în partea cealaltă a desişului şi am aruncat o privire de pe valul de pământ. De îndată ce am făcut asta, mi-am dat seama că acum era momentul. Era furgoneta de culoare verde-închis a unui băcan, înaltă şi cu colţuri drepte, proaspăt spălată şi cu apărătoare de noroi nou-nouţe. Pe feţele laterale ale furgonetei erau scrise cu litere elegante, negre, cuvintele „Squalls şi fiul, băcani din Croydon, delicatese pentru Înalta Societate”. Spre încântarea mea, se părea că în cabină se aflau chiar cei doi, Squalls şi fiul său. La volan stătea un bărbat mai în vârstă, cu chelie. La stânga sa se afla un tânăr bine-dispus, care purta o şapcă verde. Amândoi erau ferchezuiţi şi nerăbdători să-şi înceapă ziua cea mare; capul bătrânului strălucea de parcă ar fi fost lustruit.

În spatele bolovanului, şoarecele de câmp îşi încordă muşchii.

Furgoneta se apropie, motorul torcea sub capotă. Am examinat cerul; nici o mierlă, nici o altă primejdie. Eram în siguranţă.

Furgoneta ajunsese lângă desiş, în zona de unde nu putea fi văzută dinspre poarta îndepărtată a castelului Heddleham.

Atât tatăl, cât şi fiul coborâseră geamul portierei ca să simtă aerul plăcut. Fiul fredona o melodie veselă.

La jumătatea distanţei acoperite de desiş, fiul auzi un fâşâit venit din afară. Privi spre dreapta şi văzu un şoarece de câmp zburând prin aer, atacând în poziţie de karate, cu ghearele scoase, cu labele din spate îndreptate spre el.

Şoarecele intră direct prin geamul din partea dreaptă. Domnul Squalls şi fiul său nu avură timp să reacţioneze. În cabină se produse un vârtej de mişcări inexplicabile; maşina se smucea dur, înainte şi înapoi. Furgoneta se abătu puţin de la traseu, urcând valul de pământ de pe marginea drumului, unde roţile patinară, iar motorul se înecă şi se opri.

O tăcere de o clipă. Uşa din stânga se deschise. Un bărbat care semăna foarte bine cu Squalls se săltă în scaun, întinse mâna în spate şi aruncă afară corpurile celor doi băcani, aflaţi în stare de inconştienţă. Fiul rămăsese fără haine.

A durat doar o clipă să-i târăsc pe cei doi pe partea cealaltă a drumului, dincolo de valul de pământ, în adâncul desişului. I-am ascuns acolo, într-un tufiş şi m-am întors la furgonetă[1].

Asta a fost partea cea mai neplăcută pentru mine. Djinnii pur şi simplu nu fac pereche bună cu maşinile: ai o senzaţie stranie când eşti închis într-o cutie de conservă, înconjurat de mirosuri de benzină şi de vinilin, de duhoarea oamenilor şi a lucrurilor create de ei. Asta te face să te gândeşti că oamenii trebuie să se simtă tare neputincioşi şi lipsiţi de valoare, dacă au nevoie de astfel de dispozitive amărâte ca să călătorească la distanţă. Pe lângă asta, nu prea ştiam să conduc[2].

---

[1] Faquarl m-ar fi contrazis, fiind de părere că ar fi fost cu mult mai simplu să îi devorez, în vreme ce Jabor nu s-ar fi obosit să mă contrazică, ci pur şi simplu ar fi făcut-o. Totuşi, eu am constatat că este dureros pentru esenţa mea să mănânc carne de om. Mă simt de parcă aş fi mâncat peşte stricat – prea mult carbon per înghiţitură.

[2] Până în prezent, singura experienţă pe care am avut-o în ceea ce priveşte condusul a fost cea din timpul Primului Război Mondial, când armata britanică se afla campată la cincizeci de kilometri de Praga. Un magician ceh, al cărui nume nu-l voi menţiona aici, m-a însărcinat să fur nişte documente. Acestea erau bine păzite şi am fost nevoit să trec de djinnul inamic la volanul unei ambulanţe, pe care am condus-o până în zona britanică. Şofam foarte prost, dar măcar puteam astfel să îmi întregesc deghizarea

Totuşi, am pornit motorul din nou şi am reuşit să scot maşina de pe arătură, înapoi pe drum. Apoi am luat-o spre răscruce. Toate astea au durat mai puţin de un minut, dar trebuie să admit că eram neliniştit: o santinelă cu privire ageră ar putea să se întrebe de ce furgonetei îi ia atât de mult să treacă de zona cu copaci. Ajuns la răscruce, am încetinit, am aruncat o privire rapidă împrejur şi m-am aplecat către geamul portierei din stânga.

— Repede! Urcă-te!

Un tufiş din apropiere începu să foşnească frenetic; se auzi mânerul portierei, şi băiatul îşi făcu apariţia pufnind ca un taur uriaş. Portiera se închise cu zgomot; o secundă mai târziu eram pe drum şi coteam la dreapta, spre Heddleham.

— Tu eşti, nu-i aşa? spuse el gâfâind, holbându-se la mine.

— Desigur! Acum schimbă-te cât de repede poţi! În scurt timp, santinelele îşi vor face apariţia.

El se foi pe scaun, îşi scoase haina şi se întinse după cămaşa, haina verde şi pantalonii abandonaţi de fiu. Cât de elegant arătaseră acestea cu doar cinci minute înainte; acum erau toate boţite.

— Grăbeşte-te! Vin!

Dinspre partea cealaltă a câmpului, santinelele se apropiau zburând în salturi, cu robele negre fluturând. Băiatul se chinuia cu cămaşa.

— Butonierele sunt prea mici! Nu pot să desfac nasturii!

— Trage-ţi-o pe cap!

Santinela din dreapta mea se apropia cel mai repede. Puteam să-i văd ochii – două ovaluri negre, cu nişte puncte luminoase în centru. Am încercat să accelerez, dar am apăsat pedala greşită; furgoneta se poticni şi

(umplând ambulanţa cu soldaţii pe care îi doboram în cale). Când am intrat în zona britanică, soldaţii au fost luaţi şi duşi la spital, timp în care eu m-am strecurat şi am furat planurile de campanie.

aproape că se opri. În acel moment, capul băiatului era pe jumătate trecut de guler. Se duse cu capul înainte, lovindu-se de bord.

— Au! Ai făcut asta dinadins!

Am apăsat pedala corectă şi am accelerat din nou.

— Pune-ţi haina până nu e prea târziu! Şi şapca!

— Dar pantalonii?

— Lasă-i! Nu avem timp!

Băiatul îmbrăcă haina şi tocmai îşi îndesa şapca peste părul ciufulit, când două santinele s-au apropiat de maşină pe părţile laterale. Au rămas dincolo de gardul viu, supraveghindu-ne cu ochii lor strălucitori.

— Nu uita că ele nu ştiu că le vedem, am spus eu. Ţine-ţi privirea drept înainte!

— Asta fac! Un gând îi trecu prin minte: Nu-şi vor da seama ce eşti?

— Nu sunt destul de puternice pentru asta! Speram din toată inima că aşa era. M-am gândit că sunt ghuli, dar în zilele noastre, nu poţi fi niciodată sigur.

Merserăm aşa o vreme, îndreptându-ne spre dealul cu copaci. Amândoi priveam drept în faţă. Santinelele ne însoţeau, deplasându-se în paralel cu furgoneta. Peste puţin timp, băiatul vorbi din nou.

— Ce fac cu pantalonii?

— Nimic! Va trebui sa te mulţumeşti cu ce ai pe tine! Peste puţin timp, vom ajunge la poartă. Oricum, în partea de sus eşti îmbrăcat destul de elegant.

— Dar…

— Aşează-ţi haina, netezeşte cutele care se văd! Va trebui să ne mulţumim cu atât. Bun, eu sunt Squalls, iar tu eşti fiul meu! Aducem produse de băcănie proaspete la Heddleham Hali, pentru conferinţă. Apropo, ar trebui să vedem ce anume aducem. Poţi tu să arunci o privire?

— Dar…

— Nu-ţi face griji, n-o să pară ciudat că faci asta. Între noi, pe peretele din spate al cabinei era un chepeng metalic. I-am făcut un semn din cap: Aruncă o privire,

repede! Aş face-o eu, dar conduc!

— Bine! Se ridică cu genunchii pe scaun, deschise chepengul şi-şi băgă capul înăuntru. E destul de întuneric… sunt o mulţime de chestii aici…

— Poţi să vezi ceva? M-am uitat în direcţia lui şi aproape că am pierdut o clipă controlul volanului. Furgoneta se îndrepta cu viteză spre gardul viu; am reuşit să îndrept direcţia la timp. Pantalonii! Treci înapoi! Unde-ţi sunt pantalonii?

Se aşeză la loc în scaun. Priveliştea din stânga mea deveni astfel sensibil mai plăcută.

— Păi mi i-am scos! Nu tu mi-ai spus să nu mă îmbrac cu ceilalţi?

— Nu mi-am dat seama că nu-i mai ai pe cei vechi! Pune-ţi-i!

— Dar santinela o să mă vadă!

— Cred că santinela te-a văzut deja. Pune-ţi-i odată!

Am clătinat din cap, în timp ce el se sprijinea cu picioarele de bord.

— Nu putem decât să sperăm că ghulii nu ştiu prea multe despre standardele umane de îmbrăcăminte. Poate se vor gândi că e normal ca tu să-ţi schimbi hainele în momentul ăsta. Dar cei care păzesc poarta vor fi mai atenţi, poţi fi sigur de asta!

Ne apropiam de proprietate. Priveliştea care se zărea prin parbriz era dominată de copaci. Drumul din faţă cotea printre ei în curbe line; aproape imediat, arcul măreţ apăru în faţa noastră. Construit din blocuri masive de gresie galbenă, arcul se înălţa deasupra tufişurilor de pe marginea drumului, la fel de impunător ca o mie de alte arce din lume[1]. Cine era nobilul care plătise pentru ridicarea lui şi de ce făcuse asta mă îndoiesc sincer că ştia cineva. Chipurile cariatidelor care susţineau

---

[1] Construite toate pentru a celebra victoria unui trib asupra altuia. De la Roma la Beijing şi de la Timbuktu la Londra, arcele de triumf răsar oriunde sunt oraşe, purtând parcă pe umeri greutatea Pământului şi a morţii. N-am văzut niciodată unul care să îmi placă.

acoperişul erau şterse de vreme, la fel şi inscripţiile. Iedera care îşi întinsese ramurile peste tot avea să sfârşească prin a distruge şi piatra.

Deasupra, înconjurând arcul, plana cupola roşie, întinzându-se până departe spre pădure. Singura cale liberă trecea pe sub arc.

Santinelele care ne însoţiseră priveau înainte, în aşteptare.

La câţiva metri distanţă de arc, am încetinit furgoneta şi am oprit, dar am lăsat motorul pornit. Am rămas în cabină, aşteptând şi ascultând zgomotul monoton al motorului.

O poartă din lemn se deschise într-o parte a arcului şi prin ea ieşi un individ care se apropie cu paşi hotărâţi. Lângă mine, băiatul avu o tresărire uşoară. M-am uitat la el. Se făcuse şi mai palid decât era. Ochii i se măriseră şi aproape că-i ieşeau din orbite.

— Ce este? am întrebat în şoaptă.

— Este... cel pe care l-am văzut în disc... cel care i-a dat amuleta lui Lovelace! Nu am avut timp să răspund, nu am avut timp de nimic. Cu mers nepăsător, cu un zâmbet uşor, ucigaşul se apropie de furgonetă.

36

Aşadar, acesta era omul care a furat Amuleta din Samarkand şi a dispărut fără urmă, omul care l-a omorât pe deţinătorul ei, lăsându-l să zacă într-o baltă de sânge! Mercenarul angajat de Lovelace!

Pentru un om, era chiar solid, cu un cap mai înalt decât media şi lat în umeri. Purta o haină lungă, încheiată în nasturi, de culoare închisă, şi pantaloni largi, de tip oriental, strânşi în partea de jos în cizme înalte de piele. Barba lui era neagră cum e cerneala, avea nasul lat şi ochii de un albastru pătrunzător, care te priveau de sub o pereche de sprâncene stufoase. Avea mişcări graţioase pentru o persoană solidă şi îşi ţinea o mână pe lângă corp, iar pe cealaltă o avea vârâtă sub curea.

Mercenarul ocoli capota şi se îndreptă spre locul unde mă aflam eu, ţinându-şi mereu privirea aţintită asupra noastră. În timp ce se apropia, se uită într-o parte şi făcu un gest cu mâna; cu coada ochiului, i-am văzut pe ghulii care ne escortaseră pierzându-se înapoi, înspre câmp.

Am scos capul pe geam, pe jumătate.

— Bună dimineaţa, am intonat voios, cu ceea ce speram că este accentul londonez adecvat. Ernest Squalls şi fiul, cu o livrare de produse de băcănie pentru castel!

Bărbatul se opri şi ne studie în tăcere timp de un minut.

— Squalls şi fiul. Vocea era calmă, profundă; ochii albaştri păreau că privesc prin mine. Efectul era deconcertant; lângă mine, băiatul înghiţi în sec fără să vrea – speram că nu va intra în panică! Squalls şi fiul! repetă.

— Da, sunteţi aşteptaţi!

— Aşa este, Domnia Voastră!

— Ce aţi adus?

— Produse de băcănie, Domnia Voastră!

— Ce anume?

„Hmm…” Nu aveam nici cea mai vagă idee!

— De toate, Domnia Voastră! Doriţi să le vedeţi?

— O listă ar fi de ajuns! „La naiba!”

— Desigur, Domnia Voastră! Păi, avem cutii, conserve, o mulţime de conserve, Domnia Voastră, pachete, sticle…

Se încruntă.

— Nu e destul de exact!

O voce piţigăiată se auzi de lângă umărul meu. Nathaniel se aplecă peste mine către geam.

— El nu are lista, Domnia Voastră, dar eu o ştiu pe de rost! Avem caviar de la Marea Baltică, ouă de nagâţ, sparanghel proaspăt, salam bolognez afumat, măsline de Siria, tulpină de vanilie din America Centrală, paste din aluat proaspăt dospit, limbă de pasăre în aspic, melci de pământ marinaţi în cochilie, piper negru proaspăt măcinat şi sare grunjoasă, stridii Wirral, carne de struţ…

Mercenarul ridică o mână.

— Ajunge! Acum vreau să le văd!

— Da, Domnia Voastră!

Într-o dispoziţie sumbră, am coborât din cabina maşinii şi m-am dus în spatele furgonetei, sperând din toată inima că băiatul nu se lăsase furat de imaginaţie prea mult. Nu voiam să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi dovedit că produsele din maşină sunt cu totul altele. În orice caz, acum nu mai era nimic de făcut. Cu mercenarul aflat ameninţător de aproape de mine, am descuiat portiera din spate şi am întredeschis-o uşor. Acesta studie interiorul câteva clipe.

— În regulă! Vă puteţi continua drumul spre castel!

Uşor neîncrezător, am aruncat o privire în interiorul furgonetei. O cutie cu borcane dintr-un colţ îmi atrase atenţia: „Măsline de Siria”! Pe jumătate ascunsă în spatele ei se aflau o cutie micuţă cu limbi de pasăre, foi

de aluat de paste ambalate… Am închis portiera şi m-am întors la cabină.

— Ne puteţi spune pe unde să o luăm, Domnia Voastră?

Bărbatul se sprijini cu o mână de geamul coborât al portierei; partea interioară a palmei era brăzdată de cicatrici subţiri, albe.

— Ţineţi drumul până în dreptul primei bifurcaţii şi luaţi-o la dreapta, până ajungeţi în spatele castelului! Acolo vă va aştepta cineva! Faceţi ce aveţi de făcut şi întoarceţi-vă! Înainte să porniţi mai departe, vă previn: veţi pătrunde pe proprietatea privată a unui mare magician! Nu vă abateţi de la drum şi nu intraţi unde nu aveţi voie, dacă ţineţi la viaţa voastră! Pedeapsa este aspră şi ar face să vă îngheţe sângele în vene!

— Da, Domnia Voastră!

Făcu un pas înapoi şi, cu o mişcare din cap, ne făcu semn să trecem. Am repornit motorul şi am trecut cu viteză mică pe sub arc. Curând după aceea am intrat pe sub cupolele protectoare: amândouă au produs un tremur în esenţa mea. Trecu şi asta, după care intrarăm pe aleea acoperită cu nisip, care şerpuia printre copaci.

L-am privit pe băiat. Faţa lui era impasibilă, dar o picătură rătăcită de transpiraţie îi curgea pe tâmplă.

— De unde ai ştiut toată lista aia? l-am întrebat. Nu te-ai uitat în spate decât câteva secunde!

Zâmbi uşor.

— Am fost educat să fac asta! Citesc repede şi reproduc cu exactitate! Deci, ce părere ai despre el?

— Despre micul asasin angajat de Lovelace? E interesant! Nu e djinn, şi nici magician nu cred că este – nu miroase a stricat[1], ca tine. Dar ştim că a reuşit să fure

[1] Nu am fost mojic spunând asta. Bine, mă rog. am fost, dar, cu toate astea, faptul în sine e un abuz. N-oi fi eu o sferă-cercetaş (dintre cele cu nasul pe sus, după cum vă amintiţi), dar am un miros foarte ascuţit şi pot simţi un magician aproape întotdeauna, chiar şi atunci când se deplasează incognito. Toţi anii petrecuţi de magicieni

amuleta, aşa că trebuie să aibă vreo putere... Şi-apoi, exultă o mare încredere în sine. Ai observat cum îl ascultă ghulii?

Băiatul se scărpină pe frunte.

— Dacă nu e magician, nici demon, ce fel de putere poate să aibă?

— Nu te păcăli singur, am zis eu sumbru, există şi alte feluri de putere. Zicând acestea, mă gândeam la fata din Rezistenţă şi la tovarăşii ei.

Din momentul în care am părăsit centura de copaci şi aleea a devenit brusc dreaptă, n-au mai fost alte întrebări suplimentare. Pe deal, în faţa noastră, se vedea castelul Heddleham Hall.

Băiatului i se tăiase respiraţia.

Nu acelaşi a fost efectul asupra mea. Atunci când ai participat la ridicarea celor mai impunătoare construcţii din lume, iar, în unele cazuri, le-ai dat chiar idei folositoare arhitecţilor respectivi[1], un castel de mâna a doua din epoca victoriană, construit în stil gotic, nu prea te lasă cu gura căscată admirativ. Cunoaşteţi genul: o mulţime de zorzoane şi de turnuleţe[2]! Castelul era

---

invocând entităţi puternice în camere îmbâcsite de fum dau pielii lor un miros specific, în care se disting cu precădere aroma de tămâie şi un iz pătrunzător de frică. Dacă nici după asta nu eşti sigur, testul suprem e să-i priveşti în ochi; de obicei, le poţi vedea lentilele!

[1] Nu că mi-ar fi urmat sfaturile întotdeauna: a se vedea Turnul din Pisa.

[2] Nu e o descriere suficient de bună pentru voi? Mă rog, încercam doar să fac povestea să curgă. Heddleham Hall era un bloc paralelipipedic uriaş, cu aripi gheboase spre nord şi spre sud, cu o mulţime de terestre înalte în ogivă, cu două niveluri, cu frontoane foarte înclinate, cu şeminee din cărămidă în număr excesiv de mare, cu ornamentaţii executate într-un stil ce aducea a baroc, cu parapete false deasupra intrării principale, cu tavane înalte arcuite (şi cu foarte multe bolţi în cruce), cu diverşi gargui (de asemenea, foarte mulţi), construită din piatră de culoare crem, care ar fi arătat agreabil ducă ar fi fost folosită cu moderaţie, dar aşa, în exces, făcea ca totul să arate ca o bucată uriaşă de unt topit.

înconjurat de o peluză imensă, pe care erau frumos[3] răspândiţi canguri pitici şi păuni. Pe iarbă fuseseră ridicate câteva corturi de grădină dungate, pe sub care trebăluiau diverşi servitori ce cărau tăvi cu sticle şi cu pahare de vin, de pe terasa castelului jos, pe peluză. În faţa castelului se înălţa o tisă bătrână cu ramuri întinse în toate direcţiile; sub ea, aleea se bifurca. Braţul stâng ocolea cu eleganţă peluza, ducând până în faţa castelului; cel drept se târa cu umilinţă până în partea din spate. Conform instrucţiunilor primite, am luat-o pe drumul destinat furnizorilor.

Stăpânul meu încă mai studia întreaga privelişte cu o privire lacomă.

— Lasă visatul tău jalnic cu ochii deschişi! i-am spus. Dacă vrei să ajungi să ai şi tu aşa ceva, trebuie mai întâi să treci de ziua de astăzi! Iată-ne intraţi! Acum trebuie să vedem ce facem. Care-i, de fapt, planul?

Într-o clipă, băiatul reveni cu picioarele pe pământ.

— Din câte ştim de la Lovelace, spuse el, presupun că, într-un fel sau în altul, o să-i atace pe miniştri. Cum, nu ştim! Asta se va întâmpla după momentul sosirii, când ei vor fi cât se poate de relaxaţi şi nu vor bănui absolut nimic. Amuleta e de importanţă vitală pentru planul lui, oricare ar fi acesta.

— Da! De acord! Am bătut uşor cu degetele în volan. Dar care e planul nostru?

— Avem două obiective: să găsim amuleta şi să aflăm ce capcană pregăteşte Lovelace!

— Probabil că va avea artefactul asupra lui. În orice caz, va fi bine păzit. Ar fi util să descoperim unde îl ţine, dar nu trebuie să i-l luăm înainte de sosirea invitaţilor. Ei trebuie să vadă că amuleta e la Lovelace, să dovedim că el este trădătorul! Iar dacă le putem arăta şi ce a pus la cale, cu atât mai bine! Vom avea toate dovezile de care avem nevoie.

---

[3] Atât de frumos, încât te întrebai dacă nu cumva erau fixaţi în pământ.

— Faci ca totul să sune atât de simplu! Mă gândeam la Faquarl, la Jabor şi la ceilalţi sclavi care l-ar fi putut însoţi pe Lovelace şi am oftat. Păi, atunci, trebuie să scăpăm mai întâi de furgonetă şi să abandonăm rolurile de băcani!

Aleea se termină brusc într-un rond acoperit cu pietriş, aflat în spatele casei. Acolo era parcată furgoneta florarului. În apropiere, larg deschise erau două uşi vopsite în alb, iar în faţa lor stătea un bărbat îmbrăcat în uniformă de culoare închisă, care ne-a făcut semn să oprim.

— În regulă! zise băiatul. Descărcăm furgoneta şi profităm de prima ocazie care ni se oferă. Aşteaptă instrucţiunile mele!

— Dar fac vreodată altfel?

Am reuşit să opresc furgoneta la câţiva centimetri de arbuştii ornamentali şi am coborât. Majordomul se apropie.

— Domnul Squalls?

— Eu, Domnia Voastră! Flăcăul de faţă… este fiul meu!

— Aţi întârziat! Bucătarul are nevoie de produsele voastre! Vă rog să le duceţi în bucătărie cât mai repede!

— Da, Domnia Voastră!

Un sentiment de nelinişte îmi străbătu esenţa şi-mi ridică părul de pe ceafă. Bucătarul… Nu, nu se poate! El e cu siguranţă în altă parte. Am deschis portiera din spate a furgonetei.

— Dă-i bice, fiule, dacă nu vrei să simţi greutatea palmei mele!

Mi-a produs un soi de plăcere mohorâtă să îl încarc pe băiat cu cât mai multe borcane posibile cu măsline de Siria şi cu melci uriaşi de pământ, apoi să-l împing s-o ia înainte. Băiatul se clătină sub povara ce-i apăsa braţele, într-un fel care îmi aduse aminte de Simpkin atunci, în magazinul lui Pinn. Am luat un bol mic cu limbi de pasăre, şi l-am urmat în spatele uşilor, pe un culoar rece, văruit în alb. Diverşi servitori de ambele sexe, de toate

felurile şi de toate mărimile alergau încoace şi încolo ca nişte iepuri speriaţi, ocupaţi cu o mie de treburi; peste tot era mare zarvă şi mare agitaţie. În aer plutea un miros de pâine proaspătă şi de carne friptă, care emana prin cadrul boltei ample ce străjuia intrarea în bucătărie.

Am aruncat o privire din uşă. Zeci de ajutoare de bucătar în halat alb trebăluiau la tăiat, la însiropat, la spălat, la feliat... Cineva sau ceva întorcea frigările în cuptor. Pe mese erau grămezi de legume; alături, foile de plăcintă erau umplute cu jeleu de fructe. Locul era ca un furnicar. Cel care conducea totul era un bucătar-şef corpolent, care în acel moment striga la un băiat îmbrăcat în uniformă albastră.

Bucătarul avea mânecile suflecate şi în jurul unui braţ purta un bandaj alb, înfăşurat de mai multe ori.

Am sărit direct la planul al şaptelea.

Şi m-am retras, ca să nu fiu văzut. Cunoşteam acele tentacule prea bine ca să mai am vreun dubiu.

Stăpânul meu intrase în bucătărie, aşezase delicata încărcătură pe un blat de lucru din apropiere, iar acum ieşea, fără să fi aflat mai mult decât ştia când intrase. Pe când dădea să părăsească încăperea, i-am îndesat în mână cutia cu limbi de pasăre.

— Ia şi astea! i-am şoptit. Eu nu pot să merg acolo!

— De ce?

— Du-te şi nu mai pune întrebări!

A fost înţelept că m-a ascultat, şi încă repede, pentru că servitorul în uniformă de culoare închisă reapăruse pe coridor şi se uita la noi cu interes. Ne-am îndreptat spre ieşire ca să luăm următoarea serie de produse. În timp ce trăgeam afară din furgoneta un coş cu pateu de mistreţ, i-am şoptit:

— Bucătarul-şef este djinnul Faquarl! Nu mă întreba de ce îi place să umble deghizat aşa, n-am idee! Eu nu pot să intru! M-ar vedea imediat!

Ochii băiatului se îngustară.

— Cum pot şti dacă spui adevărul?

— Va trebui să ai încredere în mine de data asta! Poţi să te descurci cu încă un pachet de carne de struţ? Hopa! Poate că nu! L-am ajutat să se ridice. Eu o să descarc furgoneta; tu du toate chestiile înăuntru! Amândoi ne vom gândi la ce avem de făcut!

Pe parcursul turelor făcute de băiat, am dezbătut planul de campanie. A fost nevoie de ceva dezbatere ca să ajungem la un acord. El voia să ne strecurăm pe lângă bucătărie şi să mergem să explorăm casa, dar eu nu aveam absolut nici un chef să mă apropii câtuşi de puţin de Faquarl. Ideea mea era să descărcăm, să ascundem furgoneta undeva, printre copaci, şi să ne furişăm înapoi, pentru a începe să investigăm, dar băiatul nu voia să audă de asta.

— Pentru tine nu este nici o problemă, spuse el. Poţi să străbaţi peluza deghizat în adiere de vânt sau ceva asemănător; eu nu pot: m-ar prinde înainte de jumătatea drumului. Acum, că am ajuns la castel, trebuie să mă duc înăuntru.

— Dar eşti un băiat de băcănie! Cum o să explici prezenţa ta când te vor găsi? Zâmbi dispreţuitor.

— Nu-ţi face griji! Nu o să mai fiu băiat de băcănie mult timp!

— Pentru mine e prea riscant să trec pe lângă bucătărie, i-am zis. Adineaori am avut noroc! De obicei, Faquarl mă simte de la un kilometru distanţă. Nu merge, va trebui să găsesc o altă cale de a pătrunde înăuntru!

— Nu-mi place asta! răspunse el. Cum o să ne întâlnim?

— Te găsesc eu! Tu ai doar grijă să nu fii prins între timp! Ridică din umeri. Dacă era mort de frică, se pricepea foarte bine să ascundă asta. I-am pus în braţe ultimele coşuri cu ouă de nagâţ şi l-am privit cum intra şovăielnic înăuntru. Apoi am închis portierele furgonetei, am lăsat cheile pe scaunul şoferului şi am analizat locul în care se afla maşina. În scurt timp am renunţat la ideea mea de a ascunde furgoneta printre copaci – în felul

acesta, probabilitatea de a atrage atenţia era mai mare decât dacă aş fi lăsat-o să stea liniştită acolo unde era. La urma urmei, nimeni nu se întreba ce este cu furgoneta florarului.

Castelul avea prea multe ferestre. Cineva ar putea să privească din spatele oricăreia dintre ele. M-am îndreptat spre uşă ca şi când aş fi avut de gând să intru, verificând din mers planurile: în depărtare, pe deasupra copacilor, chiar în interiorul cupolei celei mai ascunse, se vedea trecând o patrulă de santinele: asta nu era o problemă, pentru că ele nu mă puteau vedea! Clădirea în sine părea sigură.

Când am ajuns în apropierea uşii, am făcut un pas într-o parte, spre un loc de unde nu puteam fi văzut din interior, şi m-am transformat. Domnul Squalls deveni o şopârlă micuţă, care alergă către cel mai apropiat perete şi urcă pe el până la etajul întâi. Pielea mea maronie-gălbuie îmi oferea camuflajul ideal pentru mersul pe zid. Perişorii de pe picioare îmi ofereau o aderenţă excelentă. Ochii mei saşii priveau în toate direcţiile. Având în vedere situaţia, alesesem încă o formă perfectă. Alergam pe perete, întrebându-mă cum se descurca stăpânul meu cu problema deghizării, care pentru el era mai dificilă.

37
Nathaniel

De îndată ce puse coşul cu ouă jos, Nathaniel îşi aruncă privirea prin bucătărie, după victima pe care o căuta. Erau atât de mulţi oameni îngrămădindu-se acolo, încât la început nu zări nici urmă de băieţelul cu uniformă bleumarin şi se temu că acesta plecase. Apoi îl văzu în umbra bucătăresei grase care pregătea pastele. Aşeza una câte una un munte de gustări mici cât pentru o înghiţitură, pe un platou cu două etaje.

Era clar că băiatul avea de gând să ducă platoul undeva în casă, iar Nathaniel dorea să ajungă şi el tot acolo.

Se învârti prin bucătărie prefăcându-se că îşi goleşte coşurile şi lăzile, făcându-şi de lucru, şi deveni din ce în ce mai nerăbdător văzând că băiatul întârzia, mutând anevoie pe platou gustările cu smântână, cu brânză şi cu creveţi.

Ceva tare şi greu îl bătu pe umăr. Se întoarse.

Era şeful-bucătar, cu faţa roşie şi lucioasă de la aburii unsuroşi ai fripturilor ce sfârâiau în ulei încins. Doi ochi negri arzători îl fixară de sus. Bucătarul ţinea o toporişcă de carne în mâna-i grăsuţă şi cu mânerul acesteia îl bătuse pe Nathaniel pe umăr.

— Şi cam ce faci tu, mă rog, în bucătăria mea? îl întrebă bucătarul cu o voce domoală. Nimic de pe cele două planuri la care Nathaniel avea acces nu îi spunea în vreun fel că acesta nu era om. Totuşi, cu sfatul lui Bartimaeus în minte, nu îşi asumă nici un risc.

— Aşteptam doar să recuperez câteva dintre coşurile tatei, răspunse el politicos. Vedeţi dumneavoastră… nu avem multe! Îmi pare rău dacă v-am încurcat!

Bucătarul îi arată uşa cu toporişca.

— Pleacă!

— Da, domnule! Tocmai plecam!

Dar rămase pe coridorul de la intrarea în bucătărie, unde se sprijini de perete şi aşteptă.

Cum ieşea cineva din bucătărie, se prefăcea că se apleacă să-şi lege şireturile la pantofi. Era cam riscant, pentru că se temea să nu apară cumva bucătarul, dar simţea o exaltare aparte. După primul şoc, când îl văzuse pe mercenar la poartă, teama îi dispăruse, fiind înlocuită de o bucurie rar resimţită înainte – bucuria de a acţiona. Indiferent de ceea ce avea să se întâmple de acum înainte, nu avea să mai stea în aşteptare, în vreme ce duşmanii săi îşi urmau cu neruşinare planurile. De data asta avea să ia el taurul de coarne! El era vânătorul acum! El îi prindea în capcană!

Paşi uşori, şovăitori. Băiatul-valet apăru în prag, legănând platoul etajat pe cap. Ţinându-l cu o mână, o luă la dreapta, apoi tot înainte, pe coridor. Nathaniel îl ajunse din urmă.

— Bună, amice!

Vorbi pe un ton foarte prietenos şi, zicând acestea, îl măsură pe băiat din cap până în picioare. „Perfect! Exact mărimea potrivită”! Băiatul nu avea cum să nu observe acest interes.

— Hmm, doreşti ceva?

— Da! Există pe aici vreo cameră pe unde să mă pot schimba şi eu? Am venit de departe şi… ştii cum e!

La baza unei scări largi, băiatul se opri. Îi arătă un coridor lateral.

— Pe acolo!

— Poţi să îmi arăţi? Îmi e teamă să nu nimeresc vreo uşă greşită!

— Amice, deja am întârziat!

— Te rog eu!

Cu un mormăit de nemulţumire, băiatul se întoarse şi îl duse pe Nathaniel în susul coridorului. Mergea atât de repede, că platoul de pe creştet se clătina îngrijorător. Se

opri, îl îndreptă şi îşi continuă drumul. Nathaniel îl urmă, oprindu-se numai să înşface din coş făcăleţul pe care tocmai îl furase din bucătărie. La cea de-a patra uşă, băiatul se opri.

— Aici!

— Eşti sigur că aici e? Nu vreau să dau peste cineva!

— Dacă-ţi zic eu! Uite!

Băiatul împinse cu piciorul uşa, care se deschise lovindu-se de perete. Nathaniel răsuci făcăleţul prin aer. Băiatul şi platoul de argint căzură înăuntru şi loviră podeaua sălii de baie cu zgomotul unei arme care se descarcă; o ploaie de gustări cu smântână, cu brânză şi cu creveţi se împrăştie de jur împrejur. Nathaniel păşi înăuntru cu grijă, închise uşa în urma lui şi o încuie.

Băiatul căzuse leşinat, aşa încât Nathaniel nu întâmpină nici o rezistenţă să îi ia hainele. I-a fost cu mult mai greu să adune gustările care se împrăştiaseră pe jos şi care umpluseră toate crăpăturile din podea cu cremă. Brânza era moale şi putea fi de cele mai multe ori pusă înapoi pe gustări, dar creveţii… nu prea puteau fi recuperaţi întregi.

Când termină de aşezat platourile după cum se pricepu mai bine, Nathaniel îşi rupse haina de vânzător de legume în fâşii şi îl legă pe băiat fedeleş. Apoi îl trase într-una dintre cabinele de toaletă, închise uşa pe dinăuntru şi se caţără afară pe rezervorul de la closet. Ascunzând orice detaliu incriminator, Nathaniel îşi îndreptă uniforma în oglindă, îşi balansă de probă platoul pe cap şi părăsi încăperea. Gândind că nimic din ceea ce merită descoperit nu avea cum să fie în aripa rezervată servitorilor, îşi reluă drumul şi o apucă în sus pe scări.

Mai mulţi servitori se grăbiră pe lângă el în toate direcţiile, ducând tăvi şi lăzi de sticle, dar nimeni nu îl întrebă nimic.

În capătul scărilor se deschidea o uşă către un hol luminat de ferestre înalte şi arcuite. Podeaua era de marmură lustruită, acoperită din loc în loc de bogate

covoare persane. Busturi de alabastru, reprezentând conducători din vremuri apuse, stăteau în nişe săpate de-a lungul pereţilor văruiţi în alb. Chiar şi în lumina aceea palidă de iarnă, sculpturile străluceau orbitor.

Nathaniel trecu de-a lungul holului cu ochii întredeschişi.

Din faţă se auzeau voci zgomotoase, vesele care scandau urări. Hotărî că ar fi mai înţelept să le evite. O uşă deschisă lăsa să se vadă rafturi întregi de cărţi. Păşi înăuntru… şi se pomeni într-o frumoasă bibliotecă circulară, care se înălţa pe două etaje, către bolta de sticlă din tavan. Într-o parte, uşi mari de sticlă dădeau spre o pajişte şi spre un lac aflat ceva mai departe. Fiecare centimetru de perete era acoperit cu cărţi: mari, scumpe, vechi, colecţionate din oraşe de peste tot din lume. Pentru o clipă, visătoare, inima lui Nathaniel bătu admirativ. Într-o zi, şi el va avea o bibliotecă precum aceasta…

— Ce crezi că faci aici?

Un corp de bibliotecă se dădu în lături, descoperind o uşă chiar în faţa lui. O tânără brunetă stătea în pragul ei, fierbând de furie. Ceva din ea îi amintea parcă de doamna Luytens; iniţiativa îl părăsi, deschise şi închise gura fără să scoată vreun sunet.

Femeia înaintă. Purta o rochie elegantă; bijuterii sclipeau în jurul gâtului ei graţios. Nathaniel se adună.

— Păi… aţi dori o gustare cu creveţi?

— Cine eşti? Nu te-am mai văzut pe aici înainte! Vocea femeii era tăioasă şi dură. Îşi puse mintea în funcţiune.

— Sunt John Squalls, doamnă! Mi-am ajutat tatăl să vă livreze câte ceva de dimineaţă. Doar că un valet s-a îmbolnăvit tocmai acum, doamnă, şi m-au întrebat dacă n-aş putea să îi ajut! Nu au vrut să rămâneţi cu prea puţin personal într-o zi atât de importantă ca aceasta. Se pare că am luat-o într-o direcţie greşită, nefiind un obişnuit al casei…

— Destul! Ajunge! Se arăta încă ostilă; privirea ei

suspicioasă trecu peste platou: Uite în ce hal arată! Cum îndrăzneşti să aduci asemenea…

— Amanda! Un tânăr o urmă în bibliotecă. Aici erai! Şi, slavă Domnului, şi gustările! Dă-mi voie să ajung la ele! Bărbatul o depăşi şi se grăbi sa apuce două-trei dintre cele mai stinghere gustări de pe platoul de argint al lui Nathaniel: Chiar că mi-ai salvat viaţa! Mi-a făcut o foame teribilă drumul de la Londra până aici! Mmm, uite şi creveţi! Luă câţiva şi începu să mestece. Interesantă aromă! Foarte proaspeţi!… Spune-mi deci, Amanda!… Este adevărat ce se zice despre tine şi despre Lovelace? Toţi vorbesc despre asta…

Amanda Cathcart pufni uşor într-un râs cristalin, apoi făcu un semn scurt, arătându-i uşa lui Nathaniel.

— Tu! Ieşi şi serveşte-i pe cei din holul de la intrare! Şi pregăteşte-le mai bine pe următoarele!

— Da, doamnă!

Nathaniel se înclină uşor, aşa cum văzuse că fac servitorii de la casele bune, şi ieşi din bibliotecă.

Cât pe ce să fie prins! Inima îi bătea repede, dar mintea îi era limpede. Vinovăţia care pusese stăpânire pe el după incendiu se transformase într-o împăcare cu situaţia în care se afla. Doamna Underwood murise pentru că el furase amuleta. Ea murise, iar el supravieţuise. „Asta este!” Acum, la rândul său, Nathaniel îl va distruge pe Lovelace. Ştia că era foarte probabil să nu supravieţuiască experienţei, însă acest lucru nu-l îngrijora. Aşa a fost să fie, ca inamicul să aibă şanse mai multe de partea lui! Va reuşi sau va muri, dar măcar avea să încerce!

O anumită doză de eroism îi surâdea în această ecuaţie. Era clar că o folosea ca să-şi blocheze mental conştiinţa tulburată.

Merse după forfota care se auzea în holul de la intrare. Oaspeţii soseau acum în masă; coloanele de marmură vibrau de zgomotul vocilor lor. Miniştri de stat intrau grăbiţi pe uşă, scoţându-şi mănuşile şi dându-şi jos

fularele lungi de mătase, trăgându-şi respiraţia în aerul rece de pe hol. Domnii purtau smoching, iar doamnele, rochii elegante. Servitorii stăteau pe margine, le luau hainele şi împărţeau şampanie. Nathaniel se ţinu deoparte pentru o clipă, apoi, cu platoul purtat pe sus, plonja în mulţime.

— Domnule, doamnă, doriţi...? Gustări cu brânză şi cu creveţi, doamnă! Vă pot oferi ceva...?

Se învârtea, îşi făcea drum cu platoul, şi asta printr-o mulţime de mâini întinse, care se aruncau asupra gustărilor ca nişte pescăruşi aţintiţi asupra prăzii. Nimeni nu i se adresă şi nimeni nu păru măcar să îl privească. De câteva ori fu lovit de braţele care se întindeau să apuce o gustare sau care duceau delicatesele către o gură larg deschisă. Nathaniel se văzu aruncat din mulţime, fără aer şi cu gulerul în dezordine.

Un servitor înalt, cu o înfăţişare jalnică, stătea lângă el şi umplea pahare dintr-o sticlă.

— Sunt ca animalele, nu-i aşa? şopti el apăsat. Afurisiţii ăştia de magicieni!

— Da!

Nathaniel de abia dacă-l asculta. Urmărea în schimb mulţimea de miniştri, lentilele sale permiţându-i să cuprindă întreaga activitate din hol. Aproape fiecare bărbat sau femeie avea un drăcuşor păzitor care-i zbura în dreptul umerilor. În vreme ce stăpânii lor erau prinşi cu amabilităţi sociale, vorbind unul peste altul şi atingându-şi unii altora bijuteriile, servitorii acestora purtau la rândul lor o discuţie, numai a lor. Fiecare drăcuşor îşi dădea importanţă, încercând să îşi pună rivalul într-o lumină nefavorabilă şi împungându-l pe ascuns cu coada ascuţită în zone sensibile. Unii îşi schimbau culoarea, încercând toate nuanţele înainte de a se opri la un roşu aprins sau la un galben strălucitor. Alţii se mulţumeau să se strâmbe, imitând expresia sau gesturile stăpânilor rivalilor lor, iar dacă magicienii observau toate acestea, arunci se prefăceau foarte bine

că nu îi văd. Pe Nathaniel, combinaţia de zâmbete false de pe chipul invitaţilor şi giumbuşlucurile drăcuşorilor păzitori îl ameţi.

— Tu serveşti chestiile alea sau le-ai scos la plimbare?

Vorbise o doamnă cu înfăţişare ameninţătoare, cu şolduri mari şi talie pe măsură. În urma ei plutea un drăcuşor impunător. Iar alături de ea... Inima lui Nathaniel tresări – recunoscuse ochii umezi şi faţa de peşte. Domnul Lime, tovarăşul lui Lovelace, cu cel mai mic şi mai stângaci drăcuşor păzitor pe care şi-l putea cineva închipui, tânguindu-i-se la ureche. Nathaniel rămase impasibil şi îşi înclină capul, oferind platoul.

— Îmi cer scuze, doamnă!

Ea luă două gustări, Lime luă una. Nathaniel îşi fixase privirea în podea cu smerenie, dar simţi privirea bărbatului aţintită asupra lui.

— Nu te-am mai văzut cumva şi în alt loc? întrebă bărbatul sinistru. Femeia îşi trase de mânecă însoţitorul.

— Vino, Rufus! De ce vorbeşti cu plebea, când există atâţia oameni adevăraţi cu care ai putea vorbi? Uite-o pe Amanda!

Magicianul ridică din umeri şi se lăsă târât înainte. Trăgând neliniştit cu coada ochiului după ei, Nathaniel îl văzu pe drăcuşorul păzitor al lui Rufus Lime privindu-l fix, cu capul întors la nouăzeci de grade, până când se pierdu în mulţime.

Servitorul de lângă el nu vedea toate acestea; pentru el, drăcuşorii erau invizibili.

— Văd că ai terminat cu alea, îi zise acesta. Fă o tură cu tava asta de băuturi! Sunt însetaţi ca nişte cămile! Doar că majoritatea au maniere mai puţin elegante decât ele!

Câţiva dintre oaspeţi o luaseră în josul holului, către o galerie interioară, iar Nathaniel fu mulţumit că putea să o şteargă odată cu ei. Trebuia să scape de mulţime ca să exploreze şi alte zone din casă. Până acum nu văzuse nici urmă de Lovelace, de amuletă sau vreo posibilă

capcană. Dar nu avea să se întâmple nimic deocamdată, de vreme ce prim-ministrul nu ajunsese încă.

La jumătatea holului, femeia din bibliotecă stătea în mijlocul unui grup mic, monopolizând atenţia tuturor cu discursul ei. Nathaniel se opri nu departe, dându-le ocazia oaspeţilor să-şi schimbe paharele goale cu altele pline de pe tava lui.

— Veţi vedea în câteva minute, zise femeia. Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată! Simon a cerut să i se aducă din Persia special pentru această după-amiază!

— Se poartă foarte frumos cu tine! zise sec un domn, sorbind din pahar. Amanda Cathcart roşi.

— Aşa este, zise ea. Este foarte bun cu mine! Vai! Dar este, cu adevărat, cel mai minunat lucru! Sunt sigură că va lansa o modă! Totuşi, nu a fost uşor de instalat – oamenii lui au lucrat la el toată săptămâna. Am văzut camera pentru prima dată în dimineaţa asta. Simon mi-a spus că o să-mi taie respiraţia şi a avut dreptate!

— A sosit prim-ministrul! anunţă cineva.

Cu strigăte de admiraţie, oaspeţii se grăbiră către uşi, conduşi de Amanda Cathcart. Nathaniel urmă exemplul celorlalţi servitori şi se rezemă respectuos de o coloană, aşteptând să fie chemat.

Rupert Devereaux a intrat cu zâmbetul lui obişnuit abia schiţat, scoţându-şi mănuşile şi punându-le, cu zgomot, una peste alta. Se deosebea de mulţimea aflată în adulaţie nu doar prin veşmântul său elegant şi prin charismă (care impresionau ca de obicei, după cum îşi amintea Nathaniel), ci şi prin înfăţişarea însoţitorilor săi: un corp de gardă format din patru magicieni ursuzi, îmbrăcaţi în costume gri şi – mult mai înfricoşător –, de un afrit răutăcios şi greoi, înalt de vreo doi metri, cu pielea de un fosforescent negru-verzui. Afritul venea exact în urma stăpânului său, privind invitaţii cu ochii săi roşii, sinistri.

Toţi drăcuşorii chiţăiră cu teamă. Oaspeţii îşi înclinară

capul respectuos.

Nathaniel realiză că prim-ministrul îşi etala puterile faţă de toţi miniştrii adunaţi de faţă, dintre care unii poate aspirau la poziţia sa. Era, desigur, destul cât să îl impresioneze pe Nathaniel! Cum se aştepta Lovelace să înfrângă ceva atât de puternic precum afritul prim-ministrului? Ideea în sine părea nebunie curată!

Apăru Lovelace însuşi, îndemnând pe toată lumea să îl salute pe conducător. Expresia lui Nathaniel rămase impasibilă, dar trupul îi era încordat de ură.

— Bine ai venit, Rupert!

Multe strângeri de mână. Lovelace păru că nu bagă în seamă prezenţa afritului, care aproape că îi atingea acum umărul. Se întoarse şi se adresă mulţimii.

— Doamnelor şi domnilor! Acum, cu sosirea iubitului nostru prim-ministru, putem declara oficial conferinţa deschisă! Din partea domnişoarei Amanda, vă urez bun venit la Heddleham Hall! Vă rog să vă simţiţi ca acasă! Ochii săi se îndreptară în direcţia lui Nathaniel, care se afundă şi mai mult în umbra coloanei. Apoi privirea lui Lovelace se mută mai departe şi continuă: În curând vom asculta primele discursuri în Marele Salon, pe care Lady Amanda l-a redecorat special pentru ziua de astăzi. Între timp, poftiţi vă rog spre încăperea alăturată, unde vă aşteaptă şi alte gustări!

Îşi flutură mâna. Oaspeţii începură să se mişte.

Lovelace se aplecă să-i vorbească lui Devereaux. Din spatele coloanei, Nathaniel prinse numai cuvintele:

— Trebuie doar să-mi aduc nişte accesorii pentru discursul de deschidere, Excelenţă! Mă scuzaţi, vă rog? Voi reveni în câteva minute!

— Sigur, sigur, Lovelace! Nu te grăbi!

Anturajul lui Devereaux părăsi holul, urmat îndeaproape de afritul cu un aer furios. Lovelace îi privi o clipă, apoi o luă în direcţia opusă. Nathaniel rămase unde era, prefăcându-se foarte ocupat cu strângerea paharelor lăsate pe mobila veche şi pe piedestalurile de marmură

care se înşirau în hol. Apoi, când ultimul servitor plecă, puse repede tava pe o masă şi, ca o fantomă în noapte, o luă pe urma lui Lovelace.

38

Simon Lovelace străbătu singur coridoarele şi galeriile castelului. Mergea cu capul înclinat şi cu mâinile împreunate lejer la spate. Nu dădu atenţie şirului de picturi, sculpturi, tapiserii şi alte obiecte de artă pe lângă care trecea şi nici nu privi în urmă.

Nathaniel se mişca repede de la o coloană la un piedestal, de la un raft de bibliotecă la un birou, ascunzându-se după fiecare dintre acestea, până când fu mulţumit că vrăjitorul era destul de departe de el, încât să-şi poată continua drumul. Tâmplele îi zvâcneau cu putere; urechile îi ţiuiau ca atunci când fusese ţintuit în pat cu febră. Doar că acum nu se simţea bolnav, ci plin de viaţă.

Se apropia cu repeziciune momentul în care Lovelace avea să dea lovitura. Ştia acest lucru de parcă el l-ar fi pus la cale. Încă nu ştia ce formă va lua atacul, dar îi presimţea iminenţa în linia încordată a umerilor magicianului, în felul rigid şi absent al mersului acestuia.

Spera să îl găsească Bartimaeus. Djinnul era singura lui armă.

Lovelace urcă o scară îngustă şi dispăru printr-o arcadă deschisă. Nathaniel urcă după el, păşind cu zgomot pe treptele alunecoase de marmură.

La intrarea în arcadă, se uită împrejur. Părea a fi o bibliotecă mică sau un fel de galerie, luminată difuz de ferestrele din acoperiş. Lovelace îşi continuă drumul de-a lungul culoarului central, printre câteva rânduri de rafturi ce ieşeau în afară. Ici-colo se aflau măsuţe decorative, pe care erau o groază de obiecte de forme neobişnuite. Nathaniel se uită încă o dată şi observă că individul pe care îl urmărea se apropiase de uşa de la celălalt capăt al încăperii, aşa că intră tiptil în cameră.

Brusc, Lovelace vorbi:

— Maurice!

Nathaniel sări în spatele primului raft de bibliotecă. Se lipi de perete şi se strădui să respire silenţios. Auzi uşa deschizându-se. În taină şi cu grijă să nu facă nici cel mai mic zgomot, îşi întoarse capul până când putu să privească peste cărţile din imediata-i apropiere. Alte rânduri de bibliotecă îl separau de capătul celălalt al galeriei, dar printre spaţiul dintre cele două rafturi reuşi să întrezărească faţa roşie şi plină de riduri a lui Schyler, bătrânul magician. Pe Lovelace însă nu-l putea vedea.

— Simon, ce s-a întâmplat? De ce ai venit?

— Ţi-am adus un cadou! Lovelace părea relaxat şi amuzat. Băiatul!

Nathaniel aproape leşină din cauza surprizei. Muşchii i se încordară, gata de fugă. Lovelace făcu câţiva paşi spre raftul de cărţi şi spuse:

— Nu te obosi! Ai muri înainte să părăseşti încăperea! Nathaniel îngheţă. La un pas de a avea un atac de panică, rămase totuşi nemişcat.

Lovelace i se adresă din nou, mişcându-şi braţul cu o curtoazie ostentativă:

— Vino aici la Maurice! Nathaniel înaintă, târându-şi picioarele. Lovelace continuă: Uite un băiat ascultător! Şi nu mai tremura în halul asta! Iată încă o lecţie pentru tine: un magician nu îşi arată niciodată teama!

Nathaniel păşi pe culoarul principal al bibliotecii şi se opri în faţa bătrânului magician. Trupul îi tremura, nu de teamă, ci de furie. Îşi aruncă privirea în stânga şi în dreapta, căutând căi de scăpare, dar nu zări nici una. Mâna lui Lovelace îl bătu pe spate. Se smuci de sub atingere.

— Mă tem că nu am timp să stau de vorbă! spuse magicianul. Te las în grija lui Maurice! Vrea să îţi propună ceva! Scuză-mă, ai zis ceva sau mormăiai?

— Cum ai ştiut că mă aflu aici?

— Rufus Lime te-a recunoscut! Nu credeam că ai fi în

stare să încerci ceva pripit jos, la parter, ţinând cont de faptul că poliţia e pe urmele tale în legătură cu... incendiul acela nefericit. Aşa că m-am gândit că ar fi mult mai simplu să te scot din mulţime înainte să poţi crea probleme! Acum scuză-mă, am o obligaţie care nu suportă amânare! Maurice – a sosit momentul!

Faţa lui Schyler se schimonosi de satisfacţie.

— A venit Rupert, nu-i aşa?

— A venit, şi oamenii lui au invocat un afrit... ceva de neimaginat! Crezi că bănuieşte ceva?

— Ha! Nu! E paranoia obişnuită, acutizată de atacul acela blestemat de la parlament! Rezistenţa ar trebui trasă la răspundere – ne-au îngreunat misiunea de azi! Odată ce ajungi la putere, Simon, trebuie să le dăm de urmă copiilor ăstora tâmpiţi şi să îi atârnăm în lanţuri în Tower Hill!

Lovelace mormăi:

— Afritul va fi de faţă la discurs! Oamenii lui Rupert vor insista!

— Va trebui să stai aproape de el, Simon! El trebuie să primească primul şoc!

— Da! Sper că amuleta...

— Ştt! Nu mai pierde vremea! Am vorbit deja despre asta! Ştii că va rezista!

Ceva din vocea bătrânului îi aminti lui Nathaniel de nerăbdarea rece a mentorului său. Faţa ridată se schimonosi:

— Doar nu eşti neliniştit din pricina femeii?

— Amanda? Sigur că nu! Ea nu înseamnă nimic pentru mine! Aşa că... Lovelace respiră adânc.

— E totul pregătit? întrebă bătrânul.

— Pentagrama e gata! Am studiat bine camera! Rufus a pus deja cornul pe poziţie, deci cu asta s-a rezolvat! Voi fi pe fază! Dacă vreunul dintre ei opune rezistenţă pe parcurs, vedem ce se întâmplă şi facem ce ne stă în putinţă! Dar mă îndoiesc că va fi nevoie de intervenţia noastră.

— Aştept cu atâta nerăbdare să văd ce se va întâmpla, recunoscu bătrânul.

— Ne vedem în curând!

Lovelace se întoarse şi o luă spre arcadă. Părea că uitase de existenţa lui Nathaniel.

Brusc, bătrânul vorbi în urma lui:

— Amuleta din Samarkand! O porţi deja? Lovelace nu privi în urmă.

— Nu! E la Rufus! Afritul ar mirosi prezenţa ei de la o poştă, dacă ar avea ocazia. O voi pune când intru!

— Ei, atunci succes, băiete!

Nici un răspuns. O clipă mai târziu, Nathaniel auzi paşi coborând scara şi îndepărtându- se.

Apoi Schyler zâmbi. Toate ridurile şi toate cutele de pe faţa lui păreau să izvorască din colţul ochilor, însă ochii în sine erau doar două fante goale. Trupul îi era atât de gârbovit de vârsta, încât era doar cu puţin mai înalt decât Nathaniel. Pielea mâinilor lui, acoperită de pete maronii, părea de ceară. Totuşi, Nathaniel simţea puterea de care acesta era capabil.

— John, îi zise Schyler. Acesta e numele tău, nu-i aşa? John Mandrake! Am fost foarte surprinşi să te găsim în casă. Unde ţi-e demonul? L-ai pierdut? Asta e o dovadă de neatenţie!

Nathaniel strânse din buze. Îşi aruncă privirea spre cea mai apropiată măsuţă. Erau câteva obiecte neobişnuite pe ea: boluri de piatră, pipe de os şi o pelerină de pene mâncată de molii, purtată cândva, poate, de un şaman nord-american. Nici unul dintre acestea nu îi erau de vreun folos.

— Eu eram de părere că ar fi trebuit să fii ucis pe loc, zise Schyler, dar Simon vede lucrurile în perspectivă mult mai bine decât mine! El a sugerat să îţi facem o propunere!

— Şi anume...?

Nathaniel cercetă măsuţa următoare. Erau acolo câteva cuburi de metal, mici, banale, înfăşurate în fâşii

de hârtie decolorată. Magicianul îi urmări privirea.

— Aaa! Admiri colecţia domnişoarei Cathcart? Nu vei găsi nimic cu puteri magice acolo! Este la modă printre oamenii de rând bogaţi să ţină articole magice în casă, dar nu este la modă să şi ştie ceva despre ele. Ha! Ignoranţa este o binecuvântare! Sholto Pinn este întotdeauna asaltat de astfel de nebuni, care vor zdrăngănele lipsite de valoare.

Nathaniel ridică din umeri.

— Vorbeai de o propunere.

— Da! În câteva minute o sută dintre cei mai puternici şi mai străluciţi miniştri din guvern vor fi morţi, împreună cu binecuvântatul nostru prim-ministru. Când noua administraţie a lui Simon preia controlul, ordinele magice inferioare ne vor urma fără discuţie, de vreme ce noi vom fi oricum mai puternici decât ei. Totuşi, noi nu suntem mulţi şi vor trebui ocupate poziţiile libere din sectoarele mai influente din guvern. Vom avea nevoie de magicieni talentaţi care să ne ajute să conducem. Mare bogăţie şi mari binefaceri ale puterii îi aşteaptă pe aliaţii noştri! Vezi tu, acum eşti tânăr, Mandrake, dar dă-ţi seama de talentul tău! Ai stofa unui mare magician! Alătură-te nouă şi îţi vom oferi o ucenicie aşa cum ţi-ai dorit dintotdeauna. Gândeşte-te numai: fără experimente făcute de unul singur, fără plecăciuni şi scame adunate de pe urma proştilor care nu merită nici măcar să îţi cureţe pantofii! Te vom pune la încercare şi te vom inspira, vom scoate talentul din tine la iveală şi îl vom lăsa să se manifeste. Şi, poate într-o zi, când eu şi Simon nu vom mai fi, tu vei fi supremul…

Vocea i se pierdu, lăsând povestea neterminată. Nathaniel tăcu. Şase ani de ambiţie şi frustrare îi rămăseseră săpaţi în minte. Şase ani de dorinţe înăbuşite – să fie recunoscut pentru ceea ce era, să îşi exercite puterea în mod deschis, să meargă la parlament ca un mare ministru de stat. Şi acum, duşmanii săi îi ofereau tot ceea ce îşi dorise. Oftă adânc.

— Eşti tentat, John! Văd asta! Ei, ce zici? îl privi pe magician direct în ochi.

— Simon Lovelace chiar crede că m-aş alătura lui?

— Da!

— Chiar şi după tot ceea ce s-a întâmplat?

— Chiar şi aşa! El ştie cum gândeşti!

— Atunci Simon Lovelace e un prost!

— John!...

— Un prost arogant!

— Tu ar trebui...

— După ceea ce mi-a făcut? Mi-ar putea oferi lumea asta întreagă şi tot l-aş refuza! Să mă alătur lui? Mai curând aş muri!

Schyler dădu din cap a încuviinţare, ca şi cum răspunsul îl mulţumea.

— Da, ştiu! L-am avertizat că vei spune asta! Te-am perceput aşa cum eşti – un copil prostuţ şi confuz! Ha! Nu ai fost crescut corect! Mintea îţi este înceţoşată! Nu eşti unul dintre ai noştri!

Făcu un pas înainte. Pantofii îi scârţâiră pe podeaua lucioasă.

— Deci n-ai de gând să fugi, băiete? Djinnul tău a dispărut! Nu ai nici o alta putere! Nu vrei să-ţi iei un avans de câţiva paşi?

Nathaniel nu fugi. Ştia că i-ar fi fost fatal. Aruncă o privire către celelalte mese, dar nu putea vedea clar ce obiecte erau expuse acolo. Duşmanul lui îi bloca accesul la ele.

— Ştii, am fost impresionat când ne-am întâlnit prima dată, continuă bătrânul. Erai atât de tânăr, aveai atâtea cunoştinţe! Am gândit că Simon a fost foarte dur cu tine; chiar şi chestia aia cu micro-spiritele a fost amuzantă şi a dovedit o natură întreprinzătoare. În mod normal, te-aş ucide lent – asta mi-ar oferi mai multă plăcere! Dar am o treabă importantă în câteva minute şi nu am vreme de pierdut!

Magicianul ridică o mână şi pronunţă un cuvânt. Un

nimb mic şi negru apăru, strălucind şi fluctuând în jurul degetelor sale. Nathaniel se aruncă într-o parte.

39
Bartimaeus

Am sperat că băiatul va fi în stare să se ţină departe de pericole până când ajungeam eu la el. A durat însă mai mult decât mi-am imaginat să pătrund înăuntru.

Şopârla alergă pe perete când în sus, când în jos: în spatele cornişelor, pe după arcade, de-a lungul pilaştrilor, din ce în ce mai repede şi mai dezordonat. Fiecare fereastră la care ajungea – şi erau destule în castel – era bine închisă, ceea ce o frustra peste măsură. Lovelace şi ai lui nu auziseră niciodată de beneficiile aerului proaspăt?

Trecură mai multe minute. Nu se ivise nici o ocazie. Adevărul e că urăsc să pătrund prin efracţie, atunci când există altă soluţie! Era imposibil de ghicit dacă în camerele de jos erau privitori care ar fi putut reacţiona la cel mai mic zgomot. Dacă puteam găsi măcar o crăpătură, o fisură cât de mică prin care să mă strecor… Dar locul acela era prea bine etanşat!

Nu aveam de ales: trebuia să încerc un horn!

Având în minte planul acesta, am luat-o spre acoperiş, dar pe drum atenţia mi-a fost distrasă de un rând de ferestre foarte înalte şi bogat decorate, de pe una dintre aripile clădirii. Ferestrele lăsau să se ghicească în spatele lor o cameră de dimensiuni considerabile. Şi nu numai atât: o reţea puternică de bare magice acopereau în zigzag fereastra pe nivelul al şaptelea! Nici una dintre celelalte ferestre de la Hall nu avea o asemenea apărare! Toate astea îmi stârniră curiozitatea.

Şopârla se grăbi să arunce o privire, târându-şi solzii pe piatră. Apucă strâns o coloană şi îşi întinse gâtul spre fereastră, având grijă să se ţină la distanţă de barele lucitoare. Ceea ce văzu înăuntru era chiar foarte

interesant. Ferestrele dădeau într-un hol mare sau un fel de amfiteatru, luminat de douăsprezece candelabre suspendate de tavan. În mijloc se ridica un mic podium, acoperit cu pânză roşie, în jurul căruia o sută de scaune erau aşezate în semicerc. Un pupitru pentru vorbitor se ridica pe podium, cu tot ce îi trebuie unei astfel de mese – carafa de apă şi un pahar! Era clar că aceasta era locaţia conferinţei.

Totul din decorul sălii – de la candelabrele de cristal la detaliile din aur bogat de pe pereţi – era menit să fie pe gustul (vulgar) al magicienilor, dornici de parvenire. Dar lucrul cu adevărat extraordinar în încăperea aceea era podeaua, ce părea făcută în întregime din sticlă. Pe toată întinderea, din perete în perete, aceasta scânteia şi strălucea, reflectând imaginea candelabrelor într-o mie de culori şi de nuanţe neobişnuite.

Dacă asta nu vi se părea destul de neobişnuit, atunci aflaţi că sub sticlă se întindea un covor foarte frumos. Părea făcut în Persia şi înfăţişa – pe lângă o bogăţie de dragoni, himere, manticori[1] şi păsări – o excepţional de detaliată scenă de vânătoare! Un prinţ în mărime naturală şi curtea sa călăreau într-o pădure, înconjuraţi de câini, de leoparzi, de şoimi şi de alte sălbăticiuni dresate; în faţa lor, dintre tufişuri, o turmă de căprioare iuţi de picior alergau să îşi găsească scăparea. Cornii sunau, flamurile fluturau. Era o scenă de curte idilică, orientală, şi aş fi fost chiar impresionat dacă nu mă uitam mai bine la chipurile curtenilor.

Asta chiar că îi strica efectul! Unul dintre ele reprezenta mutra oribilă a lui Lovelace, iar altul arăta precum Sholto Pinn. Într-un colţ, am putut să o revăd pe cea care m-a ţinut odată în captivitate, Jessica Whitwell, călărind o iapă albă. Sigur că Lovelace putea distruge farmecul unei piese de artă de excepţie cu asemenea

[1] Monstru legendar cu cap de bărbat, corp de leu şi coadă de dragon sau de scorpion. (n. tr.)

detalii slugarnice[1]. Era clar acum: prinţul era Devereaux, prim-ministrul, şi fiecare dintre magicieni era ilustrat în gloata linguşitoare!

Podeaua interesantă nu era singurul lucru bizar din camera aceea circulară. Toate celelalte ferestre ale ei erau zăbrelite în acelaşi fel ca şi cele prin care priveam. Destul de uşor de înţeles totuşi: guvernul avea să fie înăuntru – camera trebuia deci păzită de atacuri!

Totuşi, ascunse în lucrătura de piatră a ferestrei mele erau nişte chestii care păreau să fie bare metalice împletite, dar scopul lor nu îmi era clar.

Tocmai mă gândeam la asta, când uşa de la capătul sălii se deschise şi un magician păşi uşor înăuntru. Era omul libidinos pe care îl depăşisem cu maşina: „Lime, spusese băiatul, unul dintre acoliţii lui Lovelace!” Acesta din urmă ducea un obiect în mână, acoperit de o pânză. Cu paşi grăbiţi şi clipind nervos, merse până la podium, se urcă pe el şi se apropie de pupitrul vorbitorului. Exista un raft în interiorul acestuia, ascuns de podeaua de dedesubt, şi bărbatul aşeză obiectul înăuntru.

Înainte de a-l aşeza, luă pânza. Un fior îmi trecu prin solzi.

Era cornul de invocare pe care îl zărisem în salonul lui Lovelace în noaptea în care am furat Amuleta din Samarkand. Fildeşul era îngălbenit de vreme şi fusese întărit cu benzi fine de metal, dar amprentele înnegrite[2]

---

[1] Cât trebuie să fi urât ţesătorii din Basra să primească o asemenea monstruozitate de comandă! S-au dus vremurile acelea în care urzeau djinni în ţesătura covoarelor lor, creând obiecte care să-i poarte pe stăpânii lor de-a lungul şi de-a latul Orientului Mijlociu. Şi unde mai pui că erau şi rezistente la pete! Sute dintre ai noştri fuseseră astfel înrobiţi! Dar acum, că puterea magică din Bagdad se prăbuşise de mult, breasla acestor meşteşugari supravieţuise doar urzind nimicuri de atracţie turistică pentru clienţi bogaţi din străinătate. Aşa funcţionează progresul!

[2] Singurele urme ale primei persoane care a suflat în corn – o condiţie esenţială fiind ca primul utilizator să se pună în întregime la dispoziţia entităţii invocate! Vă imaginaţi, desigur, că astfel de

erau încă vizibile lateral.

„Cornul de invocare!”

Începea să se facă lumină. Zăbrelele magice de la fereastră, apoi cele de metal din lucrătura de piatră, gata să se închidă… Sistemul de apărare al sălii nu era menit să ţină pe cineva la depărtare – erau menite să îi ţină pe toţi cei dinăuntru închişi!

Nu mă gândeam că era cazul să intru.

Fără să dau prea multă atenţie posibilelor santinele, am şters-o în sus pe perete şi peste acoperişul cu ţiglă roşie a castelului, către cel mai apropiat horn. M-am tras spre margine şi, când eram gata să mă vâr înăuntru, m-am retras cu un fior. O reţea de fire strălucitoare era suspendată sub mine, în dreptul găurii. Acces blocat!

Nervos, am traversat acoperişul de la un capăt la altul, verificând fiecare coş. Toate erau astupate. Câţiva magicieni se străduiseră din greu să protejeze locul de spioni. M-am oprit în cele din urmă, întrebându-mă ce să fac.

Între timp, în faţa casei, un şuvoi continuu de maşini cu şofer[1] tot opreau la scară şi se goleau de ocupanţi, continuându-şi apoi drumul către o parcare laterală. Majoritatea oaspeţilor veniseră deja şi conferinţa era gata să înceapă.

Mi-am aruncat privirea peste pajiştile din apropiere. Câţiva întârziaţi se grăbeau spre castel.

Şi nu erau singurii! În mijlocul pajiştii era un lac împodobit cu o fântână arteziană, închipuind un zeu grec, îndrăgostit, care încerca să sărute un delfin[2].

Dincolo de lac, un şofer cotea printre copaci, către aleea de la intrare. Pe această alee înaintau trei siluete:

---

cornuri, cu acest vizibil defect de design, sunt destul de rare!

[1] Ca un exemplu perfect al stilului îngrozitor pe care îl abordau magicienii în toate, fiecare dintre vehicule era mare, negru şi strălucitor! Chiar şi cel mai mic dintre acestea arăta de parcă visa să se facă dric când o să crească mare!

[2] De nerecomandat!

două mergeau repede, iar o a treia, şi mai repede. Domnul Squalls se grăbea destul de sârguincios pentru cineva care fusese de curând bruscat de un şoarece de câmp.

Fiul se mişca şi mai bine: hainele puţine îl îndemnau să se grăbească astfel (de la distanţa asta arăta ca o mică pată neagră). Dar nici unul din cei doi nu reuşea să meargă la fel de repede ca mercenarul cu barbă, a cărui haină flutura în urmă-i, în vreme ce acesta o luase deja de-a curmezişul pe pajişte.

„Ah! Asta ar putea crea probleme!"

M-am ghemuit pe marginea hornului, blestemându-mi reţinerea faţă de cei doi Squalls[1] şi oscilând în sinea mea dacă să ignor sau nu trioul care se apropia. Dar o nouă privire în direcţia lor mă făcu să mă hotărăsc! Bărbosul venea din ce în ce mai repede. Ciudat era că părea să meargă normal, dar mânca pământul ceva de speriat. Străbătuse deja jumătate din distanţa până la lac. Peste un minut avea să fie în casă, gata să dea alarma!

Ei bine, trebuia să mai aştepte! Nu mai aveam timp să fiu discret! M-am transformat într-o cioară şi am zburat de pe acoperiş, cu un ţel precis.

Omul în negru se apropiase binişor. Am observat o sclipire în aerul din zona picioarelor lui, o ciudăţenie – ca şi cum mişcarea lor nu aparţinea clar nici unuia dintre planuri. Apoi am înţeles: purta cizme de şapte leghe pe pas[2]! După încă vreo doi paşi, traiectoria lui era deja prea iute pentru a mai putea fi urmărită – făcea probabil

---

[1] Am crezut că loviturile mele îi vor ţine inconştienţi cel puţin câteva zile. Dar am dat greş! Aşa se întâmplă: graba strică treaba!

[2] Mijloace magice puternice, inventate în Europa medievală! La comanda celui care le purta, cizmele puteau acoperi distanţe considerabile în cel mai scurt timp. Nu se supuneau legilor obişnuite (pământene) de timp şi spaţiu. Se presupune că fiecare cizmă conţine un djinn capabil să călătorească pe un ipotetic al optulea plan (nu că eu aş şti ceva despre asta!). Acum era lesne de înţeles cum reuşise mercenarul să scape, când a furat prima dată amuleta pentru Lovelace!

cam o milă cu fiece pas! Mi-am iuţit şi eu zborul.

Marginea lacului era un locşor tare frumos (dacă nu ţineai cont de statuia cu dezgustătorul zeu bătrân şi cu delfinul!). Un grădinar bătrân smulgea buruienile pe mal.

Câteva răţuşte inocente pluteau plictisite pe suprafaţa lacului. Trestiile fluturau în vânt. Cineva plantase un umbrar de caprifoi în apropierea lacului: frunzele lui sclipeau cu un verde plăcut şi liniştitor în soarele după-amiezii.

Am menţionat asta doar de dragul poveştii!

Prima mea detonare nu îl nimeri pe mercenar (fiind greu să estimezi viteza cuiva care poartă „cizme de şapte leghe pe pas”), dar lovi foişorul, care se evaporă instantaneu. Grădinarul ţipă scurt şi se aruncă în lac, făcând valuri care le purtară pe răţuşte în larg. Trestiile luară foc. Mercenarul îşi ridică privirea. Nu mă observase înainte, fiind probabil prea preocupat să îşi ţină cizmele sub control, aşa că nu fusese prea cinstit din partea mea, dar… Of! Întârziam la conferinţă! Cea de-a doua detunătură îl lovi drept în piept. Bărbatul dispăru într-o masă de flăcări de culoarea smaraldului.

De ce nu or fi toate problemele la fel de uşor de rezolvat? Am făcut un scurt tur de orizont, dar nu erau observatori. Nu era nimic periculos în zare, dacă nu luai în consideraţie fundul roz al fiului lui Squalls. Cei doi făcuseră cale-ntoarsă şi alergau acum spre ieşirea din parc. „Bun!” Tocmai aveam de gând să mă întorc iar spre casă, când fumul exploziei mele se risipi şi îl dezvălui pe mercenar zăcând într-o groapă plină de noroi, cam de un metru adâncime, murdar, clipind des, dar cât se poate de viu.

„Hmmm!” Asta era ceva ce nu luasem în calcul!

Am frânat în aer, m-am întors şi am propagat o lovitură mai puternică şi mai concentrată. Era genul de şoc care ar fi făcut până şi genunchii lui Jabor să tremure un picuţ; şi cu siguranţă ar fi transformat majoritatea oamenilor într-un vălătuc de fum purtat de vânt.

Dar nu şi pe bărbos! De îndată ce se stinseră flăcările, el se şi ridică în picioare, cât se poate de relaxat! Arăta ca un cotoi abia trezit din somn. Desigur, o parte din haină i se arsese, dar, pe dedesubt, trupul îi era neatins!

Nu m-am mai deranjat încă odată! Înţeleg o aluzie când e cazul!

Bărbatul băgă mâna la piept, în haină, şi, dintr-un buzunar secret, scoase un disc argintiu. Cu neaşteptată viteză, îşi luă avânt şi îl aruncă. Acesta îmi rată ciocul cu puţin şi i se întoarse apoi în mână, după ce descrisese cu eleganţă un arc de cerc.

Asta a fost picătura care-a umplut paharul! Trecusem prin multe în ultimele zile. Toţi cei pe care îi întâlnisem păreau să vrea o bucată din mine: djinnii, magicienii, oamenii… nu făcea nici unul excepţie! Fusesem invocat, brutalizat, lovit, capturat, întemniţat, hărţuit… Pe scurt, fusesem abuzat. Şi acum, ca să pună capac la toate, tipul ăsta se alătura şi el grupului amintit, în vreme ce eu nu încercasem decât să-l ucid în surdină!

Mi-am pierdut cumpătul!

Cea mai supărată cioară pe care aţi văzut-o vreodată se lansă asupra statuii din mijlocul lacului. Ateriză la baza cozii delfinului, îşi întinse aripile în jurul pietrei şi, preschimbată în gargui, gemu ridicând în braţe grupul statuar. Delfinul şi zeul[1] fură smulşi din fundaţie. Statuia se desprinse imediat, sfărâmându-se cu scrâşnet de plumb rupt. Un jet de apă ţâşni din conductele sparte dinăuntru. Garguiul ridică statuia deasupra capului, sări şi ateriză pe malul lacului, nu departe de locul în care stătea mercenarul.

Acesta nu fu atât de surprins pe cât mi-aş fi dorit. Aruncă din nou discul, care muşcă din braţul meu şi mă otrăvi cu argint.

Ignorând durerea, am răsturnat statuia, aşa cum scoţienii aceia de la munte se distrează aruncând

---

[1] Care erau înlănţuiţi. Nu mai contează acum în ce mod!

trunchiuri groase de copaci ţinute în picioare. Aceasta făcu câteva răsuciri elegante prin aer şi ateriza pe mercenar, cu o bufnitură surdă.

N-am să spun decât că bărbatul părea acum un pic prins la strâmtoare. Dar chiar şi aşa, nu era destul de înţepenit pe cât mi l-aş fi dorit! Îl vedeam zbătându-se sub zeul de piatră, înclinat cu capul în jos, gata de orice, încercând să prindă o poziţie bună, astfel încât să poată da povara deoparte. Mă cam obosea deja povestea asta. Ei, dacă nu puteam să-l opresc de tot, măcar să-l încetinesc puţin! În vreme ce el se tot agita pe acolo, am sărit deasupra, i-am desfăcut şireturile „cizmelor de şapte leghe pe pas” şi i le-am smuls din picioare. Apoi le-am aruncat cât de departe am putut, în mijlocul lacului, unde raţele erau preocupate să se regrupeze. Cizmele plescăiră în mijlocul raţelor şi apoi se scufundară instantaneu.

— Ai să plăteşti pentru asta! zise bărbatul.

Încă se mai lupta cu statuia, încercând să şi-o mişte uşor de pe piept.

— Nu ştii când să renunţi, aşa-i? i-am răspuns, scărpinându-mi iritat un corn. Mă întrebam ce aş putea să-i mai fac, când… am simţit cum măruntaiele îmi sunt absorbite prin spate. Întreaga mea esenţă, stoarsă şi ştearsă! Am tras aer în piept. Mercenarul privi cum forma îmi devenea din ce în ce mai vaporoasă şi mai slabă.

Se încordă puţin şi clinti statuia. Cu toată durerea mea, l-am zărit ridicându-se în picioare.

— Opreşte-te, laşule! îmi strigă. Trebuie să ai curajul să lupţi! Am fluturat către el o gheară, care se dematerializă.

— Consideră-te norocos! am gemut eu. Te las în viaţă! Te-am avut la cheremul meu, să nu uiţi as….

Apoi dus am fost, şi replica mea de dat peste nas se stinse odată cu mine.

40
Nathaniel

Jetul de plasmă neagră lovi măsuţa cea mai apropiată. Penele şamanului, oale şi pipe, măsuţa şi o secţiune din podea dispărură toate cu un zgomot, ca şi cum ceva fusese aspirat brusc printr-o gură de canalizare. Abur urât mirositor se ridică din gaura căscată în podea.

Nathaniel se dădu peste cap şi se ridică imediat în picioare, cam la un metru distanţă de locul loviturii. Îşi simţea mâna puţin amorţită din cauza rostogolirii, dar nu ezită. Alergă la următoarea măsuţă, cea cu mai multe cuburi metalice. În vreme ce magicianul îşi ridica mâna să lovească din nou, băiatul pescui cât mai multe cuburi cu putinţă şi dispăru în spatele unui raft de cărţi din apropiere. Următorul fulger de plasmă lovi chiar în spatele lui.

Bătrânul magician se opri un moment. Nathaniel îl auzi plescăind nemulţumit.

— Ce faci? Ai de gând să-mi mai arunci nişte micro-spirite în faţă?

Băiatul se uită la obiectele din mâna lui. Nu erau micro-spirite, dar nici prea departe. Cuburi de Praga: şmecherii de iluzionist începător, comercializate de către magicienii de ranguri inferioare.

Fiecare cub în parte era puţin mai mare decât un micro-spirit, închis într-un înveliş metalic umplut cu diferite prafuri minerale. Când acestea erau eliberate, la o comandă simplă, micro-spiritul se combina cu praful şi ardeau într-un mod nostim. Erau nişte modalităţi caraghioase de amuzament, nimic mai mult. Cu siguranţă nu se puteau numi arme!

Fiecare cub era ambalat într-o hârtie ştampilată cu sigla faimoasei sticlării a alchimiştilor de pe Golden Lane.

Erau vechi, poate din secolul al XIX-lea. Şi poate nici nu mai funcţionau!

Nathaniel ridică unul şi îl aruncă peste rafturile de cărţi, cu tot cu ambalajul de hârtie. Strigă comanda de declanşare.

Cu o extraordinară revărsare arteziană de scântei argintii şi un cântecel abia auzit, micro-spiritul din cub intră în combustie. O vagă, dar perceptibilă aromă de lavandă umplu galeria.

Băiatul îl auzi pe magician izbucnind într-un râs sănătos.

— Ce încântător! Te rog, mai vreau! Îmi doresc să miros cât mai plăcut când preluăm conducerea ţării! Ai şi cu parfum de scoruş? Ar fi preferatul meu!

Nathaniel luă un alt cub. Or fi fost ele distracţii de petrecere, dar erau singurele lucruri pe care le avea.

Putea să audă pantofii bătrânului scârţâind în josul galeriei, către capătul culoarului unde se afla el. Ce putea face? De fiecare parte erau rafturi care îi blocau ieşirea.

Sau poate nu! Fiecare raft se deschidea simetric în partea cealaltă: dacă se uita pe deasupra cărţilor putea să vadă culoarul din faţă. Dacă reuşea să treacă printre rafturi…

Aruncă şi celălalt cub şi alergă înspre primul raft.

Maurice Schyler o luă după colţ, având mâna invizibilă, într-o sferă vibrând de energie. Nathaniel abordă raftul al doilea precum un săritor la înălţime şi, în acelaşi timp, murmură comanda de declanşare.

Cubul explodă în faţa bătrânului. O ploaie de stele şi de scântei violete sări până în tavan, în acompaniamentul unui marş ceh din secolul al XIX-lea ce răsună scurt.

În următoarea aripă de bibliotecă, cincizeci de cărţi se prăbuşiră asemenea unui zid năruit. Nathaniel ateriză în vârful grămezii.

Băiatul mai mult intui decât văzu ce se întâmplă, aripa

de bibliotecă din spatele său fiind distrusă de un al treilea glob de plasmă.

Vocea magicianului avea acum o nuanţă de iritare.

— Băieţaş, avem puţin timp! Stai locului odată, te rog!

Dar Nathaniel era deja în picioare şi se grăbea spre raftul următor. Se mişca fără să stea prea mult pe gânduri, de fapt neîngăduindu-şi nici un moment de reflecţie, ca să nu se lase copleşit de groază. Singurul lui scop era să ajungă la uşa din capătul galeriei. Bătrânul spusese că avea o pentagramă acolo.

— Hei, John! Băiatul căzuse pe spate, la picioarele corpului următor de bibliotecă, printre o ploaie de cărţi. Bătrânul îl lăudă: Admir faptul că eşti hotărât! Dar e o prostie să încerci să te răzbuni în numele stăpânului tău!

În timpul ăsta, lui Nathaniel îi căzu în cap un dicţionar legat în piele, lovindu-l în tâmplă şi făcând ca luminiţe strălucitoare să îi întunece vederea preţ de o secundă. Se chinui să se ridice.

Urmă o nouă izbucnire de forţă magică: o altă secţiune de rafturi dispăru! În cameră plutea un fum gros, acru.

Magicianul în vârstă nu se lăsa:

— E o prostie şi un lucru anormal! Eu însumi mi-am ucis propriul maestru cu multă vreme în urmă! Acum, dacă Underwood ar fi fost un om care să merite, aş fi înţeles!

Nathaniel aruncă un al treilea cub în urma sa. Acesta sări fără rost, se lovi de o masă şi nu se declanşă. Uitase să spună comanda. Vorbăria continua:

— Dar el nu a fost un om care să merite, nu-i aşa, John? Era un idiot limbut! Acum îţi vei pierde viaţa din pricina lui! Trebuia să fi stat deoparte!

Nathaniel ajunsese la ultimul corp de bibliotecă. Nu mai avea mult până la uşa din fundul camerei – era la doar câţiva paşi distanţă!

Dar chiar acolo se opri locului, pentru prima dată, paralizat. Simţi cum o furie nemăsurată îi înlocuieşte teama.

Nişte pantofi se auziră scârţâind uşor. Bătrânul o luă de-a lungul galeriei, urmărind şirurile de cărţi răsturnate, verificând fiecare culoar dintre rândurile de bibliotecă, pe măsură ce ajungea în dreptul lor. Nu văzu nici urmă de băiat. Îndreptându-se din ce în ce mai aproape de uşă, intră pe ultimul culoar lateral cu mâna ridicată gata să...

Însă ţâţâi din buze dezamăgit: spaţiul era gol!

Nathaniel, care între timp trecuse înapoi, sărind peste raft, în culoarul anterior, îi venea acum din spate şi avu avantajul de a-l surprinde.

Trei cuburi îl loviră în acelaşi timp pe magician şi toate explodară la o singură comandă. Erau o Catherine Rotitoare verde-lămâie, un Tun Vienez care ricoşa şi un Foc de Tabără Ultramarin. Şi deşi, poate, efectul fiecăreia în parte ar fi fost modest, laolaltă erau destul de puternice. Un potpuriu de balade populare ieftine răsună şi aerul deveni instantaneu greu cu arome de scoruş, de floare de colţ şi de camfor. Explozia aceasta combinată îl proiectă pe bătrân cu capul înainte prin uşa din fundul galeriei. Aceasta cedă; el trecu grămadă, cu gâtul sucit aiurea. Energia neagră care îi pulsa în mână se stinse brusc.

Nathaniel păşi încet spre el, prin fum, ţinând calm în mână un ultim cub.

Magicianul nu se mişca.

Poate se prefăcea: încă o clipa şi avea să sară, gata de luptă... Era posibil! Nathaniel trebuia să fie pregătit pentru asta!

Mai aproape!... Tot nici o mişcare! Ajunse lângă pantofii de piele ai bătrânului, fiecare răsucit în altă direcţie...

Încă o jumătate de pas!... Sigur nu mai avea să se ridice acum!

Maurice Schyler nu se mai ridică. Avea gâtul rupt. Faţa îi atârna sprijinită de uşă, cu buzele uşor întredeschise. Nathaniel era destul de aproape, încât să îi poată număra toate liniile şi cutele de pe faţă; putea să vadă şi

câteva vene roşii pe nas şi sub un ochi… Acesta era deschis, dar sticlos, ca de nevăzător. Arăta precum cel al unui peşte care zace pe o masă de bucătărie. Un fir de păr alb, subţire, îi căzuse peste ochi de-a curmezişul.

Umerii lui Nathaniel începură să tremure. Pentru o clipă, crezu că avea să plângă.

Se forţă, dimpotrivă, să rămână nemişcat, aşteptând să i se domolească răsuflarea şi să se oprească din tremurat. Când reuşi să-şi ţină emoţiile în frâu, păşi peste cadavrul bătrânului.

— Te înşeli! zise el şoptit. Nu pentru stăpânul meu fac toate acestea!

Camera din capăt era mică şi fără ferestre. Poate cândva fusese o debara. O pentagramă era desenată în centrul încăperii, cu lumânări şi cu vase pentru esenţe aranjate cu grijă de jur împrejur. Două lumânări fuseseră răsturnate de uşa care căzuse pe podea, şi Nathaniel le ridică.

Pe unul dintre pereţi era o ramă aurită, agăţată în cui cu o sfoară, în ramă nu se afla vreun tablou sau vreo pânză, ci imaginea unei camere mari, circulare, în care personajele se mişcau. Nathaniel îşi dădu seama pe loc ce era cu rama: era o oglindă magică, mult mai puternică decât discul său de bronz, pe care îl pierduse. Se apropie să o cerceteze. Se vedea un amfiteatru plin de scaune, a cărui podea strălucea într-un fel neobişnuit. Miniştri intrau dintr-o parte, râzând şi vorbind, ţinând încă pahare în mâini, acceptând stilouri negre, elegante şi mape de la un grup de servitori aliniaţi la uşă. Prim-ministrul era acolo, în mijlocul mulţimii care se îmbulzea, cu afritul cel încruntat încă foarte atent. Lovelace nu ajunsese încă.

În orice moment avea să intre în sală şi să îşi pună planul în aplicare.

Nathaniel zări o cutie de chibrituri pe podea. Repede aprinse lumânările, verifică esenţele parfumate şi sări în pentagramă – cu toată graba în care se afla, nu putu să nu admire eleganţa cu care aceasta fusese desenată.

Apoi închise ochii, se adună şi încercă să-şi aducă aminte incantaţia.

După câteva secunde, şi-o aminti. Simţea că-l ustură puţin gâtul din cauza fumului înghiţit. Tuşi de două ori ca să-şi dreagă glasul şi pronunţă cuvintele. Efectul fu instantaneu. Trecuse atât de mult timp de când Nathaniel făcuse o invocare, încât tresări puţin când apăru djinnul. Acesta luase înfăţişarea unui gargui şi avea o expresie arţăgoasă.

— Mamă, chiar că-ţi găseşti nişte momente! zise el. Tocmai îl aveam pe ucigaş la degetul mic, ca să zic aşa, şi, deodată, ţi se năzare să mă invoci!

— Stă să înceapă! Efortul depus de Nathaniel să îl cheme pe Bartimaeus îl ameţise. Se sprijini de un perete ca să îşi revină, după care continuă: Uite! Priveşte în oglindă! Se adună! Lovelace trebuie să apară şi va purta amuleta, aşa că nu va simţi efectul a ceea ce urmează să se întâmple. Eu… eu zic că e vorba de o invocare!

— Nu mai spune! Atâta lucru am bănuit şi eu! Ei, hai, vino acum! Lasă-te în grija ghearelor mele duioase!

Le îndoi puţin, de probă; acestea trosniră. Nathaniel se albi. Garguiul îşi dădu ochii peste cap.

— Trebuie să te duc eu, spuse. Suntem nevoiţi să ne grăbim dacă vrem să îl împiedicam să intre în cameră. Odată ce va intra, locul va fi complet închis – poţi fi sigur de asta.

Însufleţit, Nathaniel înainta spre el. Garguiul începu să bată din picior nerăbdător.

— Nu îţi face tu griji pentru mine, sări cu gura. Nu îmi rup spatele cu tine sau mai ştiu eu ce! Sunt nervos, aşa că puterile mi-au revenit! Îl înşfacă pe Nathaniel de mijloc şi dădu să-şi ia zborul, gata-gata să se împiedice de corpul care zăcea în uşă. Comentă în treacăt:

— Ai grijă unde îţi laşi victimele. Mi-am scrântit degetul mare în chestia asta!

Cu un efort, dădu obstacolul din uşă şi porni în salturi prin galerie, fâlfâind aripile de piatră în bătăi largi.

Stomacul lui Nathaniel se strângea la fiecare salt.

— Mai încet! spuse el întretăiat. O să mi se facă rău!

— N-am ce-ţi face!

Bartimaeus străbătu cu un zbor boltit arcada de la capătul galeriei şi fără să mai pună piciorul în pământ sau să o ia în jos pe scară, se lăsă direct în holul de dedesubt, zece metri mai jos. Geamătul lui Nathaniel făcu să răsune grinzile. Pe jumătate zburând, pe jumătate săltând, garguiul îşi calculă intrarea în următorul coridor.

— Deci, zise pe un ton agreabil, ai înfăptuit în sfârşit prima ta crimă directă! Cum te-ai simţit? Mult mai bărbat, sunt convins! Faptul ăsta estompează cumva moartea soţiei lui Underwood?

Lui Nathaniel îi era prea rău să mai asculte, darămite să mai şi răspundă.

Un minut mai târziu, zborul lor se termină atât de abrupt, încât braţele lui Nathaniel se legănară precum cele ale unei păpuşi de cârpă. Garguiul se oprise la capătul coridorului celui lung; îi dădu drumul pe podea şi îi făcu semn să înainteze. Nathaniel îşi clătină capul ca să oprească imaginea care i se tot învârtea în faţă şi făcu ochii mari.

La celălalt capăt al coridorului se vedea uşa deschisă a sălii. Trei oameni stăteau acolo: un servitor arogant care ţinea uşa deschisă, magicianul cu faţă de peşte, Rufos Lime şi Simon Lovelace, care se încheia la guler. O sclipire de aur i se zări pentru o clipă la gât, apoi gulerul fu îndreptat şi cravata înfăşurată la locul ei. Lovelace îşi bătu tovarăşul pe umăr şi păşi pragul.

— Am ajuns prea târziu, şuieră Nathaniel. Nu poţi...? Se uită alături surprins – garguiul dispăruse.

O voce subţirică îi şopti la ureche:

— Netezeşte-ţi părul şi du-te la uşă! Poţi intra drept servitor! Grăbeşte-te! Nathaniel ignoră dorinţa aprigă pe care o avea să îşi scarpine lobul urechii; simţea că avea agăţat acolo ceva mic care îl gâdila. Îşi îndreptă umerii,

îşi dădu părul pe spate şi păşi ţanţoş spre capătul coridorului.

Lime se dusese în altă parte. Servitorul trăgea uşa.

— Aşteaptă! Nathaniel îşi dorea ca vocea să îi fi fost mai profundă şi tonul mai poruncitor. Lasă-mă şi pe mine înăuntru! îl luă el repede pe servitor. Mai vor pe cineva să servească băuturile!

— Nu te recunosc, zise omul nemulţumit. Unde este tânărul William?

— Păi… avea o durere de cap! M-au chemat pe mine, în ultimul moment! Păşi pe coridor şi o voce ordonă:

— Aşteaptă!

Nathaniel se întoarse. Îl auzi pe Bartimaeus înjurând la urechea sa. Mercenarul cu barbă neagră se apropia repede, cu picioarele goale, cu pelerina terfelită, cu ochii albaştri mânioşi, scăpărând de ciudă.

— Repede! îl îndemnă grăbită vocea djinnului. Uşa e puţin crăpată, strecoară-te înăuntru! Mercenarul îşi grăbi pasul.

— Opreşte-l pe băiatul acela!

Dar Nathaniel îşi înfipsese deja adânc un toc de gheată în pantoful servitorului. Omul ţopăi de durere şi mâna încleştată pe clanţă se retrase brusc. Scuturându-se şi smulgându-se din încleştarea lui, Nathaniel împinse uşa şi se strecură înăuntru.

Insecta de pe urechea lui sălta în sus şi în jos agitată.

— Închide-le-o în faţă!

Băiatul împinse cu toată forţa uşa, dar de partea cealaltă servitorul se lăsa şi el cu toată greutatea în ea. Uşa începea să se deschidă, contrar voinţei lui Nathaniel.

— Nu te mai obosi! îl sfătui djinnul. Lasă-l să intre! Îşi merită soarta!

Forţa dindărătul uşii slăbi, şi Nathaniel reuşi să o închidă de tot. Încuietorile se fixară cu zgomot în tocul de lemn, iar zăvoarele fură trase. Vocea piţigăiată îi vorbi din nou în ureche:

— Eh, ăsta chiar că nu e un semn bun!

41
Bartimaeus

Din clipa în care am intrat în sala aia blestemată şi uşa a fost zăvorâtă, evenimentele se scurseră repede. Nici băiatul nu reuşi să ia bine aminte la decor, înainte ca acesta să se schimbe pentru totdeauna. Eu am însă simţurile mai dezvoltate şi am reţinut totul, în cele mai mici detalii, într-o clipită.

Mai întâi, unde rămăsesem? Lângă uşa încuiată, la marginea podelei circulare de sticlă. Aceasta avea o suprafaţă cu ceva asperităţi, astfel încât piciorul nu aluneca pe ea. Era totuşi destul de transparentă ca prin ea să se vadă covorul frumos de dedesubt. Băiatul stătea chiar deasupra marginii covorului – o margine care imagina corzi de viţă-de-vie împletită. În apropiere şi la intervale egale în jurul întregii săli, stăteau impasibili servitorii, fiecare alături de un cărucior încărcat cu prăjituri şi cu băuturi. În mijlocul acesteia se afla un semicerc de scaune, pe care îl zărisem de la fereastră, gemând acum sub greutatea magicienilor. Aceştia îşi sorbeau băuturile şi o ascultau numai pe jumătate pe femeia care stătea pe podiumul din centrul sălii, Amanda Cathcart, urându-le tuturor bun venit. Lângă ea, cu chipul inexpresiv, Simon Lovelace aştepta. Femeia îşi încheia discursul:

— … Şi în final, vă rog să îmi daţi voie să vă atrag atenţia la covorul expus jos. L-am comandat în Persia şi cred că este, în prezent, cel mai mare din toată Anglia. Cred că vă veţi regăsi fiecare în el dacă vă uitaţi cu grijă. (Confirmări murmurate, câteva urale.) Discuţiile vor dura până la ora şase după-amiaza. Atunci ne vom opri pentru a lua cina în cortul ridicat afară, pe pajişte, unde veţi fi întreţinuţi de către nişte înghiţitori de săbii din Letonia.

(Urale entuziaste.) Vă mulţumesc. Acum vă las pe mâna adevăratei dumneavoastră gazde, domnul Simon Lovelace! (Aplauze forţate, lipsite de energie.)

În vreme ce femeia sporovăia astfel, eu eram preocupat să îi şuşotesc băiatului la ureche. Eram un păduche acum, adică fiinţa cea mai mică în care îmi fusese cu putinţă să mă transform. De ce? Pentru că nu am vrut ca afritul să mă observe până în ultima clipă, când lucrul acesta nu mai putea fi evitat. Afritul era singurul demon prezent în sală (din politeţe, toţi drăcuşorii magicienilor fuseseră puşi pe liber pe durata întâlnirii), dar acesta nu avea cum să nu mă considere o primejdie.

— Asta este ultima noastră şansă, i-am zis. Orice va face Lovelace, crede-mă că o va face acum, înainte ca afritul să simtă aura amuletei.

— O are la gât: poţi să te strecori în spatele lui şi să o scoţi la iveală? Asta ar alerta magicienii!

Băiatul încuviinţă din cap. Începu să se strecoare timid prin mulţime. Pe podium, Lovelace îşi începuse discursul slugarnic:

— Domnule prim-ministru, doamnelor şi domnilor, aş vrea să exprim cât de onoraţi suntem…

Ne aflam acum la marginea audienţei, cu cale liberă către podium, pe lângă scaunele pe care se aflau magicienii. Băiatul făcu un pas, cu mine şoptindu-i îndemnuri în ureche, aşa cum face un jocheu cu un cal sârguincios (uneori în pofida prostiei acestuia).

Dar, de îndată ce trecu de primul delegat, o mână osoasă ţâşni şi îl prinse de guler.

— Unde crezi că te duci, slugă?

Ştiam vocea aceea. Mi-a trezit amintiri neplăcute legate de globul jelitor. Era Jessica Whitwell, cu obraji cadaverici şi cu o claie de păr alb. Nathaniel se agită în strânsoarea ei. Nu am pierdut timpul şi am luat-o spre vârful urechii, apoi în jos, pe pielea cea albă din spatele urechii, către mâna care îl ţinea.

Nathaniel se agită.

— Dă-mi… drumul!

— …E o plăcere şi o ocazie unică… Până acum Lovelace nu auzise nimic.

— Cum îndrăzneşti să îmi deranjezi şedinţa?

Unghiile sale ascuţite intrară cu cruzime şi mai adânc în gâtul băiatului. Păduchele se apropie de încheietura ei albă şi subţire.

— Nu… înţelegi… Nathaniel se îneca.

— Lovelace a…

— Linişte, neastâmpăratule!

— … Sunt bucuroasă să vă văd aici! Sholto Pinn vă cere scuze că nu a putut fi aici, dar nu se simte bine…

— Imobilizează-l, Jessica! (Cel care se auzise era magicianul de pe scaunul de alături.) Te ocupi de el după…

Eram la încheietura mâinii ei. Pe dedesubt se vedeau vene albastre.

Păduchii nu sunt destul de mari pentru ceea ce îmi trecuse mie prin minte să fac. M-am transformat în scarabeu, cu instrumente de ciupit mult mai ascuţite. Am muşcat cu poftă.

Urletul femeii făcu toate candelabrele să răsune. Îi dădu drumul lui Nathaniel, care o luă împleticit înainte, făcându-mă aproape să sar de pe ceafa lui. Lovelace fusese întrerupt; îşi făcu ochii roată. Toate capetele se întoarseră.

Nathaniel îşi ridică mâna şi arată cu degetul.

— Atenţie! Se îneacă. (Mâna care îl ţinuse strâns, aproape îl gâtuise.). Lovelace are Amu…

O pânză din fire albe răsărise în jurul nostru şi se închidea deasupra capului lui Nathaniel. Femeia coborî mâna şi supse din încheietura sângerândă. Băiatul reuşi să îngaime şi restul:

— …uleta din Samarkand! Vă va ucide pe toţi! Nu ştiu cum, dar va fi groaznic… Cu un aer plictisit, scarabeul îl bătu pe umăr pe Nathaniel.

— Nu te mai deranja, i-am zis. Nimeni nu te poate auzi! Ne-a izolat! Se uită în jur fără să înţeleagă.

— N-ai mai fost într-o închisoare până acum? Voi, magicienii, îi închideţi mereu pe ceilalţi astfel!

Îl priveam pe Lovelace. Ochii lui erau fixaţi pe Nathaniel, şi i-am surprins îndoiala şi furia, înainte de a reveni la discurs. Tuşi, aşteptând ca vociferările magicienilor să se stingă. Între timp, o mână se întinse ca să ajungă la raftul ascuns din pupitru.

— Calmează-te, i-am spus. Lasă-mă să verific: majoritatea închisorilor au o verigă slabă. Dacă găsesc una, ar trebui să pot ieşi!

M-am transformat într-o muscă şi, pornind de la vârf, am început să mă învârt cu grijă în cercuri de-a lungul membranei închisorii, căutând o greşeală în urzeală.

— Dar nu avem timp…

Ca să îl liniştesc i-am spus cu blândeţe:

— Priveşte numai şi ia aminte!

Nu am arătat, dar eram şi eu neliniştit de data aceasta. Băiatul avea dreptate: chiar că nu mai aveam timp!

Nathaniel

— Dar nu avem timp, începu iar Nathaniel.

— Taci şi uită-te!

Musca bâzâia înnebunită în jurul închisorii în care se aflau cei doi. Se vedea că e panicată.

Nathaniel de abia dacă avea loc să îşi mişte mâinile sau picioarele. Se simţea ca şi cum ar fi fost închis în sarcofagul unei mumii sau într-o fecioară de fier… Şi, pe când încerca aceste senzaţii, toate temerile înăbuşite până atunci dădură în clocot înlăuntrul său. Îşi suprimă o dorinţă nemaipomenită de a striga, inspiră adânc şi, ca să-şi distragă atenţia, se concentră asupra evenimentelor din jurul său.

După întreruperea neavenită, magicienii îşi concentrară atenţia din nou asupra vorbitorului, care se

purta ca şi cum nimic nu se întâmplase:

— ... Şi, pentru că i-a venit rândul, aş dori să-mi îndrept mulţumirile şi către Lady Amanda pentru că putem folosi această sală minunată... În plus, aş dori să vă reţin atenţia asupra tavanului remarcabil prin această colecţie de candelabre nepreţuite. Au fost luate din ruinele de la Versailles, după Războaiele Franceze, şi sunt făcute din cristal adamantin. Designerul lor...

Lovelace avea multe de spus despre candelabre. Toţi delegaţii îşi întinseseră gâturile ca nişte macarale, şi murmurând aprobator. Opulenţa sălii îi interesa în mare măsură. Nathaniel i se adresă muştei.

— Ai găsit vreun punct slab?

— Nu! A fost bine făcută!

— De ce a trebuit să te laşi prins? Suntem neajutoraţi aici! „Din nou neajutorat...” Nathaniel îşi muşcă buza.

— Presupun că Lovelace va invoca în curând ceva, spuse.

— Desigur! Are un corn pe care îl va folosi anume în acest scop, aşa că nu va trebui să rostească incantaţia. În felul ăsta economiseşte timp!

— Ce va fi?

— Cine ştie? Ceva destul de mare încât să fie în stare să se pună cu un afrit, probabil. Din nou, panica urcă în gâtul lui Nathaniel, zvâcnind, gata să se elibereze într-un strigăt.

Lovelace încă mai descria zorzoanele de pe tavan. Ochii lui Nathaniel se rotiră prin încăpere, încercând să prindă privirea unuia dintre magicieni, dar aceştia erau încă absorbiţi de minunatele candelabre. Îşi coborî ochii, disperat. Şi observă ceva ciudat.

Podeaua... Nu putea fi sigur, cu lumina care strălucea pe sticlă, dar i se păru că vede o mişcare pe podea, ca un văl alb care trecea repede de-a lungul ei, dinspre peretele opus. Se enervă; membranele închisorii îi obstrucţionau privirea – nu putea fi sigur de ceea ce vedea. Dar i se părea că era ceva ce acoperea covorul.

Musca se învârtea aproape de urechea lui.

— Mă linişteşte puţin gândul că nu poate fi ceva prea puternic, altfel Lovelace ar folosi o pentagramă. Amuleta e foarte bună pentru protecţie personală, dar entităţile cu adevărat puternice trebuie stăpânite cu grijă. Nu-ţi poţi permite să le laşi să meargă aiurea, sau rişti un dezastru total. Uite ce s-a întâmplat cu Atlantida!

Nathaniel nu avea nici o idee despre ce se întâmplase cu Atlantida. Încă urmărea podeaua. Devenise dintr-odată conştient că era ceva care dădea impresia unei mişcări de-a lungul sălii – podeaua cu totul părea că se mişcă, deşi sticla în sine rămăsese intactă şi pe poziţie. Privi în jos şi văzu o tânără femeie magician, cu chipul zâmbitor, mişcându-se repede pe sub sticlă, urmată îndeaproape de un armăsar, apoi zări frunzele unui copac decorativ…

Atunci înţelese ce se întâmpla de fapt. Covorul era retras cu repeziciune şi pe furiş. Şi nimeni altcineva nu pricepuse asta. În vreme ce magicienii se uitau cu ochi mari la tavan, podeaua de sub ei se schimba.

— Ăăăăă… Bartimaeus… zise el.

— Ce-i? Încerc să mă concentrez!

— Podeaua…

— O! Musca se aşeză pe umărul lui. Asta-i de rău!

Şi, în vreme ce Nathaniel urmărea cu atenţie covorul, marginea lui împletită cu viţă-de-vie trecu pe sub el, apoi şi marginea cu ciucuri. Se mişca scoţând la iveală suprafaţa strălucitoare de dedesubt – probabil lut văruit –, pe care rune mari străluceau scrise cu cerneală neagră. Nathaniel ştiu imediat pe ce stăteau, şi o privire aruncată în cameră îi confirmă părerea. Văzu secţiuni de cercuri perfect desenate, două linii drepte convergând în colţul unei stele, curbele elegante ale caracterelor runice în roşu şi negru…

— O pentagramă uriaşă, şopti el. Şi noi toţi ne aflăm înăuntru!

— Nathaniel, zise musca, ţii minte că ţi-am zis că

trebuie să fii calm şi să nu te agiţi dând din mâini sau ţipând?

— Da!

— Uită sfatul acesta! Mişcă-te cât poţi mai mult! Poate reuşim să atragem atenţia unuia dintre idioţii ăştia!

Nathaniel se fâţâi, îşi mişcă mâinile şi îşi smuci capul dintr-o parte într-alta. Ţipă până când începu să îl doară gâtul. În jurul lui se învârtea musca, al cărui corp lumina în sute de culori strălucitoare. Dar magicienii aflaţi în apropiere nu băgară de seamă nimic. Chiar şi Jessica Whitwell, care se afla cel mai aproape, se mai uita încă lung la tavan, cu ochii măriţi.

Neputinţa fără margini pe care o simţise Nathaniel în noaptea incendiului îl năpădi din nou. Putea să simtă cum energia şi hotărârea i se scurgeau din corp.

— De ce nu s-or uita? se tângui el.

— Din pură lăcomie, îi zise musca. Sunt prinşi în capcanele bogăţiei. Şi asta nu e bine! Aş putea încerca o detonare, dar te-ar ucide de la distanţa asta.

— Atunci, nu încerca aşa ceva, zise Nathaniel.

— Dacă m-ai fi eliberat până acum de ameninţarea cutiuţei de tutun…, visă cu glas tare musca, aş fi putut să ies şi să mă iau de Lovelace. Tu ai fi murit oricum, desigur, dar i-aş fi salvat pe toţi ceilalţi – pe cuvânt de onoare! – şi le-aş fi spus despre sacrificiul pe care l-ai făcut. Ar… Uite! Începe!

Nathaniel îl privi pe Lovelace, care făcu o mişcare bruscă. După ce arătară spre tavan, mâinile lui se retraseră în spatele pupitrului, cu o grabă arzătoare. Scoase ceva afară, aruncă la podea cârpa care acoperea obiectul şi ridică la buze un corn vechi, pătat şi crăpat. Transpiraţia îi umezea fruntea şi strălucea în lumina candelabrelor.

Din mulţime ceva scoase un urlet inuman de furie. Speriaţi, magicienii îşi acoperiră capetele. Lovelace suflă.

Bartimaeus

Când s-a tras covorul şi s-a arătat pentagrama aceea enormă de invocare, am ştiut că intraserăm într-o afacere urâtă. Lovelace calculase totul. Noi toţi, inclusiv el, eram prinşi în acelaşi cerc cu ceea ce avea el de gând să invoce din Celălalt Loc. Erau zăbrele la ferestre şi, fără îndoială, şi în pereţi, aşa că nu aveam nici o şansă să scăpăm. Lovelace avea Amuleta din Samarkand – şi cu puterea ei, el era imun, dar noi, restul, ne aflam la cheremul fiinţei pe care o invoca el.

Nu-l minţisem pe băiat. Fără pentagrama de constrângere, nu erau limite cu privire la ce ar fi putut invoca magicienii[1]. Cele mai puternice fiinţe o iau razna dacă li se oferă o ocazie, dar desenul lui Lovelace îi oferea libertate de acţiune doar în încăperea de faţă.

Însă magicianul numai de atât avea nevoie. Acum, că slujitorul lui murise, dintre toţi mai-marii din guvern el singur avea să rămână în viaţă, gata să îşi asume controlul.

Suflă în corn. Acesta nu scoase nici un sunet pe cele şapte planuri, dar în Celălalt Loc răsunase tare.

După cum era de aşteptat, afritul se mişcă primul. După ce Lovelace scosese cornul de invocare, afritul dădu drumul unui muget puternic, îl prinse pe Rupert Devereaux de umeri şi zbură spre ferestre, câştigând viteză pe măsură ce înainta. Se lovi de sticlă: zăbrelele

[1] Unul dintre cele mai grave exemple a fost cel al taberei miceniene din Atlantis, pe insula Santorini, în Mediterana. Acum aproape trei mii cinci sute de ani, dacă mă ajută încă memoria. Au vrut să cucerească o altă insulă (sau, oricum, un obiectiv previzibil de genul acesta), şi aşa magicienii lor s-au adunat laolaltă şi au invocat o entitate agresivă. Nu au putut să o controleze. Era doar la câteva mile depărtare de delta egipteană; am auzit explozia şi am văzut valurile uriaşe venind învolburate să inunde coastele africane. Câteva săptămâni mai târziu, când lucrurile s-au mai liniştit, bărcile faraonilor au plecat spre Santorini. Cea mai importantă parte a insulei, cu localnici cu tot şi cu oraşul acela strălucitor, se scufundase în mare. Şi toate acestea pentru că nu s-au deranjat să deseneze o pentagramă.

magice sclipiră cu un albastru electric, şi, cu bubuit de tunet la impact, afritul fu aruncat înapoi în încăpere, rostogolindu-se cu picioarele în sus şi antrenându-l şi pe Devereaux după el. Lovelace luă cornul de la buze, zâmbind uşor.

Magicienii mai isteţi pricepuseră situaţia din clipa în care fusese sunat cornul. Cu pâlpâiri colorate, drăcuşorii apărură pe câţiva umeri. Alţi magicieni invocară ajutor mai puternic – în apropierea noastră, o femeie murmura o incantaţie, încercând să îşi invoce djinnul.

Lovelace coborî cu grijă de pe podium. Lumina dansa pe suprafaţa ochelarilor săi. Nu băgă în seamă consternarea celor din jur. Am văzut o sclipire în aer.

Disperat, m-am aruncat către marginea pânzei care ne înconjura, încercând să-i găsesc un cusur, dar nu am găsit nici unul. O altă sclipire. Întreaga mea esenţă se cutremură.

Nathaniel

Mulţi dintre magicieni erau acum în picioare, ridicând alarmaţi vocea, întorcând capetele dintr-o parte în cealaltă cu uimire, în vreme ce zăbrele groase de fier şi de argint coborâră, la fiecare uşă şi la fiecare fereastră. Nathaniel nu se mai deranjase de mult să se mişte: era clar că nici unul nu l-ar fi băgat în seamă! Stătea şi urmărea un magician aflat ceva mai în faţă, cum dăduse scaunul la o parte, îşi ridicase o mână şi proiectase o sferă de flăcări galbene către Lovelace, de la numai câţiva metri. Spre surpriza magicianului, flacăra îşi schimbă traiectoria în aer şi dispăru în pieptul lui Lovelace. Acesta, care se uita intens în tavan, păru să nu observe nimic.

Musca bâzâia înainte şi înapoi, lovindu-şi capul de peretele închisorii.

— Asta e lucrătura amuletei, zise băiatul. Preia orice este aruncat către el!

Jessica Whitwell îşi terminase incantaţia: un djinn mic

şi gras pluti în aer pe lângă ea, sub forma unui urs negru. Ea îi arătă ceva şi strigă un ordin. Ursul înainta prin aer, mişcându-şi labele de parcă înota.

Ceilalţi magicieni au trimis şi ei atacuri în direcţia lui Lovelace: timp de un minut, poate, acesta se află în mijlocul unei furtuni de fulgere de energie furioasă. Amuleta din Samarkand o absorbi pe toată. Lovelace nu fu afectat. Îşi netezi părul pe spate.

Afritul se ridică de unde căzuse şi îl aşeză pe prim-ministru pe un scaun, să-şi revină, apoi se aruncă în luptă. Avea aripi iuţi şi strălucitoare, dar Nathaniel văzu că se apropie de Lovelace luând o traiectorie circulară ciudată, evitând aerul de deasupra podiumului.

Câţiva magicieni ajunseseră deja la uşa holului şi forţau de zor clanţa.

Afritul trimise o vrajă puternică spre Lovelace. Aceasta fie acţionase prea repede, fie se manifesta pe un plan pe care el nu îl putea vedea – lui Nathaniel i se păru numai că zăreşte impresia unui jet de fum intrând în magician într-o clipă. Nu se întâmplă nimic. Afritul îşi ridică surprins capul, de parcă ar fi fost amuzat de situaţie.

Tot pe Lovelace îl viza şi djinnul cu înfăţişare de urs negru care se apropia repede. Din fiecare labă îi sclipeau două gheare ca două iatagane, ieşite din teacă.

Magicienii alergau de-a valma spre ferestre, spre uşi şi încotro apucau, urmaţi de turma lor urlătoare de drăcuşori.

Apoi ceva i se întâmplă afritului. Lui Nathaniel i se păru că priveşte reflexia acestuia în podea şi că suprafaţa ei limpede ca o apă este dintr-odată tulburată. Afritul păru să se destrame, forma lui spărgându-se într-o mie de cioburi strălucitoare care fură absorbite de o porţiune de aer din zona podiumului. O clipă mai târziu nu mai erau.

Djinnul cu înfăţişare de urs negru îşi opri înaintarea. Ghearele îi dispărură. Foarte subtil, începu să se retragă.

Muscoiul bâzâi zgomotos la urechea lui Nathaniel şi strigă panicat:

— Se întâmplă! Vezi?

Dar Nathaniel nu mai văzu nimic.

O femeie alerga prin faţa lui urlând îngrozită. Părul îi era albăstrui.

Bartimaeus

Primul lucru pe care majoritatea celor prezenţi l-au remarcat a fost afritul. Acela fusese elementul cu adevărat spectaculos, care le-a deschis ochii, dar de fapt multe altele se petrecuseră deja în secundele anterioare. Afritul a fost ghinionist; în graba-i de a înlătura pericolul care îl ameninţa pe stăpân, se apropiase prea mult de gaură.

Aceasta avea aproape doi metri lăţime, patru metri lungime şi era vizibilă doar pe planul al şaptelea. Poate câţiva dintre drăcuşori o zăriseră, dar nici unul dintre oameni nu avusese cum să o vadă[1]. Nu era genul acela de fantă verticală, frumoasă, netedă, ci o diagonală cu margini zgrunţuroase, ca şi cum aerul se rupsese asemenea unei cârpe groase, aţoase. Din închisoarea mea, am văzut cum s-a format: după prima sclipire deasupra podiumului, aerul vibra, distorsionat sălbatic, şi în cele din urmă cedă de-a lungul liniei[2].

Odată gaura apărută, începură să se petreacă schimbările.

Pupitrul de pe podium se modifică: substanţa i se preschimbă din lemn în lut, apoi într-un metal ciudat, de

[1] Doar dacă nu observaseră o pată ştearsă de culoare gri de-a lungul fantei. Acolo, lumina devenea palidă, fiind absorbită către Locul-de-Dincolo.

[2] Se aplică aici vechiul principiu al gumei de mestecat. Imaginează-ţi că întinzi o bucată de gumă de mestecat între degete: întâi că rezistă şi se întinde, apoi se subţiază undeva pe la mijloc. În cele din urmă, un puncticel se formează acolo unde s-a subţiat, apoi guma se sfâşie şi se rupe în două. În cazul de faţă, invocarea lui Lovelace fu forţa care trăsese, cu ceva ajutor din partea lucrului ce se afla de cealaltă parte.

culoare portocalie, apoi în ceva foarte asemănător cu ceara de lumânare. Se scurgea puţin câte puţin, ca şi cum s-ar fi topit în lateral.

Câteva frunze de iarbă crescură pe suprafaţa podiumului.

Picăturile de cristal ale candelabrelor de deasupra se preschimbară în picături de apă care stătură suspendate pe loc o secundă, sclipind în multe culori, apoi căzură pe podea ca o aversă.

Un magician fugi la fereastră. Jacheta i se umfla ca bătută de vânt. Nimeni nu remarcase aceste prime schimbări minore sau multe altele asemănătoare. Abia după ce văzură ce-a păţit afritul, începură să priceapă.

Haosul domina încăperea, cu oameni şi cu drăcuşori care chiţăiau şi se agitau în toate direcţiile. Ca şi cum n-am fi văzut toate acestea, eu şi Lovelace priveam fix gaura. Aşteptam să iasă ceva prin ea.

42
Bartimaeus

Apoi se întâmplă ceva. Planurile apropiate de gaură se desincronizară, de parcă erau trase în lateral cu viteze diferite. Nu îmi mai puteam fixa privirea, ca după o lovitură la cap – am văzut deodată că ferestrele de jos păreau de şapte ori mai departe, toate în poziţii ciudate. Senzaţia era tare neplăcută.

Faptul că Lovelace invocase ceva destul de puternic ca să rupă planurile aşa cum o făcuse nu era un semn bun pentru noi toţi, cei aflaţi înăuntrul pentagramei. Cu siguranţă era foarte aproape acum. Am urmărit în aer gaura…

Amanda Cathcart trecuse pe lângă noi, ţipând, cu cocul ei albăstrui. Alte câteva schimbări fură observate: doi magicieni, care stătuseră prea aproape de podium, încercând zadarnic să îl atace pe Lovelace, îşi descoperiră trupurile deformate neplăcut de mult; nasul unuia dintre ei crescu până la o lungime ridicolă, în vreme ce nasul celuilalt dispăru cu totul.

— Ce se întâmplă? şopti băiatul.

Nu am răspuns. Fanta se deschidea.

Toate cele şapte planuri erau tulburate, ca un sirop agitat. Gaura se lărgea. Ceva ce aducea a braţ trecu prin fantă. Era aproape transparent, de parcă ar fi fost tăcut dintr-o sticlă impecabilă; de fapt, ar fi fost cu totul invizibil, dacă nu era întoarcerea şi răsucirea convulsivă a planurilor din jurul lui. Braţul se mişca înainte şi înapoi de probă: părea să testeze senzaţiile neobişnuite ale lumii fizice. Am surprins patru protuberante subţiri sau degete la capătul fiecărui braţ: şi ele erau lipsite de substanţă şi căpătau formă prin undele care se formau în aerul din jurul lor.

Lovelace se dădu înapoi, degetele-i căutând nervos atingerea liniştitoare a amuletei printre nasturii de la cămaşă.

Odată cu distorsionarea planurilor, ceilalţi magicieni începură să distingă şi ei braţul[1]. Toţi cei prezenţi – de la cel mai mare şi mai păros dintre bărbaţi până la cea mai mică şi mai piţigăiată femeie – scoaseră strigăte de surpriză, acoperind o gamă armonică de şapte octave. Câţiva dintre cei mai curajoşi săriră în centrul încăperii şi îşi obligară djinnii să trimită detonări şi o groază de alte vrăji în direcţia găurii. Asta se dovedi a fi o greşeală. Nici măcar o explozie sau un fulger nu ajunseră cât de cât în apropierea braţului; acestea fie ricoşară în unghiuri variate spre pereţi sau spre ferestre, fie se scurseră pe podea – ca apa dintr-un furtun care picură – secate de energie.

Nathaniel rămase cu gura căscată atât de larg, încât o rozătoare şi-ar fi putut face acolo culcuşul.

— Lu-lucrul acela, se bâlbâi el. Ce este?

O întrebare destul de normală. Ce era acel lucru care distorsiona planurile şi dezarma cea mai puternică vrajă, când doar un braţ ieşise la iveală? Aş fi putut spune ceva dramatic şi de uz general cum ar fi: „Moartea noastră, a tuturor!”, dar nu voiam să fac mare caz de treaba asta. În plus, băiatul ar fi continuat cu întrebările.

— Nu ştiu exact, am zis. Judecând după precauţia cu care iese, aş zice că a fost rar invocat înainte ori poate niciodată. Este probabil surprins şi supărat, dar puterea îi e destul de clară. Uită-te împrejur!

În interiorul pentagramei, toate vrăjile merg aiurea, lucrurile încep să îşi schimbe forma… Toate legile normale sunt anulate. Cei mai puternici dintre noi aduc cu ei întotdeauna haos din Locul-de-Dincolo. Nu e de mirare că Lovelace avusese nevoie de Amuleta din Samarkand ca să se protejeze.

---

[1] Desigur, ei nu puteau să vadă decât primele trei planuri clar, dar asta era îndeajuns ca să îşi facă o idee.

Şi, cum priveam noi, braţul enorm şi translucid fu urmat de un umăr maroniu, translucid şi el, ceva mai lung de un metru. Apoi, ceva asemenea unui cap începu să apară prin gaură. Încă o dată, aceasta era doar un contur: privite prin el, ferestrele şi copacii din depărtare se vedeau perfect; în jurul marginii sale, planurile tremurau într-o nouă frenezie.

— Lovelace nu putea invoca aşa ceva de unul singur, am adăugat. Probabil că a avut un ajutor. Şi nu mă refer numai la sperietoarea aia de ciori bătrână pe care ai ucis-o sau la tipul ăla libidinos de la uşă. Cineva cu putere mare trebuie să fi avut un amestec în asta!

Marea arătare îşi făcea loc prin fantă. Alt braţ apăru acum, precum şi un fel de trunchi. Majoritatea magicienilor se strânseseră lângă pereţii încăperii, dar câţiva, aproape de fereastră, erau prinşi într-o undă care trecea prin planuri. Chipul lor se schimba continuu: chipul unui bărbat era acum un chip de femeie, iar cel al unei femei se transformase într-un chip de copil. Înnebunit de această transformare, un magician alergă către podium – într-o clipă, corpul lui păru că se face lichid: se scurse într-o mişcare spiralată, ca a unui desfăcător de sticle, prin gaură, şi dispăru. Stăpânul meu urlă îngrozit.

Un picior mare şi translucid ieşi la iveală, cu o atitudine şi o eleganţă aproape de felină. Situaţia era chiar disperată. Totuşi, eu sunt o fire optimistă. Am observat însă că undele emanate de fiinţa aceea schimbau natura fiecărei vrăji pe care o atingeau. Şi asta îmi dădu speranţe.

— Nathaniel, am zis, ascultă-mă!

La început nu răspunse. Era transpus de imaginea celor din jurul lui, care alergau ca nişte găini turbate. După toate evenimentele din zilele precedente, aproape că uitasem cât de tânăr era. În momentul acela nu arăta deloc ca un magician, ci ca un băieţel speriat de mama focului.

L-am strigat iar:

— Nathaniel!

— Da! se auzi o voce pierdută.

— Ascultă! Dacă ieşim din închisoare, ştii ce trebuie să facem?

— Dar cum putem ieşi?

— Nu te gândi la asta! Dacă scăpăm, ce trebuie să facem? Ridică din umeri. Am dat să-i explic: Îţi zic eu atunci… Trebuie să facem două lucruri! Întâi – să-i luăm amuleta lui Lovelace! Asta e treaba ta!

— De ce?

— Pentru că eu nu pot atinge amuleta atâta timp cât e la gâtul lui: aceasta absoarbe orice urmă de magie din apropierea lui Lovelace, iar eu nu am de gând să fiu astfel absorbit. Aşa că tu trebuie să i-o iei. Eu o să încerc să-i distrag atenţia, în timp ce tu te apropii de el.

— Ce drăguţ din partea ta…

— Apoi, trebuie să anulăm invocaţia şi să-l trimitem pe prietenul nostru de aici. Asta e tot treaba ta.

— A mea? Iar?

— Da… Eu te voi ajuta furându-i cornul de invocare! Trebuie spart, dacă tot e să facem ceva! Dar tu va trebui să aduni câţiva alţi magicieni care să rostească Vraja de Alungare. Câţiva dintre cei mai puternici ar trebui să ştie ceva din ea, cu condiţia să fie încă destul de conştienţi. Nu te teme, nu va trebui să o faci tu!

Băiatul mormăi furios.

— Lovelace intenţionează să îl elibereze de unul singur, spuse, recăpătându-şi pe deplin graiul.

— Da, e un magician mare, foarte capabil şi foarte puternic! Gata! S-a hotărât! Pornim după amuletă. Dacă o luăm, tu te duci şi ceri ajutor de la ceilalţi, în vreme ce eu mă ocup de Lovelace!

Ce a răspuns băiatul nu voi şti niciodată, pentru că în acel moment entitatea aceea uriaşă păşi afară din gaură şi o undă, cu adevărat puternică de data asta, trecu prin toate planurile. Şterse scaunele răsturnate, prefăcând

unele în lichid, aprinzând altele şi, în fine, ajunse în cele din urmă la închisoarea de un alb strălucitor, unde noi fuseserăm prizonieri în tot acest timp. La atingerea ei, membrana care ne cuprindea explodă cu o pocnitură, care mă azvârli pe mine într-o parte, iar pe băiat în cealaltă parte. El căzu rău şi se tăie la faţă.

Nu prea departe, capul cel mare, translucid se întorcea uşor spre noi.

— Nathaniel! am strigat. Ridică-te!

Nathaniel

Capul îi răsună de forţa exploziei şi simţi ceva umed în dreptul gurii. De aproape, din inima zarvei din sală, o voce îi striga numele de botez. Se ridică în picioare, clătinându-se.

Fiinţa ieşise în întregime din gaură: Nathaniel îi simţi conturul, ridicându-se ca un turn, până în tavan. Mai jos, ceva mai departe, o mulţime de magicieni se îngrămădiseră la un loc cu drăcuşorii lor păzitori. Şi acolo, în faţa lui, stătea Simon Lovelace, strigând ordine sclavului său. Dusese o mână la piept; cealaltă era întinsă, cu degetele strânse în jurul cornului de invocare.

— Vezi, Ramuthra[1]? strigă el. Ţin Amuleta din Samarkand şi sunt, astfel, mai presus de puterea ta. Orice altă fiinţă din această cameră, fie ea om sau spirit, este a ta! Îţi ordon să le distrugi!

Marea fiinţă îşi înclină capul în semn de acceptare şi se întoarse către cel mai apropiat grup de magicieni, trimiţând valuri de şoc prin încăpere. Nathaniel începu să alerge către Lovelace. Ceva mai departe, la nivelul pământului, văzu un muscoi urât, bâzâind.

---

[1] Nu auzisem de fiinţa aceasta înainte. Şi faptul nu era surprinzător până la urmă, pentru că, deşi, pe mulţi dintre noi magicienii ne invocaseră cu cruzime – şi de aici ni s-au tras numele! –, sunt încă şi mai mulţi cei care se contopesc cu Locul-de-Dincolo fără să fie nevoie de vreun nume. Poate Ramuthra nu mai fusese invocat până atunci.

Lovelace remarcă musca, mormăi şi îi urmări înaintarea împleticită, dar curajoasă prin aer. Întâi aceasta veni aproape de el, apoi se retrase, iar apoi se apropie din nou – şi în tot acest timp Nathaniel venea şi el tiptil către Lovelace.

Mai aproape, mai aproape…

Musca se repezi spre Lovelace. Magicianul se smuci – şi, în aceeaşi clipă, Nathaniel se aruncă asupra lui. Făcu un salt şi îi sări lui Lovelace în spate, cu degetele trăgându-l de guler. Şi pe când Nathaniel făcea asta, musca se transformă într-o maimuţă mică şi îi smulse cornul lui Lovelace cu degete isteţe şi lacome. Lovelace scoase un strigăt şi îi dădu maimuţei un brânci, făcând-o să se dea peste cap; apoi, aplecându-se, îl aruncă şi pe Nathaniel, care ateriza greu pe podea.

Nathaniel şi maimuţa zăceau unul lângă altul, iar Lovelace se înălţa dominator deasupra lor. Ochelarii magicianului agăţau pieziş de o ureche. Nathaniel îi rupsese pe jumătate gulerul cu mâinile, iar lanţul de aur al Amuletei din Samarkand se vedea acum în jurul gâtului său.

— Deci, zise Lovelace, aranjându-şi ochelarii şi adresându-i-se lui Nathaniel, mi-ai respins oferta. Păcat! Cum ai scăpat de Maurice? Cu ajutorul chestiei ăsteia? Arătă spre maimuţă. Probabil Bartimaeus…

Nathaniel aproape că îşi pierduse suflarea; când încercă să se ridice, simţi dureri în tot trupul.

Maimuţica era deja în picioare şi creştea, văzând cu ochii, modificându-şi conturul.

— Vino încoace, şopti ea către Nathaniel. Înainte să aibă şansa de a… Lovelace făcu un semn şi pronunţă un sunet. O formă uriaşă se materializă la umărul lui; era capul unui şacal.

— Nu aveam de gând să te invoc, îi zise magicianul. Slujitorii buni sunt greu de găsit, fie om, fie djinn, şi bănuiesc că voi fi singurul care va ieşi viu din acesta cameră, dar pentru că l-am văzut pe Bartimaeus aici,

mi-ar părea un lucru nedrept să îţi răpesc ocazia de a-l da gata. Lovelace făcu un gest uşor spre garguiul care stătea acum ghemuit şi gata de atac alături de Nathaniel. Şi de data asta, Jabor, zise el, să nu mă faci de râs!

Demonul cu cap de şacal păşi înainte. Garguiul slobozi o înjurătură şi ţâşni în aer. Jabor întinse două aripi cu vene roşii; acestea bătură aerul o dată cu un zgomot de oase frânte şi îl înălţară în aer.

Nathaniel şi Lovelace se priveau în continuare. Durerea pe care băiatul o simţea în coşul pieptului se mai diminuase puţin, aşa că era gata să se ridice în picioare. Îşi ţinea ochii fixaţi pe sclipirea de aur de la gâtul magicianului.

— Ştii, John, zise Lovelace lovind cornul la întâmplare în palmă, dacă aveai noroc să fii discipolul meu de la început, am fi putut face lucruri mari împreună. Recunosc ceva în tine; e ca şi cum m-aş uita într-o oglindă şi m-aş vedea pe mine tânăr; împărtăşim aceeaşi dorinţă de a avea putere – zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi –, dar tu ai fost corupt de slăbiciunea lui Underwood, de mediocritatea lui!

Ajuns în acest punct tăcu, în vreme ce un magician se împletici printre ei urlând, cu pielea sclipind de solzi mici, albaştri fosforescenţi. În toată camera zumzăia o vrajă distorsionată, care dădea greş de îndată ce întâlnea valurile de şoc emanate de Ramuthra. Cei mai mulţi magicieni, precum şi drăcuşorii lor, erau la peretele din fund, aproape unul peste altul, în disperarea de a scăpa. Fiinţa aceea monstruoasă se mişca înspre ei cu paşi leneşi, lăsând dezastru în urma ei: scaune transformate, genţi şi obiecte personale împrăştiate – toate întinse, sucite, sclipind în culori şi în nuanţe neobişnuite. Nathaniel încercă să şi-o scoată din minte; se uită fix la lanţul amuletei, pregătindu-se pentru încă o încercare.

Lovelace zâmbi.

— Nici acum nu ai renunţat? Ei, asta este exact ceea

ce îţi ziceam mai devreme – asta e voinţa ta de fier în acţiune! Bravo! Dar dacă ai fi fost discipolul meu, te-aş fi pregătit să ţi-o ţii în frâu până ai avea abilitatea de a acţiona pe măsura ei. Dacă vrea să supravieţuiască, un magician adevărat trebuie să fie răbdător!

— Da, zise Nathaniel răguşit, mi s-a mai spus asta înainte.

— Ar fi trebuit să înveţi din sfaturi! Ei bine, e prea târziu să te mai salvez acum; mi-ai făcut prea mult rău, şi, deşi eram atât de dispus înainte să o fac, acum nu te mai pot ajuta. Amuleta nu poate fi împărţită!

Pentru o clipă, se uită la Ramuthra: demonul încolţise câţiva magicieni şi întindea spre ei degetele, gata să-i apuce. Un strigăt ascuţit fu curmat deodată.

Nathaniel făcu o mişcare scurtă. Instantaneu, ochii lui Lovelace îl fixară.

— Încă te mai lupţi? întrebă el. Dacă nu pot avea încredere în tine să stai liniştit şi să mori odată cu toţi ceilalţi proşti şi laşi, va trebui să scap mai întâi de tine. Ia-o ca pe un compliment, John!

Îşi puse cornul la buze şi suflă scurt. Nathaniel se înfrigură; simţise o schimbare de situaţie în spatele lui.

Ramuthra se oprise, din cauza sunetului făcut de corn. Planurile tulburate, care îi marcau marginile, se agitară de parcă ar fi iradiat o emoţie puternică – furie, poate! Nathaniel văzu monstrul întorcându-se; părea că îl priveşte pe Lovelace, aflat în cealaltă parte a încăperii.

— Nu ezita, slugă! ţipă Lovelace. Vei face aşa cum ţi-am poruncit! Băiatul acesta trebuie să moară mai întâi!

Nathaniel simţi o privire străină aţintită asupra lui. Cu o luciditate nefirească, observă pe perete, în spatele capului gigantic, o frumoasă tapiserie de aur; părea mai mare decât trebuia să fie, ca şi cum esenţa demonului ar fi mărit-o. Vocea lui Lovelace suna spart şi sec:

— Vino!

Din direcţia demonului porni un val mare, care se umflă transformând un candelabru din apropiere într-un

stol de păsări galbene ce zburară înspre tavan, apoi se dizolvară. Abandonând cu părere de rău cei câţiva magicieni rămaşi în viaţă, demonul porni în direcţia lui Nathaniel.

Băiatul se pierdu cu firea şi făcu un pas.

Lângă el îl auzi pe Lovelace chicotind.

Bartimaeus

Şi iată-ne încă o dată, eu şi Jabor faţă în faţă, doi parteneri de dans – eu retrăgându-mă, el urmărindu-mă pas cu pas. Zburam peste haosul din sală, evitând oamenii care alergau îngroziţi, exploziile de vrăji greşit direcţionate şi valurile de şoc ce iradiau din demonul uriaş. Jabor afişa o grimasă care ar fi putut să fie de enervare sau de nesiguranţă, pentru că până şi extrema sa rezistenţă era pusă la încercare în acest mediu nou. Am decis să-i subminez moralul.

— Cum e să-i fii inferior lui Faquarl? i-am strigat, în vreme ce mă ascundeam în spatele unuia dintre puţinele candelabre rămase întregi. Nu îl văd pe Lovelace să îi rişte lui viaţa, chemându-l astăzi aici!

De dincolo de candelabru, Jabor încercă să arunce o detunătură în mine, dar o undă de energie o intercepta şi aceasta se transformă într-un nor de flori frumoase, căzând uşor spre podea.

— Încântător, am comentat. Dar pentru data viitoare va trebui să înveţi ikebana. Îţi împrumut eu o vază drăguţă dacă vrei!

Nu cred că abilitatea lui Jabor de a pricepe insultele era suficient de dezvoltată cât să prindă ironia aceasta, dar înţelesese tonul, şi asta îl împinse până la urmă să îmi dea o replică verbală.

— M-A INVOCAT PENTRU CĂ SUNT MAI PUTERNIC! tună el, smulgând candelabrul din tavan şi aruncându-l spre mine.

L-am evitat cu un pas de balet, şi candelabrul se sfărâmă de perete, bucăţi mici de cristal căzând peste

capetele magicienilor.

Jabor nu păru impresionat de manevra aceasta plină de graţie. Urlă mai departe:

— LAŞULE! ÎNTOTDEAUNA TE STRECORI, TE TÂRĂŞTI, ALERGI ŞI TE ASCUNZI!

— Asta se numeşte inteligenţă, am zis, făcând o piruetă în aer, apucând o grindă de susţinere şi aruncând-o înspre el, ca pe o suliţă.

Jabor nu se deranja să se mişte, ci o lăsă să se facă arşice de umerii lui şi să cadă. Apoi se îndreptă spre mine. În ciuda cuvintelor mele alese, nici strecuratul, nici târâtul, nici alergatul ori ascunsul nu aveau să îmi fie de vreun folos acum, şi, privind în jos de-a lungul sălii, am realizat că situaţia se deteriora văzând cu ochii. Ramuthra se întorsese şi o luase înapoi de-a lungul încăperii, către locul în care stăteau magicianul şi stăpânul meu. Nu era greu de înţeles ce intenţionase Lovelace: băiatul îl incomoda prea tare pentru a mai fi lăsat în viaţă. Într-un fel îi înţelegeam punctul de vedere!

Lovelace încă mai avea cornul; şi, de asemenea, amuleta. Până acum nu câştigaserăm nimic. Lovelace trebuia distras cumva, înainte ca Ramuthra sa ajungă suficient de aproape încât să îl distrugă pe băiat. Pe neaşteptate, o idee încolţi în mintea mea. „Interesant!...” Dar mai întâi trebuia să scap de Jabor pentru o vreme. Lucru uşor de zis şi greu de făcut, Jabor fiind un tip insistent.

Evitându-i degetele întinse, m-am strecurat prin aer, către mijlocul încăperii. Podiumul fusese transformat de mult într-o masă albă-gelatinoasă precum şarlota, din pricina apropierii de gaură. Pantofi şi scaune zăceau împrăştiate peste tot, dar nimeni nu mai era în viaţă în zona aceea.

Am aterizat în viteză. L-am auzit pe Jabor grăbind aprig prin aer, în urmărirea mea.

Cu cât m-am apropiat mai mult de fantă, cu atât am simţit şi mai mult presiunea emanată de ea asupra

esenţei mele – am simţit o forţă care mă atrăgea înspre gaură. Efectul era neplăcut de asemănător cu acela de invocare. Când am atins limita la care puteam rezista, m-am oprit în aer şi am făcut un salt peste cap, ajungând faţă în faţă cu Jabor, care se apropiase. Îl vedeam venind ca un glonţ, cu braţele întinse şi supărat, fără să bănuiască măcar pericolul din spatele meu. El îşi dorea doar să pună ghearele pe esenţa mea, să mă facă praf, la fel ca pe una dintre victimele din vechiul Ombos[1] sau din Fenicia.

Dar eu nu eram slab ca sărmanele fiinţe umane, ghemuite şi pierdute cu firea în întunecimea unui templu. Eu eram Bartimaeus şi nu eram un laş! Am rămas pe loc[2].

Jabor coborî şi el. M-am arcuit într-o poziţie de luptă.

Scoase un urlet de şacal.

Am bătut o dată din aripi şi m-am înălţat într-o fracţiune de secundă. Când trecu glonţ pe lângă mine, m-am opintit şi i-am dat brânci cu picioarele în spate, împingându-mă în el cu toată greutatea. Nu mai avea cum să se oprească, mai ales mulţumită ajutorului meu prietenesc. Îşi duse aripile în faţă, într-o încercare disperată de a se salva… încetini… reuşi să se întoarcă, mârâind…

Atunci gaura îşi exercită forţa de atracţie asupra lui. O expresie de dubiu îi apăru instantaneu pe chip. Încercă să dea din aripi, dar acestea nu îl ascultară, ca şi cum ar fi fost înmuiate în melasă; urme de substanţă neagră-gri se vedeau curgând printre penele aripii şi erau absorbite în gaură. Era însăşi esenţa lui cea care începuse să dispară astfel. Făcu un efort enorm şi chiar reuşi să

---

[1] Ombos: oraş în Egipt, sacru pentru Seth, stăpânul pe care îl avusese Jabor înainte. Timp de un secol sau două, Jabor mişunase într-un templu de pe acolo, hrănindu-se cu victimele care îi erau aduse, până când un faraon din Egiptul de Jos a venit şi a ars lăcaşul din temelii.

[2] Sau în aer, mai bine zis. Eram cam la şapte metri în aer.

avanseze un pic către mine. I-am făcut semn că totul e în regulă.

— Bravo! am zis. Văd că ai înaintat vreo cinci centimetri. Ţine-o tot aşa! El mai făcu un efort demn de Hercule. Încă un centimetru! Frumoasă încercare! În curând pui mâna pe mine!

Ca să îl încurajez, mi-am întins un picior obraznic în direcţia lui şi i l-am fluturat prin faţă, ţinându-l totuşi destul de departe. Mârâi şi încercă să lovească cu putere, dar esenţa lui se adunase deja vârtej de pe suprafaţa membrelor, fiind absorbită de gaură; era cu fiecare clipă mai slăbit. Şi, cum puterile îl părăseau, forţa de atracţie a găurii deveni mai puternică, trăgându-l înspre ea, la început încet, apoi mai repede.

Dacă Jabor ar fi avut măcar o jumătate de creier, ar fi putut să se transforme într-o gâză sau în ceva de genul asta; poate având o masă mai mică, s-ar fi eliberat mai uşor din marea forţă de atracţie gravitaţională a găurii. Un sfat prietenesc ar fi putut să îl salveze, dar, dragul de mine, eram prea ocupat ca să îl privesc cum se pierde, până când fu prea târziu. Acum, membrele posterioare şi aripile i se topeau în şuvoaie lichide de materie vâscoasă în nuanţe de gri şi de negru, care treceau spiralat prin gaură şi apoi tot mai departe de lumea aceasta. Nu avea cum să fie un lucru plăcut pentru el, mai ales că vraja lui Lovelace încă îl mai lega de locul acela; dar chipul său nu exprima durere, ci doar ură. Aşa a fost până la sfârşit. Chiar şi în clipa în care capul său îşi pierdea conturul, ochii îi erau tot aţintiţi spre mine. Apoi, duşi au fost prin gaură, iar eu am rămas singur, făcându-i semn de rămas-bun.

Nu am irosit prea mult timp luându-mi la revedere. Aveam alte treburi de care să mă ocup.

Nathaniel

— Un lucru fantastic, Amuleta din Samarkand!

Fie din teamă, fie dintr-o plăcere crudă de a

demonstra încă o dată că deţinea controlul, Lovelace insista să poarte un monolog cu Nathaniel, chiar şi în momentul în care Ramuthra venea fără îndurare spre ei. Parcă nu reuşea să se convingă să tacă. Nathaniel se retrăgea încet, fără speranţă, ştiind că nu putea face nimic.

— Ramuthra tulbură elementele, după cum vezi! continuă Lovelace. Pe oriunde calcă, elementele se răscoală. Şi asta tulbură ordinea lucrurilor, de care depinde toată magia. Nimic din ceea ce aţi încerca voi nu poate să îl oprească: orice efort magic va fi deviat – nu-mi poţi face rău şi nici nu poţi scăpa! Ramuthra vă va distruge pe toţi! Dar amuleta conţine o forţă egală şi opusă cu cea a lui Ramuthra, aşa că eu sunt in siguranţă. Poate chiar să mă ridice la gură, să geamă haosul asupra mea, şi tot nu aş simţi nimic.

Demonul scurtase la jumătate distanţa până la Nathaniel şi câştiga spaţiu. Întinsese unul dintre marile lui braţe transparente şi părea nerăbdător să-i vină băiatului de hac. Lovelace continuă:

— Dragul meu maestru a sugerat planul acesta şi, ca întotdeauna, m-a inspirat. Probabil că ne priveşte acum!

— Vrei să zici Schyler? Nici în pragul morţii, Nathaniel nu fu în stare să îşi înfrâneze o satisfacţie.

— Mă îndoiesc! Zace mort sus! Siguranţa lui Lovelace păli pentru prima dată. Zâmbetul îi îngheţă pe buze.

— Întocmai cum îţi spun! continuă Nathaniel. Nu am scăpat pur şi simplu! L-am ucis! Magicianul râse.

— Nu mă minţi, copile!

În spatele lui Lovelace se auzi o voce feminină, dulce şi plângăreaţă:

— Simon!

Magicianul privi înapoi; Amanda Cathcart stătea acolo, la o un pas de el, cu rochia ruptă şi murdară, cu părul în dezordine şi îmbâcsit… Se apropia cu braţele întinse, şchiopătând, cu groaza întipărită pe chip.

— O, Simon, zise ea. Ce-ai făcut? Lovelace se albi; se

întoarse cu faţa înspre ea.

— Stai pe loc! Era o notă de panică în vocea lui. Îndepărtează-te! Lacrimi izvorâră din ochii Amandei Cathcart.

— Cum poţi să faci aşa ceva, Simon? Şi eu trebuie să mor?

Se împletici înainte. Deranjat, magicianul îşi ridică mâinile, pentru a o ţine la distanţă.

— Amanda… îmi… îmi pare rău! Aşa… aşa a fost să fie!

— Nu, Simon! Mi-ai promis multe!

Nathaniel reuşi să se tragă pe furiş mai aproape. Confuzia lui Lovelace se transformă în furie.

— Du-te de lângă mine, femeie, sau chem demonul să te rupă în bucăţi! Uite, e chiar lângă tine!

Amanda Cathcart nu făcu nici o mişcare. Părea că nu îi mai păsa de mult.

— Cum ai putut să te foloseşti de mine în felul acesta, Simon? După tot ceea ce ai spus! Nu ai pic de onoare!

Nathaniel mai făcu un pas. Conturul lui Ramuthra se zărea acum deasupra lui.

— Amanda, te avertizez…

Nathaniel sări în faţă şi apucă strâns. Degetele lui jupuiră pielea de pe gâtul lui Lovelace, apoi dădură de ceva rece, tare şi flexibil. Lanţul amuletei! Trase de el cu toată puterea. Pentru o clipa, capul magicianului se înclină spre el, apoi o za se rupse şi lanţul rămase în mâna lui Nathaniel.

Lovelace răcni.

Nathaniel căzu departe de el şi se rostogoli pe podea, zalele lanţului lovindu-i faţa. Adună laolaltă totul cu amândouă mâinile, apucând în special lucrul acela micuţ, subţire şi oval, care atârna la mijlocul lanţului rupt. Şi, de îndată ce făcu toate acestea, simţi cum o greutate fu luată de pe umerii lui, ca şi cum privirea neîndurătoare a monstrului n-ar mai fi fost aţintită asupra lui.

Lovelace se clătină după primul şoc al atacului, apoi

sări asupra lui Nathaniel, însă două braţe subţiri îl traseră înapoi.

— Aşteaptă, Simon! Cum poţi să faci rău unui băieţel atât de dulce?

— Ai înnebunit, Amanda! Lasă-mă în pace! Amuleta… trebuie… Pentru o clipă, se luptă să se smulgă din strângerea disperată a femeii, apoi prezenţa dominatoare de deasupra lui îi atrase privirea îngrozită. I se înmuiară picioarele. Ramuthra era foarte aproape de toţi trei: din cauza câmpului de forţă pe care îl emana, hainele lor se zbăteau sălbatic, iar părul le flutura peste faţă. Aerul din jurul lor pocnea ca electrizat. Lovelace se trase înapoi. Aproape căzu.

— Ramuthra! Îţi ordon! Ia băiatul! A furat amuleta! Nu el este de fapt cel care trebuie protejat!

Vocea lui era lipsită de convingere. O mână mare, translucidă se întinse către el. Lovelace îşi dublă îndemnurile:

— Atunci lasă-l pe băiat! Ia femeia! Ia întâi femeia! Pentru o clipă, mâna se opri. Lovelace făcu un mare efort să se smulgă din strângerea femeii. Da! Vezi? Iat-o! Ia-o întâi pe ea!

De pretutindeni şi de niciunde, se auzi o voce ca murmurul unei mulţimi de oameni:

— NU VĂD NICI O FEMEIE… DOAR UN DJINN CARE RÂNJEŞTE!

Faţa lui Lovelace îngheţă; se întoarse către Amanda Cathcart care îl privea implorându-i ajutorul. Studiind-o mai atent, văzu cum trăsăturile femeii se schimbă. Un zâmbet de răutate triumfătoare se întipări pe chipul ei, până la urechi. Apoi, într-o clipă, unul din braţele sale se întinse ca un şarpe şi apucă în grabă cornul de invocare din mâna slăbită a lui Lovelace şi fugi cu el. Pas cu pas, Amanda Cathcart dispăru, şi în locul ei apăru o maimuţă care se prinse cu coada de una dintre aplicele de pe perete. Maimuţa flutura fericită cornul către magicianul consternat.

— Nu te superi dacă-l ţin eu, nu-i aşa? Nu vei avea nevoie de el acolo unde te duci. Orice formă de energie părea să îl părăsească pe magician; pielea ii atârna pe oase ca o cârpă. Gârbovit, făcu un pas către Nathaniel, ca şi cum ar fi încercat să revendice amuleta, dar fără entuziasm… Apoi braţul monstrului coborî şi îl cuprinse, iar Lovelace fu smuls şi purtat prin aer. Sus, cât mai sus, corpul preschimbându-i-se pe măsură ce se înălţa. Capul lui Ramuthra era înclinat. Ceva ce părea a fi o gură deschisă îl aştepta. O clipă mai târziu, Simon Lovelace era înghiţit.

Demonul se opri să se uite după maimuţa jucăuşă, dar aceasta dispăruse. Ignorându-l pe Nathaniel, care încă mai zăcea pe podea, se întoarse greoi către ceilalţi magicieni de la capătul sălii.

O voce cunoscută se auzi în apropierea lui Nathaniel.

— De doi am scăpat, a mai rămas unul!

Bartimaeus

Eram atât de încântat de succesul şmecheriei mele rafinate, încât am riscat să iau chipul lui Ptolemeu, în momentul în care atenţia lui Ramuthra fu distrasă în altă parte. Scăpasem de Jabor şi de Lovelace, iar acum trebuia să ne ocupăm de entitatea cea mare. L-am înghiontit cu piciorul pe stăpânul meu. Zăcea pe spate, legănând Amuleta din Samarkand în mânuţele lui lacome, aşa cum o mamă îşi leagănă pruncul. Am aşezat cornul de invocare jos, lângă el.

Se strădui să se ridice în fund.

— Lovelace… Ai văzut?

— Da, şi nu a fost prea frumos!

Reuşind să se ridice în picioare, avu în ochi o lumină ciudată – pe jumătate groază, pe jumătate exaltare.

— Am luat-o, şopti. Am amuleta!

— Da, am răspuns în grabă. Foarte bine! Dar Ramuthra este încă aici, şi, dacă vrem să primim ajutor, nu prea mai avem mult timp.

Am privit departe, către capătul sălii. Entuziasmul îmi păli. Miniştrii de stat convocaţi erau acum o lamentabilă turmă, îngrămădindu-se fără sens, lovind uşile sau îmbrâncindu-se pentru a câştiga un loc cât mai departe de Ramuthra, care acum se apropia de ei. Era ceva imposibil de descris, păreau o grămadă de şobolani râcâind într-o canalizare.

Spectacolul era îngrijorător: nici unul dintre ei nu părea să fie în stare să rostească o vrajă complexă de alungare!

— Hai! În vreme ce Ramuthra ia câţiva, noi putem să îi ridicăm pe ceilalţi. Care dintre ei şi-ar putea aduce aminte contrainvocările?

Băiatul se bosumflă.

— După cum stau lucrurile, cred că nici unul dintre ei!

— Chiar şi aşa, trebuie să încercăm! L-am tras de mânecă.

— Hai, vino! Nici unul din noi nu ştie incantaţia[1].

— Vorbeşte în numele tău, zise băiatul încetişor. Eu o ştiu!

— Tu…? Eram puţin surprins: Eşti sigur?

Se încruntă la mine. Era pipernicit, cu pielea albă, învineţit şi rănit, sângerând, legănându-se pe picioare, dar în ochi i se citea siguranţa de sine.

— Nici nu ţi-a trecut prin minte această posibilitate, nu-i aşa? mă întrebă. Da! Am învăţat-o!

Am sesizat totuşi o nuanţă de dubiu în vocea lui şi parcă şi în privirea lui. Voia să mă impresioneze. Am încercat să nu par sceptic.

— E de nivel superior, am zis. Şi complexă! Va trebui să suni din corn exact la momentul oportun. Nu e momentul de mândrii false, băiete! Ai putea încă…

— Să cer ajutor? Nu prea cred!

Fie din mândrie, fie din simţ practic, avea dreptate.

---

[1] Eu, unul, n-aveam nici o idee. Cuvintele ordinelor sunt treaba magicienilor. Asta ştiu ei să facă! Djinii nu le pot pronunţa. Dar magicienii bătrâni şi posaci cunosc o incantaţie pentru orice situaţie.

Ramuthra era aproape deasupra magicienilor acum; nu am fi avut nici o şansă să primim ajutor de la ei. Îmi zise:

— Ţine-te departe! Am nevoie de spaţiu ca să gândesc!

Am ezitat pentru o clipă. Oricât era de admirat pentru tăria lui de caracter, puteam să văd foarte clar unde putea duce asta. Cu sau fără amuletă, consecinţele unei alungări ratate erau întotdeauna dezastruoase şi, de data asta, aş fi suferit laolaltă cu el. Dar nu-mi venea în minte nici o alternativă.

Neajutorat, am făcut un pas în spate. Stăpânul meu ridică uşor cornul de invocare şi închise ochii.

Nathaniel

Închise ochii să nu mai vadă haosul din sală şi trase aer în piept încet, adânc. Gemete de suferinţă şi de teroare încă mai ajungeau la el, dar le îndepărtă din minte prin forţa voinţei sale.

Asta nu era mare lucru. Dar o turmă de voci interioare vorbeau acum, iar el nu le putea face să tacă. Acesta era momentul! Sosise clipa în care mii de insulte şi frustrări vor fi aruncate deoparte şi uitate! Ştia incantaţia – o învăţase de multă vreme. O va rosti, şi atunci toată lumea va realiza că el nu mai putea fi ignorat. Mereu, mereu fusese subestimat! Underwood îl crezuse un imbecil, un prost care de abia dacă avea puterea să deseneze un cerc; refuzase să creadă că discipolul lui putea să invoce un djinn de orice fel. Lovelace îl crezuse slab, un copil neajutorat, şi totuşi gata să accepte prima ofertă de putere şi de statut. Tot el refuzase să accepte că Nathaniel îl ucisese pe Schyler: murise negând acest fapt. Şi acum, chiar Bartimaeus, servitorul său, se îndoia de faptul că el ar şti Vraja de Alungare! Întotdeauna, întotdeauna fusese subestimat!

Acum, totul se afla în mâinile lui. Prea des fusese desconsiderat – încuiat în camera sa, purtat departe de incendiu, păcălit de oamenii simpli, închis... Amintirea

acestor umiliri îi ardea măruntaiele. Dar acum putea acţiona – le va arăta el!

Mândria sa rănită cerea răzbunare. Tâmplele îi zvâcneau. Dar, înlăuntrul fiinţei sale, pe lângă hotărârea de a le da o lecţie, o altă dorinţă căuta şi ea o formă de exprimare. Departe, auzi câţiva magicieni urlând îngroziţi şi un val de milă îl încercă. Dacă nu putea să îşi amintească vraja, nefericiţii ăia aveau să moară. Vieţile lor depindeau de el.

Şi el avea cunoştinţele necesare să îi ajute. Contrainvocarea, alungarea! Cum de nu o mai ştia? Citise incantaţia, ştia că o citise – o memorase cu luni înainte. Dar nu se putea concentra acum, nu şi-o putea aduce aminte.

Nu era bine. Toţi aveau să moară, aşa cum murise şi doamna Underwood, iar el avea să dea greş din nou. Cât de mult îşi dorea Nathaniel să ajute! Dar numai dorinţa nu era de ajuns. Mai mult decât orice altceva, îşi dorise să o salveze pe doamna Underwood, să o scoată din flăcări. Şi-ar fi dat viaţa pentru ea, dacă ar fi putut. Dar nu o salvase. El fusese luat pe sus de acolo, iar ea dispăruse pentru totdeauna. Dragostea lui nu contase deloc.

Pentru o clipă, cu trecutul pierdut şi sub iminenţa prezentului, dorinţele se amestecau şi creşteau în inima lui. Lacrimi îi alunecau pe obraji.

„Răbdare, Nathaniel!”

Răbdare...

Inspiră încet. Durerea i se diminua. Şi, în învălmăşeala gândurilor, îşi aminti de liniştea grădinii mentorului său – revăzu tufişurile de rododendron, frunzele lor de un verde-închis strălucind în soare. Văzu merii împrăştiindu-şi floarea albă, o pisică tolănită pe un zid de cărămidă roşie. Simţi lichenii sub atingerea mâinii; văzu muşchiul pe statuie; se simţi la adăpost de lumea cea largă. Şi-o imagină pe domnişoara Lutyens stând tăcută şi desenând alături de el. O senzaţie de pace se aşternu

asupra lui.

Gândurile i se limpeziră, tot felul de detalii i se conturau clar în minte.

Regăsi cuvintele vrăjii aşa cum le învăţase stând pe tronul de piatră, cu un an şi ceva în urmă.

Deschise ochii şi le rosti cu voce tare, clar şi puternic. La sfârşitul celei de-a cinsprezecea silabe, sparse cornul de invocare în două, peste genunchi.

În vreme ce fildeşul se sparse şi cuvintele răsunară, Ramuthra încremeni fără suflare. Valurile strălucitoare din aer, care îi defineau conturul, se cutremurară, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare.

Gaura din centrul camerei se lărgi puţin. Apoi, cu o grabă uimitoare, conturul demonului se şifona şi se micşoră, fu absorbit de fantă şi dispăru.

Gaura se închise la loc, asemenea unei răni care se vindecă uimitor de repede.

Monstrul odată dispărut, sala reapăru sinistră şi goală. Un candelabru şi câteva becuri mici din aplice se reaprinseră, aruncând o lumină slabă ici-colo. Afară, cerul de după-amiază târzie era gri, întunecându-se spre albastru. Vântul şuiera printre copacii din pădure.

În sală era o tăcere absolută. Mulţimea de magicieni şi unul sau doi drăcuşori învineţiţi după încăierare rămăseseră nemişcaţi. Un singur lucru se mişca: un băieţel şchiopătând către mijlocul camerei, cu Amuleta din Samarkand atârnându-i în mână. Piatra de jad din centrul ei strălucea vag în semiîntuneric.

Fără să scoată un cuvânt, Nathaniel se apropie de Rupert Devereaux, care zăcea răsturnat sub ministrul de externe, şi aşeză amuleta cu grijă în mâna lui.

43
Bartimaeus

Era ceva tipic pentru băiat. De abia îndeplinise cel mai important act al vieţii sale mărunte şi te-ai fi aşteptat să se piardă în decor de oboseală şi de uşurare. Aşa să fi fost? Nu! Aceasta fusese marea lui şansă şi profită de ea în modul cel mai teatral posibil. Cu toţi ochii aţintiţi asupra lui, se clătină de-a lungul sălii în ruină ca o pasăre rănită, slăbit după cum vă imaginaţi că era, şi merse direct către cel mai puternic om din încăpere. Ce avea de gând să facă? Nimeni nu ştia; nimeni nu avea curajul să ghicească! (L-am văzut pe prim-ministru clipind când băiatul şi-a întins mâna spre el). Şi apoi, la momentul apoteotic al acestei mici şarade, totul ieşi la lumină: legendara Amuletă din Samarkand – ţinută sus ca să poată fi văzută – fu înapoiată guvernului. Puştiul îşi aduse aminte până şi să-şi încline reverenţios capul atunci când făcu toate acestea.

Senzaţie în sală!

Ce mai reprezentaţie, nu-i aşa? De fapt, chiar mai mult decât abilitatea lui de a-şi asupri djinnul, această flatare instinctivă a gustului mulţimii îmi sugera că băiatul o să fie de-a lungul vieţii, iubit de toată lumea. Desigur, gesturile sale avură efectul scontat: în câteva clipe, deveni centrul unei mulţimi aflate în admiraţie!

Trecând neobservat în toată agitaţia, am abandonat forma lui Ptolemeu, transformându-mă într-un drăcuşor, care, de îndată ce fumul se risipi, pluti umil alături de băiat. Nu am vrut sub nici o formă ca abilităţile mele reale să fie remarcate. Cineva poate ar fi făcut legătura cu djinnul cel periculos care scăpase de curând din închisoarea guvernamentală.

Umărul lui Nathaniel a fost locul ideal de unde am

putut să urmăresc consecinţele încercării de lovitură de stat, pentru că, cel puţin vreme de câteva ore, băiatul a fost centrul atenţiei. Oriunde au mers prim-ministrul şi colegii săi sus-puşi, acolo a mers şi stăpânul meu, răspunzând întrebărilor nerăbdătoare şi îndopându-se cu tot felul de bucate dulci, aduse pentru întremare de către servitori.

Când s-a făcut o numărătoare sistematică pe capete, lista persoanelor lipsă includea patru miniştri (din fericire, toţi de rang inferior) şi un singur subsecretar de stat. În plus, câţiva magicieni suferiseră deformări faciale şi corporale majore sau aveau tot felul de răni pe trup.

Uşurarea generală se transformă repede în furie. Acum, că Ramuthra dispăruse, magicienii îşi puteau pune slujitorii să rupă barierele magice de la ferestre şi de la uşi şi să dea buzna prin castel. Un control amănunţit fu organizat în Heddleham, dar, pe lângă slujitorii pestriţi, cadavrul unui bărbat în vârstă şi un băiat nervos încuiat în baie, nu descoperiră nimic altceva. Nu e de mirare că magicianul cu faţă de peşte, Rufus Lime, dispăruse; şi nu era nici urmă de bărbatul cu barbă neagră, care stătuse de gardă la poartă. Ambii păreau să fi dispărut ca prin minune.

Tot Nathaniel a condus investigatorii la bucătărie, unde câteva ajutoare de bucătari fură găsite tremurând într-o cămară. Povestiră cum, cu aproximativ o jumătate de oră înainte[1], mai-marele bucătar a slobozit un urlet, a explodat cu o flacără albastră şi s-a umflat luând proporţii înspăimântătoare, până când a dispărut într-un nor de pucioasă.

La inspecţie, o toporişcă fu găsită îngropată adânc într-o lucrare de piatră din şemineu, un ultim indiciu al vrăjii ce-l legase pe Faquarl[2].

---

[1] Adică exact atunci când Lovelace dispăruse.

[2] Deci, încă o dată, paşii ni se încrucişaseră fără o confruntare definitivă. Păcat, de fapt; eram nerăbdător să îi arăt lui Faquarl o ascunzătoare bună. Dar pur şi simplu nu am mai avut timp s-o fac şi

Cum principalii conspiratori muriseră, magicienii luară la întrebări slujitorii castelului. Totuşi, aceştia se dovediră neştiutori în ceea ce privea conspiraţia. Ei povestiră că, în urmă cu câteva săptămâni, Simon Lovelace organizase o redecorare completă a sălii, păstrând-o închisă multă vreme. Meşteri nevăzuţi, însoţiţi de sunete şi de luminiţe neobişnuit colorate, construiseră podeaua de sticlă şi inseraseră noul covor[3], supravegheaţi de către un domn bine îmbrăcat, cu faţa rotundă şi cu o barbă roşcată.

Asta era o nouă pistă. Stăpânul meu interveni imediat, spunând că a văzut o asemenea persoană părăsind castelul chiar în dimineaţa aceea, şi câţiva mesageri fură imediat trimişi, cu o descriere a lui, să alerteze poliţia din Londra şi din comitate.

După toate astea, Devereaux şi miniştrii săi cei mai importanţi se răcoriră cu şampanie şi se delectară cu gustări reci şi cu jeleuri de fructe, ascultând cu atenţie povestea stăpânului meu. Şi ce mai poveste era aceea! Câte exagerări! Până şi eu, cu experienţa mea îndelungată în duplicitate umană, am fost şocat de balivernele pe care le scornea băiatul acela. Să fiu sincer, avea totuşi o groază de lucruri de ascuns: furtişagul amuletei, pus la cale chiar de el, de exemplu, şi mica mea confruntare cu Sholto Pinn. Dar multe dintre gogoşile sale erau chiar gratuite. A trebuit să stau liniştit pe umărul lui şi să îl ascult referindu-se la mine folosind cuvintele: „drăcuşor inofensiv” (de cinci ori!), „un fel de foliot” (de două ori!) şi chiar homunculus” (o dată!). Vă

---

pe asta.

[3] Şi, desigur, creaseră într-o cameră adiacentă mecanismul secret care trăgea covorul de pe podea şi declanşa zăbrelele la ferestre. Unii folioţi sunt foarte pricepuţi în materie de construcţii; am avut câţiva sub comanda mea, când am lucrat la zidurile Pragăi. Sunt meseriaşi buni, doar să nu audă clopote de biserică: abandonează uneltele şi se transformă în cenuşă. Chestia asta a fost o adevărată pacoste într-o zi de carnaval – a trebuit să angajez o mână de drăcuşori cu pămătufuri de praf şi perii, ca să îndepărtăm cenuşa...

întreb eu acum: Nu este asta o jignire?

Dar asta nu era nici măcar jumătate din întreaga poveste. Repovesti (cu ochi mari şi jelitori) cum stăpânul său drag, Arthur Underwood, îl suspectase de multă vreme pe Simon Lovelace, dar nu avusese niciodată vreo dovadă. Până în ziua în care a observat din întâmplare Amuleta din Samarkand în posesia acestuia. Până să poată spune ceva autorităţilor, Lovelace şi djinnul său ajunseseră la ei, cu intenţia de a-i ucide. Underwood, împreună cu John Mandrake, discipolul său credincios, au opus o rezistenţă puternică, în vreme ce însăşi doamna Underwood s-a implicat încercând eroic să îl atace pe Lovelace. Totul în zadar! Domnul şi doamna Underwood fuseseră ucişi, şi Nathaniel a trebuit să fugă să îşi salveze viaţa, cu un drăcuşor simplu în ajutor. Avea şi lacrimi în ochi pe când povestea toate acestea; până şi el era gata să creadă prostiile pe care le îndruga!

Cam asta a fost, în mare parte, minciuna lui. Neavând nici o modalitate de a dovedi vinovăţia lui Lovelace, Nathaniel plecase atunci către castelul Haddleham, în speranţa că exista cumva o posibilitate să împiedice acesta crimă teribilă. Acum era doar bucuros că reuşise să salveze vieţile conducătorilor nobili ai acestei ţări etc. Să fiu sincer, era suficient pentru a face un drăcuşor să izbucnească în lacrimi!

Dar ei au înghiţit-o! Nu s-au îndoit de nici un cuvânt! Stăpânul meu mai luă o gustare grăbită, o sorbitură adâncă de şampanie, apoi o şterse în limuzina ministerială la Londra, pentru informări oficiale aprofundate.

L-am urmat şi eu, desigur. Nu-l pierdeam din vedere pentru nimic în lume. Avea o promisiune de ţinut.

44

Paşii servitorului se retrăgeau pe hol. Eu şi băiatul studiarăm încăperea.

— Preferam camera ta veche, am zis. Asta miroase deja, înainte ca tu să te fi mutat aici.

— Nu miroase!

— Ba miroase: miroase a vopsea proaspătă, a plastic şi a tot felul de alte lucruri noi uşor de imaginat! Ceea ce ţi se potriveşte de minune – nu-i aşa, domnule Mandrake?

Nu răspunse. O luase ţintă de-a lungul încăperii, spre fereastră, ca să studieze panorama.

Era în seara zilei de după marea invocare de la Heddleham Hall şi, pentru prima dată, stăpânul meu era lăsat să îşi vadă de ale lui. Îşi petrecuse mare parte din ziua precedentă în şedinţe cu miniştri şi cu poliţia, trecând în revistă povestea şi, fără îndoială, adăugind minciuni la fiecare repovestire. Între timp, eu rămăsesem în stradă[1], tremurând de nerăbdare. Frustrarea mea nu făcuse altceva decât să dospească de când băiatul petrecuse prima noapte în dormitorul oferit special în Whitehall, o clădire păzită straşnic pe mai multe planuri, în vreme ce el sforăia înăuntru, eu am fost nevoit să mă furişez afară, fără să pot avea o discuţie cu el.

Dar acum mai trecuse o zi şi viitorul lui fusese hotărât. O maşină oficială îl condusese la casa noului său mentor – o clădire modernă pe faleza Tamisei, în zona de sud. Cina avea să fie servită la opt şi jumătate; noul său îndrumător avea să îl aştepte în salon la opt şi un sfert.

Asta însemna că eu şi Nathaniel aveam o oră numai

---

[1] Birourile guvernamentale sunt, de obicei, pline de afriţi şi de sfere-cercetaş, şi m-am temut că nu vor face excepţie cu persoana mea.

pentru noi. Aveam de gând să transform acea oră într-una de o importanţă specială.

Camera conţinea toate cele obişnuite: pat, masă, garderobă (de fapt o cameră-garderobă – ceva aşa de pretenţios, vă daţi seama?), un corp de bibliotecă, noptieră, scaun. O uşă ducea către o baie, în acelaşi apartament. O lumină puternică era fixată pe tavanul bogat ornamentat şi, pe un perete, se afla o fereastră micuţă. Afară, luna strălucea în apele Tamisei. Băiatul se uită cu o expresie ciudată pe chip la Palatul Parlamentului, aflat aproape vizavi de el.

— E mult mai aproape acum, am zis.

— Da! Ea ar fi fost foarte mândră! Se întoarse şi descoperi că luasem figura lui Ptolemeu şi mă lăfăiam în patul lui. Ieşi de aici! Nu vreau să am oribilul tău… Hei! Descoperise o carte îngrămădită pe un raft, lângă pat. Compendiul lui Faust! Volumul meu! Asta e nemaipomenit! Underwood mi-a interzis să mă ating de el!

— Aminteşte-ţi, nu i-a făcut prea mult bine lui Faust! Răsfoia paginile.

— Extraordinar! Şi mentorul meu spune că pot face invocări minore în camera mea!

— Aaa, da… noul tău mentor, drag şi bun! Mi-am clătinat capul trist.

— Eşti mulţumit cu ea, nu-i aşa? Încuviinţă din cap cu entuziasm.

— Domnişoara Whitwell este foarte puternică. Mă va învăţa multe. Şi mă va trata şi cu respectul care mi se cuvine!

— Crezi tu asta? E un magician venerabil, nu-i aşa?

Am făcut o faţă acră. Prietena mea veche, Jessica Whitwell, ministrul apărării cel slab ca un ţâr, şef al Turnului Londrei, responsabilă pe linie de glob jelitor… Da, era puternică, sigur! Şi faptul că Nathaniel îi fusese încredinţat ei era, desigur, un semn care arăta cât de mult îl apreciau pe băiat autorităţile. Desigur, ea avea să

fie un cu totul alt fel de stăpân decât Arthur Underwood şi va face astfel încât talentul băiatului să nu fie irosit… Ce impact va avea ea asupra temperamentului acestuia – asta e o altă întrebare! Desigur, nu era nici o îndoială că primise exact ce merita!

— A zis că mă aşteaptă o carieră extraordinară, continuă băiatul, dacă am să îmi joc cărţile cum trebuie şi dacă muncesc din greu. Mi-a zis că îmi va supraveghea pregătirea şi, dacă totul are să meargă bine, mă vor avansa rapid şi voi lucra în curând într-un departament ministerial, ca să câştig experienţă.

Avea privirea aceea triumfătoare, care mă făcea să vreau să îl iau pe genunchi. Am căscat ostentativ şi mi-am aşezat perna mai bine sub mine, dar el turuia mai departe:

— „Nu există restricţii de vârstă, ci doar de talent, mi-a zis ea. Numai de talent!” Am spus că m-ar interesa să mă implic în activităţile de la Ministerul de Interne – doar ei sunt cei care vânează Rezistenţa! Ştii că a existat un alt atac în vreme ce noi eram departe de Londra? Un birou în Whitehall a fost aruncat în aer. Investigaţiile nu au avansat. Totuşi, eu sunt sigur că i-aş putea afla. Întâi îi prind pe Fred, pe Stanley şi pe fata aia. Apoi îi fac să vorbească, după care îi…

— Opreşte-te! i-am spus. Nu ai făcut destul pentru o viaţă de om? Gândeşte-te: doi magicieni avizi de putere au fost ucişi, alţi o sută la fel au fost salvaţi! Eşti un erou!

Fusesem prea subtil ca să poată prinde ironia.

— Asta este exact ceea ce a zis şi domnul Devereaux!

M-am ridicat deodată şi am ascultat cu atenţie dacă se aude ceva dinspre fereastră.

— Ascultă asta! am exclamat.

— Ce-i?

— Este sunetul a sute de oameni care nu aplaudă. Se oţărî:

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că guvernul ţine toată afacerea asta în

secret. Unde sunt fotografii? Unde sunt ziariştii? Mă aşteptam să te văd pe prima pagină din Times azi-dimineaţă. Ar trebui să te întrebe despre copilăria ta, să îţi ofere medalii în locuri publice, să te pună pe o ediţie limitată de timbre de prost gust! Dar nu fac nimic din toate astea, nu-i aşa?

Băiatul surâse cu blândeţe.

— Trebuie s-o ţină sub tăcere din motive de securitate. Asta mi-au spus!

— Nu, e din cauză că nu vor să se facă de râs! Cum ar suna: „UN PUŞTI DE DOISPREZECE ANI SALVEAZĂ GUVERNUL”? Ar râde lumea de ei pe stradă! Şi asta e ceva ce nici un magician nu şi-ar dori vreodată, ascultă-mă ce-ţi spun! Când se întâmplă asta, e începutul sfârşitului!

Băiatul pufni superior. Era prea tânăr să înţeleagă.

— Nu oamenii de rând trebuie să se teamă, zise el. Ci conspiratorii – cei care au scăpat! Domnişoara Whitwell e de părere că demonul a fost invocat de cel puţin patru magicieni, aşa că, pe lângă Lovelace, Schyler şi Lime, trebuie să mai fie unul. Lime a dispărut şi nimeni nu l-a văzut pe magicianul cu barbă roşie în vreun port sau la aeroport… Este un adevărat mister. Sunt sigur că Sholto Pinn este şi el implicat, dar nu pot menţiona nimic despre el, după vizita pe care i-ai făcut-o tu la magazin.

— Da, am spus, punându-mi mâinile sub cap şi contemplând tavanul. Presupun că ai într-adevăr destul de multe de ascuns! Pe mine, „drăcuşorul inofensiv” şi toate isprăvile mele! Apoi mai eşti tu, care ai furat amuleta şi i-ai înscenat totul mentorului tău! Se înroşi auzind acestea şi se prefăcu mult mai preocupat să meargă să inspecteze garderoba. M-am ridicat şi l-am urmat. Am adăugat: Apropo, am observat că i-ai conferit doamnei Underwood un rol important în versiunea ta despre cum s-au petrecut evenimentele. Ajută să îţi linişteşti conştiinţa, nu-i aşa?

Băiatul se învârti în loc, roşu la faţă.

— Dacă vrei să spui ceva, se răsti el scos din sărite, treci direct la subiect! M-am uitat atunci serios la el.

— Ai zis că te vei răzbuna pe Lovelace, şi ai făcut ceea ce ţi-ai propus. Poate asta ţi-a atenuat puţin durerea – aşa sper eu; dar nu am de unde să ştiu! Dar ai promis că, dacă te ajut împotriva lui Lovelace, mă vei elibera!

Pentru o clipă, tăcu.

— Da, rosti el în cele din urmă. M-ai ajutat!… M-ai salvat!…

— Spre veşnica mea ruşine!

— Şi sunt… Se opri.

— Jenat?

— Nu!

— Încântat?

— Nu!

— Recunoscător, poate? Inspiră adânc.

— Da! Sunt recunoscător! Dar asta nu schimbă faptul că ştii numele pe care l-am primit la naştere!

Era vremea să lămuresc subiectul acesta o dată pentru totdeauna. Eram obosit; esenţa mă durea din cauza efortului de-a mă afla în această lume timp de nouă zile. Trebuia să plec.

— E adevărat, am zis. Îţi cunosc numele, după cum şi tu îl cunoşti pe al meu. Poţi să mă invoci, iar eu pot să-ţi fac rău! Asta ne pune pe picior de egalitate! Dar, dacă mă aflu în Celălalt Loc, cui i-l voi putea spune? Nimănui! Ar trebui să îţi doreşti să plec acolo! Dacă avem amândoi noroc, nici măcar nu voi mai fi invocat pe perioada vieţii tale. Oricum, dacă voi fi – am făcut o pauză şi am oftat adânc –, promit că nu voi dezvălui numele tău! Băiatul nu spuse nimic. Am ţipat atunci la el: Vrei o chestie oficială? Ce zici de asta: „Dacă încalc acest jurământ, să fiu strivit sub copite de cămile până mă fac nisip şi să mă împrăştii în ţărână laolaltă cu bălegarul”[1]. N-aş putea rosti un jurământ mai cinstit de atât, nu-i aşa? A ezitat.

---

[1] Un jurământ egiptean vechi. Fii atent când îl foloseşti – întotdeauna se adevereşte.

Pentru o clipă a fost gata să cadă de acord.

— Nu ştiu, mormăi. Eşti un afurisit de djinn! Jurămintele nu înseamnă nimic pentru tine!

— Mă confuzi cu un magician! Ei bine, atunci – am făcut furios un pas înapoi –, ce zici de asta? Dacă nu mă eliberezi acum şi aici, mă duc jos şi îi spun dragei tale doamne Whitwell cum stau lucrurile de fapt. Va fi foarte curioasă să mă vadă în forma mea adevărată.

Îşi muşcă buza. Întinse mâna către cartea lui.

— Aş putea…

— Da, ai putea multe lucruri, am spus. Asta e problema ta! Eşti prea deştept ca să-ţi fie bine. Multe s-au întâmplat pentru că eşti prea deştept ca să laşi lucrurile aşa cum sunt. Ai vrut răzbunare, ai conjurat un djinn nobil, ai furat amuleta şi alţii au plătit pentru asta. Ai făcut ceea ce ai vrut, şi eu te-am ajutat pentru că a trebuit să te ajut. Şi, fără îndoială, cu isteţimea ta, m-ai putea lega cu o nouă vrajă, dar asta ţi-ar lua timp, şi nu m-ai putea împiedica să mă duc chiar acum să îi spun mentorului tău despre tine, despre amuletă, despre Underwood şi despre mine!

— Chiar acum? întrebă el încet.

— Chiar acum!

— Vei sfârşi în tabacheră!

— Cu atât mai rău pentru amândoi!

Preţ de câteva clipe, ne-am susţinut reciproc privirea, poate pentru prima data. Apoi, cu un oftat, băiatul se uită în altă parte. Am reluat:

— Eliberează-mă, John! Am făcut destule! Am obosit! Şi ai obosit şi tu! Auzind asta, schiţă un zâmbet.

— Eu nu sunt obosit, zise el. Sunt prea multe lucruri pe care vreau să le fac!

— Exact, am zis. Rezistenţa, conspiratorii… Vrei o mână liberă care să îi vâneze. Gândeşte-te la toţi ceilalţi djinni pe care va trebui să îi invoci de îndată ce îţi începi cariera. Nu vor avea clasa mea, dar vor avea mai puţin de comentat!

Ceva din toate astea părea să atingă o coardă sensibilă în el. În cele din urmă acceptă:

— Bine, Bartimaeus! Sunt de acord! Trebuie să aştepţi până desenez un cerc.

— Asta nu e o problemă! Debordam de entuziasm. De fapt, te voi întreţine cu plăcere în timp ce tu faci chestia asta! Ce ai dori? Aş putea să îţi cânt precum o privighetoare, să invoc muzica dulce a sferelor, să creez o mie de parfumuri grele…

— Cred că aş putea chiar să jonglez puţin, dacă asta îţi e pe plac şi te inspiră!

— Mulţumesc! Nu e nevoie de nimic din toate acestea! Podeaua dintr-un colţ al încăperii fusese lăsată special fără covor şi era puţin ridicată. Aici, cu mare precizie şi aruncând doar una sau două priviri în cartea sa cu formule, băiatul desenă o pentagramă şi două cercuri cu o bucată de cretă neagră pe care o găsise în sertarul mesei sale de lucru. Am stat foarte tăcut în vreme ce el făcea asta. Nu voiam să greşească.

Într-un târziu termină şi se ridică greoi, ţinându-se de spate.

— E gata, spuse el, întinzându-se. Treci în cercul tău! Am studiat rimele cu grijă.

— Asta bate Pentagrama Adelbrand, nu-i aşa?

— Da!

— Şi anulează legătura Închisorii Veşnice?

— Da! Vezi hieroglifa asta de aici? Asta te dezleagă! Acum, vrei să fii eliberat sau nu?

— Voiam doar să mă asigur!

Am trecut în cercul mai mare şi m-am întors cu faţa către el. Se pregăti, punându-şi cuvintele în ordine în minte, apoi se uită la mine cu severitate.

— Şterge-ţi rânjetul asta tâmpit de pe faţă, zise. Mă faci să îmi piară cheful!

— Îmi pare rău! Am adoptat o expresie hidoasă, prevestind boală şi nenorocire.

— Scuză-mă, dar nu e mult mai bine!

— Îmi pare rău, îmi pare rău…

— Bine, pregăteşte-te! Inspiră adânc!

— Încă un lucru, l-am întrerupt eu. Dacă ai de gând să invoci pe altcineva în curând, îl recomand pe Faquarl! Este un băiat muncitor! Pune-l să facă ceva util! De exemplu, să sece un lac cu o sită sau să numere grăunţele de nisip de pe o plajă. Ar fi bun la aşa ceva!

— Uite ce-i, vrei să pleci sau nu?

— O, da! Vreau! Foarte mult!

— Ei, atunci…

— Nathaniel, încă un lucru!

— Ce?

— Ascultă: pentru un magician, ai potenţial! Şi nu o spun doar aşa… Pentru început, ai mult mai multă iniţiativă decât mulţi dintre ei, dar ţi-o vor înăbuşi dacă nu eşti atent. Şi ai şi o conştiinţă, alt lucru rar şi uşor de pierdut. Ai grijă de ea! Asta e tot! O, şi eu aş fi atent la noul stăpân, în locul tău!

Se uită la mine pentru o clipă, ca şi cum ar fi vrut să vorbească. Apoi îşi clătină capul nerăbdător.

— Voi fi bine! Nu trebuie să îţi faci griji din pricina mea! Asta e ultima ta şansă! Trebuie să fiu jos la cină în cinci minute!

— Sunt gata!

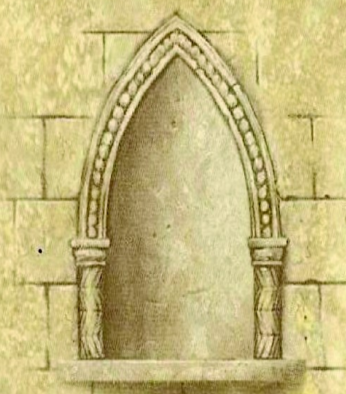
Apoi băiatul rosti contrainvocarea uşor şi fără greşeală. Am simţit cuvintele eliberându-mă de lumea aceasta puţin câte puţin. Pe măsură ce băiatul se apropia de final, forma mea se mărea, se răspândea şi se revărsa peste marginile cercului. Mai multe uşi se deschiseră printre planuri, strălucind prin mine ca nişte lumini. Am devenit un nor dens de fum care se ridica tot mai sus, umplând camera. Aceasta se estompa cu fiecare clipă care trecea.

Nathaniel termină. Tăcu. Ultima legătură se rupse, ca veriga unui lanţ.

Şi uite aşa am plecat, lăsând în urmă un miros puternic de pucioasă. Ceva care să-i amintească de

mine!

Cînd este invocat de către Nathaniel – un tînăr ucenic vrăjitor –, djinnul Bartimaeus se așteaptă ca acesta să-i ceară să facă niște scamatorii banale. Dar Nathaniel este un magician precoce, și planul său este ceva mai complicat: vrea să se răzbune! Bartimaeus este trimis să fure Amuleta din Samarkand de la Simon Lovelace, un magician puternic, nemilos și ambițios. În scurt timp, atît djinnul, cît și stăpînul său se trezesc prinși într-o poveste cu o intrigă complexă, din care nu lipsesc trădarea și crima.

O CARTE PREMIATĂ CU:

- GRAND PRIX DE L'IMAGINAIRE (FRANȚA, 2006)
- MYTHOPOEIC FANTASY AWARD FOR CHILDREN'S LITERATURE (UNIVERSITY OF OKLAHOMA, 2006)
- BOSTON GLOBE / HORN BOOK HONOR (SUA, 2004)
- LANCASHIRE CHILDREN'S BOOK AWARD